Viskas, kas yra gera Danguje ir Žemėje – sukurta iš meilės. Meilė yra vienintelis dalykas, dėl kurio verta kovoti.
ATGIMUSIEJI
Bestselerių PUOLUSIEJI KENČIANTIEJI AISTRINCIEJI ĮSIMYLĖJUSIEJI tęsinys
5
LAUREN KATE
OBUOLYS

SHOUT
SHARE
IT

Annotation

Dangus pajuosta nuo sparnų. It smėlis laikrodyje baigiasi laikas, kai Liusė su Danieliu dar gali sukliudyti Liuciferiui ištrinti praeitį. Jiems būtina rasti vietą, kur angelai nupuolė į Žemę. Tamsiosios jėgos nepalieka jaunuolių ramybėje. Įvyksta didžiulis mūšis ir pareikalauja gausybės aukų. Lieka negyvi kūnai, sudužusios širdys... ir angelų dulkės. Tada Liusė supranta, kad viskas ir visada priklausė tik nuo jos pasirinkimo. Koks jis bus šį kartą?

-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-

LAUREN KATE

ATGIMUSIEJI

5

Romanas
Iš anglų kalbos vertė
KRISTINA LUKOŠEVIČĖ

Versta iš: *Lauren Kate*
Rapture
Delacorte Press, 2012
Iš anglų kalbos vertė *Kristina Lukoševičė*
Redagavo *Inga Jankauskaitė*
Tekstą tvarkė *Raimonda Kavaliauskienė*
Viršelį pritaikė *Andrius Morkeliūnas*
Maketavo *Daiva Širvaitienė*
Išleido Obuolys® (OBUOLYS yra registruotas leidybinis ženklas, kurį pagal sutartį naudoja UAB MEDIA INCOGNITO)
Butrimonių g. 9, LT-50220 Kaunas
knygos@obuolys.lt
www.obuolys.lt

ISBN 978-609-403-419-0
Copyright © 2012 by Tinderbox Books, LLC and Lauren Kate
© Vertimas į lietuvių kalbą, Kristina Lukoševičė, 2012
© Viršelio adaptacija, Andrius Morkeliūnas, 2012
© UAB MEDIA INCOGNITO, 2012

Visi daiktai išnykti rengias,
Tik mūsų meilė nedūlėja <…>.

DŽONAS DONAS *Jubiliejus*

Prologas

NUOPUOLIS

PRADŽIOJE BUVO TYLA...

Erdvėje tarp Dangaus ir Nuopuolio už didžiulio, nesuvokiamo atstumo glūdėjo akimirka, kai didingas Dangaus gaudesys išnyko ir jo vieton stojo tokia absoliuti tyla, kad Danielio siela veržte veržėsi išgauti bent kokį garsą.

Tada užplūdo kryčio pojūtis – net sparnai nepadėjo. Tarsi Sostas prie jų būtų pritaisęs mėnulius. Sparnai vos plakė, o ir sujudėję kritimo sustabdyti negalėjo.

Kur jis keliauja? Nieko nėra nei priešais, nei už nugaros. Tuščia viršuje, tuščia apačioje. Tik tiršta tamsa ir neryškūs Danielio sielos likučių kontūrai. Garso nebūtyje užvaldė vaizduotė, pripildė angelo galvą kažko viršesnio nei garsas, kažko neišvengiamo: ramybės neduodančių Liusindos prakeiksmo žodžių.

Ji mirs... niekada neišaugs iš paauglystės – vis mirs tiksliai tą akimirką, kai prisimins tavo pasirinkimą.

Niekada išties nebūsite drauge.

Šlykštus Liuciferio prakeikimas, kartėlio kupinas priedas prie Dangaus pievoje paskelbto Sosto nuosprendžio. Dabar jo mylimosios laukia mirtis. Ar Danielis gali tai sustabdyti?

Ar bent pažins mirtį?

Ką angelas išmano apie mirtį? Danielis matė, kaip ji ramiai lanko naują mirtingąją padermę, vadinamą žmonėmis, tačiau angelai dėl mirties galvos nesuko.

Mirtis ir paauglystė. Du absoliutai Liuciferio prakeiksme. Abu Danieliui nieko nereiškė. Jis težinojo, kad atskyrimas nuo Liusindos – bausmė, kurios ištverti nepajėgs. Jie privalo būti drauge.

– Liusinda! – suriko jis.

Vien mintis apie ją turėjo sušildyti sielą, tačiau liko tik gelianti nebūtis. Pernelyg daug nebūties.

Kažkur aplink – broliai, visi, pasirinkę neteisingai arba tai padarę per vėlai. Neapsisprendusiuosius taip pat išmetė už neryžtingumą. Angelas žinojo, jog *iš tikrųjų* nėra vienas. Kai po jais į tuštumą prasivėrė debesų dirva, žemyn smigo daugybė.

Danielis nieko nematė ir nejuto.

Iki šios akimirkos niekada nebuvo likęs vienas. Dabar jam atrodė, lyg būtų paskutinis angelas visuose pasauliuose.

Nemąstyk taip. Prarasi savastį.

Stengėsi laikytis... Liusinda, vardinis patikrinimas, Liusinda, *pasirinkimas*... Juto, jog prisiminti vis sunkiau. Pavyzdžiui, kokie buvo paskutiniai girdėti Sosto žodžiai...

Dangaus vartai...

Dangaus vartai yra...

Danielis negalėjo prisiminti, kas vyko toliau, tik miglotai atkūrė, kad blykstelėjo ryški šviesa, pievą nusiaubė žvarbiausias šaltis, sodo medžiai suvirto vienas ant kito ir sukėlė galingas, visoje visatoje juntamas bangas. Angelus apakino ir jų didingumą sutriuškino debesų dirvos cunamis. Įvyko dar kažkas prieš pat pievą sunaikinant, kažkas, primenantis...

Susidvejinimas.

Per vardinį patikrinimą ore iškilo ryškiai tviskantis angelas ir pranešė, jog yra iš ateities grįžęs Danielis. Jo akyse, kurios atrodė tokios... *senos*, slypėjo liūdesys. Ar šis angelas – Danielio sielos dvynys – stipriai kentėjo?

Ar kentėjo Liusinda?

Danielis pajuto milžinišką pyktį. Suras Liuciferį, angelą, gyvenantį visų idėjų aklavietėje. Danielis nebijojo išdaviko, kadaise vadinto Ryto žvaigžde. Kad ir kada, kad ir kur jie pasieks šios užmaršties dugną, Danielis atkeršys. Vis dėlto pirmiausia suras Liusindą. Juk be jos viskas praranda prasmę. Be jos meilės viskas tampa neįmanoma. Jų meilė nesuvokiamu pavertė Liuciferio ar Sosto pusės pasirinkimą. Danielis tegalėjo rinktis ją. Dabar už tai sumokės, nors dar nesuprato, kokio pavidalo bus jam skirta bausmė. Tesuvokė, jog Liusei skirtoje vietoje – Danieliui prie šono – jos nėra.

Netikėtai angelui per kūną nuvilnijo aštrus ir bjaurus išsiskyrimo su sielos drauge skausmas. Danielis be garso suvaitojo, jo protas apsiblausė ir staiga jis išsigando: nebegalėjo prisiminti *kodėl*.

Vertėsi pirmyn, žemyn per tirštą tamsą.

Nebepajėgė nei matyti, nei jausti, nei prisiminti, kaip viskas baigėsi čia – niekur. Lėkė per nebūtį. Kur? Kiek laiko?

Jo atmintis gesčiojo ir blėso. Darėsi vis sunkiau prisiminti žodžius, kuriuos baltoje pievoje ištarė angelas, toks panašus į...

Ką priminė tas angelas? Ką tokio svarbaus pasakė?

Danielis nežinojo, daugiau nieko nebežinojo.

Suprato tik tiek, kad kūliais verčiasi begalinėje tuštumoje.

Jį užpildė poreikis kažką surasti... kažką gyvą.

Poreikis vėl pajusti pilnatvę...

Tačiau tamsoje glūdėjo tik tamsa.

Tyla slopino jo mintis...
Niekas virto viskuo.
Danielis krito.

Pirmas skyrius

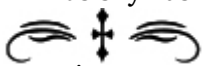

STEBĖTOJAI

–Labas rytas.

Šilta ranka brūkštelėjo Liusės veidu ir už ausies užkišo plaukų sruogą.

Versdamasi ant šono, mergina nusižiovavo ir atsimerkė. Miegojo kietai, sapnavo Danielį.

– Oi, – aiktelėjo ji, pajutusi prisilietimą prie skruosto.

Štai ir Danielis.

Vaikinas sėdėjo šalia. Vilkėjo juodu megztiniu, ryšėjo tą patį raudoną šaliką, kuriuo buvo apsimuturiavęs kaklą, kai Liusė pirmą kartą išvydo jį „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje. Atrodė geriau nei sapne.

Nuo Danielio svorio sulankstomosios lovos kraštas šiek tiek įdubo. Liusė prisitraukė kojas norėdama priglusti arčiau vaikino.

– Tu ne sapnas, – ištarė.

Angelo akys – blausesnės, nei mergina buvo įpratusi matyti, tačiau tebešvytinčios skaisčiausia violetine spalva – žvelgė į jos veidą, tyrinėjo bruožus tarsi matytų Liusę naujai. Vaikinas palinko ir prispaudė savo lūpas prie jos.

Laiminga Liusė apglėbė rankomis Danielio sprandą ir atsakė į bučinį. Nesuko galvos dėl nevalytų dantų, susivėlusių plaukų. Negalvojo apie nieką, tik apie bučinį. Dabar jie drauge. Abu negalėjo liautis šypsojęsi.

Tada plūstelėjo prisiminimai.

Aštrūs nagai ir bukos raudonos akys. Dusinamas mirties ir puvėsių dvokas. Visur tamsa, tokia pražūtinga, kad šviesą, meilę ir visą pasaulio gėrį pavertė pavargusiu, sutriuškintu, negyvu.

Mintis, kad Bilas, bjauri akmeninė chimera, kurią ji laikė draugu, iš tiesų yra pats Liuciferis, Liusei atrodė neįmanoma. Prisileido padarą per arti, o dabar, kai nepasielgė taip, kaip jis troško – senajame Egipte nusprendė nežudyti savo sielos, – Liuciferis nutarė atversti naują lapą.

Pasukti laiką ir ištrinti viską iki Nuopuolio.

Kiekvienas gyvenimas, kiekviena meilė, kiekviena akimirka, patirta visų mirtingųjų ir angelų sielų, bus susukta į kamuoliuką ir, Liuciferiui įsigeidus, nerūpestingai išmesta, tarsi visata tebūtų stalo žaidimas, o jis pats – verkšlenantis vaikas, pasiduodantis tada, kai ima pralošti. Liusė nė nenutuokė, ką Liuciferis nori laimėti.

Prisiminusi jo rūstybę, Liusinda pajuto odą plikinantį karštį.

Grąžinęs merginą į Nuopuolio laiką, Liuciferis *troško*, kad ji tai pamatytų, drebėtų jo rankose. Siekė parodyti, jog tai jį įžeidė.

Paskui numetė ją šalin ir, norėdamas pagauti visus iš Dangaus puolusius angelus, sviedė Pranešėją it tinklą.

Kaip tik tada, kai Danielis pagavo Liusindą toje žvaigždėtoje nebūtyje, Liuciferis dingo ir vėl sukurstė Nuopuolio pradžią. Dabar jis ten su puolusiais angelais, drauge su paskutiniu savo paties „aš“. Kaip ir visi kiti, Liuciferis kris į bejėgišką vienumą – kartu su savo broliais, bet atskirai nuo jų, draugėje, bet vienišas. Prieš tūkstančius metų angelai iš Dangaus į Žemę krito devynetą mirtingųjų dienų. Antrasis Liuciferio Nuopuolis pakartos tą pačią trajektoriją, todėl Liusė, Danielis ir kiti turi vos devynetą dienų jam sustabdyti.

Jeigu nesustabdys, Luciferiui ir pilnam angelų Pranešėjui nukritus į Žemę, laike atsiras trikdžių, kurie atsikartos atgaline seka iki tikrojo Nuopuolio, ir viskas prasidės iš naujo. Tarsi dabartį ir praeitį skiriančių septynių tūkstančių metų nė nebūtų buvę.

Tarsi Liusė nebūtų galų gale ėmusi suvokti prakeikimo, nebūtų pradėjusi suprasti, kur visame šitame yra jos vieta, nebūtų sužinojusi, kas ji buvo ir kuo galėtų tapti.

Pasaulio istorija ir ateitis atsidūrė pavojuje. Nebent Liusė, septyni angelai ir du nefilimai pajėgtų sustabdyti Liuciferį. Jie turėjo devynias dienas ir nė minties, nuo ko pradėti.

Praėjusią naktį Liusė taip pavargo, kad nebeprisiminė, kaip atsigulė ant šios sulankstomosios lovos ir ant pečių užsitraukė ploną mėlyną antklodę. Mažos trobelės gegnes buvo apraizgę voratinkliai, viduryje stovėjo sulankstomasis stalas, nustatytas puodukais su nebaigtu gerti karštu šokoladu, kurio praėjusią naktį visiems paruošė Gabė. Liusei visa tai atrodė it sapnas. Skrydį iš Pranešėjo į šią mažytę Taibio salą, angelams saugią zoną, nustelbė nežmoniškas nuovargis.

Leidusi Danielio balsui užliūliuoti, Liusinda užmigo. Kiti tebesikalbėjo. Dabar trobelėje buvo ramu, o lange už Danielio silueto pilkavo dangus. Tuoj patekės saulė.

Liusė palietė angelo skruostą. Jis pasuko galvą ir pabučiavo merginos delną.

Mėgindama nepravirkti ji suspaudė akių vokus. Kodėl po visko, ką juodu – Liusė ir Danielis – patyrė, kad galėtų laisvai vienas kitą mylėti, dar privalo nugalėti šėtoną?

– Danieli, – nuo trobelės durų atsklido Rolando balsas. Rankos buvo sukištos į striukės kišenes, o suveltus plaukus vainikavo pilka vilnonė slidininko kepurė. Jis vos šyptelėjo Liusei. – Laikas.

– Laikas? – Liusinda pasirėmė alkūnėmis. – Išvykstame? Jau? Norėjau atsisveikinti su tėvais. Jie, ko gero, puolė į paniką.

– Pamaniau, dabar nuvesiu tave prie jų namo, – ištarė Danielis. – Atsisveikinti.

– Kaip aš paaiškinsiu, kad dingau po Padėkos dienos vakarienės?

Mergina prisiminė praėjusią naktį Danielio ištartus žodžius: nors atrodė, kad Pranešėjo viduje ji praleido ištisą amžinybę, teprabėgo vos kelios tikrojo laiko valandos. Hariui ir Dorenai Praisams kelios dukters dingimo valandos *buvo* amžinybė.

Danielis ir Rolandas susižvalgė.

– Pasirūpinome tuo, – pasakė Rolandas ir įdavė Danieliui automobilio raktelius.

– Kaip? – paklausė Liusė. – Kartą, kai pusvalandį vėlavau grįžti iš mokyklos, tėtis paskambino policijai...

– Nesijaudink, vaikeli, – nuramino Rolandas. – Pridengėme tave. Tau tereikia greitai persirengti. – Jis parodė į kuprinę, padėtą ant supamosios kėdės netoli durų. – Gabė atnešė tavo daiktus.

– Hm, ačiū, – suglumo Liusė.

Kur Gabė? Kur visi kiti? Praėjusią naktį sausakimša trobelė tapo itin jauki nuo angelų sparnų švytėjimo, karšto šokolado ir cinamono kvapo. Prisiminus tą jaukumą ir pažadą atsisveikinti su tėvais, nė nenutuokiant, kur ketina keliauti, rytas atrodė toks tuščias.

Basomis pėdomis pajuto šiurkščias medines grindis. Pažvelgusi žemyn, suvokė, kad tebevilki siaurus baltus marškinius iš Egipto, paskutinio Pranešėjais aplankyto gyvenimo. Tuos marškinius apsivilkti privertė Bilas.

Ne, ne Bilas, *Liuciferis*, pritariamai šnairavęs, kol Liusė, susimąsčiusi apie patarimą nužudyti savo sielą, kišo žvaigždėstrėlę už juosmens diržo.

Niekada, niekada, niekada. Yra tiek daug dalykų, dėl kurių Liusė privalo gyventi.

Senoje žalioje kuprinėje, kurią veždavosi į vasaros stovyklas, Liusė rado dailiai sulankstytą mėgstamiausią pižamą – raudonais ir baltais dryžiais išmargintą flanelinį komplektą. Po pižama gulėjo ir derančių baltų šlepečių pora.

– Juk dabar rytas, – ištarė Liusinda. – Kodėl man reikia pižamos?

Danielis ir Rolandas vėl susižvalgė, tačiau šįkart abu tramdė juoką.

– Pasitikėk mumis, – atsakė Rolandas.

Apsirengusi Liusė nusekė paskui Danielį iš trobelės. Abu nuėjo akmenuotu krantu prie vandens. Platūs angelo pečiai dengė merginą nuo vėjo.

Mažytė Taibio sala buvo maždaug už mylios nuo Savanos kranto linijos. Rolandas pažadėjo, kad už to jūros ruožo lauks automobilis.

Danielis paslėpė sparnus, tačiau, ko gero, juto, kaip Liusė akimis varsto vietą prie pečių, kurioje jie išsiskleidžia.

– Kai viskas susitvarkys, mudu skrisime bet kur, kad tik sustabdytume Liuciferį. Tačiau dabar geriau likti ant žemės.

– Gerai, – atsakė Liusė.

– Palenktyniaukim iki kito kranto?

Merginos alsavimas ore virto šerkšnu.

– Žinai, kad nugalėsiu.

– Tiesa. – Danielio ranka, apsivijusi jos liemenį, šildė. – Gal geriau sėskime į valtį. Apsaugokime mano garsųjį išdidumą.

Liusė stebėjo, kaip Danielis atšvartuoja nedidelę metalinę irklinę valtį. Švelni nuo vandens paviršiaus atsispindinti šviesa priminė dieną, kai jie lenktyniavo plaukdami per slaptąjį ežerą prie „Kardo ir kryžiaus“ mokyklos. Viduryje atsikvėpti ant plokščios uolos išlipusio Danielio oda žvilgėjo. Abu atsigulė ant saulės sušildyto akmens ir leido dienos kaitrai džiovinti kūnus. Tuo metu Liusė menkai tepažinojo Danielį – dar nenutuokė, jog jis angelas, – ir jau buvo pavojingai įsimylėjusi.

– Man gyvenant Taityje mudu drauge plaukiodavome, tiesa? – paklausė mergina, nustebusi, jog prisimena dar vieną kartą, kai matė šlapius, blizgančius Danielio plaukus.

Vaikinas įsmeigė į Liusę akis ir ji suprato, kiek daug Danieliui reiškia galimybė pagaliau pasidalyti jų praeities prisiminimais. Atrodė toks susijaudinęs, Liusinda pamanė, jog tuoj pravirks. Jis tik švelniai pabučiavo kaktą.

– Visus anuos kartus mane taip pat nugalėdavai, Lulu, – tepasakė.

Kol Danielis irklavo, juodu kalbėjosi nedaug. Liusei užteko žiūrėti, kaip kaskart vaikinui atsilošus jo raumenys įsitempia ir deformuojasi, girdėti į šaltą vandenį panyrančius ir išnyrančius irklus, kvėpuoti vandenyno sūrymu. Virš pečių šildydama sprandą kilo saulė, tačiau kai juodu prisiartino prie žemyno, merginos nugara nubėgo šiurpulys.

Ji išsyk pažino baltą 1993-iųjų *Taurus* automobilį.

– Kas nutiko? – Danielis pastebėjo, kad, valčiai palietus krantą, Liusė sustingo. – Ak. Tai, – nerūpestingai atsakė, iššoko iš valties ir ištiesė ranką.

Patežusi žemė sodriai kvepėjo. Aromatas Liusei priminė vaikystę, lakstymą rudenėjančiais Džordžijos miškais mėgaujantis išdaigomis ir nuotykiais.

– Tai ne tas, apie ką galvoji, – paaiškino Danielis. – Sofijai pabėgus iš „Kardo ir kryžiaus“ mokyklos, po... – Liusė laukė, vildamasi, jog vaikinas nepasakys: *Po to, kai ji nužudė Penę*. – Po to, kai supratome, kas Sofija iš tiesų yra, angelai konfiskavo jos automobilį. – Danielio veidas sugriežtėjo. – Ji mums skolinga ir automobilį, ir dar daugiau.

Liusė prisiminė baltą Penės veidą, jame senkančią gyvybę.

– Kur dabar yra Sofija?

Danielis papurtė galvą.

– Nežinau. Deja, ko gero, netrukus tą sužinosime. Jaučiu, jog ji

įsiskverbs į mūsų planus. – Angelas išsitraukė iš kišenės raktus ir vieną įkišo į keleivio dureles. – Tačiau ne dėl to šiuo metu tau derėtų nerimauti.

– Ir dėl ko gi turėčiau šiuo metu nerimauti? – paklausė Liusė, susmukusi ant pilku audiniu dengtos sėdynės.

Danielis pasuko raktelį ir lėtai sudrebėjęs variklis užsivedė. Praėjusį kartą sėdėdama šioje sėdynėje ji baiminosi, jog liko viena su juo. Tąnakt juodu pirmąkart pasibučiavo – bent jau taip ji tada manė.

⁂

Mėgindama užsisegti saugos diržą, pajuto, kaip ranką apglėbia Danielio pirštai.

– Atmink, – švelniai ištarė vaikinas ir neatitraukdamas pirštų pasilenkė užsegti saugos diržo. – Tam reikia įgūdžių.

Angelas pabučiavo ją į skruostą, paskui įjungė atbulinę pavarą ir greitai išlėkė iš drėgno miško ant siauro asfaltuoto dviejų eismo juostų kelio. Jie buvo vieni.

– Danieli? – vėl paklausė Liusė. – Dėl ko dar turėčiau nerimauti?

Vaikinas dirstelėjo į jos pižamą.

– Ar moki apsimesti, kad sergi?

⁂

Baltojo *Taurus* automobilio variklis dirbo tuščiąja eiga už Liusės tėvų namo. Ji nuslinko palei tris azalijų krūmus, augančius šalia miegamojo lango. Vasarą iš juodos dirvos vysis pomidorų virkščios, tačiau žiemą galinis kiemas atrodė tuščias ir niūrus, nelabai panašus į namus. Liusinda negalėjo prisiminti, kada paskutinįkart čia stovėjo. Išsmuko iš trejeto internatinių mokyklų, tačiau niekada nebuvo pasprukusi iš tėvų namų. Dabar sėlino *vidun* ir nežinojo, kaip atsidaro jos kambario langas. Apsidairė po mieguistą rajoną, dirstelėjo į tėvų vejos pakraštyje gulintį rytinį laikraštį rasotame plastikiniame maišelyje, į seną krepšinio lanką be tinklo Džonsonų keliuke kitapus gatvės. Jai išvykus niekas nepasikeitė. Niekas, išskyrus Liusę. Jeigu Bilui pasisektų, ar šis rajonas taip pat išnyktų?

Ji paskutinį sykį pamojavo automobilyje ją stebinčiam Danieliui, sunkiai įkvėpė ir nykščiais atplėšė apatinį lango rėmą nuo suskeldėjusių mėlynų palangės dažų.

Rėmas pakilo aukštyn. Kažkas, esantis viduje, atsidūrė prie lango. Liusė suglumusi luktelėjo. Balto muslino užuolaidos prasiskyrė ir atvirą erdvę užpildė pusiau šviesi, pusiau juoda jos buvusios priešės Molės Zanės galva.

– Kaip laikais, Kotlete?

Išgirdusi pravardę, kurią gavo pirmąją dieną „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje, Liusė pasišiaušė. Ar sakydami, jog reikalais namuose pasirūpino, Danielis ir Rolandas turėjo galvoje *Molę*?

– Mole, ką tu čia veiki?

– Eikš. Aš nesikandžioju. – Mergina ištiesė ranką, o jos nagai buvo nulakuoti skaisčiai žaliai.

Liusinda įsitvėrė Molės rankos, pasilenkė ir atsargiai pro langą įkišo vieną koją, paskui kitą.

Miegamasis atrodė mažas ir pasenęs tarsi kažkokios seniai gyvenusios Liusės laiko kapsulė.

Ant durų kabėjo įrėmintas Eifelio bokšto plakatas, lenta su plaukimo komandos pasižymėjimo ženklais iš Tunderbolto pradžios mokyklos. Po žaliais ir geltonais havajietiškais raštais išmarginta pūkine antklode gulėjo jos geriausia draugė Kelė.

Kelė išsirangė iš patalų, aplėkė lovą ir nuskriejo Liusei į glėbį.

– Man vis kartojo, kad tau viskas gerai, tačiau maždaug taip: *Mes taip pat persigandę, tiesiog neketiname nieko nė žodeliu paaiškinti*. Ar bent nutuoki, kaip buvo klaiku? Atrodė, jog tu visiškai dingai nuo Žemės paviršiaus...

Liusė stipriai ją apkabino. Kelės žiniomis, Liusė dingo tik praėjusią naktį.

– Gerai, judvi, – suniurzgė Molė tempdama Liusindą nuo Kelės. – Galėsite paaikčioti vėliau. Ne tam gulėjau tavo lovoje, užsimaukšlinusi tą pigų poliesterio peruką ir vaidindama gastroenterito ištiktą Liusę, kad abi dabar viską atskleistumėte. – Molė pavartė akis. – Diletantės.

– Palauk. Ką tu padarei? – paklausė Liusė.

– Kai tu... dingai, – Kelė sulaikė kvapą. – Supratome, kad to tavo tėvams paaiškinti nesugebėsime. Noriu pasakyti, *aš*, nors ir mačiau tai savomis akimis, vos galiu viską suvokti. Kai Gabė sutvarkė galinį kiemą, pasakiau tavo tėvams, jog pasijutai blogai ir atsigulei. Molė apsimetė tavimi ir...

– Laimei, tavo spintoje radau šitą, – Molė ant piršto pasukiojo trumpų banguotų plaukų peruką. – Helovino liekana?

– Supermoteris, – Liusė susiraukė ir nebe pirmą kartą pasigailėjo dėl vidurinėje mokykloje Helovino vakarėlyje vilkėto kostiumo.

– Na, tai padėjo.

Buvo keista matyti Molę – tą, kuri kadaise pasirinko Liuciferio pusę, – padedančią jai. Netgi Molė, kaip ir Kemas bei Rolandas, vėl pulti iš Dangaus nenorėjo. Todėl jie visi čia. Keista komanda.

– Pridengei mane? Nežinau, ką pasakyti. Ačiū.

– Nėra už ką, – tarsi atmesdama Liusės dėkingumą Molė trūktelėjo galvą į Kelės pusę. – Ji buvo tas tikrasis gražbylingas kipšas. Dėkok jai. – Iškišusi koją pro atvirą langą, Molė atsisuko. – Ar judvi susitvarkysite? – paklausė. – Turiu dalyvauti *Vaflių namuose*[1] vyksiančiame ypač svarbiame susitikime.

Liusė ištiesė iškeltus nykščius ir šleptelėjo ant lovos.

– Ak, Liuse, – sušnibždėjo draugė. – Tau išvykus visas kiemas liko padengtas pilkomis *dulkėmis*. Ta šviesiaplaukė Gabė kartą švystelėjo

ranka ir viskas *dingo*. Tada pasakėme, kad sergi, visi kiti išėjo namo, o mes drauge su tavo tėvais suplovėme indus. Iš pradžių maniau, jog Molė baisoka, tačiau iš tiesų ji šauni. – Kelė prisimerkė. – Kur tu *išvykai*? Kas nutiko? Išties išgąsdinai, Liuse.

– Net nežinau nuo ko pradėti, – atsakė Liusinda.

Pasigirdo pažįstamo durų girgždesio lydimas beldimas į duris.

Tarpduryje stovėjo Liusės motina, miegant išsitaršiusius plaukus sutramdžiusi geltonu segtuku. Dailiame veide nebuvo nė kruopelytės makiažo. Moteris laikė pintą padėklą su dviem apelsinų sulčių stiklinėmis, dviem lėkštėmis su sviestu pateptais skrebučiais ir *Alka-Seltzer* dėžute.

– Panašu, kad kažkas jaučiasi geriau.

Liusė palaukė, kol mama pastatė padėklą ant naktinio stalelio, ir apsivijusi rankomis jos liemenį veidu įsikniaubė į rožinį kilpinio audinio chalatą. Nuo ašarų gėlė akis. Mergina sušniurkščiojo.

– Mano mažoji mergaite, – prabilo mama, liesdama Liusės kaktą, skruostus ir tikrindama, ar nekarščiuoja.

Nors ji tokiu švelniu balsu į Liusę nesikreipė jau ištisą amžinybę, buvo taip gera jį girdėti.

– Myliu tave, mama.

– Nesakyk, kad Juodajam penktadieniui ji per silpna, – tarpduryje pasirodė Liusės tėtis, laikydamas žalią plastikinį laistytuvą. Šypsojosi, tačiau už akinių berėmiais stiklais pono Praiso akys atrodė sunerimusios.

– Jaučiuosi geriau, – atsakė Liusė. – Bet...

– Ak, Hari, – prašneko Liusės mama. – Žinai, kad turime ją vos vieną dieną. Mergaitei reikia grįžti į mokyklą, – atsisuko į dukterį. – Mieloji, neseniai skambino Danielis. Sakė, jog gali atvažiuoti ir nuvežti tave į „Kardo ir kryžiaus“ mokyklą. Atsakiau, jog mudu su tavo tėčiu būtume patenkinti, tačiau...

– Ne, – greitai išbėrė Liusė prisiminusi planą, kurį automobilyje išdėstė Danielis. – Net jeigu ir negaliu važiuoti, judu vis tiek pasimėgaukite Juodojo penktadienio apsipirkimu. Tai Praisų šeimos tradicija.

Visi susitarė, kad Liusė važiuos su Danieliu, o tėvai nuveš Kelę į oro uostą. Kol merginos valgė, Liusės tėvai sėdėjo ant lovos krašto ir kalbėjo apie Padėkos dieną. *Gabė nublizgino visą porcelianą – tikras angelas*. Jiems prabilus apie numatytus Juodojo penktadienio pirkinius – *tavo tėčiui visada reikia įrankių* – Liusė suvokė, jog į pokalbį teįsiterpė kvailais *aha* ir *iš tiesų*.

Kai tėvai pagaliau atsistojo ir nunešė lėkštes į virtuvę, o Kelė ėmė krautis daiktus, Liusė nužingsniavo į vonios kambarį ir uždarė duris.

Atrodė, kad pirmąkart per milijonus amžių vėl liko viena. Atsisėdo ant dailios taburetės ir pažvelgė į veidrodį.

Liko savimi, tačiau buvo tapusi kitokia. Žinoma, į ją žvelgė Liusinda Prais, tačiau...

Putliose lūpose glūdėjo Leila, tankiose plaukų bangose slėpėsi Lulu, sodria šviesiai ruda akių spalva švietė Lu Sin, o akių žiburėliuose mirgėjo Liucija. Liusinda ne viena. Ko gero, niekada nebebus viena. Ten, veidrodyje, žvelgė visi Liusindos įsikūnijimai, klausdami: *Kas mums nutiks? Kas nutiks mūsų istorijai, mūsų meilei?*

Mergina nusiprausė po dušu, apsimovė švarius džinsus, apsiavė juodais jojimo batais ir užsitraukė ilgą baltą nertinį. Atsisėdo ant Kelės lagamino, kol ši stengėsi jį užsegti. Tarp jų tvyrojo bjauri tyla.

– Tu – mano geriausia draugė, Kele, – pagaliau prabilo Liusė. – Išgyvenu tai, ko pati nepajėgiu suprasti. Tačiau taip yra ne dėl tavo kaltės. Atleisk, neišmanau, kaip aiškiau kalbėti, tačiau ilgėjausi tavęs. Labai.

Kelės pečiai įsitempė.

– Pasakodavai man viską.

Žvilgsniai, kuriais juodvi apsikeitė, išdavė, kad abi merginos žino, jog tai nebeįmanoma.

Trinktelėjo automobilio durelės.

Pro praviras žaliuzes Liusė stebėjo takeliu žingsniuojantį Danielį. Nors vaikinas ją čia paliko mažiau nei prieš valandą, vos jį išvydusi Liusė pajuto sparčiau plakančią širdį, raustančius skruostus.

Danielis žingsniavo lėtai tarsi plaukdamas. Už nugaros vėjyje plaikstėsi raudonas šalikas. Net Kelė įsispoksojo.

Liusės tėvai stabtelėjo su jais prieškambaryje. Liusė ilgai visus glėbesčiavo – pirmiausia tėtį, tada mamą, Kelę. Ši spustelėjo ranką ir paskubomis šnipštelėjo:

– Tai, ką išvydau praėjusią naktį – tu, žengianti į tą... šešėlį, – buvo nuostabu. Tiesiog noriu, jog žinotum.

Liusė vėl pajuto geliant akis. Atsakė spustelėdama Kelės ranką.

– Ačiū.

Tada nužingsniavo takeliu į Danielio glėbį. Kad ir kas jiedviem nutiktų.

⁂

– Štai, kur jūs, balandėliai, kaip įsimylėję elgiatės vėlei, – už ilgos knygų spintos užlindusi Ariana linkčiojo galva ir dainavo.

Angelė sėdėjo sukryžiavusi kojas ant medinės bibliotekos kėdės ir švysčiojo keletu *Hacky Sack*[2] kamuoliukų. Vilkėjo kombinezonu, avėjo žygio batais, o tamsius plaukus buvo susipynusi į mažytes kaseles.

Liusė, vėl atsidūrusi „Kardo ir kryžiaus“ bibliotekoje, džiaugsmu netryško. Biblioteka buvo suremontuota po ją sunaikinusio gaisro, tačiau patalpoje tebetvyrantis kvapas vertė manyti, kad čia sudegė kažkas didelis ir bjaurus. Fakultete manyta, kad gaisras buvo keistas

nelaimingas atsitikimas, tačiau jo metu žuvo Todas – ramus studentas, kurio iki pražūties vakaro Liusė beveik nepažinojo, – todėl suvokė, kad už šio aiškinimo slepiasi kažkas tamsesnis. Liusinda kaltino save. Tas įvykis jai labai priminė Trevorą – berniuką, kurį sunaikino. Jis mirė per kitą nepaaiškinamą gaisrą.

Dabar juodu su Danieliu pasuko palei knygų lentyną į bibliotekos mokymosi salę. Liusė pamatė, jog Ariana ne viena. Visi ten: Gabė, Rolandas, Kemas, Molė, Anabelė – ilgakojė angelė ryškiai rožiniais plaukais – net Mailsas ir Šelbė, kuri susijaudinusi pamojavo. Ji aiškiai skyrėsi nuo kitų angelų, tačiau nebuvo panaši ir į mirtinguosius paauglius.

Mailsas ir Šelbė... Kodėl jie laikosi *už rankų*? Liusei pažvelgus antrąkart, rankos dingo po stalu. Mailsas truktelėjo savo beisbolo kepuraitės snapelį žemyn. Šelbė atsikrenkštė ir palinko virš knygos.

– Tavo knyga, – tarė Liusė Danieliui, vos tik pastebėjusi storą nugarėlę su rudais aptrupėjusiais klijais apačioje.

Išblukusiame viršelyje buvo parašyta: *Stebėtojai: Viduramžių Europos mitai. Danielis Grigoris.*

Ranka nejučia siekė blyškiai pilko viršelio. Liusinda užsimerkė: prisiminė Penę, radusią knygą paskutinį Liusės mokslų „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje vakarą, prisiminė po viršeliu įklijuotą nuotrauką, pirmąjį ženklą, įtikinusį, jog Danielio pasakojimas apie jų istoriją gali būti tikras.

Fotografuota buvo kitame gyvenime, Helstone, Anglijoje. Nors tai atrodė neįmanoma, abejonių nekilo: jauna moteris nuotraukoje – ji.

– Kur ją radote? – paklausė Liusė.

Ko gero, balsas išdavė.

– Kas tokio svarbaus yra šioje dulkinoje senienoje? – paklausė Šelbė.

– Ji brangi. Dabar tai vienintelis mūsų raktas, – atsakė Gabė. – Kadaise Sofija bandė knygą sudeginti.

– Sofija? – Liusės ranka atsidūrė prie širdies. – Panelė Sofija bandė... Gaisras bibliotekoje – jos darbas?

Kiti linktelėjo.

– Ji nužudė Todą, – nustėro mergina.

Taigi, dėl gaisro Liusė *nekalta*. Dar vienas Sofijos sunaikintas gyvenimas. Ši mintis neprivertė pasijusti geriau.

– Sofijos vos neištiko šokas tą vakarą, kai parodei knygą, – prabilo Rolandas. – Visi suglumome, ypač kai išgyvenai ir galėjai apie tai prabilti.

– Kalbėjome apie Danielio bučinį, – rausdama prisiminė Liusė. – Ir apie faktą, kad išgyvenau. Ar tai nustebino panelę Sofiją?

– Šiek tiek, – atsakė Rolandas. – Tačiau knygoje yra ir kur kas daugiau dalykų, apie kuriuos, panelės Sofijos pageidavimu, neturėtum

sužinoti.

– Nekokia mokytoja, tiesa? – Kemas vyptelėjo Liusei tarsi sakydamas: *Seniai nesimatėm.*

– Ko aš neturėčiau sužinoti?

Visi angelai atsisuko į Danielį.

– Praėjusį vakarą kalbėjome, jog nė vienas angelas nepamena, kur nusileidome po Nuopuolio, – prašneko Danielis.

– Taip, šnekučiavomės apie tai... Kaip tai įmanoma? – atsakė Šelbė. – Atrodo, toks dalykas atmintyje turėtų rėžte įsirėžti.

Kemas išraudo.

– Pamėgink devynias dienas kristi per įvairiausias dimensijas, trilijonus mylių, pulti ant veido, susilaužyti sparnus, sutrenkta galva raičiotis, dievai žino, kiek laiko, ištisus dešimtmečius klaidžioti po dykumą ieškodama bet kokios užuominos, galinčios padėti suprasti, kas ir kur esi, o tada prabilk man apie atmintį.

– Ką gi, jeigu *man* tektų nustatyti tau diagnozę, – Šelbė nutaisė psichoanalitikės balsą. – Turi pripažinimo problemų.

– Na, bent jau dykumą prisimeni, – diplomatiškai įsiterpė Mailsas ir prajuokino Šelbę.

Danielis atsisuko į Liusę.

– Parašiau šią knygą praradęs tave Tibete... tačiau dar prieš sutikdamas Prūsijoje. Žinau, kad lankeisi tame gyvenime, nes nusekiau iš paskos. Galbūt supranti, kad tokia netektis privertė mane grįžti prie ištisus metus trunkančių paieškų ir tyrimų, siekiant rasti išeitį iš šio prakeiksmo.

Liusė nusuko akis. Jos mirtis Tibete privertė Danielį šokti nuo uolos. Mergina nerimavo, kad tai gali pasikartoti.

– Kemas teisus, – tęsė Danielis. – Nė vienas nepamename, kur nusileidome. Klaidžiojome po dykumą, kol ši liovėsi buvusi dykuma. Klajojome lygumomis, slėniais ir jūromis, kol jos vėl virto dykumomis. Tik pamažu sutikę vienas kitą ir ėmę iš gabalėlių dėlioti istoriją, prisiminėme, jog kadaise buvome angelai.

– Po Nuopuolio liko relikvijos, materialūs mūsų istorijos ženklai, kuriuos žmonės rado ir saugo kaip brangenybes, dovanas – kaip jie mano, – gautas iš nesuprantamo dievo. Ilgą laiką trejetas relikvijų buvo paslėpta Jeruzalės šventykloje, tačiau Kryžiaus žygių metu jas pavogė ir išgabeno į įvairias vietas. Nė vienas mūsiškis nežino kur.

– Prieš keletą šimtmečių ieškodamas relikvijų dėmesį sutelkiau į viduramžių erą ir tarsi koks šiukšlininkas teologas išnaršiau tiek šaltinių, kiek tik pajėgiau, – tęsė Danielis. – Jeigu būtų įmanoma visus tris artefaktus surinkti ir sudėti ant Sinajaus kalno...

– Kodėl Sinajaus kalno? – paklausė Šelbė.

– Ten glaudžiausias ryšys tarp Sosto ir Žemės, – paaiškino Gabė ir atmetė plaukus. – Ten Mozė gavo Dešimt įsakymų, ten žengia angelai,

nešantys žinių iš Sosto.

– Įsivaizduok tai kaip požeminį Dievo tunelį, – pridūrė Ariana ir švystelėjo medžiaginį kamuoliuką pernelyg aukštai į orą. Šis pataikė į virš galvų kabančią lempą.

– Kol dar nepaklausei, – įsiterpė Kemas, pabrėžtinai žvelgdamas Šelbę, – Sinajaus kalnas nėra tikroji Nuopuolio vieta.

– Būtų pernelyg paprasta, – prašneko Anabelė.

– Jeigu visos relikvijos atsidurtų ant Sinajaus kalno, – toliau kalbėjo Danielis, – mes, teoriškai, galėtume iššifruoti Nuopuolio vietą.

– Teoriškai, – nusišaipė Kemas. – Ar galėčiau pasakyti, jog Danielio tyrimų pagrįstumas kelia abejonių?

Danielis sukando dantis.

– Turi geresnę mintį?

– Ar nemanai, – Kemas pakėlė balsą, – kad tavo teorija sureikšmina mintį, jog tos relikvijos – kažkas daugiau nei tiesiog gandai? Kas žino, ar jos gali atlikti tai, ko tikimasi?

Liusė stebėjo angelų bei demonų grupę – vienintelius jos sąjungininkus siekiant išsigelbėti pačiai, išgelbėti Danielį... ir pasaulį.

– Taigi, toje nežinomoje vietoje mes turime atsidurti po devynių dienų.

– *Mažiau*, – atsakė Danielis. – Po devynių dienų, jeigu skaičiuosime nuo šiandien, bus per vėlu. Liuciferis ir minia iš Dangaus išmestų angelų jau bus atvykę.

– Jeigu Nuopuolio vietoje atsidursime anksčiau nei Liuciferis, – svarstė Liusė, – kas tada?

– Tiksliai nežinome, – Danielis papurtė galvą. – Niekam nepasakojau apie šią knygą, nes Kemas teisus – nežinojau, ar tai duos rezultatų. Netgi tik po metų sužinojau, kad Gabė ją išleido, ir praradau bet kokį sudomėjimą tyrimu. Dar kartą mirei ir savo vaidmens suvaidinti negalėjai...

– *Savo* vaidmens? – pertraukė Liusė.

– Kurio mes vis dar nesuprantame...

Gabė alkūne stuktelėjo Danieliui ir nutildė.

– Jis nori pasakyti, jog viskas bus atskleista atėjus laikui.

Molė pliaukštelėjo sau į kaktą.

– Tikrai? Viskas bus atskleista? Ar tai viskas, ką jūs žinote? Ar to siekiate?

– Šito. Ir tavo ypatingo vaidmens, – Kemas atsisuko į Liusę. – Tu esi ta šachmatų figūrėlė, dėl kurios kaunasi gėrio ir blogio jėgos bei visi, atsidūrę tarp jų.

– Ką? – sušnibždėjo mergina.

– Nutilk. – Danielis sutelkė dėmesį į Liusę. – Neklausyk jo.

Kemas sušnarpštė, tačiau visi apsimetė neišgirdę. Frazė nusėdo kambaryje kaip nekviesta viešnia.

Angelai ir demonai nutilo. Nė vienas neketino toliau diskutuoti apie Liusės vaidmenį stabdant Nuopuolį.

– Taigi, visa informacija, visas šiukšlininko darbas, surinktas šioje knygoje? – pasiteiravo mergina.

– Beveik, – atsakė Danielis. – Tereikia šiek tiek paskaityti ir atgaivinti atmintį. Viliuosi, tada sužinosiu, kur turime pradėti.

Kiti pasitraukė padarydami Danieliui vietos prie stalo. Liusė pajuto Mailso rankos prisilietimą. Nuo tos akimirkos, kai ji grįžo iš Pranešėjo, juodu beveik nesišnekėjo.

– Ar galiu su tavimi pasikalbėti? – labai tyliai paklausė Mailsas. – Liuse?

Sunerimusio vaikino veido išraiška priminė Liusei paskutines kelias akimirkas tėvų galiniame kieme, kai Mailsas atspindėjo jos atvaizdą.

Iš tiesų, juodu niekada nesikalbėjo apie tą bučinį ant stogo prie jos kambario, „Pakrantės“ mokykloje. Be abejonės, Mailsas suprato, kad tai buvo klaida. Kodėl kaskart maloniai elgdamasi Liusė jaučiasi it jį viliotų?

– Liuse, – prie Mailso atsidūrė Gabė ir dirstelėjo į jį. – Pamaniau, jeigu norėtum trumpai aplankyti Penę, tam dabar pats laikas.

– Gera mintis, – linktelėjo Liusinda. – Ačiū.

Ji apgailestaudama dirstelėjo į Mailsą, tačiau šis tik užsitraukė ant akių beisbolo kepuraitės snapelį ir nusisukęs kažką šnipštelėjo Šelbei.

– Hm, – pasipiktinusi kostelėjo Šelbė. Ji stovėjo už Danielio ir per petį mėgino skaityti knygą. – Ką numatėte man ir Mailsui?

– Judu grįžtate į „Pakrantę“, – atsakė Gabė. Anksčiau Liusė nepastebėjo, kaip angelės balsas primena mokytojas iš šios mokyklos. – Reikia, kad perspėtumėte Stiveną ir Frančeską. Gali būti, kad mums prireiks jų pagalbos, žinoma, jūsiškės taip pat. – Angelė sunkiai įkvėpė. – Praneškite jiems, kad tai vyksta. Prasidėjo baigiamoji žaidimo fazė, nors ir ne taip, kaip mes tikėjomės. Viską papasakokite. Jie žinos, ką daryti.

– Puiku, – susiraukė Šelbė. – Tu čia bosas.

– Aaaaūūū, – Ariana sudėjo rankas dūdele prie burnos. – Jeigu, hm, Liusė nori išeiti, kažkas turi padėti jai išlipti pro langą. – Angelė susigėdusi pabarbeno pirštais į stalą. – Įėjimą užtvėriau bibliotekos knygų barikada, jeigu kas nors iš „Kardo ir kryžiaus“ mokyklos ketintų sužlugdyti mūsų susitikimą.

– Aš, – Kemas jau buvo pernėręs ranką Liusei per alkūnę.

Mergina ėmė priešintis, tačiau nė vienam angelui ši mintis nepasirodė prasta. Danielis nė nepastebėjo.

Prie galinio išėjimo Šelbė ir Mailsas su skirtingu įkarščiu be garso perspėjo Liusę: *Būk atsargi.*

Švytėdamas šilta šypsena, Kemas palydėjo ją prie lango. Pakėlė

stiklą. Abu nužvelgė teritoriją, kurioje susitiko, kur suartėjo, kur jis apgaule išgavo jos bučinį. Ne visi prisiminimai buvo blogi...

Kemas pirmas iššoko pro langą ir, sklandžiai nusileidęs ant atbrailos, ištiesė Liusei ranką.

– Miledi.

Stipriai apglėbta Liusė pasijuto mažytė ir besvorė. Per dvi sekundes Kemas nunešė ją žemyn per du aukštus. Sparnus tebebuvo paslėpęs, tačiau judėjo taip grakščiai tarsi būtų skridęs. Abu minkštai nusileido ant drėgnos žolės.

– Galiu lažintis, jog mano kompanijos nenori, – prabilo Kemas. – Kapinėse, ne apskritai.

– Tiesa. Ne, ačiū.

Vaikinas nusuko akis ir iš kišenės išsitraukė mažytį sidabrinį varpelį. Senovinį, su hebrajų rašmenimis. Įteikė jį Liusei.

– Skambtelėk, kai norėsi vėl pakilti aukštyn.

– Kemai, – prabilo Liusė. – Koks mano vaidmuo?

Demonas ištiesė ranką, norėdamas paliesti merginos skruostą, tačiau persigalvojo. Ranka pakibo ore.

– Danielis teisus. Ne mūsų reikalas tau tą pranešti.

Atsakymo jis nelaukė. Sulenkė kelius ir nė neatsigręždamas pakilo nuo žemės.

Liusė akimirką žvelgė į teritoriją. Prie odos lipo pažįstama „Kardo ir kryžiaus“ aplinkos drėgmė. Mergina nesuprato, ar niūri mokykla su didžiuliais, grubiais neogotikiniais pastatais ir liūdnu, suniokotu peizažu pasikeitė. Gal liko tokia pati.

Ji nužingsniavo per miestelį, per sugulusią pievų žolę, pro slegiantį bendrabutį, prie kaltinio metalo vartų į kapines. Čia, pajutusi šiurpstančią odą, stabtelėjo.

Kapinės tebeatrodė ir tebedvokė kaip viduryje mokyklos miestelio stūksantis kanalizacijos šulinys. Angelų mūšio dulkių nebeliko. Buvo pakankamai anksti, kad mokiniai miegotų, apskritai vargu ar po kapines šmižinėtų nors vienas. Nebent koks paliktasis po pamokų.

Liusė praėjo pro vartus, pro palinkusius akmenis, pažliugusius kapus ir ėmė palengva leistis žemyn.

Penės paskutinio poilsio vieta buvo tolimiausiame rytiniame kampe. Liusė atsisėdo draugės kapo kojūgalyje. Ji neturėjo gėlių, nemokėjo jokių maldų, todėl tiesiog padėjo rankas ant šaltos, šlapios žolės, užsimerkė ir Penei siuntė žinutę, nuogąstaudama, jog tai draugės niekada nepasieks.

Liusė sudirgusi grįžo prie bibliotekos lango. Jai nereikia nei Kemo, nei jo egzotiško varpelio. Pati gali nusigauti iki atbrailos.

Buvo visai nesunku įveikti žemiausią nuožulnaus stogo dalį. Nuo ten Liusei pavyko užkopti dar kiek aukščiau, kol galiausiai atsidūrė

prie ilgos siauros, maždaug dviejų pėdų pločio atbrailos po bibliotekos langais. Atsklido besiriejančių Kemo ir Danielio balsai.

– O jeigu kurį nors iš mūsiškių sulaikys? – Kemo balsas buvo aukštas ir maldaujamas. – Juk žinai, drauge mes stipresni, Danieli.

– Jeigu nespėsime, mūsų stiprybė nebeturės prasmės. Mus *ištrins*.

Liusė įsivaizdavo juos abu, stovinčius kitoje sienos pusėje. Kemas sugniaužtais kumščiais ir žybsinčiomis žaliomis akimis. Danielis santūrus, nejudantis, rankas sukryžiavęs ant krūtinės.

– Netikiu, kad veiki ne dėl savo paties tikslų, – suskambo šaižus Kemo balsas. – Tavo silpnumas jai yra stipresnis už tavo žodį.

– Nėra apie ką diskutuoti, – Danielis balso tembro nekeitė. – Išsiskyrimas – vienintelis pasirinkimas.

Kiti angelai tylėjo. Ko gero, mąstė tą patį, ką ir Liusė. Niekas nedrįso įsiterpti tarp dviejų brolių.

Mergina pasiekė langą ir pamatė, jog angelai žvelgia vienas į kitą. Ji rankomis sugriebė palangę ir pajuto viduje kylantį pasitenkinimą – to niekada neprisipažins, – kad niekieno nepadedama grįžo į biblioteką. Ko gero, angelai nė nepastebės. Liusė atsiduso ir įkišo vieną koją vidun. Štai tada langas sutarškėjo, palangė rankose suvibravo su tokia jėga, kad vos nenubloškė merginos nuo atbrailos. Liusinda įsikibo tvirčiau. Vibravo jos viduje. Atrodė, kad dreba ir širdis, ir siela.

– Žemės drebėjimas, – sušnibždėjo.

Koja nuslydo nuo atbrailos kaip tik tuo metu, kai palangę sugriebę pirštai atsipalaidavo.

– Liusinda!

Danielis, nulėkęs prie lango, sučiupo Liusindos rankas. Kemas taip pat ten atsidūrė, viena ranka laikė jos pečius, kita – sprandą. Knygų lentynos sujudėjo, bibliotekos šviesos ėmė mirgėti. Abu angelai įtraukė merginą pro drebantį langą ir kaip tik tą akimirką stiklas, išlėkęs iš rėmo, subyrėjo į tūkstančius šukių.

Ieškodama paaiškinimo, Liusinda pažvelgė į Danielį. Jis tebelaikė jos riešus, tačiau akimis keliavo į lauką. Stebėjo piktą, pilką dangų.

Dar blogiau – vibracija *viduje* nesiliovė. Liusė jautėsi tarsi nukrėsta elektros srovės. Drebėjimas, regis, tęsėsi amžinybę, tačiau išties tetruko penkias, galbūt dešimt, sekundžių. Užtektinai, kad Liusė, Kemas ir Danielis su trenksmu nukristų ant dulkinų medinių bibliotekos grindų.

Drebėjimas baigėsi ir pasaulis tapo mirtinai tylus.

– Kas čia, po velnių? – Ariana pakilo nuo grindų. – Ar, man nežinant, atsidūrėme Kalifornijoje? Niekas man nesakė, jog Džordžijoje yra tektoninio lūžio linijų!

Kemas iš dilbio ištraukė ilgą šukę. Pamačiusi žemyn alkūne nusidriekusią šviesiai raudono kraujo juostelę, Liusė aiktelėjo, tačiau

vaikino veide nepastebėjo jokių skausmo ženklų.

– Tai ne žemės drebėjimas. Seisminis laiko persislinkimas.

– *Kas?* – paklausė Liusė.

– Pirmas iš daugelio. – Danielis pažvelgė pro rantytą langą į baltą audros debesį, vilnijantį mėlynu dangumi. – Kuo labiau artės Liuciferis, tuo šie reiškiniai stiprės.

Jis dirstelėjo į Kemą. Šis linktelėjo.

– Tik–tak, žmonės, – Kemas prabilo. – Laikas senka. Reikia skristi.

_____

[1] *Waffle House* – JAV paplitęs restoranų tinklas. (Čia ir toliau – *vert. past.*)

[2] *Hacky Sack* – nertas arba odinis, pupų, smėlio ar plastikinių granulių prikimštas kamuoliukas, kurį spardant kojomis atliekami įvairūs triukai.

Antras skyrius

IŠSISKYRIMAS

Gabė žengė į priekį.

– Kemas teisus. Girdėjau Svarstykles kalbant apie šiuos persislinkimus. – Tarsi niekaip negalėdama sušilti, angelė timpčiojo blyškiai gelsvo kašmyrinio megztuko rankoves. – Reiškiniai, vadinami laiko virpesiais. Jie it smūgiai mūsų realybei.

– Kuo labiau Liuciferis priartės, – pridėjo santūriai išmintingas Rolandas, – tuo arčiau prie Nuopuolio tikslo atsidursime. Laiko virpesiai dažnės ir stiprės. Laikas trūkčioja, ruošdamasis savo paties perrašymui.

– Kaip ir kompiuteris ima strigti vis dažniau, kol galiausiai standusis diskas sugenda ir ištrina dvidešimt penkis tavo kursinio darbo puslapius? – įsiterpė Mailsas.

Visi sumišę sužiuro į vaikiną.

– Kas? – tęsė šis. – Angelai ir demonai neatlieka namų darbų?

Liusė susmuko ant medinės kėdės prie stalo. Pajuto tuštumą, tarsi laiko virpesys būtų jos viduje atplėšęs kažką svarbaus – tai, ko ji neteko amžinai. Besibarančių angelų balsai skambėjo galvoje, tačiau nieko naudingo nesakė. Jie privalo sustabdyti Liuciferį. Mergina suprato, jog nė vienas tiksliai nežino, kaip tą padaryti.

– Venecija. Viena. Ir Avalonas, – triukšmą perskrodė aiškus Danieliaus balsas.

Angelas atsisėdo šalia Liusės ir uždėjo ranką ant kėdės atlošo. Pirštų galiukais brūkštelėjo per merginos pečius. Iškėlė *Stebėtojų* knygą taip, kad matytų visi. Susirinkusieji nuščiuvo. Sutelkė dėmesį.

Danielis parodė į sudėtingai parašytą teksto pastraipą. Liusė iki tol nesuprato, kad tekstas lotyniškas. Pažino kelis žodžius iš Doveryje lankytų lotynų kalbos pamokų. Danielis pabraukė ir apvedė keletą frazių, paraštėse pažymėjo kelias pastabas, tačiau dėl laiko ir nusidėvėjimo puslapiai buvo beveik neįskaitomi.

Ariana palinko virš Danielio.

– Labai rimta vištos keverzonė.

Danielis nekreipė dėmesio. Žymėjo naujas pastabas aiškia, dailia rašysena. Liusę užplūdo šiltas, pažįstamas jausmas, kad jau yra ją mačiusi. Ji mėgavosi kiekviena užuomina apie ilgą ir stiprią jųdviejų meilę, net maža kaip tas pasviras per amžius keliavęs šriftas, pranešantis, jog Danielis yra jos.

– Tarpusavyje nesusijusių, iš Dangaus išmestų angelų įrašas apie ankstyvąsias dienas po Dangaus kariuomenės sukelto Nuopuolio, – lėtai prabilo vaikinas. – Tačiau istorija itin padrika.

– Istorija? – pakartojo Mailsas. – Taigi, mums tereikia susirasti

keletą knygų, perskaityti ir, tikėtis, kad jos pasakys, kur eiti?

– Ne taip paprasta, – atsakė Danielis. – Knygų, tokia prasme, kuri tau dabar ką nors reikštų, nebuvo. Pradžios dienomis mūsų istorija ir pasakojimai buvo užrašomi kitomis priemonėmis.

– Štai čia ir prasideda keblumai, tiesa? – šyptelėjo Ariana.

– Istorija buvo susieta su relikvijomis. Per tūkstantmetį tokių relikvijų susikaupė daugybė. Tačiau egzistuoja trejetas ypatingų daiktų, tiesiogiai susijusių su mūsų paieška. Jie gali padėti atsakyti, kurioje vietoje angelai nukrito į Žemę. Nežinome, *kokios* tai relikvijos, tačiau aišku, kur paskutiniąkart jos buvo paminėtos. Venecija, Viena ir Avalonas. Man ieškant ir rašant knygą relikvijos buvo tose trijose vietose. Tačiau ši informacija labai sena, be to, netgi tada buvo galima tik spėlioti, ar daiktai – kad ir kas tai būtų – tebėra tuose miestuose.

– Vadinasi, viskas gali baigtis kaip dieviškoji vaiduoklių medžioklė, – atsiduso Kemas. – Nuostabu. Švaistysime laiką ieškodami paslaptingų daiktų, kurie pasakys, o gal ir nepasakys to, ką norime sužinoti, lankydamiesi vietose, kur jie ištisus amžius gulėjo arba negulėjo.

– Trumpai tariant, taip, – truktelėjo pečiais Danielis.

– Trys relikvijos. Devynios dienos, – Anabelės akyse atsirado jaudulys. – Laiko nedaug.

– Danielis buvo teisus. – Tarp angelų žybtelėjo Gabės žvilgsnis. – Reikia išsiskirti.

Dėl to prieš sudrebant kambariui ginčijosi Kemas ir Danielis. Ar jiems išsiskyrus būtų labiau tikėtina rasti relikvijas laiku?

Palaukusi, kol Kemas nenoriai linktelės, Gabė kalbėjo toliau.

– Taigi, sutarta. Danieli ir Liuse, jums pirmas miestas. – Angelė pažvelgė į Danielio užrašus ir padrąsinamai nusišypsojo merginai. – Venecija. Keliaukite į Veneciją ir raskite pirmą relikviją.

– O kokia yra pirmoji relikvija? Ar mes žinome? – Liusė palinko prie knygos ir išvydo paraštėje parkeriu nupieštą eskizą.

Danielis jį taip pat tyrinėjo. Vos purtydamas galvą žvelgė į paveikslą, kurį pats prieš šimtmečius nupiešė. Piešinys priminė serviravimo padėklą. Tokio Liusės mama vis dairydavosi antikvariatuose.

– Šitą sugebėjau išsiaiškinti studijuodamas pseudoepigrafus – nepripažintus biblinius ankstyvosios Bažnyčios užrašus.

Padėklas buvo kiaušinio formos, stikliniu dugnu, kurį Danielis sumaniai pavaizdavo, kitoje permatomo pagrindo pusėje pažymėjęs žemę. Relikvija, kad ir kas tai buvo, abiejose pusėse turėjo mažytes nudaužtas rankenėles. Danielis apačioje net skalę buvo nubrėžęs ir iš jo piešinio atrodė, kad artefakto būta didelio – maždaug aštuoniasdešimties ar šimto centimetrų ilgio.

– Nepamenu tai piešęs. – Atrodė, kad angelas nusivylė savimi. –

Žinau apie šį daiktą ne daugiau nei jūs.

– Neabejoju, jog kartą ten nuvykęs sugebėsi viską perprasti, – Gabė iš visų jėgų stengėsi padrąsinti.

– Sugebėsime, – atsakė Liusė. – Neabejoju, kad sugebėsime.

Gabė mirktelėjo, nusišypsojo ir tęsė toliau:

– Rolandai, Anabele ir Ariana – jūsų trejetas keliaus į Vieną. Taigi, lieka... – Merginos lūpos sutrūkčiojo. Ji suvokė, ką ketina pasakyti, tačiau vis tiek nutaisė drąsų veidą. – Molė, Kemas ir aš imsimės Avalono.

Kemas atlošė pečius, veržliai išleido nuostabius auksinius sparnus, bet dešinio sparnu kraštu trinktelėjo Molei į veidą ir nubloškė ją penkias pėdas atgal.

– Dar kartą taip pasielk ir aš tave sunaikinsiu, – nusispjovė Molė, stebeilydamasi į nubrozdintą alkūnę. – Tiesą pasakius... – Pakėlusi kumštį demonė pradėjo žingsniuoti prie Kemo, tačiau įsikišo Gabė.

Sunkiai atsidususi ji atplėšė Molę nuo Kemo.

– Jeigu jau kalbame apie sunaikinimą, aš tikrai nenorėčiau sunaikinti to, kuris išprovokuos kitą, – ji meiliai nusišypsojo savo kompanionams demonams. – Tačiau taip pasielgsiu. Tos devynios dienos bus labai ilgos.

– Tikėkimės, kad jos bus ilgos, – sumurmėjo Danielis sau po nosimi.

Liusė atsisuko į mylimąjį. Jos galvoje iškilo turistų vadove aprašyta Venecija: atvirukai su kanaluose besigrūdančiomis valtimis, virš aukštų katedros bokštų besileidžianti saulė, tamsiaplaukės merginos, laižančios *gelato*[3]. Ne į tokią kelionę juodu ketina leistis. Tik ne pasaulio pabaigai mosikuojant aštriais nagais.

– O ką darysime radę visas tris relikvijas? – paklausė Liusė.

– Susitiksime ant Sinajaus kalno, – atsakė Danielis. – Sudėsime jas...

– Ir šiek tiek pasimelsime, kad relikvijos nušviestų vietą, kurioje nusileidome, – niūriai sumurmėjo Kemas, trindamas kaktą. – Tai reiškia, kad visa, kas mums liko – bandyti įtikinti psichopatišką, visą mūsų egzistenciją savo nasruose laikantį šėtoną atsisakyti kvailų visuotinio viešpatavimo planų. Kas gali būti paprasčiau? Manau, yra daugybė priežasčių jaustis optimistiškai.

Danielis pažvelgė pro atvirą langą. Saulė švietė tiesiai į bendrabučio pastatą. Liusė, norėdama dirstelėti į lauką, turėjo prisimerkti.

– Reikia išvykti kuo greičiau.

– Gerai, – atsakė mergina. – Turiu grįžti namo, susidėti daiktus, pasiimti pasą...

Jos mintys, ruošdamos būtinų reikalų sąrašą, ėmė suktis tūkstančiais krypčių. Tėvai prekybos centre užtruks dar keletą

valandų. Užteks laiko užbėgti ir susirinkti daiktus...

– Ak, kaip miela, – nusijuokė Anabelė, pakilusi nuo žemės per kelis colius. Raumeningi, tamsaus sidabro spalvos sparnai, kyšantys pro nematomas įpjovas ryškiai rožiniuose marškinėliuose, priminė audros debesį. – Atsiprašau, kad kišuosi, tačiau... niekada neteko keliauti su angelu, tiesa?

Be abejo, teko. Kūno, nešamo oru Danielio sparnų, pojūtis buvo tapęs itin natūralus. Galbūt skrydžiai trukdavo trumpai, tačiau jų buvo neįmanoma pamiršti. Tuo metu Liusė jausdavosi itin artima Danieliui: jo rankos apsivydavo liemenį, širdis plakdavo greta jos širdies, saugiai gaubė balti sparnai. Mergina jausdavo, jog yra besąlygiškai, nepaprastai mylima. Ji skrido su Danieliu daugybę kartų, tačiau tik triskart nemiegojo: kartą skriejo virš slaptojo ežero už „Kardo ir kryžiaus“ mokyklos, kartą palei „Pakrantę“, o vos praėjusią naktį – iš debesų į trobelę.

– Ko gero, mudu dar nesame taip toli skridę drauge, – galiausiai ištarė Liusė.

– Jau pirmi žingsniai judviem atrodo sudėtingi, – nesusilaikė Kemas.

Danielis nekreipė dėmesio.

– Įprastai, manau, kelione mėgautumeisi. – Angelo veide atsirado nerimastinga išraiška. – Tačiau laiko įprastoms sąlygoms devynetą dienų neturėsime.

Liusė ant menčių pajuto plaukus nuo kaklo keliančias Danielio rankas. Apglėbęs liemenį vaikinas pabučiavo megztuko iškirptę. Mergina užsimerkė. Žinojo, kas laukia. Pats gražiausias garsas... tas grakštus švilpesys, kuris atsiranda skleidžiantis jos gyvenimo meilės sniego baltumo sparnams. Kitapus Liusės vokų likusį pasaulį šiek tiek aptemdė sparnų šešėlis. Širdį užplūdo šiluma. Atsimerkusi išvydo juos – didingus kaip visad. Loštelėjusi it prie sienos jaukiai įsitaisė greta Danielio krūtinės. Jis pasuko lango link.

– Išsiskyrimas laikinas, – pranešė Danielis kitiems. – Sėkmės ir eiklių sparnų.

Su kiekvienu plačiu Danielio sparnų mostu jie įveikdavo tūkstantį pėdų. Oras, pradžioje vėsus ir persisunkęs Džordžijos drėgme, kylant į viršų Liusės plaučiuose tapo šaltas ir šiurkštus. Vėjas draskė ausis. Akys ėmė ašaroti. Žemė apačioje nutolo, visa susiliejo ir susitraukė į didžiulį žalią paklotą. „Kardo ir kryžiaus“ mokykla virto nykščio dydžio dėme. Paskui dingo.

Pirmas vandenyno šmėkštelėjimas Liusę apsvaigino ir nudžiugino, nes jie nutolo nuo saulės ir pasuko prie tamsaus horizonto.

Kiek mergina pajėgė atsiminti, šis skrydis su Danieliu buvo intensyvesnis ir labiau jaudinantis nei kiti. Vis dėlto kai kas buvo

pasikeitę – Liusė prisitaikė. Jautėsi laisvai, judėjo darniai su angelu, atsipalaidavusi jo rankose. Kojas buvo sukryžiavusi ties kulkšnimis, batų galiukais bučiavo jo batus. Abiejų kūnai sutartinai siūbavo, atsakydami į sparnų plazdėjimą. Šie susiskliausdavo jiems virš galvų ir uždengdavo saulę, o paskui, ruošdamiesi atlikti dar vieną galingą mostą, vėl staigiai išsitiesdavo.

Pasiekę debesų liniją abu dingo migloje. Aplink tvyrojo tik plonytė baltuma ir glamonėjo ūkanota drėgmė. Dar vienas sparnų mostas. Dar vienas skrydis į debesis. Liusė nė nebandė spėlioti, kaip kvėpuos ties atmosferos riba. Ji su Danieliu. Jaučiasi puikiai. Jie keliauja išgelbėti pasaulio.

Netrukus Danielis ėmė leistis. Nebeskriejo kaip raketa. Labiau priminė neįtikėtinai galingą paukštį. Greičio jie nesumažino – tiesą pasakius, skrido sparčiau, – tačiau kūnams atsidūrus lygiagrečiai su žeme, vėjo gausmas nurimo, o pasaulis atrodė skaisčiai baltas, stulbinamai tylus, ramus, tarsi būtų ką tik sukurtas ir dar niekas nebūtų atradęs garso.

– Ar gerai jautiesi? – apgaubė ją angelo balsas.

Mergina pamanė, kad jeigu ir yra pasaulyje kas nors negera, meilės rūpestis gali tą pataisyti.

Liusė pasuko galvą į kairę ir pažvelgė į Danielį. Veidas buvo ramus, lūpos švelniai šypsojosi, akys liejo tokią sodrią violetinę šviesą, kad vien ji būtų išlaikiusi Liusindą padangėse.

– Sušalai, – glostydamas jos pirštus ir mėgindamas sušildyti sumurmėjo vaikinas į ausį ir kūnu siuntė karščio bangas.

⁂

– Dabar geriau, – atsakė mergina.

Juodu prasiveržė pro debesų antklodę. Buvo panašu į akimirką lėktuve, kai pilkas vaizdas pro neskaidrų ovalų langą tampa begaline spalvota erdve. Tik langas ir lėktuvas buvo išnykę. Ryškiai mėlynos spalvos danguje niekas nebeskyrė nuo rausvas jūros kriaukles primenančių vakarinių debesų rytuose.

Debesų peizažas atrodė svetimas ir žavus. Kaip visada Liusė reginiui pasirengti nespėjo. Šis kitoks pasaulis priklausė tik jai ir Danieliui. Pasaulis danguje, kur kyla aukščiausių meilės minaretų viršūnės.

Koks mirtingasis apie tai nesvajojo? Kiek kartų Liusinda troško atsidurti kitoje lėktuvo lango pusėje, paklaidžioti po keistą, blyškiai auksinį, saulės nubučiuotą debesų paklotą? Dabar ji čia, apimta tolimo pasaulio grožio. Galėjo jį justi oda.

⁂

Liusė ir Danielis negalėjo stabtelėti. Negalės visas devynetą dienų. Kitaip viskas sustos.

– Kiek laiko skrisime iki Venecijos? – paklausė mergina.

– Nebeilgai, – beveik pašnibždomis į ausį atsakė Danielis.

– Kalbi it pilotas, kuris jau valandą suka ratus ir penktą kartą keleiviams kartoja: *Dar dešimt minučių*, – paerzino Liusė.

Danielis neatsakė. Mergina pakėlė akis ir pamatė, kad vaikinas sutrikęs raukosi. Metaforos jis nesuprato.

– Niekada neskridai lėktuvu, – suvokė Liusė. – Ir kam tau lėktuvas, jeigu gali tai, – mostelėjo į nuostabius plazdančius sparnus. – Laukimas, taksi ieškojimas, ko gero, išvarytų iš proto.

– Norėčiau drauge su tavimi skristi lėktuvu. Gal keliaukime į Bahamus? Žmonės ten skrenda, tiesa?

– Tiesa, – Liusė nurijo seiles. – Keliaukime.

Ji negalėjo nuvyti minčių apie tai, kiek neįmanomų dalykų turi nutikti tiksliai numatyta tvarka tam, kad juodu galėtų keliauti kaip normali pora. Pernelyg sunku mąstyti apie ateitį, kai tiek daug pastatyta ant kortos. Ateitis miglota ir tolima kaip apačioje besidriekianti žemė. Liusė vylėsi, jog ten bus gražu.

– Kiek užtruksime iš tiesų?

– Tokiu greičiu – keturias, galbūt penkias, valandas.

– Ar tau nereikia pailsėti? Pasistiprinti? – gūžtelėjo Liusinda. Ji vis dar nežinojo, kaip funkcionuoja Danielio kūnas, ir dėl to jautėsi nesmagiai. – Ar tavo rankos nepavargs?

Angelas sukikeno.

– Kas?

– Ką tik atskridau iš Dangaus, ir tu dar klausi, ar rankos pavargo? – Danielis erzindamas suspaudė jos liemenį. – Mintis, jog mano rankos pavargs tave laikyti, yra absurdiška.

Tarsi norėdamas tą įrodyti, vaikinas išlenkė nugarą, aukštai virš pečių išskleidė sparnus ir kartą lėtai mostelėjo. Abiejų kūnai grakščiai pakilę aukštyn aplenkė debesį. Danielis pakėlė vieną ranką rodydamas, kaip mitriai moka išlaikyti merginą kita. Sulenktos laisvosios rankos pirštais brūkštelėjo draugei per lūpas, laukdamas bučinio. Sulaukęs vėl apglėbė liemenį, dramatiškai pakrypo į kairę ir mostelėjo kita ranka. Liusė ir ją pabučiavo. Tada Danielio pečiai sulinko ir apgaubė merginos pečius taip, kad angelas galėjo atitraukti abi rankas nuo Liusės liemens, o ji liko ore. Užplūdo toks malonus, toks džiaugsmingas ir nesuvaržytas pojūtis, Liusė ėmė juoktis. Danielis ore padarė įspūdingą kilpą. Merginos plaukai išsidraikė ant veido. Ji nebijojo. Ji skrido.

Liusinda suėmė Danielio rankas, vėl radusias kelią prie jos liemens.

– Panašu, kad mudu tam sutverti.

– Taip. Panašu.

Angelas skrido nenuilsdamas. Juodu nėrė pro debesis ir atviras erdves, kirto trumputes, gražias audras su lietumi, o vos po akimirkos

išdžiūdavo vėjyje. Prasilenkdavo su tarpžemyniniais lėktuvais, skriejančiais tokiu greičiu, kad Liusė įsivaizdavo, jog viduje sėdintys keleiviai pastebi tik netikėtą sidabrinį žybsnį, gal dar pajunta švelnų, jų gėrimus sujudinantį turbulencijos kumštelėjimą.

Sklendžiant virš vandenyno debesys suplonėjo. Liusė užuodė besidriekiančios gilios sūrios masės kvapą. Kvepėjo tarsi kitoje planetoje – ne kreida kaip „Pakrantėje“, ne druska kaip namie. Danielio sparnai ant matinio paviršiaus metė didingą šešėlį. Tai ramino, nors buvo sunku patikėti, kad Liusė – reginio, matomo besidrumsčiančioje jūroje, dalis.

– Liuse? – paklausė Danielis.

– Taip.

– Kaip jauteisi šį rytą šalia tėvų?

Mergina apačioje, tamsioje, vandeningoje dykumoje, pastebėjo keleto vienišų salų kontūrus. Įdomu, kur jie, kaip toli nuo namų.

– Kebliai, – prisipažino ji. – Spėju, jaučiausi taip, kaip tu milijonus kartų. Nutolusi nuo tų, kuriuos myliu, nes negaliu būti nuoširdi.

– To ir bijojau.

– Tam tikra prasme paprasčiau būti su tavimi, kitais angelais nei greta tėvų ir geriausios draugės.

Danielis akimirką susimąstė.

– Nenoriu, kad taip jaustumeisi. Taip neturėjo nutikti. Tenoriu tave mylėti.

– Ir aš. Tiek tetrokštu.

Net ištarusi tuos žodžius ir pažvelgusi į rytuose išblukusį dangų, Liusė gailėjosi, kad nepasielgė kitaip, vėl prisiminė paskutines akimirkas namie. Reikėjo tvirčiau apglėbti tėtį. Žengdama pro duris turėjo paklausyti, išties paklausyti, mamos patarimo. Derėjo praleisti daugiau laiko su geriausia drauge ir pasiteirauti, kaip jai sekasi grįžus į Doverį. Nederėjo elgtis taip savanaudiškai ir skubėti. Dabar kiekviena sekundė tolino ją nuo Tunderbolto, tėvų ir Kelės, kiekvieną sekundę Liusė grūmėsi su augančia nuojauta, kad jų gali nebeišvysti.

Visa širdimi mergina tikėjo savo, Danielio ir kitų angelų darbu. Nebe pirmąkart ji dėl Danielio apleido tuos, kurie jai rūpi. Prisiminė laidotuves Prūsijoje, tamsius vilnonius jos mylimųjų paltus ir drėgnas, raudonas akis, apsiblaususias iš sielvarto dėl jos ankstyvos, staigios mirties. Susimąstė apie gražiąją motiną viduramžių Anglijoje, kur ji praleido šv. Valentino dieną, seserį Heleną, geras drauges Lorą ir Eleonorą. Iš aplankytų gyvenimų tame vieninteliame ji nepatyrė savos mirties, tačiau matė pakankamai, kad suprastų, jog ten gyvena geri žmonės, kuriuos neišvengiama Liusindos mirtis sukrės. Nuo tokios minties skrandis susigniaužė. Tada Liusė prisiminė Liuciją, merginą, kuria buvo Italijoje. Ten ji kare prarado šeimą ir neturėjo nieko, *tik* Danielį. Merginos gyvenimas – kad ir koks trumpas – tapo prasmingas

dėl jo meilės.

Liusinda stipriau prisispaudė prie Danielio krūtinės. Jo rankos nuslydo prie megztinio rankovių ir, tarsi pieštų mažytes aureoles, pirštais sukdamos ratus perbėgo jos plaštakomis.

– Papasakok man apie geriausią laiką iš visų savo gyvenimų.

Mergina norėjo atsakyti: *Kaskart, kai sutikdavau tave*. Deja, ne viskas buvo taip paprasta. Buvo nelengva net galvoti apie juodu, esančius atskirai. Praėję gyvenimai ėmė suktis ir keistis it kaleidoskope. Štai, ta nuostabi akimirka, kai Taityje Lulu ištatuiravo Danielio krūtinę. Arba, kai spruko iš mūšio senovės Kinijoje, nes meilė buvo svarbesnė už bet kokį karą. Liusė galėjo išvardyti begalę patrauklių vogtų akimirkų, daugybę žavių, liūdnų, bet mielų bučinių ir vis dėlto žinojo, kad tai ne geriausi jos gyvenimų prisiminimai.

Geriausia akimirka – dabartis. Štai, ką ji suvokė iš kelionės per šimtmečius: Danielis jai reiškė viską ir ji jam buvo svarbiausia. Vienintelis būdas patirti jų meilės stiprybę – drauge žengti į kiekvieną naują akimirką. Tarsi gyvenimas būtų sukurtas iš debesų. Jeigu per šias devynetą dienų to prireiks, Liusė žinojo – juodu su Danieliu dėl savo meilės rizikuos viskuo.

– Supratimas, – galiausiai prabilo Liusė. – Pirmąkart savarankiškai žengusi į gyvenimus, buvau pasiryžusi nutraukti prakeikimą. Buvau priblokšta ir sutrikusi, tačiau supratau, kad kiekvienas aplankytas gyvenimas išmoko kažko svarbaus apie save pačią.

– Pavyzdžiui?

Juodu atsidūrė taip aukštai, kad tamsėjančio dangaus pakraštyje buvo matyti numanoma Žemės kreivė.

– Supratau, kad tiesiog pabučiavusi tave nemirštu, mirtis labiau susijusi su tuo, ką tą akimirką žinau, kiek savęs ir savos istorijos galiu aprėpti.

Liusė pajuto, jog jai už nugaros Danielis linktelėjo.

– Tai man visad buvo didžiausia mįslė.

– Sužinojau, kad mano praeities „aš“ ne visada buvo geri žmonės, tačiau tu vis tiek mylėjai jų sielas. Tu man buvai pavyzdys ir aš išmokau pažinti tavo sielą. Tu turi... ypatingą švytėjimą, šviesą ir net tada, kai lioveisi būti fiziniu „aš“, galėjau žengti į naują gyvenimą ir tave pažinti. Pažinčiau tavo sielą, paslėptą po bet kokiu gyvenimo veidu. Galėtum būti svetimas egiptietis *ir* Danielis, kurio geidžiu bei myliu.

Danielis pasuko galvą ir pabučiavo ją į smilkinį.

– Turbūt nesuvoki, tačiau tavyje visada slypėjo galia pažinti mano sielą.

– Ne, aš negalėjau... buvau nepratusi...

– Galėjai, tiesiog to nežinojai. Manei, jog esi beprotė. Matei Pranešėjus ir vadinai juos šešėliais. Manei, kad jie visą gyvenimą tave

persekioja. Pirmąsyk sutikusi mane „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje, o galbūt suvokusi, jog tau rūpiu, greičiausiai įžvelgei kažką nepaaiškinama, kažką, ką mėginai neigti?

Bandydama prisiminti, Liusė stipriai suspaudė akių vokus.

– Kai praeidavai pro šalį, ore likdavo violetinė migla. Tačiau sumirksėdavau ir viskas dingdavo.

Danielis nusišypsojo.

– Nežinojau šito.

– Ką turi galvoje? Juk ką tik sakei...

– Spėjau, kad *kažką* išvydai, tačiau nežinojau, kas tai buvo. Kad ir kas manyje, mano sieloje, tave patraukė, nuolat rodės skirtingai pagal tai, kaip norėjai pamatyti, – šyptėlėjo. – Štai kaip tavo siela bendrauja su manąja. Violetinis švytėjimas – miela. Džiaugiuosi, kad atrodė būtent taip.

– O kokią matai mano sielą?

– Negalėčiau sutalpinti to į žodžius, tačiau grožis neprilygstamas.

Tai buvo tinkami žodžiai skrydžiui per pasaulį drauge su Danieliu nupasakoti. Beribėse galaktikose, kad ir kur pažvelgtum, mirgėjo žvaigždės. Milžiniškas mėnulis buvo nusėtas kraterių, o pusę jo gaubė blyškiai pilkas debesis. Mylimo angelo rankose Liusei buvo šilta ir saugu. Prabanga, kurios taip trūko kelionėje per Pranešėjus. Mergina atsidususi užsimerkė...

Išvydo *Bilą*.

Vizija agresyviai įsiveržė į jos mintis, nors mergina matė ne tą šlykščią, įniršusią pabaisą, pasirodžiusią jai pastarąjį kartą. Tai buvo tiesiog Bilas, titnaginė chimera, laikanti ranką jiedviem skriejant nuo sudužusio laivo stiebo Taityje. Liusė nesuprato, kodėl šis prisiminimas aplankė ją Danielio glėbyje, tačiau delne tebejuto mažą akmeninę rankelę. Prisiminė, kaip prisiminė, kaip prisiminė, kaip pribloškė chimeros jėga ir grakštumas. Prisiminė, kad drauge su ja jautėsi saugi.

Kūnu nuėjo pagaugai. Liusė ėmė nepatogiai rangytis.

– Kas nutiko?

– Bilas, – žodis paliko burnoje sieros skonį.

– Liuciferis.

– Žinau, kad jis Liuciferis. *Žinau*. Tačiau kurį laiką man jis buvo kažkas kitas. Draugas. Ramybės neduoda mintis apie tai, kaip arti jį prisileidau. Man gėda.

– Nesigėdyk, – Danielis prisitraukė Liusę arčiau. – Ryto žvaigžde jį vadino neatsitiktinai. Liuciferis buvo *gražus*. – Danielio balse Liusė pajuto pavydo gaidelę. – Jis buvo pats mylimiausias. Liuciferį mylėjo ne tik Sostas, bet ir daugelis angelų. Tik pagalvok, kaip jis valdo mirtinguosius. Galia sklinda iš to paties šaltinio, – angelo balsas sudrebėjo, tada itin sugriežtėjo. – Neturėtum gėdytis pakibusi ant jo kabliuko, Liuse... – Danielis staiga nutilo, nors atrodė, kad pasakė ne

viską.

– Mūsų santykiai tapo įtempti, – prisipažino Liusė. – Tačiau niekada nemaniau, kad Bilas virs tokia pabaisa.

– Nėra tamsos, tamsesnės už iškreiptą didingą šviesą. Pažvelk, – Danielis sparnus pakreipė kitu kampu ir jie sklendė atgal plačiu skliautu, aplenkdami dunksantį debesį. Vieną jo pusę paskutinis besileidžiančios saulės spindulys nudažė rausvo aukso spalva. Liusė pastebėjo, kad kita pusė tamsi ir persisunkusi lietumi. – Šviesa ir tamsa, susivijusios drauge – abi reikalingos, kad viskas liktų taip, kaip yra. Taip mano Liuciferis.

– Ir Kemas? – paklausė Liusė, kai Danielis, apskriejęs ratą, vėl patraukė virš vandenyno.

– Žinau, kad juo nepasikliauji, tačiau be reikalo. Aš pasitikiu. Kemo tamsa apipinta legendomis, bet tai tik dalelė jo.

– Tuomet kodėl pasirinko Liuciferio pusę? Kodėl taip pasielgė kiti angelai?

– Kemas nesirinko, – atsakė Danielis. – Bent jau ne pačioje pradžioje. Laikas buvo itin nestabilus.

Negirdėta. Neįsivaizduojama. Nuopuolio metu kai kurie angelai išsyk prisijungė prie Liuciferio, tačiau kitus, tokius kaip Kemas, Sostas išsviedė, nes nepakankamai greitai apsisprendė. Vėliau vyko ilgas pusių rinkimasis. Vieni angelai grįžo prie Sosto, kiti prisijungė prie Pragaro gretų. Galiausiai liko tik keli, sąjungininkų neradę puolusieji.

– Tokie dabar esame mes? – paklausė Liusė, nors ir žinojo, jog Danieliui nepatinka kalbėti apie tai, kad jis dar nepasirinko pusės.

– Kemą išties galėjai pamėgti, – temą nuo savęs nukreipė Danielis. – Keletą gyvenimų Žemėje mes trys buvome labai artimi. Tik kur kas vėliau, po to, kai Kemas patyrė sudaužytos širdies skausmą, jis žengė į Liuciferio pusę.

– Ką? Kas ji buvo?

– Nė vienas nenorime apie ją kalbėti. Privalai niekada neišsiduoti, kad žinai, – kalbėjo toliau Danielis. – Pasipiktinau jo pasirinkimu, tačiau negaliu sakyti, jog nesupratau. Jeigu kada nors išties tavęs netekčiau, nežinau, ką daryčiau. Visas mano pasaulis aptemtų.

– Taip nenutiks, – išbėrė Liusė.

Mergina žinojo: šis gyvenimas – paskutinė jos galimybė. Jeigu dabar mirs, nebesugrįš.

Ji norėjo užduoti tūkstančius klausimų apie Kemo prarastą moterį, apie keistą virpulį Danielio balse, prašnekus apie Liuciferio išvaizdą, apie tai, kur ji buvo Danielio nuopuolio metu. Tačiau vokai apsunko, nuvargęs kūnas suglebo.

– Pailsėk, – suburkavo į ausį angelas. – Pažadinsiu, kai leisimės Venecijoje.

Tokio leidimo tereikėjo, kad Liusė imtų snausti. Užsimerkė lūžtant

švytinčioms, tūkstančius pėdų nutolusioms bangoms ir nuskriejo į sapnų pasaulį, kur *devynetas dienų* nieko nereiškė, kur ji galėjo panirti į debesų didybę, sklęsti joje ir užsibūti, galėjo laisvai skristi į begalybę, visiškai nesibaimindama, kad nukris.

_____

[3] It. ledai

Trečias skyrius

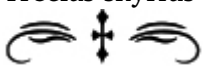

NUGRIMZDUSI ŠVENTOVĖ

Danielis viduryje nakties beldė į vėjų nugairintas medines duris. Liusei pasirodė, kad tai tęsiasi visą pusvalandį. Triaukštis venecijietiškas namas mieste priklausė angelo kolegai, profesoriui. Danielis neabejojo, kad tas žmogus leis jiems pernakvoti, nes *kadaise* jie buvo puikūs draugai. Pažįstant Danielį, buvo galima spėti, jog tai nutiko gana seniai.

– Turbūt kietai miega, – vėl beveik užliūliuota ritmingo Danielio kumščių stuksenimo nusižiovavo Liusė.

Galbūt profesorius sėdi kokioje nors bohemiškoje kavinėje ir, palinkęs virš nesuvokiamų terminų kimšte prikimštos knygos, siurbčioja vyną.

Trys valandos ryto. Jų nusileidimą tarp sidabrinių Venecijos kanalų, išsiraizgiusių lyg tinklas, palydėjo kažkur pritemusioje miesto tolumoje stūksančio bokšto laikrodžio dūžiai. Liusę apėmė nuovargis. Ji liūdnai prigludo prie šaltos skardinės pašto dėžutės. Iškrito vienas tvirtinimo vinis ir visa dėžutė pakrypo, o Liusė kluptelėjo atgal ir vos nenulėkė į drumzliną, juodai žalią kanalą, kurio vanduo it rašaluotas liežuvis teškeno į samanoto prieangio kraštus.

Atrodė, kad visas namas pūva sluoksniais: nuo medinių palangių luposi gleivėtos mėlynų dažų atplaišos, raudonomis plytomis šliaužė tamsiai žalias pelėsis, po kojomis traškėjo drėgnas slenksčio cementas. Akimirką Liusė pamanė, kad išties junta, kaip miestas grimzta.

– Jis turi čia būti, – sumurmėjo tebebelsdamas Danielis.

Kai abu nusileido ant paprastai tik gondola pasiekiamo kanalo krašto, Danielis pažadėjo Liusei name esančią lovą, karštą gėrimą, malonumą, prilygstantį drėgnam ir gaiviam, ištisas valandas juos lydėjusiam vėjui.

Pagaliau drebančios Liusės dėmesį grąžino lėtai žemyn laiptais šliurinančių kojų garsas. Pasisuko žalvarinis durų rankenos bumbulas. Danielis iškvėpė ir su palengvėjimu užsimerkė. Sugirgždėjo vyriai ir durys atsilapojo.

– Koks velnias... – Nuo pagyvenusio italo galvos visomis kryptimis styrojo šiurkščių baltų plaukų kuokštai. Prie ypač tankių baltų antakių derėjo ūsai, o pro tamsaus chalato iškirptę kyšojo balti krūtinės

plaukai.

Liusė pamatė, kad Danielis nustebęs mirkčioja tarsi suabejojęs adreso tikslumu. Tada senojo vyro akys nušvito. Jis šoko pirmyn ir suspaudė Danielį tvirtame glėbyje.

– Jau klausiau savęs, ar spėsi aplankyti, kol dar kojų neužverčiau, – kimiai sušnabždėjo vyras. Jo akys nuklydo prie Liusės. Žmogus nusišypsojo taip, tarsi jie nebūtų jo pažadinę, o jis ištisus metus būtų jų laukęs. – Po šitiek laiko pagaliau atsivežei Liusindą. Kaip malonu.

Tas žmogus buvo profesorius Mazota. Juodu su Danieliu ketvirtajame dešimtmetyje drauge studijavo istoriją Bolonijos universitete. Tai, kad draugas nepaseno, profesoriaus negąsdino ir neglumino: jis žinojo, kas yra Danielis. Atrodė, kad Mazota tik džiūgauja susitikęs su senu draugu. Džiugesį dar sustiprino pažintis su jo gyvenimo meile.

Profesorius palydėjo juos į kabinetą. Darbo kambaryje Liusė pamatė įvairiausių irimo pėdsakų: per vidurį sulinkusios knygų lentynos, stalas, nukrautas pageltusiu popieriumi, kilimas, nutrintas iki siūlelių ir išmargintas kavos dėmių. Mazota nedelsdamas ėmė ruošti tirštą karštą šokoladą. *Blogas senuko įprotis,* – pasakė gergždžiančiu balsu ir niuktelėjo Liusei. Danielis vos siurbtelėjęs gėrimo, įbruko draugui savo knygą ir atvertė pirmosios relikvijos aprašą.

Mazota užsidėjo akinius plonais vielos rėmeliais ir panosėje sumurmėjęs kažką itališkai, pašnairavo į puslapį. Atsistojęs nuėjo prie knygų lentynos, pasikrapštė galvą, atsisuko į stalą, nužingsniavo per kabinetą, gurkštelėjo šokolado ir vėl grįžęs prie lentynos ištraukė storą, oda įrištą tomą. Liusė užgniaužė žiovulį. Atrodė, kad vokai iš visų jėgų stengiasi pakelti kažką sunkaus. Gnaibydama delną mergina mėgino neužsnūsti. Danielio ir profesoriaus Mazotos balsai susidurdavo it tolimi miglos debesys. Vienas ginčijosi dėl kito žodžių neįmanomumo.

– Tai tikrai ne Švento Ignaco bažnyčios langas, – grąžė rankas Mazota. – Anie – šešiakampiai, o iliustracijoje langai akivaizdžiai yra stačiakampio formos.

– Ką mes čia veikiame?! – staiga suriko Danielis. Nuo jo balso sutarškėjo ant sienos kabantis mėgėjiškas mėlyno burlaivio paveikslas. – Mes neabejotinai privalome būti Bolonijos bibliotekoje. Ar tebeturi raktus? Kabinete turėjo būti...

– Danieli, aš atsistatydinau prieš trylika metų. Be to, nekeliausime dviejų šimtų kilometrų vidury nakties tik tam, kad pažiūrėtume... – nutilo. – Pažvelk į Liusindą, ji miega kaip arklys – stovėdama!

Liusė nežymiai vyptelėjo. Bijojo žengti į sapną: juk ten gali susitikti Bilą. Pastarosiomis dienomis jis buvo linkęs pasirodyti išsyk,

vos mergina sumerkdavo akis. Ji norėjo likti budri, laikytis atokiau nuo to padaro, dalyvauti pokalbyje apie relikviją, kurią kitądien jiedviem su Danieliu teks surasti. Sapnas veržėsi įnirtingai. Mergina nebegalėjo jo ignoruoti. Po kelių sekundžių, o gal valandų, Danielio rankos pakėlė Liusę nuo žemės ir nunešė tamsiais, siaurais laiptais.

– Atleisk, Liuse. – Merginai pasirodė, jog išgirdo žodžius, tačiau buvo pernelyg panirusi į miegą ir atsakyti nepajėgė. – Turėjau anksčiau leisti tau pailsėti. Aš taip bijau... – sušnibždėjo Danielis. – Bijau, kad senka mūsų laikas.

Liusė sumirksėjo ir pasisuko. Nustebo suvokusi, jog guli lovoje, nustebo pamačiusi, kad nuo trumpos stiklinės vazos ant pagalvės greta jos galvos svyra baltas bijūnas. Išsitraukusi gėlę iš vazos mergina ėmė sukti ją delne. Rožinio brokato antklode nuriedėjo vandens lašeliai. Atrėmė pagalvę į žalvarinį galvūgalį. Lova sugirgždėjo. Liusė apsidairė po kambarį.

Akimirką suglumo suvokusi, jog atsidūrė nepažįstamoje vietoje. Paskui pamažu išblėso sapnuotos kelionių Pranešėjais nuotrupos ir ji visiškai išsibudino. Bilas nebepateikė užuominų apie tai, kur ji sustojo. Jis rodėsi tik sapnuose. Praėjusią naktį virto Liuciferiu, pabaisa, besijuokiančia iš minties, kad juodu su Danieliu pajėgs kažką pakeisti ar sustabdyti.

Į vazą, stovinčią ant naktinio staliuko, buvo atremtas baltas vokas.

Danielis.

Ji prisiminė tik vieną švelnų bučinį ir atsitraukiančias rankas. Vakar Danielis ją paguldė į lovą ir uždarė duris.

Kur jis keliavo vėliau?

Mergina atplėšė voką ir ištraukė baltą standžią kortelę. Joje buvo parašytas vienas žodis:

Balkone.

Liusė šypsodamasi nusviedė antklodes ir nuleido kojas nuo lovos. Tarp pirštų spausdama baltą bijūną nutapnojo didžiuliu pintu kilimu. Miegamojo langai buvo aukšti, siauri ir kilo beveik dvidešimt pėdų iki skliautuotų lubų. Vieną langą dengė sodriai rudos užuolaidos. Ten Liusė aptiko stiklines į terasą vedančias duris. Pasukusi metalinį užraktą, ji žengė lauk, tikėdamasi ten rasti Danielį ir nugrimzti jo glėbyje.

Pusmėnulio formos terasa buvo tuščia. Tik trumpi akmeniniai turėklai ir vienaukštis nusileidimas prie žalių kanalo vandenų. Dar – mažas stalas stikliniu paviršiumi ir sulankstomoji raudonos drobės kėdė. Rytas buvo nuostabus. Debesuota, tačiau gaivu. Upėje grakščiai it gulbės viena paskui kitą plaukė žvilgančios juodos gondolos. Ant kitame aukšte ištiestos skalbinių virvės čirpė dėmėtųjų strazdų porelė,

o kitame kanalo krante driekėsi ankštai suspaustų pastelinių spalvų namų eilė.

Žinoma, tai buvo žavinga. Daugelio žmonių svajonių Venecija. Vis dėlto Liusė čia atvyko ne kaip turistė. Juodu su Danieliu čia tam, kad išgelbėtų savo ir pasaulio istoriją. Laikrodis tiksi. O Danielio nėra.

Ant balkono stalo ji pastebėjo antrą baltą voką, atremtą į mažą baltą plastikinį puodelį ir nedidelį popierinį maišelį. Vėl atplėšusi voką, mergina rado kortelę ir tik tris žodžius:

Prašau, palauk čia.

– Erzina, tačiau romantiška, – balsu ištarė Liusė.

Ji atsisėdo ant sulankstomosios kėdės ir dirstelėjo į popierinį maišelį. Pasklido svaigus mažyčių cinamonu ir cukrumi apibarstytų spurgų su džemu kvapas. Maišelis, dėmėtas nuo prasiskverbusių aliejaus lašelių, dar buvo šiltas. Liusė įsimetė spurgą į burną ir gurkštelėjo iš mažo balto puodelio, kuriame buvo sodriausia ir skaniausia kada nors Liusės ragauta espreso kava.

– Mėgaujiesi *bombolini*? – iš apačios šūktelėjo Danielis.

Liusė pašoko ir persisvėrusi per turėklus pamatė vaikiną, stovintį angelų vaizdais ištapytos gondolos gale. Jis dėvėjo plokščią šiaudinę skrybėlę, apjuostą storu raudonu kaspinu, ir plačiu mediniu irklu lėtai plukdė valtį prie merginos.

Jos širdis šoktelėjo taip, kaip ir kiekviename gyvenime išvydus Danielį pirmąkart. Vis dėlto jis buvo čia. Jos. Tai vyko dabar.

– Pamirkyk jas į kavą, tada papasakok man, kaip jautiesi atsidūrusi danguje, – nusišypsojo jai Danielis.

– Kaip man pas tave nusileisti? – šūktelėjo mergina.

Angelas parodė į siauriausius kada nors Liusės matytus spiralinius laiptus dešinėje turėklų pusėje. Ji griebė kavą, maišelį su spurgomis, už ausies užsikišo bijūno stiebelį ir patraukė prie laiptų.

Perlipusi turėklus ir ėmusi slinkti laiptais mergina juto ja slystančias Danielio akis. Kaskart, įveikusi laiptų viją, ji pastebėdavo erzinamą violetinių akių žybsnį. Kai atsidūrė apačioje, Liusės jau laukė ištiesta padėti įlipti į valtį pasirengusio vaikino ranka.

Štai čia tas jaudulys, kurio ji ilgėjosi vos pabudusi. Ta kibirkštis, perbėganti kaskart susilietus. Danielis apglėbė rankomis jos liemenį ir įsitraukė į valtį taip, kad tarp jų kūnų neliko nė tarpelio. Angelas ją bučiavo, ilgai ir stipriai, kol Liusei galiausiai apsvaigo galva.

– Štai, kaip galima pradėti rytą, – Danielio pirštai surado už jos ausies užkišto bijūno žiedlapius.

Staiga kaklą timptelėjo nedidelis svarmuo. Pakėlusi rankas aptiko dailią grandinėlę, kurią pirštais nusekė iki sidabrinio medaliono. Iškėlusi papuošalą, Liusinda pažvelgė į rožę, išgraviruotą ant jo.

Jos medalionas! Tas, kurį paskutinį „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje praleistą vakarą jai padovanojo Danielis. Tą trumpą laikotarpį,

praleistą trobelėje, papuošalą ji buvo paslėpusi *Stebėtojų* knygos viršelyje, tačiau anas dienas gaubė migla. Vėliau ji atsiminė, kad ponas Koulas skubiai vežė ją į oro uostą. Iš ten ji skrido į Kaliforniją. Liusinda neprisiminė nei knygos, nei medaliono tol, kol neatsidūrė „Pakrantėje“, o tada nebeabejojo, jog juos prarado.

Ko gero, Danielis medalioną ant kaklo užsegė tada, kai ji miegojo. Merginos akys vėl paplūdo ašaromis, šįkart – iš laimės.

– Kur tu...

– Atidaryk, – šyptelėjo Danielis.

Kai paskutinį kartą laikė medalioną, ankstesnių Liusės ir Danielio nuotrauka ją glumino. Danielis žadėjo, jog kitąsyk susitikus, papasakos, kur fotografuota ta nuotrauka. To nenutiko. Vogtos akimirkos Kalifornijoje dažniausiai būdavo įtemptos ir pernelyg trumpos, kupinos kvailų ginčų, kurių dabar ji nebegalėjo įsivaizduoti.

Liusė džiaugėsi, jog palaukė. Šį kartą atidariusi medalioną ir išvydusi mažytę stiklo plokštelės dengiamą fotografiją – Danielis su peteliške, Liusė su trumpų plaukų šukuosena – ji išsyk pažino, kas tai.

– Liucija, – sušnibždėjo.

Jaunoji medicinos sesuo, su kuria Liusė susidūrė įžengusi į Milaną Pirmojo pasaulinio karo metu. Kai jiedvi susitiko, toji mergina buvo gerokai jaunesnė, miela ir įžūloka, tačiau tokia nuoširdi, kad Liusinda ja išsyk susižavėjo.

Liusė nusišypsojo atgijus prisiminimams, kaip Liucija įsistebeilijo į jos trumpą, šiuolaikinę šukuoseną, kaip juokavo, kad visi kareiviai aistringai ją įsimylės. Geriausiai prisiminė tai, kad jeigu būtų šiek tiek ilgiau likusi ligoninėje, o aplinkybės būtų susiklosčiusios... tarkim, visiškai kitaip, jiedvi, ko gero, būtų tapusios nuostabiomis draugėmis.

Plačiai šypsodamasi Liusinda pažvelgė į Danielį, tačiau jos išraiška greitai pakito. Angelas žiūrėjo į ją it kumščiu tvotas.

– Kas nutiko? – Paleidusi medalioną ji žengė prie vaikino ir apsivijo rankomis jo kaklą.

Apstulbęs Danielis papurtė galvą.

– Tiesiog nesu pratęs dalytis tuo su tavimi. Ta veido išraiška, kai pažinai nuotrauką. Pats gražiausias mano matytas reginys.

Liusė nuraudo, šyptelėjo, neteko žado ir norėjo verkti. Visiškai suprato Danielį.

– Atleisk, kad palikau tave vieną, – ištarė jis. – Privalėjau keliauti ir kai ką patikrinti Mazotos knygoje Bolonijoje. Suvokiau, kad tau reikia viso įmanomo poilsio, kokį tik gali gauti, be to, miegodama atrodei tokia daili, kad neprisiverčiau tavęs žadinti.

– Ar radai, ko ieškojai?

– Galbūt. Mazota užsiminė apie miesto turgaus aikštes. Jo sritis – meno istorija, tačiau teologiją tas žmogus išmano geriau nei bet kuris kitas mano sutiktas mirtingasis.

Liusė įsitaisė ant žemo raudonu aksomu užkloto ir meilės sostą primenančio gondolos suolo su juoda, plunksnų prikimšta pagalvėle ir aukštu, lipdiniais puoštu atlošu.

Danielis panardino irklą į vandenį ir valtis nusklendė pirmyn. Vanduo švytėjo švelniai žalia spalva. Veidrodiniame jo paviršiaus mirgėjime Liusė matė atsispindintį visą miestą.

– Gera žinia yra ta, – prašneko vaikinas žvelgdamas į ją iš po skrybėlės krašto, – kad Mazota mano, jog žino artefakto buvimo vietą. Ginčijomės iki saulėtekio, tačiau galiausiai mano eskizas sutapo su įdomia sena nuotrauka.

– Ir?

– Paaiškėjo. – Danielis staigiai pasuko riešą ir gondola, grakščiai aplenkusi ankštą kampą, paniro po žemu pėsčiųjų tilto skliautu. – Kad serviravimo padėklas yra aureolė.

– *Aureolė?* Maniau, tik angelai sveikinimo atvirukuose turi aureoles, – Liusė pakreipė galvą į Danielį. – Ar *tu* tokią turi?

Vaikinas nusišypsojo. Atrodė, kad klausimas jam nuskambėjo žaviai.

– Nemanau, kad tokią, kuri primena auksinį žiedą. Kiek žinome, aureolės yra mūsų šviesos atspindžiai. Taip mirtingieji gali ją suvokti. Pavyzdžiui, ta violetinė šviesa, kurią išvydai aplink mane „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje. Spėju, Gabė niekada nepasakojo apie dienas, kai pozavo da Vinčiui?

– *Ką* ji darė? – Liusė vos neužspringo spurga.

– Žinoma, dailininkas nežinojo, kad ji angelas, tačiau, pasak Gabės, Leonardas pasakodavo apie šviesą, sklindančią iš jos. Štai kodėl jos galvą apjuosė aureole.

– Oho, – Liusė apstulbusi papurtė galvą.

Jie praslinko pro kampiniame balkone besibučiuojančią įsimylėjėlių porelę derančiomis fetrinėmis skrybėlėmis.

– Ir ne tik da Vinčis. Menininkai taip vaizdavo angelus nuo tos akimirkos, kai nupuolėme į Žemę.

– O kaip ta aureolė, kurią turime šiandien surasti?

– Dar vieno dailininko išmonė, – Danielio veidas paniuro. Pro atvirą langą pasklido gergždžianti pučiamųjų atliekama džiazo melodija. Atrodė, kad ji, tarsi vertindama vaikino pasakojimą, užpildo erdvę aplink gondolą. – Ši yra angelo skulptūra. Kur kas senesnė, iš epochos, gerokai ankstyvesnės nei antikinės civilizacijos era. Skulptūra labai sena, todėl menininko tapatybė nežinoma. Kūrinys kilęs iš Anatolijos. Antrojo kryžiaus žygio metu buvo pavogtas. Kaip ir kiti artefaktai.

– Taigi, mudu tiesiog surandame skulptūrą bažnyčioje, muziejuje ar dar kur nors, nuo angelo galvos nukeliame aureolę ir dumiam ant Sinajaus kalno? – paklausė Liusė.

Sekundės žybsnį Danielio akys patamsėjo.

– Šiuo metu taip. Planas toks.

– Skamba pernelyg paprastai, – atsakė Liusė ir atkreipė dėmesį į ją supančių pastatų sudėtingumą: viename buvo įrengti kupolo formos langai, kitame pro langą šliaužė visas žolelių daržas. Atrodė, kad viskas romiai ir nuolankiai grimzta į šviesiai žalią vandenį.

Saulės nutviekstas vanduo atsispindėjo pro šalį žvelgiančio Danielio akyse.

– Pamatysime, ar taip ir yra.

Angelas pašnairavo į medinį, kvartalo gale stovintį ženklą, tada nukreipė valtį nuo kanalo centro. Gondola, prišlieta prie vijokliais apraizgytos plytų sienos, susiūbavo. Danielis nustvėrė švartavimo stulpą ir apvyniojo virvę. Valtis girgždėjo ir tempė įtvirtinimus.

– Štai kokį adresą davė Mazota, – Danielis mostelėjo į senovinį skliautuotą akmeninį tiltą, kuriame derėjo ir romantika, ir nutriušimas. – Pakilsime tais laipteliais ir nukeliausime į aikštę. Neturėtų būti toli.

Angelas iššoko iš gondolos ant šaligatvio ir ištiesė ranką Liusei. Ši pasekė jo pavyzdžiu. Abu drauge, laikydamiesi už rankų, perėjo tiltą. Žingsniuodama pro viena paskui kitą sustatytas kepinių krautuvėles, venecijietiškų marškinėlių pardavėjus, Liusė negalėjo liautis dairiusis į laimingas poreles: atrodė, kad čia visi juokiasi ir bučiuojasi. Išsitraukusi už ausies užkištą bijūną, įsidėjo jį į rankinę. Juodu su Danieliu atvyko vykdyti misiją, ne medaus mėnesio. Jeigu nepavyks, jokių romantiškų pasimatymų nebebus.

Pasukę kairėn į siaurą gatvelę, tada – dešinėn, į atvirą aikštę, žingsnius pagreitino.

Staiga Danielis sustojo.

– Ji turi būti čia. Aikštėje, – papurtė galvą. Pavargusiame balse suskambo nuostaba.

– Kas negerai?

– Mazota davė *bažnyčios* adresą, tačiau man to nepasakė, – vaikinas parodė į aukštą pranciškonų pastatą su kylančiais bokštais ir vitražinių langų – rožių – trikampiu. Masyvi, dominuojanti koplyčia blyškiai oranžiniu fasadu, ryškiai baltais apvadais, puošiančiais langus, ir didžiulį kupolą. – Skulptūra ir aureolė turi būti viduje.

– Gerai, – Liusė suglumusi gūžtelėjo pečiais ir žengė prie bažnyčios – Eime vidun ir patikrinsime.

Danielis perkėlė svorį ant kitos kojos. Veidas netikėtai išblyško.

– Liuse, aš negaliu.

– Kodėl?

Akivaizdžiai susinervinusio Danielio kūnas įsitempė. Rankos tarsi priaugo prie šonų, o žandikaulis susispaudė it viela surištas. Liusė buvo pratusi matyti tik savimi pasitikintį Danielį. Toks jo elgesys buvo

keistas.

– Tu nežinai? – paklausė angelas.

Liusė papurtė galvą. Vaikinas atsiduso.

– Maniau, kad „Pakrantėje“ tau papasakojo... Reikalas tas, kad puolęs angelas, įžengęs į Dievo šventovę, užsiliepsnoja, – skubiai baigė sakinį.

Pro juos aikšte nužingsniavo languotus sijonėlius dėvinčių vokiečių moksleivių grupė. Turistės susibūrė prie įėjimo į bažnyčią. Liusė pastebėjo, kad kelios, šnibždėdamos ir kikendamos, atsisuko, dirstelėjo į Danielį ir susiglostė kasas – jeigu vaikinas netyčia žvilgteltų jų pusėn.

Danielio akys įsimigo į Liusę. Jis tebeatrodė nervingas.

– Tai viena iš daugelio ne tokių žinomų smulkmenų apie mūsų bausmę. Jeigu puolęs angelas trokšta grįžti į Dievo malonės teritoriją, privalo tiesiogiai kreiptis į Sostą. Trumpesnio kelio nėra.

– Nori pasakyti, nesi buvęs bažnyčioje? Nė kartelio per visus gyvenimo Žemėje tūkstantmečius?

Danielis papurtė galvą.

– Nei šventykloje, nei sinagogoje, nei mečetėje. Niekada. Arčiausiai tokios vietos buvau atsidūręs tik „Kardo ir kryžiaus“ baseine. Kai patalpa virto sporto sale ir nebebuvo šventa, tabu buvo panaikintas, – angelas užsimerkė. – Ariana kartą buvo įžengusi į bažnyčią. Labai seniai, prieš grįždama į Dangaus gretas. Taip ji pasakojo...

– Ar tada ant jos kaklo atsirado randų? – Liusė instinktyviai palietė savo kaklą, prisiminusi pirmąją valandą „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje: Ariana laikė vogtą Šveicarijos kariuomenės peilį ir reikalavo, kad Liusė nukirptų jai plaukus. Tada ji nepajėgė atplėšti akių nuo keistų marmurinių angelės randų.

– Ne, – nesmagiai pasijutęs Danielis nusuko akis. – Tai kas kita.

Prie įėjimo stoviniavo grupelė turistų drauge su gidu. Kol juodu kalbėjosi, iš bažnyčios pirmyn ir atgal lėtai vaikštinėjo žmonės, regis, nė nevertindami pastato grožio ar svarbos, tačiau Danielis, Ariana ir visas angelų legionas ten įžengti niekada negalės.

Liusė tą padaryti gali.

– Aš eisiu. Mačiau tavo eskizą, žinau, kaip atrodo aureolė. Jeigu ji ten, rasiu ir...

– Tiesa, tu eiti gali, – trumpai linktelėjo Danielis. – Nėra kitos išeities.

– Man nesunku, – Liusė apsimetė nerūpestinga.

– Palauksiu čia, – nenoriai, tačiau su palengvėjimu balse atsakė Danielis. Paspaudė merginos ranką ir, atsisėdęs ant paaukštintos aikštės viduryje įrengto fontano atbrailos, paaiškino, kaip turėtų atrodyti aureolė ir kaip derėtų ją nuimti. – Tačiau būk atsargi. Ji

daugiau nei tūkstančio metų senumo ir trapi! – Už jo nugaros cherubinas spjaudėsi nesibaigiančia vandens srove. – Liuse, jeigu pateksi į bėdą, jeigu kas nors pasirodys nors šiek tiek įtartina, bėk čia ir susirask mane.

Kryžiaus formos bažnyčioje žemomis gegnėmis ir ore tvyrančiu slogiu smilkalų kvapu buvo tamsu ir šalta. Prie įėjimo Liusė paėmė anglišką brošiūrą, tada suvokė, kad nežino skulptūros pavadinimo. Supykusi ant savęs, jog nepaklausė – Danielis būtų žinojęs, – akimis sekdama Kryžiaus kelio stočių vitražus languose, mergina nužingsniavo siaura nava, pro ištisas tuščių klauptų eiles.

Nors lauke, aikštėje, šurmuliavo žmonės, bažnyčioje buvo gana ramu. Liusė, žengdama marmurinėmis grindimis, nerimavo dėl savo aulinukų keliamo garso. Vienoje iš abiejose bažnyčios pusėse įrengtų mažyčių koplytėlių su varteliais ji apžiūrėjo Madonos statulą. Negyvos marmurinės statulos akys pasirodė neįtikėtinai didelės, maldai sudėti pirštai – neįmanomai ilgi ir ploni.

Aureolės Liusė niekur nepastebėjo.

Priėjusi navos galą ji atsistojo bažnyčios centre, po didžiuliu kupolu. Pro aukštus jo langus liejosi švelnus ryto saulės šviesos spindesys. Prieš altorių klūpojo vyras ilga pilka sutana. Vienintelės atviros jo kūno dalys buvo blyškus veidas ir prie širdies sudėtos baltos rankos. Žmogus murmėjo lotyniškus žodžius. *Dies irae, dies illa.*[4]

Liusė prisiminė tuos žodžius girdėjusi Doverio mokykloje lankytose lotynų kalbos pamokose, tačiau, ką jie reiškia, nežinojo.

Merginai priėjus, vyro murmesys nutilo. Jis pakėlė galvą, tarsi jos buvimas būtų nutraukęs maldą. Tokios blyškios odos Liusei dar nebuvo tekę matyti. Susiraukusiose plonose lūpose beveik nebuvo kraujo. Liusė nusuko akis ir, norėdama palikti tą vyrą ramybėje, žengė kairėn į skersinę, kryžiaus formą bažnyčiai suteikiančią navą...

Mergina suvokė stovinti prieš didžiulį angelą.

Skulptūra, iškalta iš glotnaus blyškiai rožinio marmuro, visiškai skyrėsi nuo angelų, kuriuos Liusei teko taip gerai pažinti. Jokio veržlaus Kemo gyvybingumo, jokio įvairialypumo, kuriuo ją žavėjo Danielis. Beaistrio tikinčiojo kūrinys santūriems tikintiesiems. Abejingas angelas žvelgė viršun, į dangų, o jo akmeninis kūnas buvo matyti tarp švelnių krūtinę ir liemenį dengiančio audinio raukšlių. Dangun nukreiptą ir dešimt pėdų virš Liusės esantį veidą nuo nosies iškilimo iki smulkiausių virš ausies besiraitančių plaukų kuokštelių išskaptavo įgudusios rankos. Skulptūros rankos tiesėsi viršun tarsi melsdamos atleidimo už labai seniai padarytą nuodėmę.

– *Buon giorno*.

Netikėtas balsas privertė Liusę pašokti. Ji nepastebėjo kunigo juoda, žemę siekiančia sutana, nematė navos krašte esančių drožinėtų raudonmedžio durų į kleboniją. Iš ten dvasininkas ir išėjo.

Vaškinę primenančia nosimi, dideliais ausų speneliais ir aukštesnis už Liusę kunigas privertė ją pasijusti nejaukiai. Mergina išspaudė šypseną ir žengė atgal. Kaip tokioje viešoje vietoje jai pavyks nukniaukti relikviją? Kodėl apie tai dar aikštėje nepagalvojo? Ji net nekalba...

Tada Liusė prisiminė. Ji *kalba* itališkai. Išmoko – geriau ar prasčiau – akimirksniu, vos tik iššengė iš Pranešėjo į fronto liniją netoli Pjavės upės.

– Graži statula, – pasakė Liusė kunigui netobula italų kalba.

Atrodė, kad, kadaise kalbėjusi laisvai, dabar prarado pasitikėjimą savimi. Vis dėlto tartis buvo gana gera ir kunigas ją suprato.

– Tikrai graži.

– Atrodo, kad menininkas išlaisvino angelą iš akmens, – Liusė plačiai išskėtė rankas tarsi kritiškai vertindama kūrinį.

Akis įsmeigusi į skulptūrą ir mėgindama atrodyti kuo nekalčiau, Liusė apėjo angelą. Žinoma. Jo galvą dengė stiklo aureolė auksiniais rėmais. Deja, buvo pridėta ne taip, kaip Danielio eskize. Ko gero, atkurta.

Kunigas išmintingai linktelėjo.

– Nė vienas angelas neišsilaisvino nuo Nuopuolio nuodėmės. Įžvalgi akis tai gali pastebėti.

Danielis pamokė, kaip aureolę nuimti nuo angelo galvos: sugriebti kaip vairą ir dusyk tvirtai, bet švelniai pasukti prieš laikrodžio rodyklę. *Aureolė sukurta iš stiklo ir aukso, todėl prie skulptūros pridėta vėliau. Taigi, pagrindas yra iškaltas iš akmens, o anga suformuota pagal aureolę. Tik du stiprūs – tačiau atsargūs – sūkiai.* Taip aureolė atsiskirs nuo pagrindo.

Liusė pažvelgė į didžiulę virš jos ir kunigo galvų stūksančią statulą.

Teisingai.

Kunigas atsistojo greta Liusės.

– Čia Rafaelis, gydytojas.

Liusė nepažinojo jokio angelo, vardu Rafaelis. Įdomu, jis tikras ar tai tik Bažnyčios pramanas.

– Aš, hm, skaičiau turisto vadove, jog skulptūra buvo sukurta dar prieš antikos epochą. – Mergina nužvelgė ploną marmuro juostą, laikančią aureolę prie angelo galvos. – Ar ši skulptūra nebuvo atvežta į bažnyčią Kryžiaus žygių metu?

Kunigas susidėjo rankas prie krūtinės. Ilgos, laisvos sutanos rankovės susiraukšlėjo ties alkūnėmis.

– Kalbate apie originalą. Toji skulptūra stovėjo Dorsoduro pietuose, Ruonių saloje, *Chiesa dei Piccolos Miracolis* katedroje, ir dingo kartu su bažnyčia bei sala, kai šios, kaip mums žinoma, prieš

šimtmečius nuskendo.

– Ne, – nurijo seilės Liusė. – Aš to nežinojau.

Apvalių rudų akių žvilgsnis įsmigo į jos akis.

– Jūs greičiausiai naujokė Venecijoje. Čia viskas pamažu garma į jūrą. Tiesą pasakius, tai nėra labai blogai. Kaip kitaip būtume tapę tokiais talentingais kopijuotojais? – Kunigas dirstelėjo į angelą, ilgais rudais pirštais perbėgo postamentu. – Šis buvo sukurtas surinkus vos penkiasdešimt tūkstančių lirų. Argi ne nuostabu?

Visai nenuostabu. Tai siaubinga! Tikroji aureolė nugrimzdo į jūrą? Dabar jie relikvijos niekada neberas. Nesužinos tikrosios Nuopuolio vietos. Niekuomet nepajėgs sustabdyti juos sunaikinsiančio Liuciferio. Vos pradėjo kelionę ir jau tapo aišku, kad viskas prarasta.

Liusė negrabiai žengė atgal ir vos pajėgė padėkoti kunigui. Apsunkusi, netekusi pusiausvyros skubiai eidama prie durų ji kone užkliuvo už išblyškusio išmaldos prašytojo. Šis nuvėrė ją rūsčiu žvilgsniu.

Vos peržengusi slenkstį pasileido bėgti. Prie fontano ją už alkūnės sučiupo Danielis.

– Kas nutiko?

Liusės veidas viską išdavė. Pasakodama istoriją sulig kiekvienu žodžiu ji vis labiau niuro. Pradėjusi kalbėti apie kunigą, besigiriantį dėl pavykusio reprodukcijos sandėrio, pajuto skruostu slystančią ašarą.

– Neabejoji, kad katedrą jis pavadino *Chiesa dei Miracolis Piccolos*? – Danielis apsisuko ir nužvelgė aikštę. – Ruonių saloje?

– Neabejoju, Danieli. Aureolė dingo. Palaidota vandenyne.

– Mes ją rasime.

– Ką? Kaip?

Angelas jau buvo spėjęs sugriebti Liusę už rankos ir, šnairomis dirstėlėjęs pro bažnyčios duris, risčia pasileido per aikštę.

– Danieli...

– Tu moki plaukti.

– Nejuokinga.

– Ne, nejuokinga, – Danielis liovėsi bėgęs. Atsisuko ir suėmė delnu jos smakrą. Liusės širdis tvaksėjo, tačiau įsmigusios angelo akys privertė nurimti. – Neidealu, tačiau jeigu tai vienintelis būdas gauti relikviją, taip ją ir gausime. Niekas mūsų nesustabdys. Pati žinai. Niekas negali stabdyti.

Po kelių akimirkų abu grįžo į gondolą. Sulig kiekvienu Danielio irklo mostu valtis lėkė it varikliu varoma. Jie aplenkė visas kanalo gondolas, įveikė staigius posūkius palei žemus tiltus ir kyšančius pastatų kampus, vandeniu aptaškė sunerimusius greta plaukiančių

gondolų keleivių veidus.

– Žinau tą salą, – nė neužduseęs pasakė Danielis. – Ji driekiasi tarp Šv. Morkaus įlankos ir Džiudekos salos. Tačiau ten nėra kur prišvartuoti valties. Teks palikti gondolą. Turėsime šokti į vandenį ir plaukti.

Liusė dirstelėjo per gondolos kraštą į apačioje greitai judantį drumzliną žalią vandenį. Jokio maudymosi kostiumo. Hipotermija. Itališkos Lochneso pabaisos nepermatomose maurų gilumose. Gondolos suolas atvėso, o vanduo dvokė su nešvarumais sumišusio dumblo kvapu. Tokios mintys praskriejo merginos galvoje, tačiau Danielio akys baimę išsklaidė.

Danieliui jos reikia. Liks su juo neuždavinėdama jokių klausimų.

– Gerai.

Atsidūrę atvirame sąsiauryje, kur visi kanalai subėgo į erdvę tarp salos pakraščių, pamatė turistų sukeltą chaosą. Vandenyje knibždėte knibždėjo žmonių, su ratuotais lagaminais į viešbučius vežančių *vaporetti*[5], turtingų, elegantiškų keliautojų išsinuomotų motorinių valčių, amerikiečius žygeivius plačiais akiniais nuo saulės plukdančių ryškių, aerodinaminių baidarių. Didžiuliu greičiu vos išvengdamos vienos kitų vandenį skrodė gondolos, baržos ir policijos kateriai.

Danielis manevravo be jokių pastangų.

– Matai bokštus? – parodė į tolį.

Liusė įsistebeilijo virš įvairiaspalvių laivų ir pamatė blyškią horizonto liniją ten, kur melsvai pilkas dangus lietėsi su tamsesnio mėlio vandeniu.

– Ne.

– Sutelk dėmesį, Liuse.

Po kelių akimirkų regėjimo lauke pasirodė du nedideli žalsvi bokštai. Kur kas toliau nei ji manė galinti įžiūrėti be teleskopo.

– Ak, ten.

– Tiek liko iš bažnyčios, – aplink sumažėjo valčių, todėl Danielis ėmė greičiau irkluoti. Vanduo bangavo, virto tamsiai žaliu, o bjaurų Venecijos purvo dvoką pakeitė jūros kvapas. Liusės plaukai plaikstėsi vėjyje. Kuo labiau juodu tolo nuo žemės, tuo vėjas darėsi šaltesnis. – Belieka tikėtis, kad mūsų aureolės nenukniaukė nardytojai.

Liusė vėl atsisėdo gondoloje. Danielis paprašė luktelėti ir dingo siauroje alėjoje. Po kelių sekundžių pasirodė nešinas nedideliu rožiniu plastikiniu maišeliu ir švystėlėjo jį merginai. Liusė ištraukė dvejus apsauginius akinius. Daiktai atrodė nenormaliai brangūs ir ne itin funkcionalūs: rausvai violetinės ir juodos spalvos, o prie lęšių kraštų puikavosi madingi angelų sparneliai. Liusinda nepajėgė prisiminti, kada paskutinįsyk plaukiojo su akiniais, tačiau pažvelgusi į juodų šešėlių kupiną vandenį, nudžiugo galėsianti kažką užsitraukti ant akių.

– Akiniai, tačiau jokio maudymosi kostiumo? – paklausė ji.

Danielis paraudo.

– Turbūt kvaila, tačiau skubėjau ir galvojau tik apie tai, ko tau *reikia,* kad galėtum ištraukti aureolę, – angelas vėl panardino irklą į vandenį. Gondola plaukė greičiau nei greitaeigis kateris. – Gali plaukti ir su apatiniais, tiesa?

Dabar nuraudo Liusė. Įprastomis aplinkybėmis toks klausimas būtų nuskambėjęs jaudinamai, abu būtų iš to pakikenę. Tik ne šias devynetą dienų. Mergina linktelėjo. Jau aštuonetą. Danielis buvo baisiai rimtas. Liusė tik sunkiai nurijo seiles.

– Žinoma.

Žalsvai pilki bokštai padidėjo, tapo aiškesni. Danielis ir Liusė atsidūrė virš aukštų, kūgio formos, iš surūdijusių vario juostų sukurtų statinių. Atrodė, jog kadaise bokštai viršūnėse laikė mažas ašaros formos varines vėliavėles, atrodančias lyg pleventų vėjyje, tačiau dabar vienoje jų žiojėjo skylės, o kita išvis buvo nukritusi nuo stiebo. Vandenyje kyšančios įmantrios smailės vertė manyti, jog gilumoje slypi didžiulė katedra. Liusė susimąstė, kada ir kiek giliai nugrimzdo bažnyčia. Mintis apie nėrimą žemyn su juokingais akiniais ir mamos pirktais apatiniais kėlė drebulį.

– Ši bažnyčia greičiausiai milžiniška, – ištarė mergina.

Tai reiškė: *Nemanau, jog galiu tai padaryti. Nemoku kvėpuoti po vandeniu. Kaip mudu rasime jūros vandenyje nuskendusią mažą aureolę?*

– Galiu palydėti tave iki koplyčios, tačiau tik tiek. Tiek toli, kiek pajėgsi laikytis įsikibusi mano rankos. – Danielis ištiesė ranką ir padėjo Liusei atsistoti gondoloje. – Kvėpuoti nebus sunku. Tačiau bažnyčia tebėra šventa, o tai reiškia, kad reikės tavo pagalbos. Turėsi rasti aureolę ir atnešti man.

Vaikinas per galvą nusitraukė marškinėlius ir nusviedė ant gondolos suolo. Puikiai išlaikydamas pusiausvyrą skubiai nusimovė kelnes ir nuspyrė sportinius batus. Viduje jusdama virpesį Liusė žvelgė į Danielį, paskui suvokė, kad ir pati turi nusirengti. Nusispyrė batus, nutraukė kojines, kiek įmanydama santūriau nusimovė džinsus. Padėdamas išsilaikyti valtyje, angelas laikė ją už rankos ir stebėjo, tačiau ne taip, kaip Liusė būtų tikėjusis. Danielis jaudinosi dėl jos, stovinčios pašiurpusia oda. Mergina nusimetė megztinį ir vienais patogiais apatiniais liko šalti gondoloje viduryje Venecijos lagūnos. Vaikinas patrynė jos rankas.

Liusė ir vėl sudrebėjo. Viduje sumišo šaltis, baimė ir kažkas nesuvokiamo, tačiau ji ant akių užsitraukė veržiančius akinius.

– Gerai, plaukime, – narsiai pareiškė.

Jie susikibo rankomis – kaip ir tąkart, kai drauge plaukė „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje. Danielio ranka truktelėjo Liusę aukščiau, nei ji pati būtų galėjusi iššokti, abiejų kojos atsiplėšė nuo lakuotų gondolos

grindų. Abu panėrė.

Liusindos kūnas perskrodė jūros paviršių. Šis pasirodė ne toks šaltas, kaip ji tikėjosi. Tiesą pasakius, kuo arčiau Danielio ji plaukė, tuo šiltesnės darėsi juos gaubiančios bangos.

Angelas švytėjo.

Žinoma. Ji nenorėjo balsu išsakyti savo nuogąstavimų dėl tamsios ir šaltos po vandeniu glūdinčios bažnyčios, tačiau dabar suprato, kad Danielis – kaip ir visada – ja rūpinasi. Nušvies kelią prie aureolės ta pačia žėrinčia kaitra, kurią Liusė matė daugelyje aplankytų praeitų gyvenimų. Nuostabus ir stulbinamas švytėjimas, it juodame nakties danguje atsiradęs vaivorykštės skliautas, praskyrė nepermatomą vandenį padarydamas vietos Liusindai.

Laikydamiesi už rankų, maudydamiesi violetinėje šviesoje, juodu plaukė žemyn. Švelniame it šilkas vandenyje buvo tylu tarsi kape. Už tuzino pėdų jūra patamsėjo, tačiau Danielio šviesa vis dar apšvietė vandenyną keleto pėdų spinduliu. Dar tuzinas pėdų ir pasirodė bažnyčios fasadas.

Dailus vandenyno išsaugotas statinys. Didingas Danielio švytėjimas privertė tylius senus akmenis sužėrėti violetiniu atspalviu. Du į paviršių kylantys bokštai pabrėžė akmeninėmis šventųjų statulomis apjuostą plokščią stogą. Pusiau suirusiose plokštėse buvo galima įžvelgti Kristų ir keletą jo apaštalų vaizduojančias mozaikas. Viskas buvo apkerpėję. Jūros gyvenimas virte virė: nišose pirmyn atgal siuvo mažytės sidabrinės žuvelės, nuo stebuklingųjų paveikslų kyšojo aktinijos, iš plyšių, kur kadaise ilsėjosi senųjų venecijiečių kūnai, lindo unguriai. Danielis liko drauge su Liuse ir nušvietė kelią.

Dirsčiodama į išdužusius vitražinius langus ir be paliovos akimis matuodama atstumą iki paviršiaus, iki oro, Liusinda nuplaukė palei dešiniąją bažnyčios sieną.

Maždaug ten, kur ji ir tikėjosi, plaučiuose pajuto veržimą. Dar nebuvo pasirengusi kilti. Jie ką tik nusileido ten, kur išvydo kažką panašaus į altorių. Liusė sukando dantis ir pamėgino šiek tiek ilgiau pakęsti deginamą pojūtį.

Nepaleisdama Danielio rankos, pro netoli skersinės navos esantį langą ji pažvelgė vidun. Surizikavo pro angą įsprausti galvą ir pečius. Danielis kiek įmanydamas prisispaudė prie bažnyčios sienos ir stengėsi nušviesti vidų.

Liusė tepamatė pūvančius suolus, perpus suskilusį altorių. Visa kita skendėjo šešėliuose. Priplaukti arčiau ir nušviesti didesnio ploto Danielis nebegalėjo. Mergina pajuto stiprėjantį tempimą plaučiuose ir supanikavo. Vėliau pojūtis atslūgo ir atrodė, kad mergina gavo itin brangaus laiko tarpsnį prieš įtampai vėl sugrįžtant. Panašu, jog egzistavo tam tikri kvėpavimo slenksčiai. Kol popieriai netapo visai prasti, Liusė galėjo peržengti kelis kitus slenksčius. Danielis ją stebėjo

ir linksėjo tarsi suprasdamas, kad mylimoji gali dar šiek tiek išsilaikyti.

Ji įplaukė pro kitą langą ir staiga susmegusiame bažnyčios kampe sublizgėjo auksas. Danielis jį taip pat pastebėjo. Angelas plaukė greta, stengdamasis neatsidurti bažnyčios viduje. Paėmė merginos ranką ir mostelėjo. Buvo matyti tik aureolės kraštelis. Statula atrodė įsmukusi pro įlūžusias grindis. Vandenyje leisdama oro burbuliukus, Liusė ilgiau laukti nebegalėjo. Plaučiai degte degė. Davė Danieliui ženklą kilti viršun.

Angelas papurtė galvą.

Liusė iš nuostabos krūptelėjo. Danielis ištempė ją iš bažnyčios ir apglėbė. Stipriai pabučiavo. Jausmas nuostabus, tačiau...

Ne, jis ne tik pabučiavo. Jis į merginos plaučius įpūtė oro. Bučiuojama Liusė žiopčiojo ir juto į ją plūstantį, plaučius gaivinantį tyrą orą. Kaip tik tuomet, kai manė, kad plaučiai sprogs. Atrodė, jog Danielis turi neišsenkamas oro atsargas. Mergina godžiai troško jo tiek, kiek tik galėjo gauti. Rankos slydo beveik nuogais kūnais. Aistra stiprėjo, tarsi juodu būtų bučiavęsi tiesiog dėl malonumo. Liusė nenorėjo liautis, tačiau jie teturėjo aštuonias dienas. Galiausiai linktelėjo, duodama suprasti, kad pasisotino. Danielis nusišypsojo ir pasitraukė.

Abu grįžo prie nedidelės angos, kur kadaise buvo langas. Danielis priplaukė greta jos ir sustojo. Kūną nukreipė į angą. Spindesys nušvies kelią Liusei. Ji, lėtai įsirangiusi pro langą, bažnyčios viduje akimirksniu pajuto šaltį ir nesuvokiamą ankštos patalpos baimę. Keista, nes katedra tokia didžiulė: lubos plytėjo šimtą pėdų virš galvos, o Liusė visoje erdvėje buvo viena.

Galbūt tai ir buvo problema. Kitoje lango pusėje likęs Danielis atrodė taip toli. Bent jau priekyje matė angelą, o lauke – jo švytėjimą. Mergina nuplaukė prie aureolės ir sugriebė ją rankomis. Prisiminusi vaikino nurodymus, pasuko aureolę taip tarsi vairuotų *Greyhound*[6] autobusą.

Aureolė nesujudėjo.

Liusė sugriebė slidų daiktą tvirčiau. Iš visų turimų jėgų pasukiojo pirmyn atgal.

Aureolė labai lėtai sugirgždėjo ir pasisuko centimetrą į kairę. Iš susierzinimo leisdama burbulus mergina vėl iš visų jėgų pamėgino ją pajudinti. Pajuto netenkanti jėgų. Staiga aureolė atsilaisvino ir pasisuko. Liusę stebinčio Danielio veidą užliejo pasitenkinimas. Mergina pažvelgė į Danielį. Abiejų žvilgsniai pynėsi. Stengdamasi atsukti aureolę, mergina beveik pamiršo savo kvėpavimą.

Aureolė atsidūrė Liusės rankose. Suspigusi iš džiaugsmo, nusistebėjo dėl įspūdingo artefakto svorio. Pakėlusi akis į Danielį, pamatė, kad angelas į ją nebežiūri. Danielis žvelgė aukštyn, į tolį.

Po sekundės vaikinas dingo.

_____

[4] Lot. „Rūstybės diena, toji diena.“ Pirmosios žymaus XIII a. lotyniško bažnytinio himno, aprašančio Paskutiniojo teismo dieną, eilutės.

[5] It. Venecijos vandens autobusai.

[6] JAV autobusų kompanija.

Ketvirtas skyrius

DERYBŲ AKLAVIETĖ

Likusi viena tamsoje, Liusė stovėjo vandenyje.

Kur jis?

Priplaukė arčiau prie skylės grindyse, kur nugrimzdo angelo statula... ten, vos prieš kelias sekundes kelią jai rodė Danielio švytėjimas.

Viršun. Vienintelis pasirinkimas.

Spaudimas plaučiuose sparčiai stiprėjo ir plito visame kūne, brazdėjo galvoje. Paviršius labai toli, o iš Danielio gauto oro nebeliko. Liusė net savo rankos priešais nematė. Nepajėgė galvoti. *Negalima* panikuoti.

Mergina atsispyrė kojomis nuo supuvusių grindų, apsivertė vandenyje kūlvirsčia ir atsidūrė ten, kur manė esant rūsio langą. Pro jį pateko į katedrą. Drebančiomis rankomis iščiupinėjo polipais apkibusias rūsio sienas, apgraibomis ieškodama siauros angos, pro kurią prasispraustų lauk.

Čia.

Pirštai prasiskverbė pro griuvėsius ir už jų Liusė pajuto šiltesnį vandenį. Tamsoje anga atrodė dar mažesnė ir dar menkiau tinkama pralįsti nei tada, kai drauge su ja buvo žėrintis, kelią nušviečiantis Danielis. Vis dėlto tai buvo vienintelis kelias į išorę.

Negrabiai po smakru pasikišusi aureolę, Liusė metėsi į priekį, alkūnėmis spausdama pastato sieną ir mėgindama prasprausti kūną. Pirmiausia pečiai, paskui liemuo, tada...

Šlaunį perskrodė skausmas.

Kairė koja užstrigo. Užkliuvo už kažko, ko Liusė nei matė, nei galėjo pasiekti. Ašaros sugėlė akis ir mergina iš nevilties suriko. Stebėjo iš burnos plaukiančius burbuliukus. Jie kilo viršun – ten, kur ji turėjo būti, – nešdamiesi daugiau energijos ir deguonies nei buvo likę jai pačiai.

Sustingusi iš siaubo, puse kūno pralindusi pro langą, o kita puse įstrigusi viduje, Liusė ėmė muistytis. Jeigu tik Danielis čia būtų...

Danielio nebuvo.

Viena ranka laikydama aureolę, kitą ranką Liusė įkišo atgal pro

langą ir slinkdama ją savo kūnu pamėgino pasiekti koją. Pirštai apčiuopė kažką šalto, elastingo ir nepažįstamo. To daikto dalis atplyšo rankose, tada subyrėjo į dulkes. Apimta pasišlykštėjimo, mergina pasimuistė ir pamėgino ištraukti koją iš gniaužtų – kad ir kas ten būtų. Regėjimas ėmė blaustis, ji nagais krapštė ir plėšė, o nuo pastangų išsilaisvinti ėmė perštėti kulkšnį... Staiga Liusė ištrūko.

Koją truktelėjo pirmyn, keliu trenkė į byrančią ir gana aštrią sieną. Mergina žinojo, kad įsipjovė, tačiau nekreipė dėmesio. Ji įnirtingai praspraudė likusią kūno dalį pro langą.

Ji turėjo aureolę. Ji buvo laisva.

Vis dėlto Liusės plaučiuose nebuvo pakankamai oro, kad pajėgtų iškilti į paviršių. Kūnas stipriai drebėjo, kojos vos klausė komandos *plaukti*, o prieš akis ėmė spiestis juodai raudonų dėmelių migla. Liusę apėmė silpnumas. Atrodė, kad plaukia šlapiame cemente.

Tada nutiko kažkas nuostabaus. Ją supę tamsūs vandenys nušvito žėrinčia šviesa, kūną apglėbė vasaros aušrą primenanti šiluma.

Pasirodė ranka ir išsitiesė prie Liusės.

Danielis. Vienos rankos pirštus suspaudė stipriame plačiame delne, o kita ranka stipriau prie merginos krūtinės prispaudė aureolę.

Skriedama drauge su Danieliu viršun, virš vandens plytinčio dangaus link, Liusė užsimerkė.

Atrodė, prabėgo vos sekundė ir jie prasiskverbė į akinamą saulės šviesą. Mergina instinktyviai nugurkė didžiausią, kokį tik galėjo, oro gurkšnį ir išsigando gergždimo savo gerklėje. Vieną ranką prisidėjo prie kaklo, mėgindama nukreipti orą žemyn, kita plėšė nuo veido akinius.

Keista. Kūnui neprireikė tiek oro, kiek sakė protas. Liusė pasijuto apsvaigusi, atbukusi nuo staigios saulės šviesos, tačiau, kad ir kaip keista, ties sąmonės aptemimo riba neatsidūrė. Ar ji apačioje nepraleido tiek laiko, kiek mano? Gal staiga išmoko kur kas geriau sulaikyti kvėpavimą? Sportininkės pasitenkinimo pliūpsnį papildė išgyvenimo džiaugsmas.

– Ar jautiesi gerai? – Po vandeniu jos rankas surado Danielio rankos.

– Kas tau nutiko?! – suriko ji. – Aš vos...

– Liuse, – perspėjo vaikinas. – Ššš.

Pirštais apčiuopęs jos rankas, Danielis be žodžių ištraukė aureolę. Tik netekusi to daikto, Liusė suvokė, koks jis buvo sunkus. Kodėl angelas taip keistai elgiasi, taip paslapčia patraukia nuo jos aureolę? Ar ką nors slepia?

Tereikėjo pasekti violetinių akių žvilgsnį.

Danielio skubiai išplukdyta į paviršių, Liusė atsidūrė kitoje vietoje nei buvo panėrusi. Nusileidę ten, kur matė nuskendusios katedros šoną – tik dvi žalsvai pilkas nuskendusių bokštų smailes, – dabar jie

plūduriavo tiksliai virš bažnyčios centro. Ten kadaise, ko gero, būta navos. Abu juosė dvi ilgos, byrančios navos sienas laikiusių arkbutanų[7] eilės. Juodos, apkerpėjusios pusarkės nebuvo tokios aukštos kaip bokštų smailės. Nuožulnios akmeninės viršūnės kyšojo iš vandens ir tapo puikiausiais suolais daugiau nei dvidešimčiai Liusę ir Danielį apsupusių Atstumtųjų.

Pažinusi juos – rusvi lietpalčiai, blyškūs veidai, negyvos akys – mergina užgniaužė aiktelėjimą.

– Labas, – ištarė vienas Atstumtasis.

Tai buvo ne pataikūnas Filas, apsimetęs Šelbės draugužiu, o vėliau stojęs į mūšį su angelais Liusės tėvų galiniame kieme. Tarp bukų ir apatiškų padarų, kurių ji nepažino ir nė nesivargino prisiminti, Filo veido mergina nepastebėjo.

Puolę, laiku neapsisprendę angelai – Atstumtieji – buvo tarsi Danielio priešingybė. Jis atsisakė pasirinkti kurią nors pusę, nes rinkosi Liusę. Dangaus išmesti už neryžtingumą, apakinti Pragaro ir matantys tik blausiausią sielų švytėjimą, Atstumtieji susibūrė į pasibjaurėtiną draugiją. Padarai spoksojo į Liusę kaip ir anąkart – baisiomis, tuščiomis, kūno nematančiomis, bet jos sieloje kažką surandančiomis akimis. Tas kažkas jiems diktavo: *kaina*.

Liusinda pasijuto pažeidžiama, įviliota į spąstus. Nuo šnairų Atstumtųjų žvilgsnių atvėso vanduo. Danielis priplaukė arčiau. Mergina pajuto, kad jos nugara nuslydo kažkas glotnaus. Angelas vandenyje išskleidė sparnus.

– Mėginti sprukti būtų neprotinga, – tarsi jusdamas po vandeniu judančius Danielio sparnus monotoniškai prašneko Atstumtasis. – Vos vienas žvilgsnis už nugaros įtikins mūsų pranašumu. Prireiks tik vienos, – būtybė praskyrė lietpaltį ir parodė sidabrinių žvaigždėstrėlių dėklą.

Juos supo ant akmeninių nugrimzdusios Venecijos salos liekanų sutūpę Atstumtieji. Išdidūs, niekingi, per liemenį susijuosę paltus ir slepiantys purvinus, tualetinio popieriaus plonumo sparnus. Liusė prisiminė per mūšį tėvų kieme pastebėjusi, kad Atstumtosios moterys nuo vyrų žiaurumu ir abejingumu nesiskiria. Tai nutiko vos prieš kelias dienas, tačiau atrodė, jog prabėgo ištisi metai.

– Jeigu norėtumėte mus išbandyti... – Atstumtasis įtempė templę ir Danielis nepajėgė paslėpti drebulio.

– Tylos, – ant pusarkės atsistojo vienas Atstumtasis.

Ši būtybė nevilkėjo lietpalčio. Kai nusimetė ilgos pilkos sutanos gobtuvą ir parodė mirtinai išblyškusį veidą, Liusė aiktelėjo. Tas pats maldą murmantis vyras iš katedros. Visą laiką ją stebėjo, girdėjo, ką ji kalbėjo su kunigu. Atsekė ją čia. Bespalvės vyro lūpos išsikreipė į šypseną.

– Taigi, – suniurzgė jis. – Ji rado aureolę.

– Ne jūsų reikalas! – suriko Danielis, tačiau jo balse Liusė išgirdo nevilties gaidelių.

Mergina nesuprato, kodėl, tačiau Atstumtieji ryžtingai stengėsi, kad Liusė taptų jų reikalu. Tikėjo, kad Liusinda Prais gali kažkaip juos atpirkti, grąžinti į Dangų, tačiau, kaip tėvų sode, taip ir dabar tų būtybių logika liko jai neperprantama.

– Neįžeidinėk mūsų savo melu, – sugriaudė sutanotas Atstumtasis. – Žinome, ko tu sieki, o tu žinai, kad mūsų misija yra tave sustabdyti.

– Nemąstote, – atsakė Danielis. – Nesuvokiate, kaip viskas yra iš tiesų. Netgi *jūs* negalite norėti...

– Kad Liuciferis perrašytų istoriją? – Baltos Atstumtojo akys skrodė erdvę tarp jo ir Liusės. – O, taip, tiesą pasakius, mes to labai norėtume.

– Kaip gali taip kalbėti? Viskas: pasaulis, mūsų pačių „aš“ tokie, kokius pažįstame... išnyks. Dings visata, visa sąmonė.

– Ar išties manai, kad šešių pastarųjų tūkstantmečių gyvenimus verta saugoti? – Vadeiva primerkė akis. – Verčiau mus sunaikinkite. Verčiau ištrinkite šitą aklą egzistenciją anksčiau, nei mirsime. Kitą kartą... – Neregінčios Atstumtojo akys vėl nukrypo į Liusės pusę. Mergina stebėjo, kaip jos sukiojasi akiduobėse ir taikosi į sielą. Ši degė. – Kitą kartą taip beprasmiškai Dangaus rūstybės neužsitrauksime. Sostas pakvies mus grįžti. Savomis kortomis lošime kur kas protingiau. – Aklas žvilgsnis nuo Liusės sielos nesitraukė. Būtybė šyptelėjo. – Kitąsyk mes sulauksime... pagalbos.

– Nieko nesulauksite, kaip ir dabar. Eik šalin, Atstumtasis. Šis karas svarbesnis už tave.

Sutanotas Atstumtasis palietė žvaigždėstrėlę ir nusišypsojo.

– Dabar būtų taip paprasta tave nužudyti.

– Angelų kariuomenė jau kaunasi dėl Liusindos. Sustabdysime Liuciferį. Kai tai įvyks, ateis ir smulkmių eilė. Atstumtieji pasigailės dėl šios akimirkos. Pasigailės dėl visų poelgių nuo Nuopuolio pradžios.

– Antrame etape Atstumtieji nuo pat pradžių sutelks dėmesį į merginą. Apžavėsime ją taip, kaip jūs. Taip pat priversime tikėti kiekvienu mūsų žodžiu. Ištyrėme jūsų metodus. Žinome, kaip elgtis.

– Kvailiai! – suriko Danielis. – Manote, kitą kartą tapsite protingesni ar narsesni? Tikitės, jog prisiminsite šią akimirką, šį pokalbį, šį nuostabų planą? Tik pakartosite tas pačias klaidas. Visi pakartosime. Vienintelis Liuciferis prisimins ankstesnius suklydimus. Jis siekia patenkinti pagrindinį savo troškimą. Neabejoju, prisimenate jo sielą, – kandžiai kalbėjo angelas. – Netgi jeigu nieko daugiau ir nematėte.

Atstumtieji pakilo ant yrančių sėdynių.

– Prisimenu, – Liusė išgirdo už nugaros tylų Atstumtojo balsą.

– Liuciferis buvo ryškiausias angelas, – prašneko kita būtybė

nostalgijos kupinu balsu. – Toks gražus. Tai mus apakino.

Liusė suvokė, kad tie išsigimėliai jautrūs.

– Liaukitės išsisukinėję! – virš jų suskambo garsesnis balsas. Sutanotas Atstumtasis, vadeiva. – Kitame etape Atstumtieji vėl matys. Regėjimas suteiks išminties, o išmintis grąžins pro Dangaus vartus. Tapsime patrauklūs Prais. Ji mus ves.

Prisiglaudusi prie Danielio Liusė sudrebėjo.

– Galbūt mes *visi* galime tikėtis antrosios atpirkimo galimybės, – kreipėsi Danielis. – Jeigu pajėgsime sustabdyti Liuciferį... nėra priežasties, dėl kurios jūs negalėtumėte...

– Ne! – Traškėdami it lūžtantis virbas plačiai išsiskleidė baisūs, sumaigyti sparnai ir sutanotas Atstumtasis puolė prie Danielio.

Angelo sparnai paleido Liusės liemenį. Aureolė vėl nukrito jai į rankas. Danielis gindamas pakilo iš vandens ir dešine ranka smogė jam neprilygstančiam Atstumtajam.

Šis it akmuo vandens paviršiumi atbulas nuskriejo dvidešimt pėdų. Atsigavęs grįžo į savo vietą ant atramos. Blyškios rankos mostu davė ženklą kitiems grupės nariams ratu pakilti į orą.

– Žinai, kas ji! – suriko Danielis. – Žinai, ką tai reiškia mums visiems. Bent kartą savo egzistencijoje pasielkite ne kaip bailiai!

– Kaip? – atsiliepė Atstumtasis.

Nuo būtybės sutanos kraštų tekėjo vanduo. Danielis sunkiai alsavo ir varstė akimis Liusę bei vandenyje švytinčią auksinę aureolę. Violetinėse angelo akyse akimirką šmėstelėjo panika... Tada jis padarė tai, kuo Liusė niekada nebūtų patikėjusi.

Angelas ryžtingai pažvelgęs į baltas negyvas Atstumtojo akis, ištiesė atverstą delną.

– Prisijunk prie mūsų, – ištarė.

Atstumtasis ilgai ir piktai juokėsi.

Danielis nekrūptelėjo.

– Atstumtieji veikia vieni.

– Aiškiai leidai tą suprasti. Niekas neprašo įsipareigojimų, tačiau nekliudykite vieninteliam teisingam tikslui. Pasinaudokite šia proga išgelbėti visus – ir išsigelbėkite patys. Junkitės prie mūsų ir kaukitės su Liuciferiu.

– Tai suktybė! – šūktelėjo viena Atstumtoji.

– Jis stengiasi apgaule ištrūkti!

– Čiupkite merginą!

Apimta siaubo Liusė žiūrėjo į virš galvos plevenantį sutanotą Atstumtąjį. Jis priartėjo, akys godžiai išsiplėtė, tiesiamos rankos drebėjo. Arčiau. Arčiau. Mergina suklykė...

Klyksmo niekas neišgirdo. Tą akimirką pasaulis *subangavo*. Oras, šviesa ir kiekviena atmosferos dalelytė pasidalijo perpus, tada su griaustinio trenksmu sulipo atgal.

Tai pasikartojo.

Rudų lietpalčių ir purvinų sparnų tankumyne dangus išbluko, tapo pilkas it dūmai, kaip ir tąkart „Kardo ir kryžiaus“ bibliotekoje, kai viskas ėmė virpėti. Dar vienas laiko drebėjimas. *Liuciferis artėja.*

Virš galvos lūžo didžiulė banga. Tvirtai sugriebė aureolę ir mėgindama išlaikyti galvą virš vandens Liusė ėmė taškytis it paklaikusi.

Kairėje ji išgirdo garsų girgždesį, išvydo Danielio veidą. Balti angelo sparnai plazdėjo prie jos, tačiau per lėtai.

Prieš panirdama po vandeniu Liusė dar spėjo it sulėtintame filme pamatyti, kaip virš jos ramiai linksta žalsvai pilkas bokštas. Šešėlis plėtėsi ir galiausiai nusitempė ją žemyn, į tamsą.

Liusė pabudo ant bangos. Gulėjo vandens lovoje.

Raudono ažūro užuolaidos dengė langus. Pro įmantrių nėrinių plyšius besiskverbianti pilka šviesa leido spėti, jog temsta. Liusei skaudėjo galvą, tvinkčiojo kulkšnyje. Ji apsivertė juoduose šilkiniuose pataluose ir... atsidūrė priešais mieguistą merginos su didžiule šviesių plaukų kupeta veidą.

Mergina sudejavo ir, sumirksėjusi gausiai sidabriniais šešėliais pridažytais vokais, tingiai ištempė virš galvos į kumštį sugniaužtą ranką.

– Oi, – šviesiaplaukė nustebo kur kas mažiau nei Liusė, pabudusi greta jos. – Kada mes vakar grįžome? – suvebleno ji itališkai. – Vakarėlis buvo *nerealus*.

Liusė puolė į priekį ir iškrito iš lovos ant balto pliušinio kilimo. Šaltas, šlapimu dvokiantis kambarys, tamsiai pilkais tapetais išklijuotomis sienomis ir milžiniška, roges primenančia, ant plataus kilimo stovinčia lova, buvo panašus į urvą. Liusė nė nenutuokė, kur atsidūrė, kas ta mergina ir apie kokį Liusės tariamai aplankytą vakarėlį kalbėjo. Gal kažkaip įkrito į Pranešėją? Prie lovos stovėjo zebro kailio raštu išmargintas suolelis. Ant jo gulėjo kruopščiai sulankstyti drabužiai, kuriuos Liusė paliko gondoloje. Prieš dvi dienas tėvų namuose apsivilktas baltas megztinis, nutrinti džinsai, vienas prie kito sudėti aulinukai. Sidabrinis medalionas su išraižyta rože – įkišo jį į batą prieš nerdama drauge su Danieliu į vandenį – gulėjo ant naktinio stalelio, sukto stiklo padėkle.

Užsinėrusi medalioną per galvą ėmė negrabiai mautis džinsus. Lovoje gulinti mergina vėl užmigo, ant galvos užsimetusi juodą šilkinę pagalvę. Iš po jos draikėsi susivėlę geltoni plaukai. Liusė vogčiomis dirstelėjo už aukšto lovos galvūgalio ir aptiko du odinius fotelius, stovinčius priešais tolimoje sienoje liepsnojantį židinį. Virš jo kabėjo plokščiaekranis televizorius.

Kur Danielis?

Segdamasi antrąjį batą Liusė išgirdo pro supleišėjusias stiklines kitoje lovos pusėje esančias duris sklindantį balsą.

– Tu šito nepasigailėsi, Danieli.

Angelui nespėjus atsakyti, Liusės ranka atsidūrė ant rutulio formos rankenos. Kitapus durų mergina rado Danielį sėdintį svetainėje ant zebro raštais margintos apvalios sofos priešais Atstumtąjį Filą.

Liusei pasirodžius tarpduryje Danielis pašoko ant kojų. Filas taip pat atsistojo ir tarsi sustingo šalia kėdės. Mylimojo rankos nuslydo Liusės veidu, perbraukė kaktą, kuri, kaip pajuto mergina, buvo sumušta ir sopėjo.

– Kaip jautiesi?

– Aureolė...

– Turime aureolę, – Danielis mostelėjo į neįtikėtino dydžio stiklo diską auksiniais kraštais, gulintį ant milžiniško pietų stalo gretimame kambaryje.

Prie stalo sėdėjo vienas Atstumtasis ir šaukštu burnon kabino jogurtą. Kitas, sukryžiavęs ant krūtinės rankas, stovėjo atsirėmęs į durų staktą. Abu žiūrėjo į Liusę, tačiau buvo nelengva suprasti, ar jie tai daro sąmoningai. Būdama netoli tų būtybių mergina juto erzulį, ore tvyrojo šaltis. Vis dėlto ji pasitikėjo ramiu Danielio elgesiu.

– Kas nutiko tam Atstumtajam, su kuriuo koveisi? – paklausė Liusė dairydamasi blyškiaveidės sutanotos būtybės.

– Dėl jo nesijaudink. Aš nerimauju dėl *tavęs*, – angelas prašneko taip švelniai it būtų likęs su ja vienas.

Liusinda prisiminė virš jos linkstantį bažnyčios bokštą, sugriuvusią katedrą po vandeniu, viską šešėliu uždengiančius, prie jos artėjančius Danielio sparnus.

– Tau gerokai kliuvo per galvą. Atstumtieji padėjo ištraukti tave iš vandens ir atvedė mus čia, kad galėtum pailsėti.

– Ilgai miegojau? – Lauke tvyrojo prieblanda. – Kiek laiko mums liko...

– Septynios dienos, Liuse, – ramiai atsakė Danielis. Mergina suprato, kad ir jis labai aiškiai junta senkantį laiką.

– Ką gi, čia laiko švaistyti nederėtų. – Ji dirstelėjo į Filą, kuris pylė į jųdviejų su Danieliu stiklines kažkokį raudoną, kampariu vadinamą gėrimą.

– Nepatinka mano butas, Liusinda Prais? – Filas apsimetė pirmąsyk besidairąs po postmodernistinę svetainę.

Kambario sienos buvo nukabinėtos Džeksono Poloko stiliaus paveikslais, tačiau Liusė negalėjo atplėšti akių nuo Filo. Atstumtojo oda dar labiau pablyško, aplink tuščias akis atsirado dideli purpuriniai ratilai. Kaskart, prisiminusi ore, virš tėvų galinio kiemo, jos atspindį laikiusius sudriskusius sparnus, kurie buvo pasirengę nuskraidinti į kažkokią tolimą ir tamsią vietą, Liusė pašiurpdavo.

– Žinoma, negaliu gerai įžiūrėti, tačiau man žadėjo, jog butą įrengs jaunoms panelėms patraukliu stiliumi. Kas galėjo pamanyti, jog po draugystės su tavo nefilime drauge Šelbe taip pamėgsiu žmogiškąjį kūną? Ar sutikai miegamajame mano draugę? Miela mergytė. Visos jos tokios mielos.

– Turėtume eiti, – Liusė valdingai timptelėjo Danielio marškinėlius.

Kiti kambaryje buvę Atstumtieji pašoko.

– Ar tikrai manote, jog negalite likti išgerti? – Filas rengėsi pripildyti trečią stiklinę vyšnių raudonumo gėrimo, tačiau nepataikęs prilaistė šalia.

Danielis savo stiklinės kraštą pridengė delnu ir prisipylė gazuoto greipfrutų gėrimo.

– Liuse, sėsk. – Angelas padavė jai stiklinę. – Mes dar nepasirengę išvykti.

Jiedviem atsisėdus, kiti du Atstumtieji pasielgė taip pat.

– Tavo vaikinas labai supratingas. – Filas nusviedė purvinus kareiviškus aulinius batus ant marmurinio kavos staliuko. – Mudu sutarėme, kad Atstumtieji prisijungs prie jūsų mėginant sustabdyti Ryto žvaigždę.

Liusė palinko prie Danielio.

– Ar mes galime pasikalbėti *vieni*?

– Taip, žinoma, – už Danielį atsakė Filas. Šis vėl nerangiai pakilo ir linktelėjo kitiems Atstumtiesiems. – Tik duokite mums laiko.

Eile paskui Filą išsirikiavę Atstumtieji nužingsniavo pro besisukančias medines duris ir dingo virtuvėje.

Vos tik juodu liko vieni, Danielis padėjo rankas Liusei ant kelių.

– Klausyk, žinau, ne itin juos mėgsti...

– Danieli, jie bandė mane pagrobti.

– Taip, žinau, tačiau tai nutiko tada, kai jie manė... – angelas nutilo ir paglostė jos plaukus, pirštais išpynė susivėlusias sruogas. – Jie manė, kad pristatę tave Sostui gaus atleidimą už ankstesnę išdavystę. Tačiau dabar žaidimas visiškai pasikeitė. Dėl to, ką padarė Liuciferis... ir dėl to, kad tu atsidūrei arčiau prakeiksmo sulaužymo, nei Atstumtieji tikėjosi.

– Ką? – pradėjo Liusė. – Manai, tuoj nutrauksiu prakeikimą?

– Tarkime, kad dar niekada nebuvai atsidūrusi taip arti. – Liusės viduje šoktelėjo kažkas nesuvokiama. – Kol Atstumtieji kovos su mūsų priešais, galėsi susikaupti tam, ką tau reikia daryti.

– Atstumtieji padės? Jie ką tik užpuolė mus iš pasalų.

– Mudu su Filu viską apkalbėjome. Susitarėme. Paklausyk, Liuse, – Danielis paėmė jos ranką ir ėmė šnabždėti, nors kambaryje jie tebuvo vieni. – Atstumtieji būdami drauge su mumis kelia mažesnį

pavojų nei kovodami prieš mus. Jie nemalonūs, tačiau nemoka meluoti. Visada žinosime, kokie mūsų santykiai.

– Kodėl mes išvis turime su jais bendrauti? – Liusė stipriai atsirėmė į už nugaros padėtą zebro dryžiais margintą pagalvę.

– Jie ginkluoti, Liuse. Geriau apsirūpinę ginklais ir turi daugiau karių nei bet kuri kita mums žinoma grupuotė. Gali ateiti toks laikas, kai mums prireiks jų žvaigždėstrėlių ir rankų jėgos. Neprivalai su jais susidraugauti, tačiau Atstumtieji – nuostabūs sargybiniai, o susidūrę su priešais tampa negailestingi. – Danielis atsilošė, žvilgsnis nuklydo pro langą, tarsi ką tik būtų praskriejęs kažkas nemalonaus. – Jei nusprendė šiose varžybose pasirinkti kieno nors pusę, gali būti, kad rinksis mus.

– Kas, jeigu jie tebemano, jog esu kaina ar dar kas nors?

Danielis netikėtai šiltai nusišypsojo.

– Neabejoju, jog jie taip tebemano. Daugelis tuo tiki. Tačiau tik tu gali nuspręsti, kaip atliksi vaidmenį šioje senoje istorijoje. Ką mudu pradėjome pirmąkart pasibučiavę „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje? Tavojo „aš“ prabudimas tik pirmas žingsnis. Visos pamokos, išmoktos keliaujant per Pranešėjus, tave apginklavo. Atstumtieji šito atimti negali. Niekas negali. Be to... – Angelas vyptelėjo. – Kol aš kartu, niekas tavęs nepalies.

– Danieli? – Mergina siurbtelėjo gazuoto greipfrutų gėrimo. Burbuliukai nubėgo gerkle. – Kaip aš atliksiu savo vaidmenį šioje senoje istorijoje?

– Neįsivaizduoju, – atsakė vaikinas. – Tačiau netveriu tą sužinoti.

– Aš taip pat.

Atsidarė virtuvės durys. Tarpduryje pasirodė blyškus, beveik dailus merginos veidelis. Plaukus ji buvo susirišusi į arklio uodegėlę.

– Atstumtieji pavargo laukti, – it robotas išdainavo šviesiaplaukė.

Danielis pažvelgė į Liusę. Ši prisivertė linktelėti.

– Gali juos atsiųsti, – Danielis mostelėjo šviesiaplaukei merginai.

Atstumtieji greitai, mechaniškai užpildė svetainę pasirinkdami ankstesnes vietas. Tik Filas taisėsi arčiau Liusės. Jogurto valgiusiojo šaukštas negrabiai nukrito prie tuščio plastikinio indelio.

– Ar jis įtikino ir tave? – paklausė Filas užsiropštęs ant sofos ranktūrio.

– Jeigu Danielis jumis pasitiki, aš...

– Taip ir maniau. Nusprendę, kam tarnauti, tampame itin lojalūs. Suprantame, kuo rizikuojame... rinkdamiesi, – Filas pabrėžė paskutinį žodį bauginamai linktelėdamas Liusei. – Pasirinkimas stoti kieno nors pusėn yra labai svarbus, tiesa, Liusinda Prais?

– Danieli, apie ką jis kalba? – paklausė Liusė, nors ir numanė prasmę.

– Šių dienų susidomėjimo objektas, – pavargusiu balsu atsakė

Danielis. – Dangaus ir Pragaro pusiausvyra.

– Po tiek tūkstantmečių ji beveik nusistovėjo! – Filas vėl dribo į sofą priešais Liusę ir Danielį. Tokio pagyvėjusio Atstumtojo Liusė dar nebuvo mačiusi. – Beveik visiems angelams pasirinkus pusę, tamsiąją ar šviesiąją, liko tik vienas neapsisprendęs...

Vienas angelas dar nepasirinko.

Atminties blyksnis: žingsnis per Pranešėją į Las Vegasą drauge su Šelbe ir Mailsu. Susitikę su jos seserimi Vera praėjusiame gyvenime, jie atsidūrė *IHOP* tinklo blyninėje su Ariana, kuri pasakojo apie netrukus ateisiančią atpildo dieną. Pabaigoje, kai kitų angelų sielos pasiaiškins, ateis eilė svarbiausiam angelui apsispręsti.

Liusė neabejojo, kad neapsisprendęs angelas yra Danielis.

Jis žvelgė susierzinęs ir laukė, kol Filas liausis kalbėti.

– Žinoma, dar yra ir Atstumtieji.

– Ką nori pasakyti? – paklausė Liusė. – Atstumtieji nepasirinko pusės? Visada maniau, jog jūs – Liuciferio gretose.

– Taip manai tik todėl, kad mūsų nemėgsti, – visiškai bejausmiu balsu atrėžė Filas. – Ne, Atstumtieji negali rinktis, – pasuko galvą, tarsi ketindamas pažvelgti pro langą, ir atsiduso. – Ar gali įsivaizduoti, ką juntame...

– Ne tai miniai pamokslauji, Filai, – pertraukė Danielis.

– Ir mes turėtume ką nors *reikšti*, – Filas staiga ėmė maldauti. – Teprašome tapti kosminės pusiausvyros dalimi.

– Jums nebus leista rinktis, – supratusi pakartojo Liusė. – Ar ši bausmė už neryžtingumą?

Atstumtasis smarkiai linktelėjo.

– Tai reiškia, jog mūsų egzistavimas kosminėje pusiausvyroje nėra svarbus. Mirtys taip pat. – Filas nuleido galvą.

– Žinai, jog tai – ne mano reikalas, – atsakė Danielis. – Ir tikrai ne Liusės. Švaistome laiką...

– Nebūk toks išdidus, Danieli Grigori, – pareiškė Filas. – Visi siekiame savų tikslų. Pripažinsi tai ar ne, tačiau tau įgyvendinti savuosius reikalinga mūsų pagalba. Galėjome prisijungti prie Žesmaelim vyresniųjų. Viena jų, panelė Sofija Blis, jus tebestebi. Žinoma, ji suklaidinta, tačiau kas žino – gal Sofijai pasiseks ten, kur jūs suklysite?

– Tad kodėl nesijungiate prie jų? – kandžiai pareiškė Liusė gindama Danielį. – Grobdami mano draugę Doną, su Sofija bendradarbiavote kuo sklandžiausiai.

– Suklydome. Tuo metu nežinojome, kad vyresnieji nužudė kitą merginą.

– Penę, – Liusės balsas užlūžo.

Filo veide buvo matyti suglumimas.

– Tai neatleistina. Atstumtieji niekada nekenktų nekaltiesiems. Ypač tokio malonaus charakterio, tokio tauraus proto būtybei.

Liusė pažvelgė į Danielį ketindama pareikšti, kad, ko gero, pernelyg skubotai nusprendė dėl Atstumtųjų, tačiau angelas susiraukė.

– Vis dėlto vakar susitikai su panele Sofija, – ištarė Filui.

Atstumtasis papurtė galvą.

– Kemas parodė auksinį kvietimą, – neatlyžo Danielis. – Susitikai su ja mirtingųjų hipodrome Kentukyje pasitarti dėl Liusės persekiojimo.

– Netiesa, – Filas pašoko ant kojų. Ūgiu prilygo Danieliui, tačiau atrodė liguistas ir trapus. – Vakar susitikome su Liuciferiu. Ryto žvaigždės kvietimo atsisakyti negalima. Ko gero, ten dalyvavo ir panelė Sofija bei jos draugeliai. Atstumtieji juto purvinas jų sielas, tačiau mes drauge nedirbame.

– Palauk, – pertraukė Liusė. – *Vakar* susitikai su Liuciferiu? – Tą dieną, penktadienį, Liusė ir kiti, susirinkę „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje, tarėsi, kaip rasti relikvijas ir neleisti Liuciferiui ištrinti praeities. – Juk jau buvome grįžę iš Pranešėjų. Liuciferis jau turėjo būti pradėjęs Nuopuolį.

– Nebūtinai, – paaiškino Danielis. – Nors susirinkimas įvyko *tau* grįžus iš Pranešėjų, jis tebebuvo *Liuciferio* praeitis. Kol tykojo tavęs pasivertęs chimera, jo išvykimo pradžios taškas buvo pusdieniu vėlesnis ir šimtus mylių tolesnis nei *tavo*.

Nuo tokios logikos Liusei šiek tiek sugėlė smegenis, tačiau vienas dalykas tapo aiškus: Filu ji nepasitiki. Atsisuko į Atstumtąjį.

– Taigi, visąlaik žinojai, kad Liuciferis ketina ištrinti praeitį. Ketinai jam padėti taip, kaip dabar žadi padėti mums?

– Susitikome su juo, nes esame įsipareigoję atvykti pakviesti. Visi, išskyrus Sostą ir... – Filas nutilo, lūpas ištempė plonytė šypsena. – Ką gi, nepažįstu nė vienos gyvos jėgos, kuri atsispirtų Liuciferio kvietimui. – Jis pasuko galvą Liusės pusėn. – Ar tu galėtum?

– Gana, – pareiškė Danielis.

– Be to, – tęsė Filas, – jam mūsų pagalbos nereikia. Ryto žvaigždė mus atstumia. Pasakė, kad... – Atstumtasis užsimerkė ir akimirką priminė normalų, beveik mielą paauglį. – Jis pasakė, jog atsitiktinumu pasikliauti nebegali. Atėjo laikas viską perimti į savo rankas. Susirinkimas staiga nutrūko.

– Greičiausiai tai įvyko tą akimirką, kai Liuciferis žengė paskui tave į Pranešėją, – paaiškino Liusei Danielis.

Kai prisiminė, kaip Bilas aptiko ją – tokią pažeidžiamą, tokią vienišą – tunelyje, merginą supykino. Pagalvojo apie tas akimirkas, kai džiaugėsi, jog chimera šalia ir padeda ieškoti. Kurį laiką atrodė, kad ir jam patinka būti drauge su Liuse.

Tuščios Filo akys įsmigo į merginą tarsi tirdamos jos sielos

virpesius. Ar Atstumtasis junta, kaip ji sutrinka kaskart, vos pagalvojusi apie drauge su Bilu praleistą laiką? Ar Danielis tą jaučia?

Filas nesišypsojo būtent jai, tačiau ir nebeatrodė toks bedvasis kaip įprastai.

– Atstumtieji jus gins. Žinome, kad priešų daug, – pažvelgė į Danielį. – Svarstyklės taip pat nerimsta.

Liusė dirstelėjo į Danielį.

– Svarstyklės?

– Jos veikia Dangaus naudai. Toji grupė – nesusipratimas, o ne grėsmė.

Filas vėl nuleido galvą.

– Atstumtieji tiki, kad Svarstyklės gali... atsiskirti nuo Dangaus.

– Ką? – Danielis staiga neteko žado.

– Prasidėjo neramumai. Plinta labai greitai. Ar minėjai, kad Vienoje turi draugų?

– Ariana, – aiktelėjo Liusė. – Ir Gabė su Rolandu. Ar jiems gresia pavojus?

– Turime draugų Vienoje, – atsakė Danielis. – Ir Avalone.

– Svarstyklės išsisklaidė po Vieną.

Atsisukusi į Danielį Liusė pamatė, kad šis skleidžia sparnus. Jie išsiveržė ir nutvieskė kambarį savo spindesiu. Atrodė, kad Filas to nepastebi arba nesuka sau galvos, nes tiesiog gurkštelėjo raudono likerio. Tušti kitų Atstumtųjų žvilgsniai, kupini nepamiršto pavydo, skroste skrodė Danielio sparnus.

Atsidarė stiklinės miegamojo durys ir pro jas klupinėdama basomis kojomis išpuolė pagirių kamuojama italė, su kuria Liusei teko dalytis lova. Ji dirstelėjo į Danielį, pasitrynė akis.

– Oho, koks žavingas sapnas! – itališkai sumurmėjo mergina ir dingo vonios kambaryje.

– Užteks kalbų, – pareiškė Danielis. – Jeigu tavo armija tokia stipri, kaip sakai, nusiųsk trečdalį pajėgų į Vieną ir apgink tris puolusius angelus. Kitą trečdalį paskirk į Avaloną. Ten rasite Kemą ir kitus du puolusiuosius.

Filas linktelėjo. Du svetainėje buvę Atstumtieji išskleidė pilkšvai rudus sparnus ir it didžiulės musės šovė lauk pro atvirą langą.

– Likęs trečdalis mūsų pajėgų klausys mano nurodymų. Lydėsime jus iki Kalno. Kilkime, o pakeliui surinksiu kitus.

– Taip, – paskubomis atsakė Danielis. – Liuse, pasirengusi?

– Keliaukime, – Liusė atrėmė nugarą į Danielio pečius.

Angelas apglėbė ją rankomis, šoko pro langą ir nusklendė tamsiu virš Venecijos plytinčiu dangumi.

_____

[7] Išorinės atraminės pusarkės (dažniausiai gotikos architektūroje).

Penktas skyrius

TŪKSTANČIO BUČINIŲ GILYBĖ

Prieš pat aušrą jie nusileido aukštoje kalnų dykvietėje. Rytiniame horizonte dangų juosė šviesos ruoželis, gelsvus debesis nusėjęs rausvomis ir auksinėmis dulkėmis, gydydamas violetinę nakties kraujosruvą.

Danielis paleido Liusę ant plokščios akmeninės plynaukštės, pernelyg išdžiūvusios ir negailestingos net atspariausiems dykumų krūmokšniams. Aplink juos, kur pažvelgsi, driekėsi skurdus peizažas, vienur staigiai leisdamasis į prieblandoje skendinčius slėnius, kitur kildamas iki gigantiškų, nesuvokiamais kampais pakrypusių gelsvų riedulių. Buvo šalta, pūtė vėjai, sausame ore vos buvo galima nuryti seiles. Liusė, Danielis ir penketas drauge keliavusių Atstumtųjų vos tilpo ant ankštos akmeninės plokštės.

Danielis suskleidė sparnus. Į Liusės plaukus įsisuko smulkaus smėlio kruopelyčių.

– Štai mes ir čia, – beveik pagarbiai suskambo angelo balsas.

– Kur? – Mėgindama apsaugoti ausis nuo vėjo, mergina timptelėjo megztinio apykaklę.

– Ant Sinajaus kalno.

Liusė įkvėpė sauso, smėliuoto oro ir sukdamasi pamėgino nužvelgti nuostabios auksinės šviesos nutviekstus rytuose dunksančius smiltainio kalnus.

– Štai, kur Dievas Mozei davė Dešimt įsakymų.

– Ne, – Danielis mostelėjo jai virš peties. Už kelių šimtų pėdų į pietus lėlių dydžio žygeiviai kopė patrauklesne vietove. Jų balsai sklido šaltame, retame dykumos ore. Tylūs juoko protrūkiai nykiai ataidėdavo nuo nebylių kalnų viršūnių. – Štai *čia* Mozė gavo Dešimt įsakymų. – Angelas išskėtė rankas ir pažvelgė į nedidelį uolos apskritimą, kur jie stovėjo. – Štai čia stovėjo keli angelai ir stebėjo. Gabė, Ariana, Rolandas, Kemas. – Parodė į plotelį ant uolos, paskui į kitą, kur dabar stovėjo visi angelai. – Dar keli.

– O tu?

Vaikinas pažvelgė jai į akis, žengė tris nedidelius žingsnius į priekį. Jų kūnai susilietė, pėdų pirštai uždengė vieni kitus.

– Kaip tik čia. – Danielis pabučiavo Liusę.

– Kaip tai vyko?

Jis nusuko akis.

– Dešimt įsakymų buvo pirmas oficialus susitarimas su žmogumi. Anksčiau tarėsi tik Dievas ir angelai. Kai kurie jų pasijuto išduoti, manė, jog tai sutrikdė įprastą tvarką. Kiti manė, kad mes patys prie to prisidėjome, kad tokia įvykių seka – natūrali.

Violetinė šviesa jo akyse akimirksnį sušvito skaisčiau.

– Kiti, ko gero, pakeliui, – atsisuko į Atstumtuosius, kurių tamsūs siluetai šmėžavo vis ryškėjančioje šviesoje rytų pusėje. – Ar stovėsite sargyboje, kol jie atvyks?

Filas linktelėjo. Kiti keturi Atstumtieji stovėjo už jo. Nušiurę purvinų sparnų galiukai vilnijo vėjyje.

Danielis užsidengė kairiuoju sparnu ir jame tarsi fokusininko apsiauste dešine ranka ėmė kažko ieškoti.

– Danieli? – Liusė žengė arčiau. – Kas nutiko?

Iššiepęs dantis vaikinas papurtė galvą. Paskui krūptelėjo ir suriko iš skausmo. To Liusei dar nebuvo tekę matyti. Merginos kūnas įsitempė.

– Danieli?

Atsipalaidavęs ir vėl išskleidęs sparną, angelas rankoje laikė kažką balto ir žėrinčio.

– Derėjo anksčiau tą padaryti, – ištarė.

Daiktas priminė pėdos ilgo, kelių colių pločio medžiagos skiautę, lygią kaip šilkas, tačiau standesnę. Skiautė virpėjo šaltame vėjyje. Liusė įsmeigė akis. Ar šią skiautę Danielis nuplėšė nuo *sparno*? Suklikusi iš siaubo nesąmoningai ją palietė. Plunksna!

Žvelgdama į Danielio sparnus ar panirusi į jų glėbį Liusė pamiršdavo, kad jie sudėti iš atskirų plunksnų. Ji visada manė, kad sparnai – paslaptingi ir nežemiški dariniai, Dievo svajonių įsikūnijimas. Vis dėlto ši plunksna skyrėsi nuo visų kitų Liusės matytų plunksnų: plati, tanki, plazdanti ta pačia energija, kuri sruveno Danieliu. Tarp pirštų mergina laikė minkščiausią, tačiau tvirčiausią ir gražiausią kada nors liestą daiktą. Tada akys nuslydo prie kraujo srovelės toje vietoje, kur Danielis išrovė plunksną.

– Kodėl taip padarei? – paklausė ji.

Danielis įteikė plunksną Filui. Šis nedvejodamas įsikišo ją į lietpalčio atvartą.

– Tai ženklas, – pasakė angelas ramiai žvelgdamas į kruviną sparno dalį. – Jeigu kiti atvyks vieni, jie supras, kad Atstumtieji – draugai. – Danielio akys nusekė plačių, susirūpinusių Liusės akių žvilgsnį iki kruvinos sparno dalies. – Nesijaudink dėl manęs. Aš išgysiu. Nagi...

– Kur keliausime? – paklausė mergina.

– Tuoj patekės saulė, – atsakė Danielis ir paėmė iš Filo nedidelę odinę kuprinę. – Manau, jog miršti iš bado.

Liusė to nesuvokė, tačiau angelas buvo teisus.

⁂

– Pamaniau, galėtume pasinaudoti akimirka, kol dar nepasirodė kiti.

Status, siauras takas vedė nuo plynaukštės, kurioje jie nutūpė,

prie žemiau esančios iškyšos. Susikibę rankomis abu skynėsi kelią rantytu kalnu. Kai takas tapdavo pernelyg status, Danielis prispaudavo sparnus prie šonų ir sklęsdavo labai žemai.

– Nenoriu išgąsdinti keliautojų, – paaiškino. – Daugelyje Žemės vietų žmonės nenori matyti stebuklų ar angelų. Bent akies krašteliu išvydę mudu skrendančius, įtikintų save, jog akys krečia pokštus. Tačiau tokioje vietoje...

– Žmonės gali matyti stebuklus, – baigė vaikino sakinį Liusė. – Jie to nori.

– Tiesa. Tuomet tai sukelia nuostabą.

– O nuostaba prišaukia...

– Bėdą, – Danielis sukikeno.

Liusė negalėjo liautis šypsojusi. Gera buvo žinoti, kad bent jau kurį laiką Danielis – jos vienos stebuklas.

Juodu atsisėdo vienas šalia kito ant nedidelio plokščio ruožo niekieno žemės viduryje, matomi tik blyškiai rudos bjauriomis uolomis atsargiai krypuojančios kurapkos. Nuo vėjo juos dengė granito riedulys. Pažvelgusi už riedulio, Liusė išvydo sukrečiantį reginį: viena kalnų žiedo viršūnė buvo šešėlyje, kitą gaubė šviesa, o visas jas sulig kiekviena sekunde vis ryškiau nutvieskė virš rožinio horizonto kylanti saulė.

Danielis atsegė kuprinę ir dirstelėjo vidun. Juokdamasis papurtė galvą.

– Kodėl juokiesi? Kas kuprinėje? – paklausė Liusė.

– Prieš mums paliekant Veneciją, paprašiau Filo įsidėti keletą daiktų iš spintelės. Pasikliaukite aklu Atstumtuoju ir jis paruoš maistingų užkandžių. – Vaikinas ištraukė skardinę dėžutę paprikos skonio *Pringles* bulvių traškučių, raudoną maišelį *Maltesers* saldainių, saują į mėlyną foliją suvyniotų *Baci* šokoladinių saldainių, pakelį *Daygum* kramtomosios gumos, keletą mažų gazuoto gėrimo buteliukų ir kelias dėžutes tirpios espreso kavos pakelių.

Liusė pratrūko juokais.

– Ar tai padės? – paklausė Danielis.

Mergina prigludo prie mylimojo ir sutriauškė keletą šokoladinių rutuliukų stebėdama, kaip, saulei pakilus virš tolumoje dunksančių viršūnių ir glūdinčių slėnių, rytinis dangus virto rožiniu, paskui auksiniu, dar vėliau nusidažė kūdikiškai melsva spalva. Kalno plyšiuose šviesa sukūrė keistus šešėlius. Pradžioje Liusė pamanė, kad bent keli jų – Pranešėjai, tačiau vėliau suprato, kad tai tiesiog besikeičiančios šviesos metamas pavėsis. Jau seniai buvo nemačiusi Pranešėjo.

Keista. Savaites, mėnesius Pranešėjai vis dažniau iškildavo priešais Liusę, kol galiausiai ji ir žvilgsnio nebegalėjo pasukti neišvydusi kokio nors tamsaus, kampe tirtančio ir viliojančio darinio.

Atrodo, dabar jie dingo.

– Danieli, kas nutiko Pranešėjams?

Angelas atsirėmė nugara į atbrailą ir stipriai iškvėpė.

– Jie su Liuciferiu ir Dangaus kariuomene. Pranešėjai – taip pat Nuopuolio dalis.

– Ką?

– Taip dar nebuvo nutikę. Pranešėjai susiję su istorija. Jie – reikšmingų įvykių šešėliai. Šiuos darinius sukūrė Nuopuolis, todėl, Liuciferiui pradėjus žaidimą, šešėliai grįžo į pradžią.

Liusė pamėgino įsivaizduoti: milijonai drebančių šešėlių it saulės dėmės supa didžiulę, tamsią sferą ir savo ūseliais lyžčioja užmaršties paviršių.

– Štai kodėl turime ten nuskristi, užuot tiesiog žengę vidun, – suprato ji.

Danielis linktelėjo ir krimstelėjo *Pringles* – tai buvo labiau besisukiojant šalia mirtingųjų įgytas įprotis nei maisto poreikis.

– Šešėliai dingo mūsų grįžimo iš praeities akimirkose. Tokioje akimirkoje mudu šiuo metu esame – devynios dienos nuo pirmo Liuciferio žingsnio. Tai Pragaro prieangis. Šis laikas atsiskyrė nuo likusios istorijos dalies ir, jeigu mes pralaimėsime, išnyks.

– Kur tiksliai tai vyksta? Kalbu apie Nuopuolį.

– Kitoje dimensijoje. Tokios vietos nupasakoti negaliu. Šiek tiek prie jos priartėjome tą akimirką, kai sugavau tave, atsiskyrusią nuo Liuciferio, tačiau vis tiek dar buvome labai toli.

– Niekada nemaniau, kad tai pasakysiu, bet... – Liusė stebėjo įprastą kalnų šešėlių ramybę. – Ilgiuosi jų. Pranešėjai jungė mane su praeitimi.

Vaikinas paėmė jos ranką ir pažvelgė tiesiai į akis.

– Praeitis svarbi dėl visos joje glūdinčios informacijos ir išminties. Tačiau joje galima pasiklysti. Gyvendama dabartyje privalai nepamiršti praeities žinių.

– Tačiau jų nebėra.

– Dabar, kai Pranešėjų neliko, gali pasikliauti pati savimi.

Liusė papurtė galvą.

– Kaip?

– Pamąstykime, – atsakė Danielis. – Ar matai netoli horizonto tekančią upę? – Parodė į menkutį mėlyną siūlelį, besirangantį plokščiu, lygiu dykumos paklotu taip toli, kad Liusės akys vos įžvelgė.

– Taip, ko gero, matau.

– Skirtingais laikotarpiais gyvenau ten. Kartą, prieš keletą šimtų metų, turėjau kupranugarį, kurį vadinau Odedu. Tas gyvūnas buvo pats tingiausias iš visų žeme kada nors vaikščiojusių padarų. Užmigdavo beėsdamas, todėl kelionė arbatos iki artimiausios beduinų stovyklos prilygdavo mažyčiam stebuklui. Vis dėlto tame gyvenime

pirmąkart sutikau tave...

– Odedas pasileido bėgti, – negalvodama išpylė Liusė. – Surikau, nes pamaniau, kad tas gyvūnas mane sutryps. Sakei, jog niekada jo tokio nesi matęs.

– Taip, – atsakė Danielis. – Tu jam patikai.

Abu nutilo, pažvelgė vienas į kitą. Liusės žandikaulis atvipo, o Danielis nusikvatojo.

– Aš tą padariau! – sušuko mergina. – Prisiminimas tiesiog glūdėjo atmintyje, buvo mano dalis. Tarsi tai būtų nutikę vakar. Prisiminiau nė nemąstydama!

Nuostabu. Visų Liusindai kaskart mirštant Danielio glėbyje prarastų gyvenimų prisiminimai kažkokiu būdu grįžo atgal. Taip, kaip Liusė visada grįždavo pas Danielį.

Ne. *Ji* rado kelią į prisiminimus.

Atrodė, jog po Liusės kelionės Pranešėjais vartai nebeužsidarė. Prisiminimai liko drauge. Nuo Maskvos iki Helstono, iki Egipto. Dabar dar daugiau tapo pasiekiama.

Apniko netikėtas, skvarbus pojūtis, jog ji – ne tik Liusinda Prais iš Tunderbolto Džordžijos valstijoje. Ji – visos mergaitės, kuriomis kadaise buvo. Patirties, klaidų, pasiekimų ir svarbiausia meilės susiliejimas.

Ji – Liusinda.

– Nagi, – pasakė Danieliui. – Ar galime dar pabandyti?

– Gerai. Ką prisimeni apie kitą gyvenimą dykumoje? Radau tave Serengetyje. Buvai aukšta, nerangi ir greičiausia bėgikė visame kaimelyje. Vieną dieną keliavau pas Rolandą ir sustojau nakčiai prie artimiausio upelio. Visi kiti vyrai labai įtariai į mane žiūrėjo, tačiau...

– Mano tėvas sumokėjo tris zebrų kailius už peilį, kurį turėjai savo kuprinėje!

Danielis nusišypsojo.

– Jis atkakliai derėjosi.

– Neįtikėtina, – Liusė vos atgavo kvapą. Kiek dar nežinoma joje slypi? Kiek toli galima sugrįžti? – Ji atsisuko į angelą, prisitraukė kelius prie krūtinės ir palinko taip, kad jųdviejų kaktos beveik lietėsi. – Ar pameni viską iš mūsų praeities?

Danielio akių kampučiai sušvelnėjo.

– Retkarčiais įvykiai galvoje susimaišo. Prisipažinsiu, nepamenu tų ilgų, vienatvėje praleistų laikotarpių, tačiau atsimenu kiekvieną pirmą žvilgsnį į tavo veidą, kiekvieną bučinį, kiekvieną drauge sukurtą prisiminimą.

Liusė nebelaukė, kol Danielis pasilenks ir ją pabučiuos. Pati prispaudė lūpas prie jo lūpų ir gardžiavosi netikėtai angelą užklupusio malonumo aimana, trokšdama nutrinti visą Danielio patirtą jos netekties skausmą.

Bučiuoti angelą reiškė kažką gaiviai naujo ir akivaizdžiai pažįstamo – lyg vaikystės prisiminimus, laikomus sapnais tol, kol vieną dieną palėpėje, senoje dėžutėje, atrandama įrodymų – nuotraukų. Liusė jautėsi tarsi atradusi ištisą pašiūrę svarbių istorinių nuotraukų ir išleidusi visas jos sielos užkampiuose palaidotas akimirkas į laisvę.

Bučiavo Danielį dabar, tačiau bučinys keistai persikėlė į *tada*. Ji kone apčiuopė jų meilės istoriją, liežuviu juto jos esmę. Lūpomis mergina tyrė ne tik dabartinį bučinį, bet ir kitą, senesnį, tačiau tokį patį – jos lūpos štai ten, o jo rankos ant liemens, štai taip. Vaikino liežuvis slystelėjo palei jos dantis. Tai vėl priminė keletą svaiginamų bučinių. Danielis perbraukė ranka per nugarą. Atmintyje iškilo tūkstančiai šį pojūtį atkartojančių šiurpuliukų. Suvirpėjusios akys atsimerkė ir užsimerkė. Pro susivėlusias blakstienas išniręs vaikino veidas nuskendo tūkstančio bučinių gilybėje.

– Danieli, – Liusės svajones nutraukė monotoniškas Atstumtojo balsas.

Ant uolos, prie kurios jie glaudėsi, stovėjo išblyškęs jaunuolis ir žvelgė žemyn. Pro pilkus, beveik permatomus sparnus Liusė išvydo dangumi plaukiantį debesį.

– Kas nutiko, Vincentai? – Danielis pakilo ant kojų. Atstumtųjų vardus angelas, ko gero, žinojo nuo tų laikų, kai dar prieš Nuopuolį jie visi gyveno Danguje.

– Atleiskite, kad sutrukdžiau, – Atstumtasis nepasižymėjo mandagumu ir akių nuo degančių Liusės skruostų nenusuko. Iš tiesų, jų nė nematė.

Mergina greitai atsistojo, išsilygino megztinį ir prispaudė vėsią ranką prie karštos kaktos.

– Ar atvyko kiti? – šūktelėjo Danielis.

Vincentas stovėjo nejudėdamas.

– Ne visai taip.

Danielis dešine ranka apsivijo Liusės liemenį. Švelniai sušiugždenęs sparnais angelas pakilo penkiasdešimt pėdų palei vertikalią uolą. Taip mirtingasis įveiktų vieną laiptų maršą. Nuo tokio pakilimo merginos skrandis kone smuktelėjo žemyn.

Pirmiausia paleidęs Liusę ant uolos plynaukštės, Danielis apsisuko ir pamatė penketą juos lydėjusių Atstumtųjų. Šie spietėsi aplink šeštąją figūrą. Pamatęs šeštąjį Atstumtąjį Danielis krūptelėjo, jo sparnai iš netikėtumo truktelėjo atgal.

Tai buvo mažas, liekno kūno sudėjimo, didžiapėdis berniukas, ką tik nuskusta galva. Jeigu Atstumtųjų amžius būtų matuojamas mirtingųjų metais, buvo galima pamanyti, kad jam keturiolika. Kažkas berniuką sumušė. Stipriai.

Veidas buvo nubrozdintas, tarsi Atstumtąjį būtų keliskart trenkę į

plytų sieną. Lūpa kraujavo taip gausiai, kad blizgus skystis ištepė dantis. Iš pradžių Liusė nesuprato, jog tai kraujas. Atstumtųjų kraujas ne raudonas. Pilkas. Pelenų spalvos.

Berniukas unkščiojo ir kažką šnibždėjo. Liusė nesuprato nė žodžio, nes Atstumtasis gulėjo kniūbsčias ant uolos ir leido juo rūpintis kitiems.

Šie pamėgino pakelti sužeistąjį ir nuvilkti purviną, keliose vietose prarėžtą lietpaltį be vienos rankovės. Atstumtasis taip stipriai suriko, kad net Filas jo pasigailėjo ir vėl paguldė.

– Sparnai sulaužyti, – pasakė ir Liusė suprato, kad purvini sparnai už nugaros išskėsti nenatūraliai. – Neįsivaizduoju, kaip jis grįžo.

Danielis priklaupė prie Atstumtojo ir užstojo jam į veidą švietusią saulę.

– Kas nutiko, Dedalai? – uždėjo ranką ant vaikino peties.

Atrodė, jog tai Atstumtąjį nuramino.

– Tai spąstai, – kimiai suburbuliavo Dedalas lietpalčio atlapą apspjaudydamas pelenų spalvos krauju.

– Kas? – paklausė Vincentas.

– Kas paspendė spąstus? – teiravosi Danielis.

– Svarstyklės. Nori gauti relikviją. Laukia Vienoje. Jūsų draugų. Didelė armija.

– Armija? Dabar jau atvirai kovoja su angelais? – Negalėdamas patikėti Danielis papurtė galvą. – Tačiau jie negali gauti žvaigždėstrėlių.

Baltos Dedalo akys išsprogo nuo skausmo.

– Negali mūsų nužudyti. Tik kankina...

– Kovėtės su Svarstyklėmis? – Danielis atrodė sunerimęs ir nustebęs. – Kas nutiko?

Liusė vis dar nesuvokė, kas yra Svarstyklės. Miglotai įsivaizdavo tamsius į pasaulį besibraunančius Dangaus čiuptuvus.

– Bandėme kautis. Jų buvo daugiau.

– Dedalai, o kur kiti? – Filo balsas suskambo abejingai, tačiau pirmąkart Liusė jame išgirdo kažką panašaus į giliai krustelėjusią užuojautą.

– Franzas ir Arda... – berniukas kalbėjo taip, tarsi patys žodžiai būtų kėlę skausmą. – Pakeliui į čia.

– O Kalpurnija? – paklausė Filas.

Dedalas užsimerkė ir kaip įmanydamas atsargiau papurtė galvą.

– Ar jie prasibrovė prie angelų? – pasiteiravo Danielis. – Ar Ariana, Rolandas, Anabelė saugūs?

Atstumtojo akių vokai truktelėjo ir užsimerkė. Dar niekada Liusė nesijautė taip nutolusi nuo savo draugų. Jeigu kas nors nutiko Arianai, Rolandui, bet kuriam angelui...

Filas prasispraudė prie Danielio, atsistojo greta sužeisto berniuko

galvos. Danielis atsargiai pasitraukė, padarydamas Atstumtajam vietos. Šis iš lietpalčio lėtai išsitraukė ilgą, buką sidabrinę žvaigždėstrėlę.

– Ne, – sukliko Liusė ir skubiai užsidengė burną. – Negali...

– Nesijaudink, Liusinda Prais, – nežiūrėdamas į ją ištarė Filas.

Įkišo ranką į juodos odos kuprinę, kurią Danielis nuo uolos atbrailos parsinešė atgal, ir ištraukė nedidelį stiklinį gazuoto gėrimo buteliuką. Dantimis nulupo kamštelį. Šis nuskriejo lanku ir krito ant uolos paviršiaus. Paskui labai lėtai Filas į siaurą buteliuko kaklą įkišo žvaigždėstrėlę.

Nuslydusi į gazuotą gėrimą, strėlė ėmė spragsėti ir šnypšti. Filo laikomas buteliukas rūko ir garavo. Atstumtasis raukėsi. Nuo strėlės sklido šleikščiai saldus kvapas. Liusė išplėtė akis, nes šnypščiantis rudas gėrimas ėmė sūkuriuoti ir virto vaivorykštės spalvomis mirgančiu sidabriniu skysčiu.

Filas ištraukė žvaigždėstrėlę iš butelio. Tarsi valydamas atsargiai perbraukė ja lūpas ir vėl įsikišo po lietpalčiu. Akimirksnį lūpos sužibo sidabru, tada Atstumtasis jas nulaižė.

Linktelėjo kitai Atstumtajai, merginai, kurios suglostytų šviesių plaukų uodegėlė siekė pusę nugaros. Ji mašinaliai pakėlė Dedalo galvą kelis centimetrus nuo uolos. Atsargiai viena ranka praskyręs kraujuojančias berniuko lūpas Filas jam į gerklę supylė sidabrinį gėrimą.

Dedalo veidas persikreipė, jis ėmė springti ir kosėti, paskui nurimo ir pradėjo ryti. Godžiai išgėręs gėrimą sušliurpė likutį nuo dugno.

– Kas tai? – paklausė Liusė.

– Gėrime yra cheminės medžiagos, – paaiškino Danielis. – Silpno nuodo, mirtingųjų vadinamo aspartamu. Jie tiki, kad šią medžiagą sukūrė žmonių mokslininkai. Iš tiesų, tai sena Dangaus substancija, nuodai, kuriuos sumaišius su priešnuodžiu, esančiu žvaigždėstrėlės lydmetalyje, gaunamas gydomasis angelų gėrimas. Padeda gydyti nesunkius sužeidimus kaip šis.

– Dedalui reikia pailsėti, – pasakė šviesiaplaukė mergina. – Pabus atsigavęs.

– Atleiskite mums, bet turime išvykti, – pasakė Danielis pakilęs ant kojų ir vilkdamas sparnus uolėtu paviršiumi. Tada ištiesė pečius. Sparnai pakilo.

Angelas siekė Liusės rankos.

– Keliaukite pas draugus, – prabilo Filas. – Vincentas, Olijana, Sandersas ir Emetas jus lydės. Aš ir kiti Atstumtieji prisijungsime, vos tik Dedalas vėl pajėgs skraidyti.

Ketvertas Atstumtųjų žengė į priekį ir tarsi laukdami nurodymų nulenkė galvas prieš Liusę ir Danielį.

– Skrisime rytiniu maršrutu, – nurodė Danielis. – Į šiaurę virš Juodosios jūros, paskui, praskridę Moldovą, pasuksime į vakarus. Ten vėjo srovė vėsesnė.

– O kaip Gabė, Molė ir Kemas? – pasiteiravo Liusė.

Danielis pažvelgė į Filą, o šis dirstelėjo į miegantį Atstumtąjį.

– Vienas mūsiškis liks budėti čia. Jeigu atvyks jūsų draugai, Atstumtieji praneš.

– Ar turi ženklą? – paklausė Danielis.

Filas atsisuko ir parodė didelę baltą plunksną, įkištą į atvarto sagos kilpą. Vėjyje ji švytėjo ir pulsavo. Spindesys smarkiai skyrėsi nuo mirtinai blyškios Atstumtojo odos.

– Tikiuosi, panaudosi ją, – Danielio žodžiai nugąsdino Liusę, nes jie reiškė nuogąstavimą, kad angelai Avalone atsidūrė tokiame pat pavojuje kaip esantieji Vienoje.

– Jiems mūsų reikia, Danieli, – ištarė mergina. – Keliaukime.

Danielis pažvelgė šiltu, dėkingu žvilgsniu. Tada nedvejodamas apglėbė ją rankomis. Po susipynusiais jųdviejų pirštais pakišęs aureolę, angelas sulenkė kelius ir šoko į dangų.

Šeštas skyrius

NEPATEISINTOS VILTYS

Vienoje dulksnojo.

Miestą gobė miglos uždanga. Dar galutinai neužslinkus nakčiai Danielis ir Atstumtieji nepastebėti nusileido ant apleisto pastato pakraigės.

Liusė rūke pamatė nuostabų jūros žaluma švytintį varinį kupolą. Danielis nuleido merginą priešais jį ant pakrypusios, žemos marmurinės baliustrados juosiamos varinio stogo dalies, kurioje telkšojo lietaus vanduo.

– Kur mes? – paklausė ji nužiūrinėdama auksiniais kutais puoštą kupolą, ovalius gėlių motyvais išraižytus ir mirtingųjų akims per aukštai esančius langus. Nebent tie mirtingieji atsidurtų angelo glėbyje.

– Hofburgų rūmuose, – Danielis perlipo akmeninį lietaus lataką ir atsistojo ant stogo krašto. Brūkštelėjo sparnais per baltus marmurinius turėklus. Greta angelo sparnų turėklai atrodė pilki. – Vienos imperatorių, karalių, o dabar prezidentų namai.

– Ar čia įsikūrė Ariana ir kiti?

– Abejoju, – pasakė Danielis. – Tačiau šioje vietoje malonu apsilankyti prieš pradedant jų ieškoti.

Nuo kupolo matomi besidriekiantys rūmų pastatai priminė labirintą.

Kai kurie juosė dešimčia aukštų žemiau plytinčius ūksmingus

kiemus. Kiti, ilgi ir grėsmingai tiesūs, tęsėsi gerokai toliau, nei per miglą įžvelgė Liusė. Skirtingos varinių stogų dalys švytėjo įvairiausiais žaliais atspalviais – štai šis jūros mėlio, o tas vos melsvas, – atrodė, tarsi pastatas buvo lipdomas ilgą laiką, o stogai aprūdijo nuo skirtingų epochų lietaus.

Atstumtieji išsiskirstė aplink kupolą, prisišliejo prie stoge stūksančių žemų, storų, nuo suodžių patamsėjusių kaminų, atsistojo priešais pačiame centre kylantį stiebą, išmargintą raudonomis bei baltomis juostomis ir laikantį Austrijos vėliavą. Liusė stabtelėjo prie Danielio ir suvokė, kad juos skiria marmurinė statula, vaizduojanti karį su riterio šalmu bei ilga auksine strėle rankoje. Abu dirstelėjo statulos žvilgsnio kryptimi į miestą. Oras dvelkė medienos dūmais ir lietumi.

Apačioje po migla ir rūku pasislėpusi Viena žibėjo nutvieksta milijono kalėdinių lempučių. Mieste knibždėte knibždėjo keistų automobilių ir greitai vaikštančių pėsčiųjų, taip pripratusių prie miesto gyvenimo, kaip Liusei niekada nepavyktų. Tolumoje dunksojo kalnai. Priemiesčius juosė Dunojus. Liusindai žvelgiant žemyn atrodė, kad ji čia kadaise buvo. Daugiau nieko neprisiminė, tačiau *déjà vu* pojūtis viduje vis stiprėjo.

Mergina sutelkė dėmesį į vos girdimą bruzdesį, kuris sklido iš kalėdinių kioskų, išrikiuotų aikštėje priešais rūmus, į apskrituose raudonuose ir žaliuose žibintuose mirgančias žvakių liepsneles, į vienas kitą besivaikančius ir medinius šuniukus ant ratukų tampančius vaikus. Tada plūstelėjo pasitenkinimo banga. Liusė prisiminė, jog kadaise kaip tik ten, apačioje, Danielis jai pirko tamsiai raudono aksomo kaspinus. Prisiminimas buvo paprastas, džiaugsmingas ir priklausė *jai*.

Šito Liuciferis turėti negali. Negali atimti nei šio, nei kitų prisiminimų. Nei iš Liusės, nei iš nuostabaus, stulbinamo, netobulo po jos kojomis besidriekiančio pasaulio.

Merginos kūnas šiaušte pasišiaušė nuo ryžto nugalėti šėtoną, nuo įniršio, apimančio žinant, kad dėl jo elgesio, dėl to, jog Liusė nepaisė jo norų, visa gali išnykti.

– Kas yra? – Danielis padėjo ranką jai ant peties.

Liusė nenorėjo atsakyti. Nenorėjo, kad Danielis žinotų, jog kaskart pagalvojusi apie Liuciferį pasišlykšti pati savimi.

Aplink siautėjantis vėjas praskyrė miestą gaubiančią miglą ir parodė kitoje upės pusėje lėtai judantį apžvalgos ratą. Jame sukosi žmonės. Atrodė, kad pasaulis niekada nesibaigs, ratas suksis amžinai.

– Ar sušalai? – Danielis apgaubė ją savo baltu sparnu.

Antgamtiškas svoris pasirodė pernelyg didelis ir priminė, kad Liusės žmogiškieji trūkumai – ir Danielio rūpestis dėl jų – trukdo.

Tiesa buvo ta, jog Liusė *šalo*, buvo *alkana* ir *pavargusi*, tačiau

nenorėjo, kad Danielis ją lepintų. Reikėjo nuveikti išties svarbių dalykų.

– Jaučiuosi puikiai.

– Liuse, jeigu pavargai ar bijai...

– Danieli, jaučiuosi gerai, – piktai atšovė ji.

Nenorėjo taip elgtis, todėl išsyk ėmė apgailestauti. Per besiliejantį rūką mergina matė arklių traukiamose karietose sėdinčius turistus ir neaiškius žmonių, siekiančių atkurti savo praėjusius gyvenimus, kontūrus. Tą padaryti iš visų jėgų stengėsi ir Liusė.

– Ar nuo išvykimo iš „Kardo ir kryžiaus“ mokyklos dienos daug skundžiausi? – paklausė ji.

– Ne, buvai nuostabi...

– Neketinu mirti ar nualpti tik todėl, kad lauke šalta ir šlapia.

– Žinau, – Danielio tiesumas nustebino. – Turėjau suprasti, kad ir *tu* tą žinai. Įprastai, mirtinguosius riboja kūniški poreikiai – maistas, miegas, šiluma, pastogė, deguonis, ramybės neduodanti mirties baimė ir taip toliau. Todėl daugelis žmonių tokiai kelionei nepasirengę.

– Nukeliavau ilgą kelią, Danieli. *Noriu būti čia*. Nebūčiau leidusi vykti be manęs. Tai – abipusis susitarimas.

– Gerai, tada paklausyk: galimybė išsilaisvinti iš mirtingųjų pančių tavo rankose.

– Ką? Nereikia nerimauti dėl šalčio?

– Ne.

– Gerai, – Liusė susikišo suledėjusias rankas į džinsų kišenes. – O obuolių štrudelis?

– Valios reikalas.

Merginos veide atsirado priverstinė šypsena.

– Ką gi, mudu jau nustatėme, kad gali už mane kvėpuoti.

– Nenuvertink savęs, – atsakydamas šyptelėjo ir Danielis. – Tai labiau susiję su tavimi, nei su manimi. Pamėgink: pasakyk sau, jog *nejauti* šalčio, alkio, nuovargio.

– Gerai, – atsiduso Liusė. – Aš nejaučiu... – ėmė abejodama murmėti, tačiau tą akimirką pastebėjo Danielio žvilgsnį.

Danielis tikėjo, kad ji geba tokius dalykus, apie kuriuos pati nė nepagalvodavo, jis tikėjo, kad Liusės valia lemia, ar turėti aureolę, ar leisti jai išslysti. Mergina aureolę laikė rankose. Štai ir įrodymas.

Dabar angelas tikina, jog mirtingųjų poreikius ji jaučia tik todėl, kad pati taip mano. Liusė nusprendė išmėginti šią beprotišką idėją. Ištiesino pečius. Nukreipė žodžius į ūkanotas sutemas.

– Aš, Liusinda Prais, *nesu* sušalusi, *nesu* alkana, *nesu* pavargusi.

Pūtė vėjas. Tolumoje bokšto laikrodis išmušė penkias – kažkas merginą pakylėjo. Dingo nuovargis. Ji pasijuto pailsėjusi, pasirengusi įveikti visus nakties iššūkius.

– Puikus bandymas, Liusinda Prais, – ištarė Danielis. – Penketas pojūčių įveikti penktą valandą.

Mergina prisiglaudė prie angelo sparno ir juo apsisupo. Kūnu pasklido šiluma. Šįkart sparno svoris perkėlė ją į naują galingą dimensiją.

– Aš galiu.

Danielio lūpos prisiglaudė prie viršugalvio.

– Žinau.

Liusė nusisuko nuo Danielio ir nustebusi pamatė, kad Atstumtieji aplink nebeslankioja ir nebespokso į ją negyvomis akimis.

Būtybės dingo.

– Išvyko ieškoti Svarstyklių, – paaiškino Danielis. – Dedalas suteikė žinių apie apytiksles jų buvimo vietas, tačiau noriu aiškiau suprasti, kur ir kaip laikomi kiti mūsiškiai. Tuomet galėsiu pakankamai ilgai atitraukti Svarstyklių dėmesį, o Atstumtieji išvaduos angelus. – Vaikinas atsisėdo ant atbrailos, kojomis apžergė auksine spalva nudažytą į miestą žvelgiančio erelio statulą. Liusė prigludo jam prie šono.

– Neturėtų ilgai užtrukti. Priklausys nuo to, kiek toli jie yra. Ko gero, užteks pusvalandžio Svarstyklių procedūroms įveikti, – vaikinas pakreipė galvą mąstydamas. – Nebent nuspręstų sušaukti tribunolą. Taip įvyko praėjusį kartą, kai mane užpuolė. Šiąnakt sugalvosiu, kaip ištrūkti, – atitokęs paėmė Liusę už rankos. – Grįšiu čia vėliausiai septintą. Po dviejų valandų.

Liusės plaukai sudrėko nuo miglos, tačiau klausydama Danielio patarimo, mergina pasakė sau, jog tai jos neveikia. Drėgmės išties nebejuto.

– Nerimauji dėl kitų?

– Svarstyklės jiems nepakenks.

– Kodėl sužeidė Dedalą?

Liusė įsivaizdavo Arianą išpurtusiais, violetiniais paakiais, Rolandą sutrupintais, kruvinais dantimis. Nenorėjo išvysti jų, atrodančių kaip Dedalas.

– Oi, – ištarė Danielis. – Svarstyklės gali bauginti. Mėgautis sukeliamu skausmu, taip pat mūsų draugams sukelti laikinų nemalonių pojūčių, tačiau ilgalaikės žalos nepadarys. Žudyti jiems nebūdinga.

– O kas būdinga? – Liusė sukryžiavo kojas po savimi ant kieto, šlapio stogo paviršiaus. – Vis dar nepapasakojai, kas jie tokie, arba, kitaip tariant, kas mums trukdo.

– Svarstyklės atsirado po Nuopuolio. Jie – žemesnio rango angelų grupelė. Per vardinį patikrinimą jų pirmųjų paklausė, kieno pusėn stos. Angelai pasirinko Sostą.

– Vyko vardinis patikrinimas? – Liusė suabejojo, ar gerai išgirdo.

Pavadinimas labiau priminė mokinių lankomumo patikrinimą nei Dangų.

– Danguje įvykus susiskaidymui, buvome priversti rinktis puses. Visi, pradedant žemiausiais, buvo kviečiami prisiekti ištikimybę Sostui. – Danielis įsmeigė akis į miglą. Atrodė, kad vėl stebi anų laikų įvykius. – Angelų vardų skelbimas, pradedant žemiausiu rangu ir pamažu kylant, truko ištisą amžinybę. Ko gero, tiek pat užtruko ir Romos sukūrimo bei žlugimo laikotarpis. Tačiau viso vardinio patikrinimo sąrašo perskaityti nespėta, nes... – Danielis netolygiai įkvėpė.

– Nes?

– Kai kas nutiko. Sostas prarado tikėjimą savo angelais...

Liusė jau buvo spėjusi pastebėti, kad toks Danielio balso trūkčiojimas nereiškia nepasitikėjimo ar manymo, jog ji nesupras. Tiesiog, nepaisant visko, ką mergina pamatė ir išmoko, jai buvo dar per anksti sužinoti tiesą. Todėl ji neklausė – nors labai troško, – kas privertė Sostą nutraukti vardinį patikrinimą tuo metu, kai aukščiausieji angelai dar nebuvo pasirinkę pusių. Liusė palaukė, kol Danielis vėl bus pasirengęs prabilti.

– Dangus išsviedė visus nepasirinkusiuosius. Pameni, pasakojau, jog keliems angelams taip ir neteko rinktis? Jie buvo paskutiniai vardinio patikrinimo sąraše, patys aukščiausieji. Po Nuopuolio Dangus neteko daugumos Arkangelų, – vaikinas užsimerkė. – Svarstyklės – tie, kuriems pasisekė pasirodyti ištikimiems, – šią spragą užpildė.

– Taigi, Svarstyklės pirmieji prisiekė Dangui ištikimybę ir...

– Pasijuto apdovanoti ypatinga garbe, – baigė Liusės mintį Danielis. – Nuo tada jie, neabejodami savo teisumu, pasisiūlė tarnauti dangiškaisiais tvarkos prižiūrėtojais. Šios pareigos buvo sukurtos, o ne nulemtos. Kai po Nuopuolio neliko Arkangelų, Svarstyklės pasinaudojo valdžios trūkumu. Patys sau išgalvojo vaidmenį ir įtikino Sostą jo svarba.

– Paveikė Dievą?

– Daugiau ar mažiau. Prižadėjo grąžinti į Dangų puolusiuosius, vėl surinkti paklydusiuosius ir grąžinti juos į prieglobstį. Keletą tūkstantmečių Svarstyklės mus ragino grįžti prie *teisingos* pusės, tačiau staiga liovėsi mėginę pakeisti mūsų požiūrį. Dabar jie tik stengiasi apsaugoti nuo kokių nors veiksmų.

Pastebėjusi įtūžusį Danielio žvilgsnį, Liusė nustebo: koks Danguje tūnantis blogis galėjo paskatinti jos mylimąjį savanoriškai pasirinkti tremtį. Argi Dangaus ramybė ne vertesnė už dabartinę situaciją, kai visi laukia angelo pasirinkimo?

Danielis karčiai nusijuokė.

– Į Dangų grįžusiems angelams, vertiems savų sparnų, Svarstyklių pagalbos neprireikė. Paklausk Gabės, paklausk Arianos. Svarstyklės

skamba kaip pokštas. Vis dėlto jiems kartą ar du pasisekė.

– Tačiau tavęs neperkalbėjo? – paklausė Liusė. – Nepasirinkai nė vienos pusės, todėl dabar Svarstyklės tyko tavęs. Tiesa?

Sausakimšas raudonas tramvajus apvažiavo ratą aplink apačioje plytinčią grįstą aikštę ir pasuko į siaurą gatvę.

– Ištisus metus medžioja, – atsakė Danielis. – Kuria melus, organizuoja skandalus.

– Vis dėlto Sosto pusės dar nepasirinkai. Kodėl?

– Jau sakiau. Tai nėra taip paprasta.

– Juk akivaizdu, kad Liuciferio pusės nesirinksi.

– Tiesa, tačiau... negaliu per kelias minutes paaiškinti per tūkstančius metų susikaupusių argumentų. Viską sunkina ne mano valioje esantys veiksniai. – Angelas vėl nusuko akis, nužvelgė miestą, tada dirstelėjo į savo rankas. – Prašymas rinktis reiškia įžeidimą. Įžeidimą reiškia kūrėjo reikalavimas beribę meilę sutalpinti į ankštas per vardinį patikrinimą įvykdyto poelgio ribas, – Danielis atsiduso. – Nežinau. Galbūt esu pernelyg nuoširdus.

– Ne... – pradėjo Liusė.

– Kad ir kaip būtų, Svarstyklės – dangiškieji biurokratai. Įsivaizduoju juos vidurinės mokyklos direktoriais. Dėlioja popierius ir baudžia už menkiausius taisyklių, kurios niekam nerūpi, pažeidimus. Viskas dėl *moralės*.

Liusė ir vėl pažvelgė į tamsų apsiaustą ant pečių besigaubiantį miestą. Pagalvojo apie Doverio mokyklos direktoriaus pavaduotoją, kuriam dvokė iš burnos. Pavardės nebeprisiminė. Tas žmogus niekada neklausė Liusės pasiaiškinimų ir po Trevorą nužudžiusio gaisro pasirašė jos pašalinimo iš mokyklos dokumentus.

– Nukentėjau nuo tokių žmonių.

– Visi esame nukentėję. Jie tvirtai įsikimba savo sukurtų beprasmių taisyklių, kurias laiko teisingomis. Nė vienas tokių personų nemėgstame, tačiau, deja, Sostas suteikė jiems teisę mus stebėti, be priežasties sulaikyti, savo nuožiūra surinkti teisėjus ir nuteisti.

Liusė vėl sudrebėjo. Šįkart ne nuo šalčio.

– Manai, jie sugavo Arianą, Rolandą ir Anabelę? Kodėl turėtų juos laikyti nelaisvėje?

Danielis atsiduso.

– *Žinau*, kad jie sugavo Arianą, Rolandą ir Anabelę. Jų neapykanta temdo faktą, jog, gaišindami mus, padeda Liuciferiui, – angelas sunkiai nurijo seiles. – Labiausiai baugina tai, kad jie taip pat turi relikviją.

Tolumoje rūke materializavosi keturios sudriskusių sparnų poros. Atstumtieji. Liusė ir Danielis pakilo pasitikti prie rūmų stogo priartėjusių būtybių.

Atvykėliai nusileido šalia Liusės. Skleidžiami prie šonų sparnai

traškėjo it popieriniai skėčiai. Veidai neišdavė jokių emocijų, elgesys nerodė jokių ženklų apie sėkmingą kelionę.

– Na? – paklausė Danielis.

– Jie užvaldė teritoriją, besidriekiančią žemyn upe, – mostelėjęs į apžvalgos ratą pranešė Vincentas. – Apleistas muziejaus priestatas. Dabar jis renovuojamas, supamas pastolių, todėl Svarstyklės įsitaisė ten nepastebėti. Signalizacija neįrengta.

– Neabejojate, jog tai Svarstyklės? – greitai išbėrė Danielis.

Vienas Atstumtasis linktelėjo.

– Ant kaklų pastebėjome jų ženklus – auksines emblemas – žvaigždes su septynias dorybes simbolizuojančiais septyniais smaigaliais.

– O Rolandas, Ariana ir Anabelė? – paklausė Liusė.

– Jie su Svarstyklėmis. Surištais sparnais, – atsakė Vincentas.

Prikandusi apatinę lūpą mergina nusisuko. Kaip siaubingai turėtų jaustis surištas angelas. Mintis, jog Ariana nebegali laisvai plasnoti savo vaivorykštiniais sparnais, buvo nepakeliama. Liusė nepajėgė įsivaizduoti jėgos, gebančios sutramdyti marmurinių Rolando sparnų galią.

– Ką gi, jau žinome, kur jie, tad keliaukime gelbėti, – pareiškė mergina.

– O relikvija? – Danielis tyliai kreipėsi į Vincentą.

– Danieli, mūsų draugai pavojuje, – aiktelėjo Liusė.

– Ar jie turi relikviją? – neatlyžo angelas. Dirstelėjo į Liusindą ir ranka apglėbė liemenį. – *Visi* pavojuje. Išgelbėsime Arianą ir kitus, tačiau relikviją taip pat privalome surasti.

– Nežinome apie ją, – Vincentas papurtė galvą. – Sandėlys gausiai saugomas. Danieli Grigori, jie laukia tavęs.

Danielis veidu atsisuko į miestą ir tarsi ieškodamas sandėlio nužvelgė apylinkes. Sparnai plakė.

– Ilgai laukti neteks.

– Ne! – ėmė maldauti Liusė. – Keliausi į spąstus. Ką darysi, jeigu Svarstyklės paims tave įkaitu, kaip ir kitus?

– Kiti, ko gero, jiems pasipriešino. Kol laikysiuos Svarstyklių taisyklių, gerbsiu jų tuštybę, manęs neįkalins. Keliausiu vienas, – dirstelėjo į Atstumtuosius. – Beginklis, – pridūrė.

– Atstumtiesiems įsakyta tave saugoti, – tolygiu, monotonišku balsu ištarė Vincentas. – Seksime iš tolo ir...

– Ne, – angelas pakėlė ranką ir sustabdė Atstumtąjį. – Jūs užimsite sandėlio stogą. Ar ten pajutote Svarstyklių buvimą?

Vincentas linktelėjo.

– Ten buvo keletas. Dauguma būriuojasi prie pagrindinio įėjimo.

– Gerai, – linktėlėjo angelas. – Svarstyklių metodus panaudosiu prieš juos pačius. Kai prieisiu prie paradinių durų, jie sugaiš daug

laiko mėgindami nustatyti mano tapatybę, tikrindami, ar neturiu kontrabandos – bet ko, kas jiems gali pasirodyti neteisėta. Kol būsiu nukreipęs jų dėmesį prie lauko durų, Atstumtieji prasibraus pro sandėlio stogą ir išlaisvins Rolandą, Arianą ir Anabelę. Jeigu viršuje susidursite su Svarstyklių nariu...

Atstumtieji vienu metu atlapojo savo lietpalčius ir parodė bukų sidabrinių žvaigždėstrėlių dėklus bei kompaktiškus lankus.

– Negalite jų žudyti, – įspėjo Danielis.

– Prašau, Danieli Grigori, – meldė Vincentas. – Mums visiems bus geriau be jų.

– Ta grupė vadinama Svarstyklėmis ne tik dėl smulkmeniško taisyklių laikymosi. Jie – būtina atsvara Liuciferio jėgoms. Esate gana vikrūs ir aspruksite. Tereikia juos užlaikyti. Pakaks tik pagrasinti.

– Jie tesiekia sulaikyti *tave*, – paprieštaravo Vincentas. – Visa ši delsa veda į užmarštį.

Liusė jau ketino klausti dėl *jai* skirtos plano dalies, tačiau tada Danielis ją apglėbė.

– Reikia, kad liktum čia ir saugotum relikviją. – Abu pažvelgė į aureolę, priglaustą prie kario statulos postamento. Ja ritosi lietaus lašeliai. – Prašau, nesiginčyk. Svarstyklių prie relikvijos prileisti negalime. Ir tu, ir aureolė čia būsite saugiausios. Olijana liks drauge.

Liusė pažvelgė į Atstumtąją, spoksančią tuščiomis pilkomis akimis.

– Gerai, būsiu čia.

– Tikėkimės, kad antroji relikvija dar nepaimta, – Danielis išlenkė sparnus. – Išlaisvinę kitus galėsime drauge sukurti paieškų planą.

Liusinda sugniaužė kumščius, užsimerkė ir paskutinį akimirksnį tvirtai apglėbusi pabučiavo mylimąjį.

Po sekundės jo jau nebebuvo. Naktyje sklendžiantys didingi sparnai vis mažėjo. Trys Atstumtieji skrido greta. Netrukus visi tebuvo šiek tiek didesni už dulkes debesyse.

Olijana nepajudėjo. Stovėjo it lietpalčiu apsigobusi stogo statula ir spoksojo į Liusę. Rankos buvo sukryžiuotos ant krūtinės, šviesūs plaukai sukelti nuo kaktos ir taip kietai surišti į arklio uodegėlę, kad, atrodė, tuoj plyš. Olijana įkišo ranką į lietpaltį. Pasklido aštrus pjuvenų kvapas. Ji ištraukė ir įtempė žvaigždėstrėlę. Liusė žengė kelis žingsnius atbulomis.

– Nebijok, Liusinda Prais, – prabilo Olijana. – Tik noriu pasirengti tave apginti, jeigu priešas pasirodytų.

Liusė mėgino negalvoti, kokius priešus įsivaizduoja šviesiaplaukė. Ji vėl atsisėdo ir labiau įpročio nei poreikio genama pasislėpė už auksinę strėlę laikančio kario statulos. Įsitaisė taip, kad galėtų matyti aukštą, rudų plytų varpinę su auksiniu ciferblatu. Penkios trisdešimt. Mergina skaičiavo minutes, kada turi grįžti Danielis ir Atstumtieji.

– Gal nori prisėsti? – paklausė Olijanos, kuri, pasiruošusi strėlę, tykiai kiūtojo tiesiai priešais Liusę.

– Geriau stovėsiu sargyboje...

– Taip, nemanau, kad gali *sėdėti* sargyboje, – sumurmėjo Liusė. – Cha cha.

Apačioje sukaukė sirena. Kelio žiedu nulėkė policijos automobilis. Kai šis dingo ir viskas nurimo, Liusė nebežinojo, kaip užpildyti tylą.

Įsmeigė akis į laikrodį, prisimerkė, tarsi tai padėtų žvelgti pro miglą. Ar Danielis jau pasiekė sandėlį? Kaip elgsis Ariana, Rolandas ir Anabelė išvydę Atstumtuosius? Liusė suvokė, kad savo sparno plunksnos ženklą Danielis davė tik Filui. Kaip angelai žinos, kad Atstumtaisiais galima pasitikėti? Mergina susigūžė, o visas jos kūnas sustingo iš beprasmio nusivylimo. Kodėl ji sėdi čia, laukia, laido kvailus juokelius?

Jai derėjo gauti aktyvų vaidmenį. Juk, galų gale, ne Liusės Svarstyklėms reikia. Užuot sėdėjusi čia it vargšelė, laukianti grįžtančio riterio, ji turėtų gelbėti draugus arba ieškoti relikvijos.

– Ar prisimeni mane, Liusinda Prais? – Atstumtoji paklausė taip tyliai, kad Liusė vos išgirdo.

– Kodėl Atstumtieji staiga ėmė mus vadinti vardais? – Atsisukusi mergina išvydo, kad Olijanos galva pakreipta į ją, o lankas ir strėlė pasvirę peties link.

– Tai – pagarbos ženklas, Liusinda Prais. Dabar mes – tavo ir Danielio Grigorio sąjungininkai. Ar pameni mane?

Liusė akimirką susimąstė.

– Ar tu buvai tarp tų Atstumtųjų, kurie mano tėvų galiniame kieme kovėsi su angelais?

– Ne.

– Atleisk, – Liusinda gūžtelėjo pečiais. – Ne visą savo praeitį prisimenu. Ar jau buvome susitikusios?

– Anksčiau viena kitą pažinojome, – vos kilstelėjo galvą Atstumtoji.

– Kada?

Šviesiaplaukė subtiliai patraukė pečiais. Liusė staiga suprato, kokia Olijana graži.

– Tiesiog anksčiau. Sunku paaiškinti.

– O ką paaiškinti lengva?

Nenusiteikusi šifruoti dar vieno paslaptingo pokalbio prasmės, Liusinda nusisuko. Šąlančias rankas susikišo į balto megztinio kišenes ir stebėjo slidžiomis gatvėmis judantį transportą, kreivose gatvelėse įspraustus mažyčius automobilius, ilgais tamsiais paltais vilkinčius žmones, kurie žingsniavo apšviestais tiltais ir namo šeimoms nešė maisto produktus.

Liusė pasijuto skausmingai vieniša. Ar jos šeima apie ją galvoja?

Ar įsivaizduoja gyvenančią ankštame bendrabučio kambaryje, „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje? Ar Kelė jau grįžo į Doverį? Ar įsitaisiusi šaltoje kėdėje prie lango laukia, kol nudžius tamsiai raudonai nulakuoti nagai ir tauškia telefonu apie keistą Padėkos dienos viešnagę pas kažkokią kitą draugę, ne Liusę?

Nuo laikrodžio nuplaukė juodas debesis. Išmušė šešias. Danielio nėra visus metus trunkančią valandą. Liusė žvelgė į skambančius bažnyčios varpus, didelio seno laikrodžio rodykles ir leido atminčiai nunešti ją į gyvenimus, kai dar nebuvo atrastas linijinis laikas, kai jis tereiškė sezonus, sodinimą ir derlių.

Po šeštojo dūžio suskambo dar vienas, artimesnis. Liusė apsisuko ir spėjo išvysti, kaip Olijana suklupo ant kelių. Atstumtoji sunkiai krito į Liusės rankas. Ši apvertė angelę susitaršiusiais plaukais ir palietė jos veidą.

Šviesiaplaukė neteko sąmonės. Tą Liusės girdėtą garsą sukėlė smūgis, tekęs Atstumtajai į galvą.

Prieš Liusę stovėjo didžiulė figūra juodu apsiaustu. Neįtikėtinai senas, raukšlių išvagotas veidas. Po blausiai mėlynomis akimis, išsišovusiu smakru ir tamsiai geltonų dantų pilna burna karojo odos maišeliai. Milžiniškoje dešinėje rankoje būtybė laikė vėliavos stiebą, kurį, ko gero, naudojo kaip ginklą. Stiebo gale karojo Austrijos vėliava.

Liusė pašoko ant kojų, pajuto, kaip susigniaužia kumščiai, ir nusistebėjo, ką jais galėtų nuveikti prieš tokį milžinišką priešą.

Blyškiai melsvi būtybės sparnai tik vienu atspalviu skyrėsi nuo baltos spalvos. Nepaisant priešais merginą dunksančio kūno, sparnai buvo maži, greta vienas kito ir išskleisti tik šiek tiek toliau, nei galėjo pasiekti jos rankos.

Vyro palto priekyje buvo prisegtas kažkoks nedidelis auksaspalvis daiktas – plunksna. Marmurinė tamsaus aukso plunksna. Liusė žinojo, iš kur ji. Bet kodėl Rolandas būtų turėjęs šiam padarui dovanoti ženklą iš savo sparno?

Rolandas plunksnos nedovanojo. Ji buvo sulinkusi, perskelta, prie kotelio nupešta. Pats kotas rudavo nuo kraujo. Užuot stovėjusi standžiai kaip ta nuostabi Danielio Filui dovanota plunksna, ši, prisilietusi prie grėsmingojo angelo apsiausto, nudžiūvo ir išbluko.

Gudrybė.

– Kas tu? – Liusė susmuko ant kelių. – Ko nori?

– Rodyk šiek tiek pagarbos, – angelo gerklė sudrebėjo. Atrodė, kad padaras norėjo surikti, tačiau pasigirdo tik čerškiantis, silpnas ir senas balsas.

– Nusipelnyk mano pagarbos, – atrėžė Liusė, – ir aš tau ją parodysiu.

Angelas beveik piktai išsiviepė ir žemai nuleido galvą. Tada

nusitraukė apsiaustą ir apnuogino sprandą. Blausioje šviesoje Liusė sumirksėjo. Kakle buvo išpieštas ženklas, kuris gatvių ir mėnesienos švytėjime žėrėjo auksu. Mergina suskaičiavo septynis žvaigždės smaigalius.

Vienas iš Svarstyklių.

– Dabar mane pažįsti?

– Tai štai kaip darbuojasi Sosto smogikai? Muša nekaltus angelus?

– Nėra nekaltų Atstumtųjų. Šiuo atžvilgiu kalti visi, kol neįrodyta priešingai.

– Trenkęs merginai iš nugaros, įrodei esąs nekaltas dėl bet kokių siaubingų ketinimų.

– Kaip įžūlu, – senis suraukė nosį. – Toli nuo manęs nepaspruksi.

– Kaip tik ten ir noriu, – Liusės akys lakstė Olijanos veidu, blyškiomis rankomis ir kumštyje sugniaužta žvaigždėstrėle.

– Tačiau ten neliksi, – mikčiodamas ištarė Svarstyklių narys tarsi prisiversdamas dalyvauti jų nelogiškame erzinime.

Angelas pasviro į Liusės pusę. Ši stvėrė žvaigždėstrėlę, tačiau padaras pasirodė esąs greitesnis ir stipresnis nei atrodė. Išplėšė iš merginos rankų strėlę, vienu stipriu antausiu partrenkė ją ant nugaros ir nukreipė žvaigždėstrėlės smaigalį į širdį.

Jie negali nužudyti mirtingųjų. Jie negali nužudyti mirtingųjų, – nesiliovė mintyse kartojusi Liusė. Prisiminė Bilo derybas: ji turi nemirtingąją dalį, kuri *gali būti* nužudyta. Siela. Ji su ja nesiskirs, tik ne po to, ką teko ištverti, ne po to, kai galas buvo taip arti.

Liusė pakėlė kojį ir ketino spirti padarui taip, kaip buvo mačiusi kung fu filmuose, tačiau šis staiga sviedė strėlę ir lanką per stogo kraštą. Mergina kryptelėjo galvą į šoną, skruostu prisiglaudė prie šalto akmens ir žvelgė į ore besisukantį, žemyn, į mirgančias kalėdines Vienos gatvių lemputes, krintantį ginklą.

Svarstyklių angelas pasitrynė rankas į apsiaustą.

– Šlykštynės.

Tada šiurkščiai sugriebė Liusę už pečių ir truktelėjęs pastatė ant kojų.

Atstumtąją nuspyrė šalin – Olijana sudejavo, bet nepajudėjo, – po liesu, lietpalčiu pridengtu kūnu gulėjo auksinė aureolė.

– Taip ir maniau, kad ją čia rasiu, – pasakė padaras ir griebęs relikviją įbruko po apsiausto klostėmis.

– Ne! – Liusė panardino rankas ten, kur matė išnykstančią aureolę, tačiau angelas antrąsyk trenkė jai per veidą ir nubloškė atgal. Merginos plaukai švystelėjo per stogo kraštą.

Ji griebėsi už veido. Nosis kraujavo.

– Esi kur kas pavojingesnė, nei jie mano, – sukvarkė padaras. – Mums sakė, jog tu – žliumba, o ne drąsuolė. Verčiau prieš skrydį tave surišiu.

Jis greitai nusimetė apsiaustą ir apgaubė Liusės galvą kažkuo panašiu į užuolaidą. Ilgą, siaubingą akimirką mergina nieko nematė. Paskui vėl išvydo Vienos naktį. Ir angelą. Liusė pastebėjo, kad po apsiaustu, kurį nusimetęs apraizgė Liusę, Svarstyklių narys vilkėjo kitą, tiksliai tokį patį, drabužį. Pasilenkęs jis truktelėjo raištį ir apsiaustu supančiojo Liusę it tramdomaisiais marškiniais. Kuo daugiau ji spardėsi ir raitėsi, tuo stipriau veržė.

– Danieli! – ištrūko klyksmas.

– Jis tavęs neišgirs, – be jokio džiugesio sukikeno angelas. Pasikišo merginą po ranka ir patraukė prie stogo krašto. – Neišgirs, nors ir visą amžinybę rėktum.

Septintas skyrius

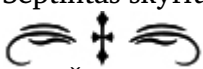

SURIŠTI ANGELAI

Apsiaustas paralyžiavo.

Kuo daugiau Liusė muistėsi, tuo labiau jis spaudė. Šiurkštus audinys buvo apvyniotas keista, odą žnaibančia ir judėti trukdančia virve. Merginai ėmus priešintis virvė tik dar labiau užsiveržd avo aplink pečius ir taip suspausdavo šonkaulius, kad Liusė vos pajėgė kvėpuoti.

Braudamasis per nakties dangų Svarstyklių angelas laikė Liusę prispaudęs kaulėta ranka. Veidu panirusi į dvokiantį regeneruoto apsiausto juosmenį, mergina nieko nematė, tik juto apgailėtino, apipelijusio kokono paviršių čaižantį vėją. Tegirdėjo sunkių sparnų plakimo pertraukiamą vėjo stūgavimą.

Kur ją neša? Kaip ji pasiųs žinutę Danieliui? Jie tam *neturi* laiko!

Vėliau vėjas nutilo, tačiau Svarstyklių angelas žemyn nesileido.

Juodu plūduriavo ore.

Tada senis subliuvo:

– Įsibrovėlis!

Liusė pajuto, kad jie abu krinta, tačiau tematė pagrobėjo apsiausto klosčių, slopinančių jos siaubo riksmus, tamsą. Staiga dūžtančio stiklo garsas visiškai užgožė jos balsą.

Plonytės, it skustuvo peiliukai aštrios šukės perrėžė veržiantį apsiaustą ir jos džinsų audinį. Kojas gėlė lyg jos būtų supjaustytos tūkstantyje vietų.

Svarstyklių angelo kojos trenkėsi į žemę. Liusė sudrebėjo nuo smūgio. Angelas ją šiurkščiai metė ir mergina nukrito ant klubikaulio bei peties. Nusiridenusi kelias pėdas ir sustojusi išvydo ilgą medinį darbastalį, užverstą išblukusių audinių skiautėmis ir porceliano duženomis. Susirangė po laikina pastoge ir kone sėkmingai apsaugojo gerklę nuo vis labiau veržiančio, prie trachėjos artėjančio apsiausto.

Dabar ji bent jau galėjo matyti.

Atsidūrė šaltame, tamsiame kambaryje. Po ja plytėjo lakuota grindų, sudėtų iš trikampių pilkų ir raudonų plytelių, mozaika. Sienos ir kvadratinės kolonos patalpos centre buvo iškaltos iš švytinčio, garstyčių spalva nudažyto marmuro. Liusė greitomis nužvelgė ilgą eilę apšerkšnijusių, plačiose lubose keturiasdešimt pėdų virš jos galvos besidriekiančių stoglangių. Stoge žiojėjo atviri išdaužto stiklo krateriai, atsiveriantys į kitoje pusėje glūdinčią tamsiai pilką, debesuotą naktį. Ko gero, pro ten juodu su angelu ir įgriuvo.

Buvo panašu, jog tai tas pats Svarstyklių užgrobtas muziejaus priestatas, kurį minėjo Vincentas, pasakodamas Danieliui apie varinį stogą. Vadinasi, Danielis šalia. Kažkur viduje yra ir Ariana, Anabelė bei Rolandas! Širdis šoktelėjo, paskui Liusė nusiminė.

Atstumtieji pasakojo, kad angelų sparnai surišti. Ar jie tokioje pačioje padėtyje kaip ir ji? Mergina nekentė savęs už tai, kad atsidūrė čia ir negali jiems padėti. Trokšdama juos išgelbėti privalėjo judėti, tačiau tai kėlė pavojų jos gyvybei. Tikriausiai, nieko nebuvo blogiau už negalėjimą *judėti*.

Priešais išdygo juodi purvini Svarstyklių angelo auliniai. Liusė dirstelėjo į dunksančią figūrą. Dvokiantis it pūvantys kamuoliukai kandims naikinti senis klastingai žvairakiuodamas apsiblaususiomis akimis pasilenkė prie jos ir ištiesė juoda pirštine apmautą ranką...

Staiga padaro ranka suglebo ir nusviro. Atrodė, kad kažkas jam trenkė. Svarstyklių angelas palinko į priekį ir visu svoriu tėškėsi į darbastalį, jį nustūmė ir atidengė Liusę. Grindimis nuriedėjo nudaužta statulos galva – greičiausiai ji ir trenkė angelui – ir sustojusi netoli Liusės veido įsmeigė akis.

Mergina nusirideno atgal po stalu. Akies krašteliu pamatė sušmėžuojant dar daugiau mėlynų sparnų. Dar daugiau Svarstyklių. Pakrikai išsidėstęs ketvertas nuskrido prie sienoje iškirstos nišos... ir staiga ten Liusė išvydo ilgu, sidabriniu pjūklu mosikuojantį Emetą.

Ko gero, jis ir sviedė nuo Svarstyklių angelo ją išgelbėjusią statulos galvą! Emetas buvo tas įsibrovėlis, kurio įsilaužimas pro lubas įsiutino jos pagrobėją. Liusė niekada nemanė, kad taip nudžiugs pamačiusi Atstumtąjį.

Emetą supo ant platformų ir pjedestalų stovinčios skulptūros – kai kurios uždengtos, kai kurios apkaltos pastoliais, viena buvo ką tik netekusi galvos – ir ketvertas neįtikėtinai senų Svarstyklių angelų, it apgailėtini vampyrai išskleistais apsiaustais sklendžiančių ore vis arčiau. Atrodė, kad tie standūs, juodi apsiaustai yra vienintelis Svarstyklių ginklas, vienintelis, ir kaip Liusė gerai suprato, žiaurus įrankis. Tą puikiai įrodė skausmingas jos kvėpavimas.

Pamačiusi, kad Emetas iš lietpaltyje paslėptos strėlinės išsitraukė žvaigždėstrėlę ir atkišo priešais save, mergina nuslopino aiktelėjimą.

Danielis privertė Atstumtuosius pažadėti, kad Svarstyklių jie nežudys!

Ore plūduriuojantys angelai ėmė lėtai trauktis nuo Emeto.

– Šlykštu! Šlykštu! – vienas padaras suriko taip garsiai, kad virš Liusės ant stalo tįsantis jos pagrobėjas sukrutėjo.

Atstumtojo elgesys apstulbino visus esančius patalpoje. Žvaigždėstrėlę jis nukreipė į save. Liusė matė Danielio savižudybę Tibete, todėl šį tą žinojo apie beviltiško jaudulio atmosferą, nugalėto kūno kalbą, kurią lydi toks ekstremalus gestas. Emetas, žvelgdamas į diržingus Svarstyklių angelų veidus, atrodė kaip niekada įžūlus ir pasitikintis savimi.

Toks keistas Atstumtojo elgesys Svarstykles paskatino veikti. Jie it grifai, lėtai artėjantys prie dykumos greitkelyje tįsančio lavono, susispietė arčiau ir užstojo liesą Emeto kūną nuo Liusės akių. Kur kiti Atstumtieji? Kur Filas? Ar Svarstyklės jau susidorojo su jais?

Kambaryje garsiai nuaidėjo plyštantį storą ir sunkų audinį primenantis garsas. Svarstyklių angelai plūduriavo nejudėdami, jų platūs, vienas kitą dengiantys apsiaustai atrodė it žiojinti Pranešėjo, vedančio į kažkokią baisią ir liūdną vietą, anga. Orą perskrodė rėžimo garsas, vėl kažkas plyšo ir prie Liusės sukdamiesi it skudurinės lėlės nukrito keturi Svarstyklių angelai, suglebusiais žandikauliais, atviromis akimis, sudarkytais ir perplėštais apsiaustais, kurie atidengė juodas širdis, spazmiškai trūkčiojančius plaučius ir tekantį melsvą kraują.

Danielis Atstumtiesiems liepė nenaudoti žvaigždėstrėlių *žudymui*, tačiau nieko neminėjo apie tai, kad negalima Svarstyklių žaloti.

Ketvertas angelų it teatro lėlės nukirptomis virvutėmis sudribo į krūvą ant grindų. Nuo tos vietos, kur jie gulėjo, iš visų jėgų stengdamiesi kvėpuoti, Liusė pakėlė akis į nišą. Emetas valė tamsų Svarstyklių kraują nuo žvaigždėstrėlės plunksnų. Mergina niekada negirdėjo, kad kas nors kaip ginklą būtų naudojęs bukąją strėlės dalį. To akivaizdžiai nesitikėjo ir Svarstyklės.

– Ar Liusinda čia?! – sušuko Filas.

Liusė pakėlė akis ir pamatė stogo krateryje švytintį Atstumtojo veidą.

– Čia! – suriko jam mergina ir nesusivaldžiusi šoko pirmyn.

Apsiaustas dar tvirčiau sugniaužė gerklę. Mergina staigiai vyptelėjo. Apsiaustas dar labiau susitraukė.

Nuo stalo krašto nusileido didžiulė koja ir kirto Liusei į nosį. Merginos akys priplūdo skausmo ašarų. Jos pagrobėjas gyvas! Šis suvokimas drauge su kone apakinusiu netikėtu skausmu privertė stumtis dar giliau po stalu. Apsiaustas visiškai užveržė gerklę ir sugniaužė trachėją. Liusinda panikavo, beviltiškai gaudė orą, raitėsi nebesirūpindama, ar apsiaustas dar labiau verš...

Tada Liusė prisiminė Venecijoje supratusi, jog gali išbūti

nekvėpavusi ilgiau nei manė. Danielis irgi mokė, jog bet kada panorėjusi trūkumus ji gali įveikti. Taip ir pasielgė. Liepė sau likti gyvai.

Pagrobėjas tebedaužė ją dengiantį stalą, tebesvaidė molines puodynes ir senovinių skulptūrų galūnes.

– Atrodo, tau... nepatogu? – vyptelėjo parodydamas krauju aptekusius dantis ir ištiesė juodą pirštinėtą ranką prie Liusės apsiausto krašto.

Bukoji žvaigždėstrėlės dalis smigo į tą vietą, kur vos prieš akimirką buvo dešinė angelo akis. Padaras sustingo. Iš tuščios akiduobės ant Liusės apsiausto čiurkštelėjo mėlyno kraujo. Svarstyklių angelas suriko ir mosikuodamas rankomis ėmė it pamišęs svirduliuoti po kambarį. Raukšlėtame veide kyšojo atbula žvaigždėstrėlė.

Priešais Liusę atsirado blyškios rankos, tada nutriušusio gelsvo lietpalčio rankovės ir nuskusta šviesi galva. Filas priklaupė ant kelių, tačiau veide nerodė jokių jausmų.

– Štai, kur tu, Liusinda Prais. – Jis sugriebė veržiančio juodo apsiausto apykaklę ir pakėlė Liusę. – Grįžau į rūmus patikrinti, kaip tu.

Filas pasodino ją ant artimiausio stalo. Liusė išsyk nuvirto. Nebepajėgė išsilaikyti. Emetas ją pakėlė. Kaip ir kolega, emocijų beveik nerodė.

Pagaliau mergina galėjo plačiau apsidairyti. Priešais trejetas žemų laiptų vedė žemyn į plačią pagrindinę patalpą. Jos centre raudona aksominė virvė atskyrė dunksančią liūto statulą. Žvėris išdužusiais ir pageltusiais karčiais stovėjo ant dviejų letenų ir iššiepęs dantis riaumojo dangui.

Restauruojamo pastato grindis dengė melsvai pilki sparnai, Liusei primenantys skėriais nuklotą automobilių stovėjimo aikštelę, kurią matė vieną vasarą po Džordžijoje praūžusios liūties. Svarstyklės nemirė – nevirto dulkėmis, – tačiau tiek daug gulėjo be sąmonės, kad Atstumtieji vos pajėgė judėti neužmindami jų sparnų. Filas ir Emetas paplušėjo suluošindami mažiausiai penkis Svarstyklių angelus. Trumpi mėlyni sparnai kartkartėmis krustelėdavo, tačiau kūnai nejudėjo.

Visi šeši Atstumtieji – Filas, Vincentas, Emetas, Sandersas ir mergina, kurios vardo Liusė nežinojo, netgi Dedalas aptvarstytu veidu – tebestovėjo valydamiesi kūno audinių ir kaulų likučius nuo mėlynu krauju aptaškytų lietpalčių.

Šviesiaplaukė Dedalą slaugiusi Atstumtoji sugriebė už plaukų vos kvėpuojančią Svarstyklių angelę ir penkiskart trinktelėjo jos galvą į marmurinę koloną. Apipelėję mėlyni senos raganos sparnai suvirpėjo. Senė keturis kartus suriko, paskui klyksmai liovėsi ir išsprogusios akys užsivertė.

Filas grūmėsi su juodais tramdomaisiais marškiniais, kuriais buvo

apvyniota Liusė. Miklūs pirštai kompensavo regos trūkumą. Iš kažkur virš merginos galvos nukrito sąmonės netekęs Svarstyklių angelas ir sudaužytu skruostu prigludo jai prie peties. Liusė pajuto kaklu varvantį karštą kraują. Stipriai sumerkė akių vokus ir sudrebėjo.

Filas nuspyrė angelą nuo stalo ant vienakio Liusės pagrobėjo, kuris nerangiai kniūbsčiojo po kambarį dejuodamas:

– Kodėl aš? Elgiausi teisingai...

– Jis turi aureolę... – pradėjo Liusė, tačiau Filo dėmesys staigiai nukrypo į šleikštulį keliančią Svarstyklių angelų sparnų masę.

Angelas vienuolio šukuosena pakilo ir puolė Dedalą iš nugaros. Šiurkštus juodas apsiaustas pakibo virš Atstumtojo galvos, atrodė, tuoj nukris.

– Tuoj grįšiu, Liusinda Prais, – Filas paliko suraišiotą Liusę ant stalo ir lanke įtempė strėlę.

Per akimirksnį Atstumtasis įsibruko tarp Dedalo ir Svarstyklių angelo.

– Mesk apsiaustą, Zabanai, – Filas atrodė toks pats nuožmus, kaip ir pirmąsyk pasirodęs Liusės tėvų galiniame kieme.

Liusinda nustebo supratusi, kad juodu žino vienas kito vardus, tačiau tai buvo akivaizdu, juk kadaise visi drauge gyveno Danguje. Dabar tokį gyvenimą įsivaizduoti buvo nelengva.

Zabanas, angelas pavandenijusiomis akimis ir melsvomis lūpomis, beveik džiūgavo išvydęs į jį nukreiptą žvaigždėstrėlę. Persimetė apsiaustą per petį ir atsisuko į Filą. Pasinaudojęs proga Dedalas griebė išstypusį seną Svarstyklių angelą už kojų ir triskart apsuko ratu, tada bloškė pro rytinį langą į žemiau dunksantį pastolių bokštą.

– Grasini nušauti, tiesa, Filipai? – Zabanas nenuleido akių nuo žvaigždėstrėlės. – Nori pusiausvyrą pakreipti Liuciferio naudai? Kodėl manęs tai nestebina?

– Tavo mirtis nėra svarbi pusiausvyrai.

– Mes bent jau *kažką* reiškiame. Sudėti kartu mūsų gyvenimai lemia pusiausvyrą. Teisingumas visada laimi. Jūs, Atstumtieji, – šyptelėjo apsimestinio gailesčio šypsena, – nieko nereiškiate. Štai todėl esate beverčiai.

Filui to buvo per daug. Tokio Svarstyklių angelo elgesio jis negalėjo pakęsti. Sukriokęs paleido strėlę Zabanui į širdį.

– Priešingai nei tu, aš *esu* svarbus, – sumurmėjo laukdamas, kol mėlynsparnis senis išnyks.

Liusė taip pat laukė. Jau matė, kaip tai nutinka. Staiga strėlė nuslydo Zabano apsiaustu ir sutarškėjusi nukrito ant grindų.

– Kaip tau... – apstulbo Filas.

Zabanas nusijuokė ir kažką išsitraukė iš slaptos viršutinės apsiausto kišenės. Nekantraudama pamatyti, kaip Svarstyklių angelas apsisaugojo, Liusė palinko į priekį, tačiau persistengė ir nukrito nuo

stalo veidu į grindis.

Niekas to nepastebėjo. Visi spoksojo į nedidelę knygelę, kurią Zabanas ištraukė iš po apsiausto.

Šiek tiek pasirėmusi alkūnėmis Liusė pamatė, kad knyga įrišta melsvo Svarstyklių angelų sparnų atspalvio oda ir sumazgiota auksine virvele. Priminė biblijas, kurias Pilietinio karo kareiviai nešiodavosi kišenėse prie krūtinės, vildamiesi, jog knygos apsaugos jų širdis.

Ši knyga kaip tik tam ir pasitarnavo.

Liusė pasirangė ant grindų ir prisimerkusi pamėgino perskaityti pavadinimą. Buvo per toli.

Filas vienu judesiu pakėlė strėlę ir staigiu smūgiu išmušė knygą Zabanui iš rankos. Dėl laimingo atsitiktinumo ji nukrito kelios pėdos nuo Liusės. Mergina vėl pasirangė, žinodama, kad šitaip supančiota knygos pasiimti negalės. Vis dėlto privalėjo sužinoti puslapių turinį. Knyga atrodė labai pažįstama, tarsi matyta kadaise, labai seniai. Liusė perskaitė auksines nugarėlėje įspaustas raides.

Puolusieji.

Zabanas metėsi prie knygos. Trumpai stabtelėjęs prie atvirai ant grindų gulinčios Liusės, dėbtelėjo į ją ir griebė tomelį.

– Ne, ne, – ištarė. – *Tu* jos nevartysi. Nepamatysi to, ką nuveikė Svarstyklės, nei to, ką dar reikės nuveikti, idant įsivyrautų harmoninga pusiausvyra. Tik ne po to, kai visą gyvenimą pernelyg entuziastingai domėjaisi mumis, pernelyg rūpinaisi teisingumu, savanaudiškai įsimylėdavai ir meilę prarasdavai.

Liusė nekentė Svarstyklių, tačiau, jeigu ten – puolusiųjų sąrašas, ji degte degė noru sužinoti puslapiuose užrašytus vardus, pamatyti, kurioje vietoje pažymėtas Danielis. Štai apie ką vis kalbėdavo puolusieji. Apie vienintelį Svarstykles nusversiantį angelą.

Daugiau kritikos Liusei Zabanas sviesti nespėjo. Merginos matymo lauką užtemdė nuostabūs balti sparnai. Pro didžiausią stogo angą leidosi angelas.

Danielis nutūpė priešais ir nužvelgė Liusę įkalinusį apsiaustą, atidžiai apžiūrėjo suveržtą kaklą. Pamėgino nuplėšti audinį. Per marškinėlius buvo matyti iššokę raumenys.

Akies krašteliu Liusinda išvydo Filą, kuris nuo netoliese stovinčio stalo pakėlęs nedidelį kirstuvą perrėžė juo Zabanui krūtinę. Svarstyklių angelas pakrypo į šoną. Ašmenys smigo į ranką. Smūgis buvo toks stiprus, kad Zabano plaštaka nulėkė nuo riešo. Stebėdama ant grindų krintantį blyškų suglebusį kumštį, Liusė panoro vemti. Jeigu ne trykštantis mėlynas kraujas, buvo galima pamanyti, jog plaštaka priklausė vienai iš suniokotų skulptūrų.

– Prisiraišiok savo mazgeliais, – nusišaipė Filas, pamatęs, kad Zabanas tarp sumuštų, be sąmonės gulinčių sektos draugų grabinėja savo ataugos.

– Ar tai tave skaudina? – Danielis truktelėjo Liusę supančiojusius mazgus.

– Ne, – mergina troško, kad tai būtų tiesa. Beveik taip ir buvo.

Supratęs, jog brutali jėga nepadės, Danielis pamėgino įdėmiau panagrinėti apsiaustą.

– Vos prieš akimirką buvau radęs galą, – sumurmėjo angelas. – Dabar jis vėl dingo apsiauste.

Angelo pirštai lėtai judėjo Liusės kūnu. Tokie artimi ir tolimi.

Mergina troško, jog bent rankos būtų laisvos ir ji galėtų nedelsdama paliesti Danielį, numalšinti jo nerimą. Liusė tikėjo, kad vaikinas ją išlaisvins. Tikėjo, kad mylimasis padarys viską.

Kaip ji galėtų padėti? Užsimerkė ir pamažu mintimis sugrįžo į gyvenimą Taityje. Danielis buvo jūreivis. Tyliomis popietėmis paplūdimyje išmokė ją megzti tuzinus mazgų. Liusė prisiminė: austriško vedlio mazgas, sumezgantis virvės viduryje statmeną kilpą su dviem gumbeliais abiejose pusėse, naudojamas nešti papildomam svoriui. Paprastas, dvigubas širdelės formos mazgas, tačiau jį atrišti tebuvo galima išsyk keturiomis rankomis – kiekviena gija turėjo pralįsti pro tam tikrą mazgo vietą.

Liusė buvo taip glotniai apgobta apsiaustu, kad nė raumenėlio pajudinti nebepajėgė. Danielio pirštai naršė po apykaklę ir tik dar labiau ją veržė. Matydamas, kaip audinys žnaibo merginos kaklą, angelas keiksnojosi.

– Negaliu! – galiausiai šūktelėjo. – Svarstyklių tramdomieji marškiniai suraizgyti iš begalybės mazgų. Tik viena būtybė gali juos atrišti. Kas taip su tavimi pasielgė?

Liusė linktelėjo į mėlynsparnį angelą, kuris kaukdamas svirduliavo kampe prie marmurinio fauno. Iš būtybės akies tebekyšojo žvaigždėstrėlės kotas. Mergina norėjo papasakoti Danieliui, kaip pagrobėjas vėliavos stiebu trenkė Olijanai, o vėliau surišo ją pačią ir atitempė čia.

Vis dėlto negalėjo nė prabilti. Apsiaustas pernelyg veržė.

Tuo metu Filas sugriebė inkščiantį Svarstyklių angelą už krauju permirkusio apsiausto apykaklės. Triskart jam pliaukštelėjo. Angelas liovėsi skleidęs savigailos kupinas aimanas ir persigandęs suskliaudė sparnus. Liusė pastebėjo, kad toje vietoje, kur iš akiduobės kyšojo strėlė, susiformavo storas sudžiūvusio mėlyno kraujo žiedas.

– Atrišk ją, Barakai, – įsakė Danielis, išsyk pažinęs Liusės pagrobėją ir apstulbinęs merginą tuo, kad jie taip gerai vienas kitą pažįsta.

– Jokiu būdu. – Barakas pasilenkęs ant grindų išspjovė mėlyno kraujo čiurkšlę drauge su dviem mažyčiais aštriais dantimis.

Žaibo greičiu Filas nutaikė žvaigždėstrėlę į angelo tarpuakį.

– Danielis Grigoris įsakė tau ją atrišti. Privalai paklusti.

Barakas krūptelėjo ir niekinamai nužvelgė strėlę.

– Šlykštu. Šlykštu!

Filo kūną uždengė tamsus šešėlis.

Liusė neaiškiai pamatė kitą Svarstyklių angelą, kaulėtą senę apipelėjusiais melsvais sparnais. Ko gero, ji atsigavo nuo sutrenkimo ir dabar puolė Filą su tuo pačiu kirtikliu, kuriuo jis sužeidė Zabaną...

Staiga Svarstyklių angelė virto dulkėmis.

Dešimt pėdų už Liusės stovėjo Vincentas ir laikė tuščią lanką. Linktelėjo Filui ir vėl ėmė brautis pro melsvų spalvų kilimą.

Danielis atsisuko į Filą.

– Naikinti privalome atsargiai. Svarstyklės turi įtakos pusiausvyrai. Šiek tiek.

– Nelaimėliai, – Filo balse suskambo keistas pavydas. – Žudysime kaip galėdami mažiau, Danieli Grigori. Tačiau mielai sunaikintume juos visus, – taikydamas Barakui sušneko garsiau. – Sveikas atvykęs į neregių karalystę. Atstumtieji yra kur kas galingesni, nei manai. Nužudyčiau tave dukart nemąstęs. Nesudvejočiau nė vienąsyk. Vis dėlto dar kartą prašau: atrišk ją.

Tarsi svarstydamas savo galimybes, mirkčiodamas vienu likusiu susiraukšlėjusiu voku, Barakas stovėjo ilgą akimirksnį.

– Atrišk ją! Ji negali kvėpuoti! – užkriokė Danielis.

Barakas suniurzgė ir prisiartino prie Liusės. Senatvinėmis dėmėmis nusėtos rankos įveikė begalę mazgų, kurių nei Filas, nei Danielis nesugebėjo rasti. Deja, Liusė kakle palengvėjimo nepajuto tol, kol angelas neėmė labai tyliai, alsuodamas sudvisusiu kvapu murmėti panosėje.

Nuo deguonies stygiaus mergina vos neapalpo, tačiau į miglotą sąmonę prasiskverbė senovinės hebrajų kalbos žodžiai. Liusė nė nenutuokė, kada išmoko šią kalbą.

– Ir verkė Dangus, matydamas Jos vaikų nuodėmes.

Žodžių beveik nebuvo galima suprasti. Danielis ir Filas jų nė negirdėjo. Liusė abejojo, ar teisingai išgirdo. Vis dėlto, taip, žodžiai pažįstami. Kur anksčiau teko juos girdėti?

Prisiminimai plūstėlėjo greičiau, nei ji pati būtų norėjusi: kitas Svarstyklių angelas vynioja kitą Liusės kūną į senesnį apsiaustą nei šis. Viskas nutiko labai seniai. Jau anksčiau ji visa tai ištvėrė, buvo suriša, paskui išlaisvinta. Tame gyvenime ji prikišo rankas prie to, ko matyti neturėjo, prie sudėtingu mazgu surištos knygos.

Puolusieji.

Kodėl jai reikėjo tos knygos? Ką norėjo pamatyti?

Tą patį, ką ir dabar. Sužinoti dar nepasirinkusių angelų vardus. Vis dėlto puslapių perskaityti jai ir vėl nebuvo leista.

Labai seniai Liusė laikė šį tomą rankose ir, nė nežinodama kaip, beveik atrišo mazgą. Tada ją sugavo Svarstyklės ir supančiojo

apsiaustu. Mergina matė iš įtampos virpančius mėlynus angelo sparnus. Šis suraišiojo ją ir nauju mazgu apsaugojo knygą. Pasak jo, įsitikino, ar nešvarūs pirštai nepakenkė. Liusinda girdėjo pašnibždomis tariamus tuos pačius keistus žodžius ir pamatė, kad, palinkęs virš knygos, angelas pravirko.

Auksinė virvelė atsiraizgė, it burtų lazdele pamojus.

Liusė vėl pakėlė akis į kaulėtą seną angelą ir pamatė iš jo akies skruosto labirintu riedančią sidabrinę ašarą. Barakas atrodė išties susijaudinęs, tačiau kažkaip globėjiškai, tarsi apgailėtų jos sielos likimą. Ašara nukrito ant apsiausto ir mazgai stebuklingai atsirišo.

Liusė ėmė gaudyti orą. Danielis nuo jos nutraukė likusią apsiausto dalį. Mergina apsivijo rankomis mylimąjį. Laisvė.

Ji tebeglaudė prie savęs Danielį, kai greta ausies pasilenkė Barakas.

– Tau niekada nepavyks.

– Tylėk, niekše, – įsakė Danielis.

Liusė norėjo sužinoti, apie ką kalbėjo Barakas.

– Kodėl nepavyks?

– Tu ne ta! – tarė Svarstyklių angelas.

– Tylėk! – suriko Danielis.

– Niekada, niekada, niekada. Net po milijono metų, – skandavo angelas švitriniu skruostu trindamasis prie Liusės veido.

Į Barako širdį smigo Filo paleista strėlė.

Aštuntas skyrius

DANGAUS AŠAROS

Kažkas dunkstelėjo prie kojų.

– Aureolė! – aiktelėjo Liusė.

Danielis puolė žemyn ir nuo žemės pagriebė auksinę relikviją. Pažiūrėjo, nustebęs pakraipė galvą. Keistu būdu relikvija išliko, nors Svarstyklių angelas ir jo keisti atsinaujinantys drabužiai dingo.

– Atleisk, kad atėmiau jam gyvybę, Danieli Grigori, – prabilo Filas. – Nebepakenčiau Barako melo.

– Jis ir mane erzino, – atsakė Danielis. – Tačiau būk atsargus su kitais.

– Paimk. – Filas nuo peties nusitraukė juodą kuprinę ir padavė angelui. – Paslėpk nuo Svarstyklių. Jie itin trokšta šito daikto.

Danielis atvėrė kuprinę ir Liusė pamatė viduje jo knygą. *Stebėtojai*.

Atstumtasis užtraukė kuprinės užtrauktuką ir paliko ją Danieliui.

– Grįšiu į sargybą. Sužaloti Svarstyklių angelai gali bet kurią akimirką pabusti.

– Puikiai susitvarkėte, – Danielio balse suskambo nuostaba. –

Tačiau...

– Žinom, – atsakė Filas. – Bus daugiau. Ar už muziejaus sienų sutikai daug Svarstyklių?

– Ištisus legionus, – atsakė Danielis.

– Jeigu leistum laisvai naudoti žvaigždėstrėles, galėtume saugiai pasprukti...

– Ne, taip smarkiai pusiausvyros trikdyti nenoriu. Daugiau jokių žudynių, nebent to prireiktų savigynai. Privalome paskubėti ir iš čia ištrūkti greičiau, nei atvyks Svarstyklių pastiprinimas. Dabar eikite, saugokite langus ir duris. Po akimirkos prisijungsiu.

Filas linktelėjo ir nubrido melsvų sparnų kilimu.

Vos tik juodu liko vieni, Danielio rankos susirado Liusės kūną.

– Ar tu sužeista?

Liusė nužvelgė save, pasitrynė kaklą. Bėgo kraujas. Stoglangio stiklas keliose vietose buvo perrėžęs džinsus, tačiau nė viena žaizda neatrodė mirtina. Prisiminusi Danielio patarimą, pasakė sau: *Tau neskauda*. Dilgčiojimas atlėgo.

– Jaučiuosi gerai, – atsakė. – Kas tau nutiko?

– Kaip tik tai, ko ir siekėme. Užlaikiau didesniąją Svarstyklių dalį, o Atstumtieji tuo metu rado kelią čia, – angelas užsimerkė. – Tik niekada nenorėjau sukelti tau skausmo. Atleisk, Liuse, nederėjo tavęs palikti...

– Man viskas gerai, Danieli, aureolė taip pat saugi. Kaip sekėsi kitiems angelams? Kiek ten susirinko Svarstyklių?

– Danieli Grigori! – erdvioje patalpoje sklido Filo riksmas.

Lipdami per melsvus Svarstyklių sparnus Liusė ir Danielis nuskubėjo prie arkinio įėjimo į kambarį. Mergina sustojo kaip įbesta.

Ant plytelėmis klotų grindų kniūbsčias gulėjo vyras tamsiai mėlyna uniforma. Prie galvos kaupėsi raudono kraujo bala. Raudono, mirtingo kraujo.

– Aš... aš jį nužudžiau, – mikčiojo persigandęs Dedalas, rankoje laikydamas sunkų geležinį šalmą. Šalmo antveidis buvo šlapias nuo kraujo. – Jis įlėkė pro duris ir pamaniau, jog yra vienas iš Svarstyklių. Maniau, kad tik partrenkiau. Tačiau paaiškėjo, kad jis mirtingasis.

Šalia kūno gulėjo apvirtęs kibiras ir šluota. Jie nužudė sargą.

Iki šios akimirkos atrodė, kad kova su Svarstyklėmis nėra reali. Brutali, beprasmė. Taip, žuvo du Svarstyklių angelai, tačiau mirtingojo pasaulio tas įvykis nekliudė. Stebėdama, kaip kraujas sunkiasi į griovelius tarp plytelių, Liusė pajuto šleikštulį, tačiau ašarų nusibraukti negalėjo.

Danielis pasitrynė žandą.

– Suklydai, Dedalai. Puikiai saugojai duris nuo įsibrovėlių. Kitas, įėjęs pro jas, bus Svarstyklių narys. – Nužvelgė kambarį. – Kur puolę angelai?

– O kaip jis? – Liusė įsistebeilijo į negyvą žmogų ką tik nublizgintais batais, gulintį ant grindų. Vyras mūvėjo ploną auksinį vestuvinį žiedą. – Jis tebuvo sargas, atėjęs pažiūrėti, iš kur sklinda triukšmas. Dabar jis *negyvas*.

Danielis suėmė Liusę už pečių ir prispaudė savo kaktą prie josios. Nutvilkė karštu kvėptelėjimu.

– Jo siela nuskubėjo į ramybę ir džiaugsmą. Jeigu nerasime draugų, nepasiimsime relikvijos ir nedingsime iš čia, prarasime dar daugiau. – Angelas suspaudė merginos pečius ir pernelyg greitai paleido.

Liusė užgniaužė raudą dėl mirusio žmogaus, sunkiai nurijo seiles ir atsisuko į Filą.

– Kur jie?

Atstumtasis bedė blyškiu pirštu į dangų.

Nuo storos skersinės sijos netoli išdaužto stoglangio kyburiavo trys juodi maišinio audinio kokonai. Vienas ėmė pūstis ir siūbuoti tarsi tuoj plyštų.

– Ariana! – suriko Liusė.

Maišas dar labiau išsipūtė.

– Niekaip neišlaisvinsite jų laiku, – sučerškė balsas nuo grindų. Žuviaveidis Svarstyklių angelas pasirėmė alkūnėmis. – Svarstyklės jau pakeliui. Visus supančiosime Teisybės apsiaustais ir susidorosime su Liuciferiu...

Filas sviedė bronzinį skydą it plastikinę lėkštę ir, nurėžęs gabalą Svarstyklių angelo galvos odos, grąžino būtybę į melsvų sparnų krūvą.

Atstumtasis atsisuko į Danielį.

– Tavo draugų, be Svarstyklių pagalbos, galime ir neatrišti. Seksis geriau, kol tų padarų bus nedaug.

Švytėdamas violetinėmis akimis Danielis apskriejo patalpą nuo vienos pastoliais apstatytos restauruojamos vietos iki kitos. Galiausiai sustojo prie plataus marmurinio stalo, paversto muziejaus restauratorių darbo vieta ir apkrauto popieriais bei įrankiais – daugelis jų po tos nakties tapo beverčiai. Danielis ėmė raustis daiktų krūvoje. Nusviedė į šalį tuščią vandens butelį, šūsnį plastikinių įrišimo spiralių, išblukusią įrėmintą nuotrauką. Galų gale angelo rankos užčiuopė ilgą, tvirtą skalpelį.

– Paimk šitą, – paliepė Liusei ir nuo peties nusimetė sunkią Filo kuprinę.

Mergina paėmė krepšį ir sulaikė kvapą: Danielis išlenkė sparnus ir be jokių pastangų, beveik stebuklingai pakilo nuo žemės. Pasiekęs lubas, skalpeliu nubrėžė tiesią liniją palei gegnę ir nupjovė virvę, nuo kurios kabaldavo visi trys juodi kokonai. Ryšuliai nebyliai nuslydo Danieliui į rankas. Vos kartą suplakęs sparnais jis lengvai nuskraidino visą masę ant grindų.

Danielis suguldė juoduosius kokonus vieną šalia kito ant tuščio grindų lopinėlio. Skubėdama prie jo Liusė matė viršuje išsikišusius trejeto angelų veidus. Jų kūnai buvo surišti tuo pačiu kietu juodu audiniu kaip ir Liusės kvėpavimą varžęs apsiaustas, tačiau burnose jie dar turėjo ir juodo maišo skiautes. Kamšalai draugų burnose judėjo.

Ariana raitėsi, iš visų jėgų stengėsi išsilaisvinti. Įraudusiame veide atsirado toks įtūžis, jog Liusė pamanė, kad draugė tuoj sprogs.

Filas dirstelėjo į besipriešinančius juodus pavidalus. Pakėlė vieną už pažastų. Apstulbęs Svarstyklių angelas sumirksėjo.

– Danieli Grigori, ar norėtum, kad Atstumtieji išrinktų Svarstyklių savanorį, padėsiantį atrišti tavo draugus?

– Niekada neatskleisime savo mazgų paslapčių! – sušnypštė Svarstyklių angelas. – Verčiau mirsime.

– Ir mes verčiau mirtume, – Vincentas artėjo prie jų rato, abiejose rankose laikydamas po žvaigždėstrėlę. Vieną pakišo po prabilusio angelo kaklu.

– Vincentai, valdykis, – paliepė Filas.

Danielis jau klaupėsi prie pirmojo – Rolando – juodo apsiausto ir pirštais grabinėjo nematomus mazgus.

– Nerandu galų.

– Gal žvaigždėstrėlė juos perrėš. – Filas ištiesė sidabrinę strėlę. – Kaip Gordijaus mazgą.

– Nepadės. Mazgai užkeikti magiškais kerais. Gali prireikti Svarstyklių.

– Palaukit!

Liusė suklupo šalia Rolando. Jis gulėjo ramiai, tačiau akimis išdavė, koks bejėgis jaučiasi. Niekam nevalia suvaržyti tokios sielos kaip Rolando. Apsiauste įkalintoje būtybėje mergina nematė nė kruopelytės grakštumo ir elegancijos, kuria angelas tryško fechtuodamasis su nefilimais „Pakrantėje“, sukdamas plokšteles „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje ar keliaudamas Pranešėjais taip mitriai, kaip nesugebėjo niekas kitas. Tai, ką su juo padarė Svarstyklės, taip įsiutino Liusę, kad ji kone apsiašarojo.

Ašaros.

Štai kaip.

Atmintin sugrįžo hebrajiški žodžiai. Kelionės metu Liusė įgijo kalbos dovaną. Užsimerkė ir prisiminė nuo knygos krintančią auksinę virvelę, supleišėjusias savo teisumu neabejojančio Barako lūpas, kurios dėliojo žodžius...

Nežinodama, ką tie žodžiai reiškia, tiesiog vildamasi, kad padės, Liusė ištarė juos Rolandui:

– Ir verkė Dangus matydamas Jos vaikų nuodėmes.

Rolando akys išsiplėtė. Mazgai išsinėrė. Apsiaustas išsiskleidė, o kamšalas iškrito iš burnos.

Angelas įkvėpė oro, atsiklaupė, atsistojo ir apstulbęs išskleidė auksinius sparnus. Pirmiausia patapšnojo Liusei per petį.

– Ačiū, Liusinda. Lieku tau skolingas tūkstantį metų.

Rolandas grįžo, tačiau iš sparno toje vietoje, kur Barakas išrovė netikrą ženklą atstojusią plunksną, liejosi kraujas.

Danielis paėmė Liusės ranką ir timptelėjo kitų dviejų surištų angelų link. Angelas stebėjo Liusę ir iš jos mokėsi. Merginai suklupus prie Arianos, jis nuėjo prie Anabelės.

Ariana nepajėgė gulėti ramiai. Apsiaustas taip stipriai ją gaubė, kad, norint pažvelgti į angelę, Liusei teko pačiai susigūžti.

Jųdviejų akys susitiko. Ariana išleido garsą, kuris, Liusės manymu, reiškė džiugesį išvydus draugės veidą. Mergina prisiminė pirmą dieną „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje, kai pamatė Arianą elektrošoko terapijos metu. Akys priplūdo ašarų. Tądien neįtikėtinai šauni angelė atrodė tokia trapi, kad Liusė juto didžiulį norą jai padėti. Taip elgiamasi su senais draugais. Bėgant laikui šis noras tik stiprėjo.

Skruostu slydusi karšta ašara nukrito Arianai ant krūtinės. Liusė sušnibždėjo aramėjiškus žodžius ir išgirdo, kad tuo pačiu metu juos Anabelei šnabžda Danielis. Dirstelėjusi išvydo, kad angelo skruostai drėgni.

Mazgai išsyk tapo laisvesni ir galiausiai visiškai atsiraizgė. Liusės ir Danielio rankos – širdys taip pat – angelus išlaisvino.

Išlaisvinti nuostabūs vaivorykštiniai Arianos sparnai sukėlė vėjo šuorą. Kilo švelnesnis žvilgančių sidabrinių Anabelės sparnų vėjelis. Tomis akimirkomis, kai iš abiejų merginų burnų krito kamšalai, kambarys bemaž nuščiuvo. Arianos burna buvo užklijuota dar ir izoliacine juosta. Ko gero, būtent dėl jos kitų burnas užkimšo nedelsdami. Danielis čiupo juostos kamputį ir staigiai nuplėšė. *Čyrkšt.*

– Dievulėliau! Gera būti laisvai! – sušuko Ariana pirštais liesdama ištinusį, raudoną lopinėlį aplink burną. – Triskart valio mazgų specialistei Liusindai! – Balse kibirkštėlė išliko, tačiau iš akių ritosi ašaros. Pastebėjusi, kad Liusinda tai mato, angelė tuoj pat nusišluostė paakius.

Ariana nužingsniavo sparnais nuklotomis grindimis. Stabtelėjusi prie kiekvieno be sąmonės gulinčio Svarstyklių angelo nutaisydavo pašaipią grimasą ir palinkdavo tarsi ketintų tvoti. Jos džinsinis kombinezonas buvo sudriskęs kone iki skutų, riebaluoti plaukai styrojo susišiaušę, o ant kairiojo skruosto plytėjo Australijos kontūrus primenanti mėlynė. Sulinkę apatiniai vaivorykštinių sparnų galiukai vilkosi šiukšlinomis grindimis.

– Ariana, – sušnibždėjo Liusė. – Tu sužeista.

– Bala nematė, vaike, nesijaudink dėl manęs. – Ariana išspaudė kreivą šypseną. – Jaučiuosi pakankamai žvitri, kad įspirčiau į keletą senų žvynuotų Svarstyklių subinių! – Ji apsižvalgė po kambarį. – Tik

panašu, kad Atstumtieji mane aplenkė.

Anabelė pakilo kur kas lėčiau nei Ariana. Išskleidė, tada palankstė raumeningus sidabraspalvius sparnus, it balerina ištempė ilgas galūnes. Pažvelgusi į Liusę su Ariana, nusišypsojo ir pakraipė galvą.

– Ko gero, galime jiems kuo nors atsidėkoti.

Arianos sparnai supleveno. Keletą pėdų pakilusi nuo grindų, angelė skriedama didžiuliais ratais atidžiai nužvelgė nuolaužas muziejaus priestate.

– Ką nors sugalvosiu...

– Ariana, – perspėjo Rolandas, nusigręžęs nuo Danielio, su kuriuo pašnibždomis kalbėjosi.

– Ką? – susiraukė Ariana. – Visai neleidi pasilinksminti, Ro.

– Neturime tam laiko, – prabilo Danielis.

– Šitos iškasenos ištisas valandas mus kankino! – nuo liūto galvos viršaus sušuko Anabelė. – Galime jiems atsilyginti tuo pačiu.

– Ne, – atkirto Rolandas. – Jau pakanka beprasmės žalos. Savo energiją turime skirti antrosios relikvijos paieškoms.

– Bent jau prižiūrėkite, kad jie liktų gulėti, kol mes kai ką padarysime, – paprašė Anabelė.

Rolandas pažvelgė į Danielį. Šis linktelėjo.

Anabelė šypsodamasi šmėkštelėjo prie galinės sandėlio sienos pristumto stalo link. Niūniuodama panosėje atsuko čiaupą. Į kibirą supylė miltelius, kurie Liusei priminė gipsą ar kažkokią kitą lipdymo medžiagą, ir vidun ėmė pilti vandenį.

– Ariana, – pareiškė demonstratyviai drąsiai. – Ranką, prašyčiau.

– Taip, madam, – Ariana paėmė iš Anabelės vieną kibirą.

Saldžiai šypsodamasi ji nuskrido prie pusiau sąmoningų Svarstyklių ir ėmė lėtai jiems ant galvų pilti šlapią suspensiją. Ši tekėjo angelų šonais ir kaupėsi į balas tarp kūnų. Keletas padarų ėmė muistytis tirštėjančioje ir greitai kietėjančioje, klampųjį smėlį primenančioje masėje. Liusė suprato plano genialumą: po kelių akimirkų, masei išdžiūvus, Svarstyklių angelai taip ir liks išsikėtoję uolos kietumo gipse.

– Tai neprotinga! – suburbleno vienas angelas pro šlapią gipsą.

– Paversime jus paminklais teisingumui! – sušuko Anabelė.

– Žinai, man labiau patinka sugipsuotos Svarstyklės, – nusikvatojo Ariana, neslėpdama kerštingos piktdžiugos.

Merginos liejo vieną kibirą po kito. Po pilną kibirą suvertė ant grasinančių angelų galvų, kol galiausiai Svarstyklių balsų nebesigirdėjo ir Atstumtiesiems nebereikėjo stovėti greta su atkištomis žvaigždėstrėlėmis.

Ginčydamiesi prislopintais balsais, Rolandas ir Danielis stovėjo atokiau nuo grupės. Liusė spoksojo į violetinę Arianos mėlynę, į kraują ant Rolando sparnų, į gilią įpjovą Anabelės petyje.

Tada jai šovė mintis.

Įkišusi ranką į kuprinę išėmė tris gazuoto gėrimo buteliukus ir ištraukė žvaigždėstrėles iš sidabrinio dėklo. Atsuko kamštelius.

Netrukus į kiekvieną buteliuką panardino po žvaigždėstrėlę. Jiems burbuliuojant ir garuojant laukė tol, kol rudas skystis virto sidabriniu. Galiausiai pakilo iš kampo, kuriame gūžėsi, ir nudžiugo išvydusi kiniško porceliano padėklą, išlikusį sveiką po mūšio.

– Visi čia, – pakvietė.

Danielis ir Rolandas liovėsi kalbėję.

Ariana nustojo skandinti Svarstykles šlapiame gipse.

Anabelė vėl nutūpė ant liūto statulos karčių.

Niekas neištarė nė žodžio, tačiau visi sužavėti paėmė buteliukus, susidaužė ir ėmė gerti.

Priešingai nei Atstumtasis Dedalas, išgėrę transformuoto gėrimo angelai neužsimerkė ir neprisnūdo. Ko gero, todėl, kad nebuvo taip sunkiai sužaloti, o gal ši aukštesnė angelų forma buvo ištvermingesnė. Šiaip ar taip, gėrimas ramino.

Rolandas suplojo rankomis ir tarp delnų suliepsnojo galinga ugnis. Liepsnos bangas jis nusiuntė sugipsuotiems Svarstyklių angelams. Gipsas apsitraukė blizgia plutele. Ištrūkti tapo kur kas sunkiau nei iš Svarstyklių apsiaustų.

Rolandas, Ariana, Anabelė ir Liusė susėdo ant aukšto stalo priešais Danielį.

Šis paėmė kuprinę, atsegė ir parodė kitiems aureolę.

Ariana iš nuostabos aiktelėjo ir ištiesusi ranką palietė relikviją.

– Radote ją, – Anabelė mirktelėjo Liusei. – Puiku!

– Ką galite pasakyti apie antrą relikviją? – paklausė Danielis. – Ar radote? Ar ją atėmė Svarstyklės?

Anabelė papurtė galvą.

– Relikvijos neradome.

– Mes juos, žinoma, apmulkinome, – Ariana pažvelgė į Svarstyklių pusę ir prisimerkė. – Anie pamanė, kad galės relikviją iš mūsų atimti.

– Tavo knyga labai neaiški, Danieli, – prabilo Rolandas. – Atvykome į Vieną ieškodami sąrašo.

– *Desideratum*[8], – atsakė Danielis. – Žinau.

– Mes žinojome *tik tiek*. Ištisas valandas – kol nepatekome į Svarstyklių nelaisvę – leidome septyniuose skirtinguose miesto archyvuose ir nieko neradome. Kvaila. Skyrėme tam per daug dėmesio.

– Kaltas, – sumurmėjo Danielis. – Prieš keletą amžių rašydamas šią knygą privalėjau atskleisti daugiau. Toje epochoje buvau pernelyg impulsyvus ir nekantrus. Dabar nebegaliu prisiminti, kas mane nuvedė prie *desideratum* ir kas tiksliai ten rašoma.

Rolandas truktelėjo pečiais.

– Ko gero, tai nebūtų padėję. Tuo metu, kai atvykome, miestas priminė minų lauką. Radinį iš mūsų būtų tiesiog atėmę, sunaikinę taip pat, kaip sugadino ir šiuos meno kūrinius.

– Dauguma jų vis tiek buvo tik klastotės. – Išgirdusi šiuos Danielio žodžius, Liusė pasijuto ne tokia kalta dėl to, kuo jie pavertė muziejų. – Dabar Atstumtieji gali kontroliuoti Svarstykles. Mes skubėsime ieškoti relikvijos. Sakėte, apsilankėte Hofburgų bibliotekoje?

Rolandas linktelėjo.

– Universiteto bibliotekoje buvote?

– Mmm, taip, – atsakė Anabelė. – Ko gero, kurį laiką ten rodytis neturėtume. Ariana sugadino keletą labai vertingų pergamento ritinėlių iš Ypatingosios kolekcijos.

– Ei, – piktai atšovė Ariana. – Suklijavau juos!

Koridoriuje sugriaudėjo žingsniai. Visų galvos pakrypo į atvirą įėjimą. Į kambarį įskristi taikėsi mažiausiai dvidešimt Svarstyklių angelų, tačiau Atstumtieji užtvėrė jiems kelią žvaigždėstrėlėmis.

Vienas Svarstyklių angelas pastebėjo Danielio laikomą aureolę ir aiktelėjo.

– Jie pavogė pirmąją relikviją!

– Jie veikia drauge! Angelai, demonai ir... – Primerktos akys sustojo ties Liuse. – Nežinantieji savo vietos... visi susivienijo dėl nešvaraus tikslo. Sostas tam nepritars. Niekada nerasite *desiderata*!

– *Desiderata*, – Liusė miglotai prisiminė ilgą, nuobodžią lotynų kalbos pamoką Doverio mokykloje. Tai... vienaskaita. Atsisuko į Danielį ir tarė: – Prieš akimirką sakei *desideratum*. Daugiskaita.

– Trokštamas daiktas, – sušnibždėjo Danielis. Violetinės akys sužybčiojo, o netrukus ėmė atrodyti, kad švyti visa jo esybė. Veide išryškėjo pažinimo šypsena. – Tik vienas daiktas. Teisingai.

Kažkur tolumoje stipriai sugaudė bažnyčios bokšto laikrodis.

Vidurnaktis.

Liuciferis priartėjo dar viena diena. Liko šešios.

– Danieli Grigori! – varpus perrėkė Filas. – Negalėsime amžinai jų laikyti atokiau. Tu ir tavo angelai privalote keliauti.

– Išvykstame! – sušuko Danielis. – Dėkoju, – tarė atsisukęs į angelus. – Aplankysime kiekvieną biblioteką, kiekvieną šio miesto archyvą, kol...

Rolandas dvejojo.

– Vienoje, ko gero, yra šimtai bibliotekų.

– Gal pasistenkime jose nesielgti taip destruktyviai? – pasiūlė Anabelė pakreipusi galvą į Arianą. – Mirtingiesiems taip pat rūpi praeitis.

Taip, pagalvojo Liusė, mirtingiesiems labai rūpi jų praeitis. Buvusių gyvenimų prisiminimai ją lankė vis dažniau. Mergina nepajėgė jų nei sustabdyti, nei sulėtinti. Angelai ruošė sparnus

skrydžiui, o Liusinda stovėjo. Užplūdus itin intensyviam prisiminimui jai darėsi silpna.

Tamsiai raudoni plaukų kaspinai. Danielis ir kalėdinis turgus. Liūtis, o ji be palto. Kai paskutiniąkart lankėsi Vienoje... įvyko dar kažkas... durų varpelis...

– Danieli, – Liusė sugriebė jo petį. – Ką žinai apie tą biblioteką, į kurią mane nusivedei? Prisimeni? – Mergina užsimerkė. Ji ne tiek mąstė, kiek juto giliai smegenyse glūdinčią atmintį. – Atvykome į Vieną savaitgalį... nepamenu kada, tačiau mudu nuėjome pažiūrėti *Užburtojoje fleitoje* diriguojančio Mocarto... *Theater an der Wien?* Teatras prie Vienos upės? Norėjai susitikti su draugu, dirbusiu kažkokioje senoje bibliotekoje, jo vardas...

Mergina nutilo, nes atmerkusi akis pamatė, kad kiti spokso negalėdami patikėti. Nė vienas, o juo labiau pati Liusė, nesitikėjo, kad *ji* prisimins, kur ieškoti relikvijos.

Danielis atsigavo pirmas. Jo veide tvykstelėjo linksma šypsena. Liusė žinojo: mylimasis ja didžiuojasi. Ariana, Rolandas ir Anabelė tebežiopsojo it staiga būtų išgirdę merginą prabilus kinų kalba. Šitą, beje, ji irgi mokėjo.

Ariana pasikrapštė ausį.

– Ar man reikėtų vartoti mažiau haliucinogenų, ar LP ką tik, pačiu kritiškiausiu momentu, spontaniškai prisiminė vieną savo praeitų gyvenimų?

– Tu genijus, – Danielis pasilenkė ir stipriai ją pabučiavo.

Liusė nuraudo ir pamėgino tęsti bučinį, tačiau išgirdo kostelėjimą.

– Ei, judu, surimtėkite, – prašneko Anabelė. – Jei sėkmingai atliksime darbą, bučiniams liks pakankamai laiko.

– Sakyčiau, susiraskit nuošalią vietelę, tačiau bijau, kad tada mes jūsų nebeišvysime, – visus prajuokino Ariana.

Liusė atmerkė akis ir pamatė plačiai išskleistus Danielio sparnus. Jų galiukai nubraukė šalin gipso nuolaužas ir užstojo Svarstyklių angelus. Juoda odinė kuprinė su aureole kabojo permesta per petį.

Išbarstytas žvaigždėstrėles Atstumtieji susidėjo į sidabrinius dėklus.

– Eiklių sparnų, Danieli Grigori.

– Jums taip pat, – Danielis linktelėjo Filui.

Angelas apsuko Liusę taip, kad jos nugara atsidūrė prie jo krūtinės. Rankos jaukiai apsivijo merginos liemenį. Pirštai susinėrė ties jos širdimi.

– Fondo biblioteka, – nurodė Danielis kitiems. – Sekite mane, tiksliai žinau, kur ji.

_____

[8] Lot. *desiderata* – kas pageidaujama: daiktai, knygos, reikalingi papildyti kokiai nors kolekcijai (muziejaus, bibliotekos).

Devintas skyrius

TROKŠTAMAS DAIKTAS

Angelus prarijo migla. Jie vėl nuskriejo virš upės. Sulig kiekvienu keturių sparnų porų plastelėjimu pasigirsdavo galingas *šiūkšt*. Jie skrido pažeme, o prislopinta oranžinė gatvės žibintų šviesa priminė lėktuvų leidimosi tako žiburėlius, tačiau angelai leistis neketino.

Danielis buvo įsitempęs. Liusė juto, kad įtampa sruvena per visą jo kūną: abiejose liemenį apglėbusiose rankose, prie jos pečių prigludusiuose angelo pečiuose, netgi sparnų plazdėjime. Mergina suvokė, kaip jaučiasi tvirtai ją apglėbęs mylimasis. Pati taip pat nekantravo atsidurti Fondo bibliotekoje.

Per miglą buvo matyti vos keli orientyrai: aukšta masyvios gotikinės bažnyčios bokšto smailė, apžvalgos ratas su naktyje siūbuojančiomis tuščiomis raudonomis kabinomis ir pritemdytu apšvietimu, žalias varinis rūmų, kuriuose jie nusileido vos atvykę į Vieną, kupolas.

Minutėlę. Rūmus jie jau praskrido. Gal prieš pusvalandį. Liusė pamėgino pasidairyti Olijanos – nuo Svarstyklių angelo smūgio sąmonės netekusios Atstumtosios. Nematė jos ant stogo nei tada, nei dabar.

Kur jie sukiojasi? Gal pasiklydo?

– Danieli?

Angelas neatsakė.

Tolumoje suskambo bažnyčios varpai. Jie aidėjo jau ketvirtą sykį nuo tos akimirkos, kai Liusė, Danielis ir kiti pakilo pro išdaužtą muziejaus stoglangį. Jau ilgai skrenda. Ar gali būti, kad laikrodis muša tris valandas ryto?

– Kur ji *yra*? – sau po nosimi sumurmėjo Danielis, pakrypęs į kairę skriedamas palei upės vagą.

Nutolęs nuo upės jis atsidūrė plačioje aveniu. Abiejose gatvės pusėse rikiavosi tamsios universalinės parduotuvės. Šią gatvę Liusė jau buvo mačiusi. Jie skraidė ratais.

– Maniau, jog tiksliai žinai, kur toji biblioteka yra! – Ariana pasitraukė iš rikiuotės, kuria jie skrido – Danielis ir Liusė priekyje, o Rolandas, Ariana ir Anabelė susispaudę į trikampį už jų nugarų – ir, staigiai nėrusi kokias dešimt pėdų žemyn, atsidūrė pakankamai arti, kad galėtų kalbėtis.

Angelės plaukai stirksojo į visas puses, o vaivorykštiniai sparnai mirgėjo rūke.

– Aš *žinau*, kur biblioteka, – atšovė Danielis. – Bent jau žinau, kur ji *buvo*.

– Suki ratus, Danieli.

– Ariana, – Rolandas prabilo įspėjamu tonu, saugomu toms retoms progoms, kai Ariana persistengia. – Leisk jam susikaupti.

– Aha, aha, aha, – angelė pavartė akis. – Verčiau grįžkime į rikiuotę.

Suplakusi sparnais taip, kaip kai kurios merginos klapsi blakstienomis, ji pirštais parodė taikos ženklą ir grįžo į savo vietą.

– Gerai, kur *buvo* ta biblioteka? – paklausė Liusė.

Danielis atsiduso, šiek tiek suskliaudė sparnus ir staigiai krito penkiasdešimt pėdų. Merginai į veidą trenkė stiprus šalto vėjo gūsis, o jos skrandis šoktelėjo. Danieliui staiga sustojus, atrodė, kad angelas nusileido ant nematomo lyno, įtempto virš namais apstatytos gatvės.

Gatvė buvo tuščia ir tamsi. Iš abiejų pusių driekėsi vos keli akmeniniai sublokuoti namai, kurių langinės buvo nakčiai užvertos. Siauruose gatvės kampuose stovėjo mažyčiai automobiliai. Šalia grįsto, palei gerai prižiūrėtus kiemus vingiuojančio šaligatvio augo jauni ąžuoliukai.

Kiti angelai kybojo ore virš Danielio ir Liusės, pakilę dvidešimt pėdų nuo gatvės.

– Štai čia, – ištarė Danielis. – *Čia*. Šeši kvartalai nuo upės, į vakarus nuo *Türkenschanzpark*[9]. Galiu prisiekti, biblioteka stovėjo čia. Nieko panašaus čia nebuvo, – angelas mostelėjo į niekuo neišsiskiriančius akmeninius pastatus.

Anabelė susiraukė ir prisitraukė kelius prie krūtinės. Vos plazdantys sidabriniai sparnai laikė ją ore. Sukryžiuotos kulkšnys kyšojo iš džinsų, švietė ryškiai rožinės kojinių juostelės.

– Manai, pastatas sunaikintas?

– Jeigu taip, – prabilo Danielis, – neįsivaizduoju, kaip surasime relikviją.

– Pakliuvome, – susierzinusi Ariana spyrė į debesį ir įsispoksojo į palengva rytų pusėn plaukiančias nepažeistas gijas. – Tai visiškai nedžiugina.

– Gal keliaukime į Avaloną? – pasiūlė Rolandas. – Sužinosime, ar Kemo grupei pasisekė labiau.

– Reikalingos visos trys relikvijos, – atsakė Danielis.

Liusė lėtai pasisuko angelo glėbyje ir pažvelgė jam į veidą.

– Tai tik kliūtis. Prisimink, ką patyrėme Venecijoje. Aureolę turime. Gausime ir *desiderata*. Tai svarbiausia. Kada paskutinįsyk lankėmės toje bibliotekoje? Prieš du šimtus metų? Žinoma, viskas pasikeitė, tačiau tai nereiškia, kad reikia pasiduoti. Mums tereikia... tereikia...

Visi į ją žiūrėjo, tačiau Liusė nežinojo, ką daryti. Tesuprato, kad pasiduoti jie negali.

– Vaikas teisus, – prašneko Ariana. – Nepasiduosime. Mes... – Angelės sparnai staiga ėmė tirtėti.

Anabelė sukliko. Jos kūnas persivertė ore, sparnai sudrebėjo. Liusę apglėbusios Danielio rankos taip pat suvirpėjo. Ūkanotos nakties dangų ypatinga pilkuma nudažė horizonte besikaupianti audra. Liusė žinojo, jog tai laiko drebėjimų spalva.

Liuciferis.

Mergina kone išgirdo šnypščiantį jo balsą, sprandu pajuto alsavimą.

Ji sukaleno dantimis. Primityvaus virsmo šėlsmą taip pat juto giliai viduje. Atrodė, kad viena po kitos – it grandinė – veriasi žaizdos.

Apačioje stovintys namai žėrėjo. Gatvių žibintai susidvejino. Atrodė, kad net oro atomai skyla. Liusė susimąstė: kaip drebėjimas veikia apačioje savo lovose miegančius miestelėnus? Ar jie ką nors jaučia? Jeigu ne, ji jiems pavydi.

Mergina bandė šaukti Danielį vardu, tačiau balsas suskambo keistai iškreiptai. Tarsi ji būtų po vandeniu. Liusė užsimerkė, tačiau pajuto šleikštulį. Atsimerkusi pamėgino sutelkti dėmesį į masyvius baltus ant drebančių pamatų stovinčius namus. Šie virto abstrakčiomis baltomis dėmėmis.

Staiga Liusė pamatė, kad vienas statinys nejuda tarsi būtų visiškai neveikiamas kosmoso svyravimų. Baltos drebančios gatvės viduryje stovėjo nedidelis rudas namas.

Prieš sekundę jo ten nebuvo. Pastatas tarsi išniro iš vandens krioklio ir buvo matomas vos akimirką. Tada susidvejino, sumirgėjo ir dingo ilgoje šiuolaikinių vienspalvių sublokuotų namų eilėje.

Kad ir kaip būtų, akimirksnį namas ten stovėjo. Vienintelis stabilus dalykas viską ryjančiame chaose. Neegzistuojantis ir kartu esantis Vienos gatvės dalimi.

Laiko drebėjimas liovėsi ir Liusę bei angelus supantis pasaulis nurimo. Niekada jis nebūdavo tykesnis nei tomis akimirkomis po laiko virpesių.

– Matėt?! – linksmai šūktelėjo Rolandas.

Anabelė krestelėjo sparnus, pirštais ištiesino jų galiukus.

– Tebemėginu atsigauti po šio sukrėtimo. *Nekenčiu* tokių dalykų.

– Aš taip pat, – suvirpėjo Liusė. – Kai ką pamačiau, Rolandai. Rudą namą. Kas tai? Fondo biblioteka?

– Taip. – Danielis apskriejo ratu vietą, kurioje Liusė buvo mačiusi namą.

– Gal tie sumauti drebėjimai vis dėlto kuo nors *naudingi*? – pareiškė Ariana.

– Kur dingo namas? – paklausė Liusė.

– Vis dar ten. Tiesiog jo nėra *čia*.

– Girdėjau istorijų apie tokius dalykus. – Rolandas pirštais persibraukė tankias tamsiai geltonas suveltas sruogas. – Nemaniau, kad taip išties nutinka.

– Kokius dalykus? – Liusė pašnairavo bandydama vėl įžvelgti rudąjį pastatą, tačiau modernių pastatų eilė liko kaip buvusi. Tik nuogos medžių šakos lankstėsi vėjyje.

– Toks reiškinys vadinamas Patina, – paaiškino Danielis. – Būdas apgaubti realybę laiko ir erdvės vienetu...

– Realybės pertvarkymas, siekiant ką nors paslėpti, – pridūrė Rolandas, skraidžiodamas šalia Danielio ir žvilgčiodamas žemyn tarsi būtų tebematęs namą.

– Taigi, kol ši gatvė egzistuoja vienoje ištisinėje realybėje, – Anabelė mostelėjo į sublokuotus namus, – po ja glūdi kitas, atskiras, pasaulis, kuriame šis kelias veda į mūsų ieškomą Fondo biblioteką.

– Patina – realybes skirianti riba, – prabilo Ariana susikišusi nykščius po kombinezono petnešomis. – Tik *ypatingiesiems* matomas lazerių šviesų spektaklis.

– Panašu, kad jūs nemažai žinote, – nusistebėjo Liusė.

– Aha, – išsiviepė Ariana, tarsi norėdama spirti dar kokiam debesiui. – Išskyrus tai, kaip tą Patiną įveikti.

Danielis linktelėjo.

– Vos keletas būtybių pajėgia sukurti Patinas ir stiprią jų apsaugą. Biblioteka čia. Ariana teisi. Turime rasti kelią vidun.

– Teko girdėti, jog patekti į Patiną galima per Pranešėją, – pasakė Ariana.

– Kosmoso legenda, – papurtė galvą Anabelė. – Kiekviena Patina skirtinga. Būdas patekti į vidų visiškai priklauso nuo kūrėjų. Jie suprogramuoja kodą.

– Kartą vakarėlyje girdėjau Kemą pasakojant, kaip jis pateko į Patiną, – prabilo Rolandas. – O gal tai buvo istorija apie vakarėlį, į kurį įsibrovė per Patiną?

– Liuse! – staiga sušuko Danielis. Visi, esantieji ore, krūptėlėjo. – Tu. Visada tu.

Liusė truktelėjo pečiais.

– Visada aš? Ką?

– Tu visada skambindavai varpeliu. Tu galėjai patekti į biblioteką. Tereikia paskambinti varpeliu.

Liusė apsidairė tuščioje gatvėje. Rūkas buvo viską nuspalvinęs rudai.

– Apie ką kalbi? Kokiu varpeliu?

– Užsimerk, – paliepė Danielis. – Prisimink. Grįžk į praeitį ir rask skambučio virvelę...

Mergina išsyk grįžo į biblioteką, į tą laiką, kai Vienoje lankėsi drauge su Danieliu. Ji tvirtai stovėjo ant žemės. Lijo, ant veido buvo išsidraikę plaukai. Tamsiai raudoni plaukų kaspinai buvo permirkę, tačiau Liusė nesuko galvos. Kažko ieškojo. Kieme vingiavo trumpas takelis. Už bibliotekos stovėjo tamsi pašiūrė. Lauke buvo šalta, o

viduje žėrėjo ugnis. Ten, apipelėjusiame kampe prie durų, nuo didelio sidabrinio varpelio kabėjo pinta, baltais bijūnų žiedais siuvinėta virvė.

Liusė ištiesė ranką ore ir truktelėjo.

Angelai aiktelėjo. Liusė atsimerkė.

Šiaurinio gatvės pakraščio viduryje šiuolaikinių namų eilėje įsiterpė nedidelis rudas namas. Iš kamino rangėsi dūmai. Ant palangės stovinti lempa, matoma iš paradinės namo pusės, skleidė vienintelę – be angelų sparnų švytėjimo – blausiai geltoną šviesą.

Angelai tyliai nusileido tuščioje gatvėje. Liusę apglėbusios Danielio rankos atsipalaidavo. Vaikinas pabučiavo jai plaštaką.

– Prisiminei. Šaunuolė.

Rudasis namas buvo vienaukštis, o aplink jį kilo trijų aukštų pastatai, todėl už bibliotekos buvo galima išvysti lygiagrečias gatves, daugiau modernių baltų akmeninių namų. Pats pastatas buvo neįprastas. Liusė įdėmiai nužvelgė šiaudinį stogą, vartus su stogeliu žolėmis apžėlusios pievelės pakraštyje, medines asimetriškos arkos formos duris. Visa tai priminė viduramžius.

Mergina žengė namo link ir susivokė atsidūrusi ant šaligatvio. Akys užkliuvo už didelės bronzinės lentelės, įspaustos į plūkto molio sieną. Didelės kaltinės raidės paminklinėje lentoje skelbė: *Fondo biblioteka, 1233*.

Liusė apsižvalgė įprastai atrodančioje gatvėje. Buvo matyti plastikinių vandens butelių prikrautos šiukšliadėžės, mažyčiai europietiški automobiliai, sustatyti taip arti vienas kito, kad lietėsi buferiai. Kelyje žiojėjo negilios duobės.

– Taigi, esame realioje Vienos gatvėje...

– Būtent, – atsiliepė Danielis. – Dieną matytum kaimynus, tačiau jie tavęs nepastebėtų.

– Ar Patinos populiarios? – susidomėjo Liusė. – Gal viena jų buvo virš trobelės saloje, Džordžijoje?

– Itin retos. Išties vertingos, – Danielis papurtė galvą. – Toji trobelė tebuvo nuošaliausia saugi vieta, kokią sugebėjome rasti per tokį trumpą laiką.

– Neturtingo žmogelio Patina, – įsiterpė Ariana.

– Tiksliau, pono Koulo vasarnamis, – pridūrė Rolandas.

Ponas Koulas dirbo mokytoju „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje. Buvo mirtingas žmogus, tačiau nuo pat angelų pasirodymo mokykloje dienos tapo jų draugu ir dabar dangstė išvykusią Liusę. Ponui Koului reikėjo dėkoti už tai, kad tėvai dėl dukters nesijaudina labiau nei įprastai.

– Kaip kuriamos Patinos? – pasidomėjo Liusė.

Danielis papurtė galvą.

– Žino tik Patinos meistrai. Tokių yra vos keletas. Ar pameni mano draugą, mokslų daktarą Otą?

Mergina linktelėjo. Vyro vardas sukosi ant liežuvio galo.

– Jis čia gyveno kelis šimtus metų ir netgi pats nežinojo, kaip Patina atsidūrė šioje vietoje. – Danielis įdėmiai tyrinėjo pastatą. – Nežinau, kas dabar dirba bibliotekininku.

– Eime, – pakvietė Rolandas. – Jeigu dezideratas yra čia, turime jį rasti ir dingti iš Vienos anksčiau nei Svarstyklės persigrupuos ir mus suseks.

Atitraukęs vartų skląstį angelas palaukė, kol visi įeis. Į rudą pastatą vedantis iš akmenukų išpiltas takelis skendėjo laukinėse violetinėse frezijose ir susivijusiose maloniaus aromato orą pripildančiose laukinėse orchidėjose.

Grupė priėjo sunkias medines lenktas duris su plokščiu geležiniu belstuku. Liusė sugriebė Danielio ranką. Anabelė pabeldė.

Jokio atsakymo.

Liusė apsidairė ir pamatė skambučio virvelę, išsiuvinėtą lygiai taip pat, kaip ta, kurią ji timptelėjo ore. Pažvelgė į Danielį. Šis linktelėjo.

Mergina patraukė virvelę ir durys girgždėdamos lėtai atsivėrė, tarsi pats namas būtų jų laukęs. Angelai įsistebeilijo į žvakėmis nušviestą koridorių, tokį ilgą, kad Liusė nematė pabaigos. Interjeras buvo kur kas įspūdingesnis, nei buvo galima tikėtis pamačius išorę. Žemos, skliautuotos lubos priminė kalne iškastą geležinkelio tunelį. Sienos buvo sumūrytos iš dailių švelniai rožinės spalvos plytų.

Kiti angelai pasikliovė Danieliu ir Liuse, nes tik tuodu jau kartą buvo lankęsi bibliotekoje. Nepaleisdamas mylimosios rankos Danielis pirmas peržengė slenkstį.

– Sveiki! – šūktelėjo jis.

Ant plytų mirgėjo žvakių šviesa. Kiti angelai žengė vidun ir Rolandas uždarė duris. Eidama Liusė suvokė, kad koridoriuje be galo tylu, aidėjo tik žingsniai, jiems tapsint lygiomis akmeninėmis grindimis.

Mergina stabtelėjo prie pirmų atvirų durų kairėje pusėje. Užplūdo prisiminimai.

– Štai, – parodė į kambarį. Tamsioje patalpoje gelsvai švietė tik ant palangės stovinti lempa, ta pati, kurios šviesą jie buvo matę lauke. – Ar ne čia daktaro Oto kabinetas?

Buvo pernelyg tamsu, kad būtų buvę galima aiškiai įsižiūrėti, tačiau Liusė prisiminė ugnį, linksmai žėrinčią tolimajame kambario kampe įrengtame židinyje. Jos prisiminimuose palei židinį stovėjo keli tuzinai lentynų, prikimštų odinių mokslų daktaro Oto knygų nugarėlių. Argi jos praeities „aš“ neištiesdavo vilnonėmis kojinėmis apautų kojų ant pakojo priešais židinį ir neskaitydavo IV *Guliverio kelionių* knygos dalies? Argi laisvai besiliejantis daktaro sidras nepripildydavo kambario obuolių, gvazdikėlių ir cinamono kvapo?

– Tu teisi, – Danielis paėmė švytinčią žvakidę iš plytų nišos koridoriuje ir laikė ją norėdamas ryškiau apšviesti kambarį.

Židinio grotelės buvo uždarytos, medinis senovinis sekreteras kampe – taip pat, netgi šiltoje žvakės šviesoje oras atrodė šaltas ir troškus. Lentynos buvo įlinkusios nuo dulkėmis apklotų knygų. Langą į kadaise judrią gatvę dengė tamsiai žalios užuolaidos. Piršosi niūri mintis, jog kambarys apleistas.

– Nieko keista, kad jis neatsakė nė į vieną laišką, – ištarė Danielis. – Panašu, kad daktaras iškeliavo į kitą pasaulį.

Liusė nužingsniavo prie lentynų ir perbraukė pirštu dulkėtą nugarėlę.

– Ar manai, kad vienoje šių knygų gali glūdėti trokštamas daiktas, kurio ieškome? – Mergina ištraukė gotikiniu šriftu spausdintą Petrarkos *Kanconjerę*. – Mano galva, daktaras Otas neprieštarautų, jeigu apsižvalgytume, ieškodami trokšt...

Mergina nutilo. Kažką išgirdo. Tyliai dainavo moteris.

Angelai sužiuro vienas į kitą. Į tamsią biblioteką atsklido dar vienas garsas. Prie vaiduokliškos dainos prisidėjo batų klapsėjimas ir riedančio vežimo tarškėjimas. Danielis nuskubėjo prie atvirų durų, Liusė nusekė iš paskos ir atsargiai dirstelėjo į koridorių.

Į jų pusę driekėsi tamsus šešėlis. Skliautuoto, tunelį primenančio koridoriaus nišose iš rausvo akmens esančios žvakės mirkčiodamos iškraipė šešėlį ir jo iškyšas pavertė šmėkliškomis bei neįtikėtinai ilgomis.

Šešėlio savininkė, pilku siauru sijonu bei garstyčių spalvos susagstomu megztuku vilkinti ir juodus batelius labai aukštais kulnais avinti moteris, žingsniavo jų link. Ji stūmė prašmatnų sidabraspalvį arbatos serviravimo vežimėlį ant ratukų. Ugniniai jos plaukai buvo susukti į kuodelį. Ausyse žvilgėjo elegantiški auksiniai žiedai. Moters eisena ir laikysena kažką priminė.

Niūniuodama bežodę melodiją, moteris šiek tiek kilstelėjo galvą. Ant sienos šmėkštelėjo jos profilio šešėlis. Nosies linkis, smakro kreivė, nedidelis antakių kaulo išsikišimas – Liusę apniko *déjà vu* pojūtis. Ji rausėsi praeituose gyvenimuose mėgindama prisiminti, kur galėjo susipažinti su šia moterimi.

Staiga mergina išbalo. Jokie pasaulio plaukų dažai nebūtų galėję jos apkvailinti.

Arbatos vežimėlį stumianti moteris buvo panelė Sofija Blis.

Pati to nesuvokdama, Liusė stvėrė šaltą žalvarinį žarsteklį, atremtą stove prie bibliotekos durų. Sukandusi dantis, besidaužančia širdimi pakėlė jį it ginklą ir lyg viesulas nuskuodė į koridorių.

– Liuse! – suriko Danielis.

– Di?! – sušuko Ariana.

– Taip, brangioji? – paklausė Sofija ir po sekundės pastebėjo, jog

Liusė į ją taikosi.

Moteris pašoko kaip tik tą akimirką, kai Danielis ranka apglėbė Liusę ir sustabdė jos šuolį.

– Ką tu darai? – sušnibždėjo Danielis.

– Ji yra... ji yra... – Liusė priešinosi ir juto, kaip mylimojo rankos tvilko liemenį. Ši moteris nužudė Penę. Mėgino nužudyti Liusę. Kodėl nė vienas nenori nužudyti jos?

Ariana su Anabele nuskubėjo prie panelės Sofijos ir dviese šią apglėbė.

Liusė sumirksėjo.

Anabelė pabučiavo blyškius moters skruostus.

– Nemačiau tavęs nuo valstiečių sukilimo Notingame laikų... kada tai vyko, 1380-aisiais?

– Manau, tiek daug laiko nepraėjo, – mandagiai atsakė moteris tuo pačiu geraširdės bibliotekininkės balsu, kuriuo „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje apgaulingai sužavėjo Liusę. – Geros buvo dienos.

– Ir aš kurį laiką tavęs nemačiau, – su įkarščiu išpoškino Liusė. Ji ištrūko iš Danielio glėbio ir vėl pakėlė žarsteklį, trokšdama, kad tas daiktas būtų pavojingesnis. – Po to, kai nužudei mano draugę...

– Ak, mieloji, – moteris nekrūptelėjo. Žvelgė į artėjančią Liusę ir liaunu piršteliu tapšnojo per lūpas. – Tai kažkoks nesusipratimas.

Rolandas žengė į priekį ir atskyrė Liusę nuo panelės Sofijos.

– Tu tiesiog primeni kai ką kitą. – Ant peties nusileidusi rami ranka privertė Liusę suklusti.

– Ką turi omeny? – nustebo moteris.

– Ak, žinoma! – Danielis apdovanojo Liusę liūdna šypsena. – Pamanei, kad ji... Derėjo tau papasakoti, kad amžinieji dažnai būna panašūs.

– Nori pasakyti, ji – ne panelė Sofija?

– Sofija Blis? – Atrodė, kad moteris ką tik atsikando ko nors itin rūgštaus. – Ta kalė vis dar malasi aplink? Neabejojau, kad kas nors jau bus padaręs galą jos kančioms. – Ji suraukė nosytę ir pažvelgusi į Liusę truktelėjo pečiais. – Ji mano sesuo, todėl galiu perteikti tik nedidelę dalį įniršio tai šlykščiai bobai, kurį sukaupiau per ištisus metus.

Liusė nervingai nusijuokė. Žarsteklis išslydo iš rankos ir terkštelėjo ant grindų. Mergina įdėmiai nužvelgė vyresnę moterį, ieškodama panašumų į panelę Sofiją – veidas buvo drauge ir senas, ir jaunas – bei skirtumų. Palyginti su juodomis Sofijos akimis, nedidukės šios moters akys spindėjo kone auksine spalva, kurią dar paryškino geltonas megztuko atspalvis.

Scena su žarstekliu Liusę suglumino. Ji atsirėmė į skliautuotą plytų sieną ir susmuko ant žemės. Jautėsi tuščia, nesuprato, ar jai palengvėjo sužinojus, kad neteks vėl susidurti su panele Sofija.

– Atsiprašau.

– Nesijaudink, mieloji, – linksmai atsakė moteris. – Tą dieną, kai vėl sutiksiu Sofiją, pati stversiu arčiausiai esantį sunkų daiktą ir ją prikulsiu.

Norėdama padėti Liusei atsikelti, Ariana ištiesė ranką ir timptelėjo draugę taip stipriai, kad ši šaute šovė nuo žemės.

– Di yra sena draugė. Ir, galėčiau pridėti, aukščiausios klasės vakarėlių liūtė. Metabolizmas it asilo. Sugundžiusi Saladiną, bemaž nutraukė Kryžiaus žygį.

– Oi, nesąmonė! – Di nerūpestingai mostelėjo ranka.

– Be to, ji pati geriausia istorijų pasakotoja, – pridūrė Anabelė. – Bent jau tokia buvo, kol nedingo nuo žemės paviršiaus. Kur gi slapsteisi, moterie?

Ši smarkiai įkvėpė. Auksaspalvės akys sudrėko.

– Tiesą pasakius, įsimylėjau.

– Ak, Di! – jausmingai išdainavo Anabelė ir sugniaužė moters ranką. – Kaip nuostabu.

– Otas, – šnirpštelėjo Di. – Tesiilsi jis...

– Daktaras Otas, – Danielis žengė iš tarpdurio. – Pažinojote daktarą Otą?

– Skersai ir išilgai, – paslaptingoji moteris vėl šnirpštelėjo.

– Oi, kokia aš nemandagi, – susivokė Ariana. – Privalau pristatyti. Danieli, Rolandai, abejoju, ar kada oficialiai teko susitikti su mano drauge Di...

– Kaip malonu. Aš – Paulina Serenitė Bisendžer. – Moteris nusišypsojo, nusišluostė akis nėriniuota nosinaite ir ištiesė ranką Danieliui, paskui Rolandui.

– Ponia Bisendžer, – prabilo Rolandas. – Ar galėčiau paklausti, kodėl merginos vadina jus Di?

– Sena pravardė, brangusis, – atsakė moteris ir apdovanojo Rolandą jai būdinga paslaptinga šypsena.

Paulina atsisuko į Liusę ir auksinės jos akys nušvito.

– Ak, Liusinda. – Užuot ištiesusi vieną ranką, išskėtė abi, ketindama merginą apglėbti. Liusei tai pasirodė kvailoka. – Atsiprašau už taip tave išgąsdinusį nelemtą panašumą. Noriu pasakyti, sesuo primena mane, tačiau *aš* į ją *nepanaši.* Kad ir kaip būtų, tiek daug gyvenimų, tiek daug metų mudvi taip gerai viena kitą pažinojome, kad pamiršau, jog tu gali šito ir neprisiminti. Patikėdavai man slapčiausias paslaptis – meilę Danieliui, baimę dėl ateities, gluminamus jausmus Kemui. – Liusė nuraudo, tačiau moteris to nepastebėjo. – Būtent tau patikėjau mintis apie savo egzistavimą, atsakymus į tau rūpimus klausimus. Tu buvai ta vienintelė nekaltoji, kuria visada galėjau pasikliauti ir būti tikra, kad bus atlikta viskas, kas reikalinga.

– Man... labai gaila, aš neprisimenu, – sumikčiojo Liusė ištiesapgailestaudama. – Ar tu angelas?

– Amžinoji, širdele.

– Teoriškai jie yra mirtingi, – paaiškino Danielis. – Tačiau gali gyventi šimtus metų, netgi tūkstantmečius. Seniai bendradarbiauja su angelais.

– Viskas prasidėjo nuo prosenelio Matūzalio[10], – išdidžiai pareiškė Di. – Jis sugalvojo maldą. Tikrai!

– Kaip jis tai padarė? – paklausė Liusė.

– Na, anomis dienomis ko nors užsigeidę mirtingieji tiesiog *panorėdavo*. Senelis pirmas kreipėsi tiesiai į Dievą ir – tai genialioji dalis – paprašė žinutės, patvirtinančios, kad jis buvo išgirstas. Dievas atsiuntė angelą. Taip atsirado angelas žinianešys. Gabė. Senelis mylėjo Gabę, mylėjo angelus, to išmokė visą savo giminę. Tačiau tai buvo taip seniai.

– Kodėl amžinieji taip ilgai gyvena? – paklausė Liusė.

– Mes apšviestieji. Mūsų giminės istorija, susijusi su žinianešiais angelais, ir savybė angelo didybę suvokti be didžiulio daugeliui mirtingųjų būdingo jaudulio, lėmė ilgesnę mūsų gyvenimo trukmę. Mes – angelų ir mirtingųjų tarpininkai, todėl pasaulis visada jaučia angelišką globą. Žinoma, mus bet kada gali nužudyti, tačiau išvengęs žudynių ir kvailų nelaimingų atsitikimų amžinasis gali gyventi iki pasaulio pabaigos. Dvidešimt keturi mūsiškiai yra paskutiniai išlikę Matūzalio palikuonys. Elgėmės pavyzdingai, tačiau, gėda pripažinti, dabar pradėjome ristis žemyn. Girdėjote apie Žesmaelim vyresniuosius?

Išgirdusi apie nedorąjį panelės Sofijos klaną, Liusė pajuto kūnu slenkantį šaltį.

– Visi jie – amžinieji, – kalbėjo Di. – *Pradžioje* vyresnieji elgėsi kilniai. Buvo metas, kai ir pati su jais bendravau. Žinoma, visi gerieji išsigimė. – Moteris dirstelėjo į Liusę ir susiraukė. – Netrukus po tos dienos, kai buvo nužudyta tavo draugė Penė. Sofija visada buvo šiek tiek žiauri. Dabar tai virto ambicijomis. – Di nutilo, išsitraukė baltą skepetaitę ir nuvalė sidabrinio arbatos vežimėlio kampą. – Štai, kokius nemalonius reikalus tenka aptarinėti susitikus. Vis dėlto yra ir vienas geras dalykas: prisiminei, kaip keliauti mano Patina, – moteris plačiai nusišypsojo Liusei. – Pavyzdinis darbas.

–> *Tu* sukūrei šią Patiną? – nustebo Ariana. – Nė nenutuokiau, kad tą moki!

Vos šyptelėjusi Di kilstelėjo antakį.

– Saugodamasi, kad ja nepasinaudotų, moteris negali atskleisti *visų* savo paslapčių. Tiesa, merginos? – Ji nutilo. – Kadangi mes vėl draugai, papasakokite, kas jus atvijo į biblioteką? Kaip tik ruošiausi sėsti gerti priešaušrio jazminų arbatos. Privalote prisijungti, visada

išsiverdu per daug.

Moteris žengė į šalį. Liusė pamatė sidabrinį vežimėlį su sidabriniu arbatinuku, porcelianinėmis lėkštelėmis, pilnomis mažyčių agurkų sumuštinukų, purių sausainių su razinomis, ir krištoliniu dubeniu, iki kraštų sklidinu tiršto kremo su vyšniomis. Nuo tokio reginio Liusei sugniaužė skrandį.

– Taigi. – Anabelė pirštu suskaičiavo puodelius. – Laukei mūsų.

Di nusišypsojo, apsisuko ir nustūmė vežimėlį koridoriumi tolyn. Taukšint jos kulnams, Liusė ir angelai pasileido iš paskos ir pasuko į dešinėje esantį didžiulį kambarį. Kampe linksmai degė ugnis, stovėjo blizgus ąžuolinis pietų stalas, prie kurio galėjo susėsti ir šešiasdešimt žmonių, kabėjo milžiniškas iš suakmenėjusio medžio kelmo pagamintas ir šimtais žėrinčių krištolinių žvakidžių puoštas sietynas.

Puikiausiais porceliano indais nustatytas stalas buvo paruoštas kur kas gausesniam svečių būriui nei jie. Di ėmė į puodelius pilti garuojančios gintaro spalvos arbatos.

– Čia viskas labai kasdieniška, sėskitės, kur patinka.

Po kelių reikšmingų Danielio žvilgsnių Ariana žengė pirmyn ir švelniai palietė Di nugarą. Ši į taurę pylė kremo ir dėliojo vaisius.

– Tiesą pasakius, Di, mes negalime likti arbatos. Šiek tiek skubame. Supranti...

Danielis taip pat žengė į priekį.

– Ar tave pasiekė naujienos apie Liuciferį? Jis mėgina ištrinti praeitį perkeldamas angelų minias iš Nuopuolio laiko į dabartį.

– Tai paaiškintų drebėjimus, – pildama arbatos į kitą puodelį sumurmėjo Di.

– Ir tu jauti laiko virpesius? – paklausė Liusė.

Moteris linktelėjo.

– Tačiau, jeigu įdomu, daugelis mirtingųjų to nejaučia.

– Atkeliavome čia, nes privalome nustatyti tikrąją Nuopuolio vietą, – paaiškino Danielis. – Vietą, kurioje pasirodys Liuciferis ir Dangaus kariuomenė. Privalome jį sustabdyti.

Keistai nesuglumusi Di toliau pilstė arbatą ir dalijo agurkų sumuštinukus. Angelai laukė atsakymo. Židinyje skilinėjo, traškėjo ir pro groteles virto malkos.

– Ir viskas todėl, kad vaikinas pamilo merginą, – galiausiai ištarė moteris. – Itin nemalonu. Tai atskleidžia pačias blogiausias senųjų priešų savybes, tiesa? Svarstyklės kelia chaosą, vyresnieji žudo nekaltuosius. Vyksta tiek daug bjaurių dalykų, tarsi jūs, puolusieji, neturėtumėt daugiau dėl ko sukti galvų. Išties, turbūt baisiai nuvargote. – Ji apdovanojo Liusę raminama šypsena ir mostelėjo visiems sėsti.

Rolandas atitraukė moteriai kėdę stalo gale ir atsisėdo jos kairėje.

– Gal tu gali mums padėti?

Angelas davė ženklą kitiems prisijungti. Anabelė ir Ariana atsisėdo šalia Rolando, Liusė ir Danielis įsitaisė kitame stalo gale. Liusė uždėjo ranką ant Danielio plaštakos, priglaudė pirštus prie mylimojo pirštų.

Di ant stalo išdėliojo paskutinius arbatos puodelius. Kai liovėsi skimbčioti arbatoje cukrų maišantys šaukšteliai, Liusė atsikrenkštė.

– Di, mes ketiname sustabdyti Liuciferį.

– To ir tikiuosi.

Danielis sugniaužė Liusės pirštus.

– Šiuo metu ieškome trejeto daiktų, atskleisiančių puolusiųjų istorijos pradžią. Sudėti kartu, tie daiktai turėtų nurodyti Nuopuolio vietą.

Di siurbtelėjo arbatos.

– Nuovokus jaunuolis. Ar pavyko ką nors rasti?

Danielis paėmė odinę kuprinę, ją atsegęs parodė iš aukso ir stiklo sukurtą aureolę. Nuo tos akimirkos, kai Liusė panėrė į nugrimzdusią bažnyčią ir atplėšė relikviją nuo statulos galvos, praėjo visa amžinybė.

Di suraukė kaktą.

– Taip, pamenu šį daiktą. Jį sukūrė angelas Šemijaza, tiesa? Netgi priešistorėje jis buvo kandžiai estetiškas. Nebuvo tekstų, kuriuos būtų galėjęs išjuokti, todėl aureolę sukūrė norėdamas pasityčioti iš kvailų mirtingųjų pastangų pavaizduoti angelišką švytėjimą. Juokinga, tiesa? Įsivaizduokite, jeigu ant galvos tektų nešiotis... bjaurų krepšinio lanką. Dvitaškiai ir panašiai.

– Di. – Ariana iš Danielio kuprinės ištraukė knygą ir sklaidė tol, kol paraštėje aptiko pastabą apie dezideratą. – Atvykome į Vieną ieškodami šito, – parodė į užrašą. – Trokštamo daikto. Tačiau laikas senka, o mes nežinome nei kas tai, nei kur šią relikviją rasti.

– Puikumėlis. Atvykote kaip tik ten, kur reikia.

– Taip ir žinojau!– Ariana sukrykštė, atsilošė kėdėje ir pliaukštelėjo per Anabelės, kuri mandagiai knaibė sausainį, nugarą. – Vos tik išvydusi tave, žinojau, kad viskas bus gerai. Turi dezideratą, tiesa?

– Ne, mieloji, – Di papurtė galvą.

– Tuomet... kas? – paklausė Danielis.

– *Aš esu* dezideratas, – plačiai nusišypsojo. – Taip ilgai laukiau, kol būsiu pakviesta į tarnybą.

_____

[9] Vienas didžiausių Vienos parkų, įkurtas 1888 m. toje vietoje, kur 1683 m. Antrosios Vienos apgulties metu buvo pastatyti turkų įtvirtinimai.

[10] Matūzalis – seniausias Biblijoje minimas žmogus, kuris išgyveno 969 metus.

Dešimtas skyrius

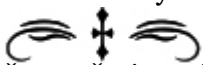

ŽVAIGŽDĖSTRĖLĖ DULKĖSE

– *Tu esi* trokštamas daiktas? – iš Liusės pirštų iškrito agurkų sumuštinukas ir atšokęs nuo puodelio paliko majonezo gumulą ant nėriniuotos staltiesės.

Di šypsojosi. Auksaspalvėse akyse sužėro nutrūktgalviškos kibirkštėlės ir ji atrodė panašesnė į paauglę nei į šimtų metų senumo moterį. Prisegusi žvilgančią raudonų plaukų sruogą prie savo kuodelio, kiekvienam įpylė dar arbatos. Buvo sunku suvokti, jog ši elegantiška, energinga būtybė dar yra ir artefaktas.

– Štai, kaip gavai Di pravardę, tiesa? – paklausė Liusė.

– Taip. – Di atrodė patenkinta. Mirktelėjo Rolandui.

– Vadinasi, žinai, kur yra Nuopuolio vieta?

Išgirdę klausimą visi sukluso. Anabelė atsisėdo tiesiau, ištempė ilgą kaklą. Ariana pasielgė priešingai: sudribo kėdėje, alkūnes padėjo ant stalo, rankas sunėrė po smakru. Rolandas palinko į priekį, susivėlusias sruogas užmetė už peties. Danielis suspaudė Liusės ranką. Ar Di – atsakymas į visus jų klausimus?

Moteris papurtė galvą.

– Galiu padėti sužinoti, kur įvyko Nuopuolis. – Ji padėjo puoduką ant lėkštutės. – Atsakymas manyje, tačiau negaliu jo išreikšti jokiu jums ar man suprantamu būdu. Tol, kol visos dalys neatsidurs savo vietose.

– Ką nori pasakyti tuo *savo vietose*? – susidomėjo Liusė. – Kaip sužinosime, kad tai jau įvyko?

Di nužingsniavo prie židinio ir žarstekliu grąžino nukritusią pliauską į ugnį.

– Sužinosite. Visi sužinosime.

– Ar bent jau žinai, kur yra trečiasis artefaktas? – Rolandas per rankas paleido lėkštę su citrinos griežinėliais, prieš tai vieną įsimetęs sau į arbatą.

– Tikrai taip.

– Mūsų draugai, – tęsė Rolandas, – Kemas, Gabė ir Molė, iškeliavo į Avaloną jo ieškoti. Jeigu galėtum jiems padėti...

– Abu puikiai žinome, kad angelai privalo patys rasti artefaktus, sere Sparksai.

– Numaniau, jog taip atsakysi. – Nenuleisdamas akių nuo Di, angelas atsirėmė į kėdės atlošą. – Prašau, vadink mane Rolandu.

– Numaniau, kad paklausi, Rolandai, – moteris nusišypsojo. – Džiaugiuosi, kad tai padarei. Rodos, pasitikite mano pagalba kovojant su Liuciferiu. – Di pakreipė galvą į Liusę. – Pasitikėjimas svarbus dalykas, tiesa, Liusinda?

Liusė apžvelgė prie stalo sėdinčius puolusius angelus, kuriuos ji prieš ištisas epochas pirmąkart sutiko „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje.

– Tiesa.

Kadaise jai buvo tekę dalyvauti visiškai kitokiame pokalbyje su panele Sofija, kuri pasitikėjimą apibūdino kaip lengvabūdišką siekį, *puikų būdą nusižudyti*. Taip nemaloniai skyrėsi dviejų kūnais viena kitą primenančių, tačiau itin nepanašių sielomis, būtybių žodžiai.

Di ištiesė ranką į viduryje stalo padėtą aureolę.

– Ar galiu?

Danielis padavė daiktą, kuris, kaip Liusė žinojo iš savos patirties, buvo itin sunkus. Atrodė, kad Di rankose aureolė nieko nesveria. Liaunos moters rankų ilgio vos užteko apglėbti auksiniam pakraščiui, tačiau ji sūpavo aureolę it vaiką. Stikle blausiai atsispindėjo Di atvaizdas.

– Dar vienas susitikimas, – švelniai pati sau ištarė moteris. Kai ji pakėlė akis, Liusė negalėjo nuspręsti: Di patenkinta ar liūdna. – Bus nuostabu, kai trečiasis artefaktas atsidurs jūsų rankose.

– Iš tavo lūpų Dievui į ausį, – palinkėjo Ariana pildamasi į arbatą kažkokio skysčio iš storos sidabrinės gertuvės.

– Tai prosenelio maršrutas! – nusišypsojo Di.

Visi šiek tiek nervingai nusijuokė.

– Kalbant apie trečiąjį artefaktą... – Moteris pažvelgė į nedidelį perlų apyrankių raizgalynėje pasislėpusį auksinį laikroduką. – Ar kas nors minėjo, kad derėtų paskubėti?

Sutarškėjo ant lėkštučių statomi puodeliai, subildėjo atitraukiamos kėdės ir aplink stalą sušiugždeno skleidžiami sparnai. Didžiulė svetainė staiga sumažėjo. Išvydus ištiestus Danielio sparnus Liusės kūnu perbėgo jau pažįstamas dilgsėjimas.

Di pamatė jos žvilgsnį.

– Žavu, tiesa?

Užuot nuraudusi, kad buvo sučiupta spoksanti į Danielį, Liusė tik šyptelėjo. Juk Di jų pusėje.

– Kiekvieną kartą.

– Kur trauksim, kapitone? – paklausė Danielio Ariana, į kombinezono kišenes kimšdama sausainius.

– Atgal į Sinajaus kalną, taip? – spėjo Liusė. – Argi ne ten susitarėme susitikti su Kemu ir kitais?

Danielis dirstelėjo durų link. Susijaudinęs suraukė kaktą.

– Tiesą pasakius, nenorėjau apie tai kalbėti, kol nebuvome radę antrojo artefakto, tačiau...

– Tęsk, Grigori, – paskatino Rolandas. – Sužinokim viską.

– Prieš mums išvykstant iš sandėlio, – kalbėjo Danielis, – Filas papasakojo gavęs vieno į Avinjoną išsiųsto Atstumtojo žinią. Kemo grupę sulaikė...

– Svarstyklės? – paklausė Di. – Tebepuoselėja iliuzijas apie savo svarbą kosminėje pusiausvyroje?

– Nesame tuo tikri, – atsakė Danielis, – tačiau panašu. Keliausime į Avinjoną, prie *Pont Saint Bénézet*[11] tilto. – Angelas žvilgtelėjo į Anabelę. Šios veidas užsiplieskė raudoniu.

– Ką?! – sušuko ji. – Kodėl ten?

– Mano pastabos *Stebėtojų* knygos paraštėse leidžia manyti, jog tai apytikrė trečiojo artefakto buvimo vieta. Ko gero, pirmoji Kemo, Gabės ir Molės stotelė.

Anabelė nusuko akis ir nebeištarė nė žodžio. Visi surimtėjo ir patraukė iš valgomojo. Liusė juto nerimą dėl Kemo ir Molės, įsivaizduodama juos, surištus juodais Svarstyklių apsiaustais.

Šnarėdami sparnais angelai grįžo begaliniu siauru koridoriumi, sumūrytu iš plytų. Priėjusi lenktas medines lauko duris, Di pasuko į šalį geležinį durų akutės dangtelį ir dirstėlėjo.

– Hmm. – Dangtelis švystelėjo atgal ir uždengė akutę.

– Kas nutiko? – paklausė Liusė, tačiau Di jau buvo atidariusi duris ir mojo visiems palikti keistą rudąjį namą su kur kas įdomesniu vidum, nei bylojo išorė.

Liusė išėjo pirma. Sustojo verandoje, kuri išties tebuvo tik krūva apšerkšnojusių šiaudų, ir lukterėjo kitų. Vienas paskui kitą pro duris pasipylė angelai: Danielis, atkišęs krūtinę ir sparnus suskliaudęs už nugaros, Anabelė, storus sidabrinius sparnus paskubomis priglaudusi prie šonų, Rolandas, apsigaubęs auksinio marmuro sparnais it nematomu skydu, bei nutrūktgalviškai lauk besiirianti ir nepastebėtą, sparno kraštelį apsvilinusią žvakę keiksnojanti Ariana.

Visi angelai sustojo pievelėje ir džiaugdamiesi, jog vėl atsidūrė gaiviame ore, ėmė mankštinti sparnus.

Liusė atkreipė dėmesį į tamsą. Neabejojo, jog tuo metu, kai jie žengė į biblioteką, turėjo netrukus švisti. Skelbdami ketvirtą valandą ryto dar sykį suskambo bažnyčios varpai. Danguje tebebuvo tas pats auksinis aušros spindesys.

Nejaugi su Di jie praleido vos valandą? Kodėl dabar dangus tamsiai mėlynas it gūdžią naktį?

Baltuose akmeniniuose namuose degė šviesos. Už langų vaikštinėjo žmonės, kepė kiaušinienę, pylėsi į puodelius kavos. Pro laukujes duris ėjo portfeliais nešini vyrai ir dalykiniais kostiumėliais vilkinčios moterys. Nė sykio nedirstelėję į gatvės viduryje susibūrusius angelus, žmonės sėdo į automobilius ir, kaip spėjo Liusė, važiavo į darbus.

Mergina prisiminė Danielio žodžius: Vienos žmonės nemato esančiųjų Patinoje. Nemato jokio rudo namo. Ji stebėjo netvirtai angelų link tapenančią moterį juodu kilpinio audinio chalatu ir polietilenine kepuraite nuo lietaus, vediną gauruotu šunyčiu. Moters

sklypas ribojosi su apžėlusiu prie paradinių bibliotekos durų vedančiu akmenukų takeliu. Moteris ir šuo pasuko juo.

Dingo.

Liusė aiktelėjo, tačiau Danielis parodė jai už nugaros, į kitą bibliotekos pievelės pusę. Mergina apsisuko. Už keturiasdešimties pėdų, ten, kur baigėsi akmenukų takelis ir vėl tęsėsi šiuolaikinis šaligatvis, pasirodė moteris su šunimi. Šis isteriškai kiauksėjo, tačiau šeimininkė žingsniavo, it niekas nebūtų sutrikdęs jos rytinės rutinos.

Keista, pamanė Liusė, kad visa angelų misija – išsaugoti tokį moters gyvenimą. Kad nieko nenutiktų ir jos pasaulis neišnyktų, kad ji niekada nė nepastebėtų, kokiame pavojuje buvo atsidūrusi.

Nors žmonės gatvėje nepastebėjo Liusės ir angelų, jie, be jokios abejonės, matė dangų. Moteris su šunimi nerimastingai dirsčiojo viršun, o iš namų išeinantys žmonės vilkėjo neperšlampamais apsiaustais ir nešėsi skėčius.

– Ar lis? – Drauge su Danieliu Liusė buvo perskridusi ištisus lietaus telkinius, gaivinančias ir linksminančias šiltas liūtis, tačiau... šis kone juodas dangus atrodė grėsmingai.

– Ne, – atsiliepė Di. – Nelis. Tai Svarstyklių darbas.

– Ką? – Liusė pakėlė galvą. Pašnairavo į dangų ir persigando pamačiusi, kad jis kinta ir tamsėja. Audros debesys taip nejuda.

– Dangus pajuodo nuo jų sparnų, – suvirpėjo Ariana. – Ir apsiaustų.

Ne.

Liusė stebeilijosi į dangų tol, kol ėmė šį tą suvokti. Bemaž apsvaigusia galva ji danguje išskyrė vilnijančių pilkšvai melsvų sparnų masę. Ji ištįso it storas dažų sluoksnis ir uždengė kylančią saulę. Plazdantys trumpi, nedailūs sparnai zvimbė it širšių spiečius. Mergina pamėgino juos suskaičiuoti ir jai sugniaužė širdį. Neįtikėtina. Kiek šimtų plūduriuoja viršuje susirinkusioje minioje?

– Mus apsupo, – ištarė Danielis.

– Jie taip arti, – krūptelėjo Liusė matydama neramų dangų. – Ar mus mato?

– Ne, tačiau žino, kad mes čia, – nerūpestingai atsakė Di.

Nedidelė Svarstyklių grupelė nėrė žemyn, pakankamai žemai, kad angelai išvystų jų raukšlėtus, kraugeriškus veidus. Šaltos akys klaidžiojo po erdvę, kur būriavosi Liusė ir kiti, tačiau, vos pasiekę Patiną, Svarstyklių angelai tapo tokie pat akli kaip ir Atstumtieji.

– Mano Patina mus supa tarsi arbatinuko gaubtas ir kuria apsauginę užtvarą. Svarstyklės nei matyti, nei keliauti per ją negali, – Di išspaudė šypseną. – Patina reaguoja tik į tam tikros nekaltos sielos kvietimą.

Šalia suplakė Danielio sparnai.

– Jie nepaliaudami telkia vis didesnes pajėgas. Turime kaip nors

iš čia ištrūkti. Privalome paskubėti.

– Neketinu būti suvyniota į vieną tų kaklus laužančių burkų, – pareiškė Di. – Savuose namuose niekas manęs nesugaus!

– Man patinka, kai ji taip kalba, – sumurmėjo Anabelė Liusei.

– Sekite mane! – sušuko Di ir pasileido bėgti užtverta alėja.

Angelai nurisnojo iš paskos per netikėtai atsiradusį moliūgų daržą, palei įmantrią, apgriuvusią pavėsinę, stovinčią plačiame, vešliai žaliame galiniame kieme.

Rolando smakras nukrypo į dangų – dar tamsesnį, dar tankiau uždengtą sparnų.

– Koks planas?

– Na, iš pradžių... – Di sustojo po dėmėtu ąžuolu sodo viduryje. – Biblioteką reikia sunaikinti.

Liusė aiktelėjo.

– Kodėl?

– Elementarioji mechanika. Ši Patina visada supo biblioteką, todėl su ja turi ir likti. Ketindami prasibrauti pro Svarstykles, atversime Patiną ir parodysime biblioteką. Nenoriu, kad ten knaisiotųsi chaotiškas jų būrys. – Moteris paplekšnojo suglumusį Liusės veidą. – Nesijaudink, mieloji. Didžiąją vertingos kolekcijos dalį jau padovanojau Vatikanui, kai kurios knygos iškeliavo į Hantingtoną ir į mažą nesugadintą miestelį Arkanzase. Niekas nesiilgės šios vietos. Aš – paskutinė bibliotekininkė ir, atvirai kalbant, neplanuoju po šios misijos grįžti.

– Vis dar nesuprantu, kaip mes pro juos prasibrausime, – Danielio žvilgsnis liko prikaustytas prie tamsiai mėlyno sūkuriuojančio dangaus.

– Turėsiu sukurti kitą Patiną, apgaubsiančią tik mūsų kūnus ir užtikrinsiančią saugų perėjimą. Paskui atversiu pirmąją ir suleisiu ten Svarstykles.

– Manau, jau imu suprasti, ką rezgi, – prabilo Ariana, it beždžionėlė užsikorusi ant ąžuolo šakos.

– Biblioteką paaukosime, – susiraukė Di. – Bet bent jau Svarstyklės gražiai liepsnos.

– Palauk, ką reiškia, biblioteką paaukosime? – Rolandas sukryžiavo rankas ant krūtinės ir pažvelgė į Di.

– Vyliausi, kad man padėsi, Rolandai. – Di akyse sušvito žiburiukai. – Puikiai moki sukelti gaisrus, tiesa?

Rolandas kilstelėjo antakius, tačiau moteris jau buvo nusisukusi į medžio kamieną. Žievėje apčiuopė gumbą, truktelėjo it slaptą durų rankenos bumbulą ir atvėrė drevę dydžio sulig spintele. Jos viduje medis buvo nušlifuotas.

Di įkišo ranką ir ištraukė ilgą auksinį raktą.

– Tai štai kaip atidarai Patiną? – paklausė Liusė nustebusi, kad

prireikė tokio materialaus dalyko – rakto.

– Taip, atrakinu, kad galėtume panaudoti savoms reikmėms.

– Kai atversi Patiną ir įsiliepsnos ugnis. – Liusė prisiminė bibliotekos taką, kuriame šunį vedžiojanti moteris akimirką liovėsi egzistavusi. – Kas nutiks namams, žmonėms gatvėse?

– Patina turi tokią keistą savybę. – Di atsiklaupė ir ėmė sode kažką rausinėti. – Kadangi ji egzistuoja tarp realybės praeities ir dabarties, mes galime čia būti ir kartu nebūti, galime drauge egzistuoti dabartyje ir bet kur kitur. Tai vieta, kurioje viskas, ką įsivaizduojame apie laiką ir erdvę, materializuojasi. – Ji pakėlė didžiulio paparčio lapus ir sukišo į purvą rankas. – Joks išorėje esantis mirtingasis nenukentės. Tačiau jeigu Svarstyklės tokie godūs, kaip mes žinome, vos tik atversiu šią Patiną, jie ners mūsų link. Vieną įtemptą akimirką Svarstyklės prisijungs prie mūsų toje realybėje, kai biblioteka stovėjo šioje gatvėje.

– O mes, apgaubti antrosios Patinos, išskrisime, – spėjo Danielis.

– Būtent, – patvirtino Di. – Tada beliks tik užverti pirmąją. Kaip dabar Svarstyklės negali įsigauti vidun, vėliau jie nebegalės ištrūkti lauk. Kai mes saugiai skriesime į mieląjį, senąjį Avinjoną, biblioteka su visais viduje įkalintais Svarstyklių angelais pavirs dūmais.

– Puiku, – nudžiugo Danielis. – Svarstyklės teoriškai liks gyvi, todėl mūsų poelgis Dangiškosios pusiausvyros neiškreips, tačiau jie...

– Sudegs praeityje, bus uždaryti, pašalinti mums iš kelio. Teisingai. Visi pasiruošę? – Di veidas nušvito. – A, *štai*, kur ji!

Liusė ir angelai susibūrė šalia. Di nuvalė purvą nuo sode paslėpto gręžinio angos. Užsimerkė, pridėjo raktą prie širdies ir sušnibždėjo maldą:

– Tesupa mus šviesa, teapglėbia meilė. Saugok mus, Patina, nuo artėjančio blogio.

Moteris atsargiai įkišo raktą į spyną. Riešą pasuko pakankamai smarkiai, kad raktas pajudėtų. Šis galiausiai sugirgždėjo ir pasisuko ketvirtadaliu į dešinę. Di sunkiai atsiduso ir pakilusi nusivalė rankas į sijoną.

– Štai taip.

Ji pakėlė rankas virš galvos, tada labai lėtai, labai ryžtingai priglaudė jas prie širdies. Liusė laukė, kada sujudės žemė, laukė pokyčių, tačiau akimirką atrodė, kad nieko nenutiko.

Stojo mirtina tyla. Liusė išgirdo beveik negirdimą šnaresį – tarsi kas trintų delnus. Atrodė, kad pats oras deformuojasi ir visa – rudas namas, jį supančių Vienos namų eilė, netgi melsvi viršuje sklandančių Svarstyklių sparnai – ima virpėti. Spalvos išsikraipė, susiliejo, tarsi stovint tekančio benzino rūke.

Liusė vis dar galėjo regėti Patiną ir kartu jos nebematė. Akimirką amorfinė riba tapo regima it spalvomis mirguliuojantis vaiskus muilo

burbulas, paskui dingo. Mergina *tebejuto*, kad, skleisdama šilumą ir galingos apsaugos pojūtį, Patina telkiasi nedideliame sodo plotelyje, kur stovi ji ir angelai.

Nuo Di stebuklo visi neteko žado.

Liusė įdėmiai stebėjo intensyviai niūniuojančią seną moterį. Atrodė, kad ji zvimbia. Mergina nustebo suvokusi, jog vidinė Patina sukurta. Tai, kas vos prieš akimirką atrodė neišbaigta, dabar įgavo formą. Di linktelėjo, rankas it maldai sudėjo ant krūtinės.

– Esame Patinos viduje sukurtoje Patinoje. Pačioje saugiausioje ir patikimiausioje vietoje. Kai atversiu išorinį kraštą Svarstyklėms, pasikliaukite šiuo saugumu ir likite ramūs. Niekas negali jums pakenkti.

Vėl sušnibždėjo žodžius: *Tesupa mus šviesa, teapglėbia meilė. Saugok mus, Patina, nuo artėjančio blogio*. Liusė suvokė, kad pati taip pat juos murma. Suskambo ir Danielio balsas.

It šalto oro gūsis šiltame kambaryje atsivėrė skylė. Visi susispietė arčiau, suglaudė sparnus. Liusė atsidūrė viduryje. Visi stebėjo kintantį dangų.

Aukštai viršuje sklido laukinis klyksmas, prie jo prisijungė tūkstančiai kitų balsų. Svarstyklės pamatė Patiną.

Jie ėmė plūsti prie skylės.

Liusė angos beveik neįžiūrėjo, tačiau, ko gero, ji buvo tiesiai virš rudojo namo kamino. Ten patraukė Svarstyklių angelai, primenantys nukritusios uogienės lašą puolančias sparnuotas skruzdes. Jie dunksėjo ant stogo, ant žolės, pakraigėse. Nuo kieto nusileidimo vilnijo jų apsiaustai. Akys šmirinėjo po sklypą: Svarstyklės juto Liusę, Di, angelus ir kartu jų nejuto.

Mergina sulaikė kvėpavimą, stengėsi neišleisti jokio garselio.

Svarstyklės tebeplūdo. Netrukus kiemas šiaušte pasišiaušė nuo sustirusių melsvų sparnų. Padarai apsupo vidinę Di Patiną ir svaidė alkanų vilkų žvilgsnius tiesiai ten, kur, jų manymu, slėpėsi ieškomas grobis, tačiau Svarstyklės nematė saugiai viduje tūnančių angelų, merginos ir amžinosios.

– Kur jie? – sušnarpštė vienas Svarstyklių angelas, braudamasis per savo bendrų minią. Jo apsiaustas užstrigo melsvų sparnų jūroje. – Turi būti kažkur čia.

– Pasirenkite greitai ir iš visų jėgų skrieti į Avinjoną, – sušnibždėjo Di ir sustingo, nes vienas Svarstyklių narys su didžiuliu apgamu ant veido prisišliejo netoli jų Patinos ribų ir kriuktelėjo it pamazgų ieškanti kiaulė.

Arianos sparnai virpėjo. Liusė žinojo, kad draugė prisimena, kaip su ja elgėsi Svarstyklės. Paėmė angelę už rankos.

– Rolandai, kur tas galingas gaisras? – sučiauptomis lūpomis sumurmėjo Danielis.

– Tuoj. – Demonas supynė pirštus, suraukė antakius ir įdėmiai nužvelgė rudąjį namą.

Nuvilnijo sprogimas it detonavus bombą ir Fondo biblioteka išlėkė į orą. Svarstyklės klykdami pakilo į Patinos dangų, jų apsiaustus čiuopiant liepsnų pirštams.

Rolandas pamojo ranka ir skylė, kur kadaise stovėjo biblioteka, tapo ugnimi trykštančiu vulkanu. Pievoje liejosi lavos upės. Ąžuolas užsidegė. Liepsnos įsimetė į jo šakas it į degtukus dėžutėje. Nuo svilinamo karščio, patenkančio pro Patiną, Liusę pylė prakaitas, jai svaigo galva, tačiau net ir tada, kai Svarstykles nubloškė atsiritusios smūgio bangos, mažojoje Patinoje susirinkusi grupė neapdegė.

– Skriskime! – sušuko Di tą akimirką, kai į kiemą įsiveržė karšto, liepsnomis persisunkusio oro sūkurys ir, prarijęs šimtus Svarstyklių angelų, pakėlė juos į žioruojantį centrą. Sukdamiesi tarytum karuselėje padarai nuskriejo per pievą.

– Ar pasirengusi, Liuse? – Merginos liemenį apsivijo Danielio rankos.

Rolandas apglėbė Di. Dūmai atšoko nuo išorinių Patinos sienų, tačiau skaudamas nubrozdintas kaklas Liusei trukdė kvėpuoti.

Danielis atplėšė merginą nuo žemės. Abu pakilo tiesiai į viršų. Akies krašteliu Liusė dešinėje matė marmurinius Rolando sparnus, kairėje – Anabelę ir Arianą. Skleisdami akinamą šviesą, angelų sparnai plakė itin greitai ir energingai. Nuo ugnies jie šaute šovė į gryną orą.

Patina liko atvira. Tebeskraidantys Svarstyklių angelai pajuto, kad buvo apgauti ir įkalinti. Padarai mėgino pakilti iš liepsnos, tačiau Rolandas pasiuntė dar vieną ugnies bangą, kuri juos užliejo ir prispaudė prie degančios žemės. Ugnis svilino raukšlėtą Svarstyklių angelų odą, kol galiausiai jie virto sparnuotais skeletais.

– Dar akimirka... – Di pirštų galiukais ir ramiu žvilgsniu pakoregavo Patinos ribas.

Liusė nužvelgė moterį ir degančių Svarstyklių masę. Įsivaizdavo Patiną užsiveržiant viršuje it apsiaustas aplink kaklą ir uždarant viduje dūstančius Svarstyklių angelus.

– Atlikta! – suriko Di ir Rolandas pakėlė ją aukščiau į orą.

Liusė pažvelgė žemyn, po savo ir Danielio kojomis. Žemė tolo. Grėsminga ugnis blykstelėjo, sumirgėjo ir dingo kažkur kitapus. Apačioje liko balta visiškai nieko nepajutusių šių laikų žmonių pilna gatvė.

Žemė buvo už ištisų mylių. Liusė nebematė raudonose liepsnose kepančių Svarstyklių sparnų. Neverta gręžiotis atgal. Ji privalo galvoti apie kitą relikviją, apie Kemą, Gabę ir Molę, apie Avinjoną.

Pro plonose debesų paklodėse atsiveriančius plyšius šmėkščiojanti žemė tapo akmenuota, tamsiai pilka, nusėta kalnais. Žiemiškas oras atvėso, tapo žvarbesnis. Nesiliaujamas angelų sparnų plazdėjimas

drumstė atmosferos pakraščių ramybę.

Bemaž po valandos skrydžio marmuriniai Rolando sparnai atsidūrė kelios pėdos žemiau Liusės ir Danielio. Angelas nešė Di kaip Danielis Liusę: pečiai buvo prišlieti prie jos pečių, viena ranka buvo apglėbęs amžinosios krūtinę, kita – liemenį. Di, kaip ir Liusė, buvo sukryžiavusi kojas ties kulkšnimis, o aukštakulniai bateliai nesaugiai kybojo aukštai virš žemės. Pro debesis tai pasirodanti, tai vėl dingstanti Rolando ir Di pora atrodė beveik juokingai: tamsūs Rolando raumenys buvo apgaubę trapų vyresnės Di kūną. Jaudulio kibirkštėlės akyse moterį gerokai jaunino. Raudonų plaukų sruogos plaikstėsi ant skruostų, o jos kvapas – kremo ir rožių – sklido ore.

– Ką gi, mano galva, pakrantė švari, – ištarė Di.

Liusė pajuto, kad ją supantis oras ima virpėti. Ruošdamasis dar vienam laiko drebėjimui, kūnas įsitempė. Šįkart virpesius sukėlė ne grėsmingasis Liuciferio Nuopuolis – tai Di naikino Patiną. Prie Liusės odos priartėjo miglota riba, prasiskverbė pro ją. Mergina sudrebėjo iš nesuvokiamo malonumo. Tada migla ėmė trauktis ir virto nedidele šviesos sfera aplink Di. Moteris užsimerkė ir po akimirkos Patiną sugėrė savo oda. Tai vyko bemaž nepastebimai ir buvo vienas gražiausių Liusės kada nors matytų reiškinių.

Di nusišypsojo ir nežymiai mostelėjusi pakvietė Liusę priskrieti arčiau. Abu jas nešantys angelai pakėlė sparnus, kad damos galėtų pasišnekėti.

Amžinoji delnu prisidengė burną ir perrėkdama vėją šūktelėjo Liusei:

– Papasakok man, mieloji, kaip judu susipažinote!

Liusė pajuto, kad už nugaros iš juoko virpa Danielio petys. Įprastas dviem laimingiems žmonėms užduodamas klausimas. Kodėl jis kėlė tokį liūdesį?

Todėl, kad klausimas buvo beprasmiškai sudėtingas.

Todėl, kad atsakymo ji nė nežinojo.

Mergina prispaudė ranka ant kaklo kabantį medalioną. Kaskart, Danielio sparnams stipriai mostėlėjus, papuošalas sušvytuodavo palei odą.

– Na, mudu lankėme tą pačią mokyklą ir aš...

– Ak, Liusinda! – nusikvatojo Di. – Aš tik erzinu. Buvo įdomu, ar jau sužinojai istoriją apie *tikrąjį* susitikimą.

– Ne, Di, – tvirtai pareiškė Danielis. – Ji to dar nežinojo...

– Klausiau, tačiau Danielis nepasakojo. – Liusė pažvelgė į svaiginamai žemai esančią žemę ir pasijuto taip toli nuo tiesos apie pirmą susitikimą, kaip ir nuo namų, išsidėsčiusių palei Adrijos jūrą. – Ta nežinia varo mane iš proto.

– Viskam savas laikas, mieloji, – ramiai ištarė Di, įsmeigusi akis į išgaubtą horizontą. – Galiu lažintis, jog kyštelėjai nosį į *keletą*

ankstesnių gyvenimų.

Liusė linktelėjo.

– Nuostabu. Man tiks ir istorija apie ankstyviausią romaną, kokį gali prisiminti. Nagi, mieloji. Palinksmink seną moteriškę. Tai padės it kokiems Kenterberio piligrimams prastumti laiką iki Avinjono.

Prieš Liusės akis švystelėjo prisiminimas: šaltas, drėgnas kapo rūsys Egipte, kur ji užrakinta su Danieliu... jo lūpos prispaustos prie jos... kūnai prigludę vienas prie kito, tarsi juodu būtų paskutiniai Žemėje likę žmonės...

Vis dėlto vieni jie nebuvo. Ten taip pat tūnojo Bilas. Laukė, stebėjo, troško jos sielos mirties drėgname ir šaltame egiptietiškame kape.

Liusė atsimerkė ir grįžo į dabartį, kur raudonos Bilo akys negalėjo jos rasti.

– Pavargau, – prisipažino.

– Pailsėk, – švelniai pasiūlė Danielis.

– Ne, pavargau nuo to, kad mane baudžia tiesiog už tai, jog myliu tave, Danieli. Nenoriu būti susijusi su Liuciferiu, Svarstyklėmis, Atstumtaisiais ir kitais, kad ir kas jie būtų. Aš ne marionetė. Aš žmogus. Man jau gana.

Danielis apgaubė savo ranka Liusės plaštaką ir spustelėjo.

Di ir Rolandas atrodė taip tarsi norėtų pasiekti merginą ir padaryti tą patį.

– Pasikeitei, mieloji, – pareiškė Di.

– Nuo kada?

– Nuo anksčiau. Niekada negirdėjau tavęs taip kalbančios. O tu, Danieli?

Angelas akimirką tylėjo. Galiausiai prabilo vėjo šniokštimo ir retame ore plazdančių angelų sparnų keliamame triukšme:

– Ne. Tačiau džiaugiuosi, kad dabar ji tą gali.

– Kodėl gi ne? Jūs, vaikai, išgyvenate transdimensinę tragediją. Tačiau ši tvirta ir stipri mergina kartą yra man sakiusi, jog niekada nekirps plaukų, netgi jeigu bus pasmerkta – tavo žodžiai, mieloji, – kaltūnui, it magnetas traukiančiam erškėčių spyglius, nes tie plaukai neišvengiamai susieti su jos siela.

Liusė pašnairavo į seną moterį.

– Apie ką tu kalbi?

Di pasuko galvą į Liusę ir sučiaupė putlias lūpas.

Liusė įsistebeilijo į auksines akis, dailius raudonus plaukus, įsiklausė į subtilų skrendant sklindantį niūniavimą. Staiga galvoje nušvito.

– Pamenu tave!

– Malonu, – atsakė Di. – Ir aš tave pamenu!

– Juk gyvenau lūšnelėje, atviroje stepėje, tiesa?

Di linktelėjo.

– Ir mes *tikrai* kalbėjome apie mano plaukus! Aš... aš kažką medžiodama – gal lapę – pakliuvau į dilgėles...

– Buvai tikra nutrūktgalvė. Tiesą pasakius, drąsa lenkei kai kuriuos stepės vyrus.

– Ištisas valandas krapštei tas dilgėles man iš plaukų.

– Vaizdingai kalbant, buvau tavo mylimiausia tetulytė. Mėgdavai kartoti, kad tokius tankius plaukus gavai velniui prakeikus. Šiek tiek dramatiška, tačiau tuo metu *tebuvai* vos šešiolikos metų. Beje, buvai ne itin toli nuo tiesos. Tokie būna tik šešiolikmečiai.

– Atsakei, kad prakeiksmas tampa tokiu tik tada, jeigu leidiesi prakeikiamas... Sakei... kad galiu išsilaisvinti iš bet kokio prakeiksmo... kad jie yra įžanga į laimę...

Di mirktelėjo.

– Paskui liepei juos nusikirpti. Plaukus.

– Tiesa. Tačiau tu to nepadarei.

– Ne. – Liusei virš plūstelėjo vėsi debesies migla ir susikondensavusi drėgmė nudilgė odą. Mergina užsimerkė. Staiga ją apėmė nepaaiškinamas liūdesys. – Nepadariau. Nebuvau pasirengusi.

– Ką gi, – pasakė Di. – Man tikrai patinka dabartinė tavo šukuosena. Galų gale susivokei!

– Žiūrėkit, – Danielis parodė į pavidalą keičiantį debesų paklotą. – Atvykome.

Jie nusileido į Avinjoną. Virš miesto plytėjo giedras dangus, debesys dairytis netrukdė. Saulės nušviesti angelų sparnai metė šešėlius ant nedidelio viduramžiško miesto. Greta akmeniniai pastatų driekėsi žaliuojančios fermų ganyklos. Bastėsi karvės. Traktorius raižė žemę.

Angelai pakrypo kairėn ir alsuodami slogiu šieno bei mėšlo dvoku praskriejo arklides. Nėrė virš katedros, pastatytos iš tokių pat gelsvų akmenų kaip ir dauguma miesto namų. Jaukioje kavinukėje turistai gurkšnojo kavą. Vidurdienio saulėje miestas švytėjo auksu.

Nuostaba atvykus taip greitai sumišo su Liusei pro pirštus tekančio laiko pojūčiu. Relikvijų jie ieško jau keturias su puse dienas. Pusiaukelė iki Liuciferio Nuopuolio.

– Štai, kur mes keliaujame, – Danielis parodė į tiltą miesto pakraštyje. Šis nesidriekė per visą žėrinčią miesteliu vingiuojančią upę. Atrodė, kad pusė tilto įgriuvo į vandenį. – *Pont Saint Bénézet*.

– Kas jam nutiko? – paklausė Liusė.

Danielis dirstelėjo per petį.

⁂

– Atsimeni, kai Anabelė nutilo, man užsiminus, kad čia keliausime? Tais laikais, kai popiežiai gyveno čia, o ne Romoje, ji įkvėpė vieną vaikiną pastatyti šį tiltą. Kartą architektas pastebėjo

Anabelę, skrendančią per Ronos upę ir nė nemanančią, kad kas nors gali ją matyti. Trokšdamas pasekti angelę į kitą upės pusę, tas žmogus pastatė *Pont Saint Bénézet*.

– Kada tiltas įgriuvo?

– Pamažu bėgant laikui viena arka įsmuko į vandenį. Paskui kita. Ariana sako, jog tas vaikinas – vardu Benezetas – svajojo apie angelus, tačiau apie architektūrą nieko nenutuokė. Anabelė jį mylėjo. Gyveno Avinjone kaip mūza iki pat Benezeto mirties. Jis niekada nevedė, gyveno atokiau nuo Avinjono visuomenės. Miestelyje buvo laikomas pamišėliu.

Liusė stengėsi neprilyginti savo santykių su Danieliu Anabelės ir Benezeto draugystei, tačiau sekėsi sunkiai. Kaip *išties* gali bendrauti angelas ir mirtingoji? Kai visa tai baigsis... jeigu jie nugalės Liuciferį... kas tada? Ar juodu su Danieliu grįš į Džordžiją ir gyvens kaip bet kuri kita porelė, penktadieniais po kino seanso einanti valgyti ledų? O gal visas miestas laikys ja pamišėle kaip Benezetą?

Ar tai beviltiška? Kuo baigsis jų draugystė? Ar meilė išnyks kaip viduramžių tilto arkos?

Mintis dalytis normaliu gyvenimu su angelu buvo beprotiška. Danielio skraidinama dangumi Liusė tą juto visą laiką. Vis dėlto sulig kiekviena diena ji vis labiau mylėjo Danielį.

Jie nusileido ant upės kranto, po svyruokliniu gluosniu. Sunerimusių ančių būrelis nuplasnojo į vandenį. Skaisčioje dienos šviesoje angelai suskleidė sparnus. Liusė stovėjo už Danielio ir stebėjo sudėtingą sparnų susitraukimo į odą procesą. Iš pradžių tyliai šiugždėdami jie ėmė trauktis viduryje. Nežemiškas plunksnas užklojo raumenų sluoksniai. Vėliausiai pasislėpė ploni, beveik permatomi Danielio sparnų galiukai. Prieš išnykdami jie švytėjo. Specialiai pasiūtuose marškinėliuose neliko jokio pėdsako.

Kaip ir kiti architektūra besidomintys turistai, grupelė nužingsniavo prie tilto. Anabelė ėjo kur kas labiau įsitempusi nei įprastai. Liusė pastebėjo, kaip Ariana palietė draugės ranką. Skaisčiai švietė saulė, oras kvepėjo levandomis ir upės vandeniu. Iš didelių baltų akmenų pastatytą tiltą laikė po vandeniu stūksančios aukštos arkos. Vienoje pusėje netoli tilto stovėjo nedidelė akmeninė koplyčia su vieninteliu bokštu. Užrašas skelbė: *Šv. Mikalojaus koplyčia*. Liusė apsidairė, ieškodama tikrųjų turistų.

Koplyčią dengė plonytis sidabraspalvių dulkių sluoksnis.

Visi tylėdami nužingsniavo tiltu, tačiau Liusė pastebėjo, kad sunerimo ne tik Anabelė. Danielis ir Rolandas drebėjo, vengė įėjimo į koplyčią. Mergina prisiminė, kad jiems uždrausta žengti į Dievo šventovę.

Di perbėgo pirštais per siaurų žalvarinių turėklų paviršių ir sunkiai atsiduso.

– Pavėlavome.

– Tai ne... – Liusė palietė dulkes. Lengvos, žėrinčios sidabru. Kaip tos, nuklojusios jos tėvų galinį kiemą. – Nori pasakyti...

– Čia mirė angelai, – monotonišku balsu pasakė Rolandas, įsmeigęs akis į upę.

– B... bet... – sumikčiojo Liusė. – Mes nežinome, ar Gabė, Kemas ir Molė išvis buvo čia atvykę.

– Čia kadaise buvo nuostabi vieta, – prabilo Anabelė. – Dabar ji sudarkyta amžiams. *Je m'excuse, Bénézet.*[12]

Ariana pakėlė virpančią sidabraspalvę plunksną.

– Gabės ženklas. Nesugadinta, vadinasi, Gabė ją išsitraukė pati. Galbūt norėdama įteikti Atstumtajam, bet šis nespėjo plunksnos paimti... – Angelė priglaudė plunksną prie krūtinės ir nusuko akis.

– Maniau, kad Svarstyklės nežudo angelų, – ištarė Liusė.

– Nežudo, – Danielis pasilenkė ir nušlavė šiek tiek dulkių, it sniegas pūpsančių krūvelėje prie jo kojų.

Po dulkių šūsnimi kažkas gulėjo.

Angelo pirštai aptiko dulkiną sidabrinę žvaigždėstrėlę. Nuvalė ją į marškinėlius. Kaskart mylimojo pirštams prisilietus prie buko mirtinai pavojingo galiuko, Liusė sudrebėdavo. Galiausiai Danielis ištiesė strėlę kitiems. Ji buvo pažymėta įmantriai išraityta „Z“.

– Vyresnieji, – sušnibždėjo Ariana.

– *Jie* su pasimėgavimu žudo angelus, – tyliai pasakė Danielis. – Tiesą pasakius, mielai tik tą ir darytų.

Pasigirdo šaižus pokštelėjimas.

Liusė staigiai apsisuko, tikėdamasi pamatyti... pati nežinojo ką. Svarstykles? Vyresniuosius?

Di išskėtė į kumštį sugniaužtus pirštus, kita ranka patrynė krumplius. Liusė pastebėjo medinėse koplyčios duryse atsiradusį plyšį. Panašu, kad pasidarbavo amžinoji. Niekas neatkreipė dėmesio į tai, kad tokia mažutė moteris galėjo padaryti tiek žalos.

– Ar viskas gerai, Di?! – šūktelėjo Ariana.

– Sofijai nederėtų kištis į Liuciferio reikalus, – moters balsas drebėjo iš įtūžio. – Tai ne vyresniųjų rūpestis. Tačiau jums, angelams, ji gali gerokai sukliudyti. Mielai ją nudėčiau.

– Pažadi? – paklausė Rolandas.

Danielis įkišo žvaigždėstrėlę į kuprinę ir ją užsegė.

– Kad ir kaip šis mūšis baigėsi, greičiausiai prasidėjo dėl trečiosios relikvijos. Kažkas ją rado.

– Karas dėl išteklių, – ištarė Di.

Liusė krūptėlėjo.

– Kažkas dėl tos relikvijos žuvo.

– Liuse, nežinome, kas nutiko, – atsakė Danielis. – Ir nesužinosime

tol, kol neatsistosime prieš vyresniuosius. Reikia juos surasti.

– Kaip? – paklausė Rolandas.

– Gal jie nukeliavo ant Sinajaus kalno ir ten mūsų tyko? – spėliojo Anabelė.

Danielis papurtė galvą ir ėmė žingsniuoti.

– Jie nežino kelio. Nebent, kankindami kurį nors angelą, išgavo koordinates. – Danielis sustojo ir nusuko akis.

– Ne, – atsakė Di ir nužvelgė grupelę ant tilto. – Vyresnieji turi savą dienotvarkę. Jie godūs. Trokšta užimti svarbesnę vietą. Nori, kad jų nepamirštų, kaip ir protėvių. Jeigu tektų mirti, jie nori mirti kaip kankiniai, – moteris nutilo. – Ir kokią gi savimeilę glostančią vietą rinktumeisi, norėdamas visiems parodyti savo kankinystę?

Angelai mindžikavo. Blyškiai rožinį dangų stebinčio Danielio sparnai pasišiaušė. Anabelė ilgais nagais perbraukė plaukus. Ariana apglėbė save rankomis ir, pamiršusi visus sarkastiškus žodžius, niūriai įsistebeilijo į žemę. Atrodė, kad vienintelė Liusė nežino, apie ką kalba Di. Pagaliau per byrantį tiltą grėsmingai nuaidėjo Rolando balsas:

– Golgota. Kaukolės vieta.

_____

[11] Šv. Benezeto tiltas Avinjone, pastatytas 1171–1185 m. Jis turėjo 22 arkas, tačiau didžioji jo dalis per 1668 metų potvynį buvo sugriauta. Šiuo metu tiltas tesiekia Ronos upės vidurį.

[12] Pranc. „Atleisk man, Benezetai.“

Vienuoliktas skyrius

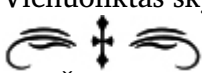

KRYŽIAUS KELIAS

Angelai pasuko į dešinę virš vietos, kuri, ko gero, buvo pietinė Prancūzijos pakrantė. Liusė stebėjo apačioje į tolimą krantą besiritančias bangas. Mintyse ėmė skaičiuoti.

Vidurnaktį prasidės trečiadienis, gruodžio pirmoji. Praėjo penkios dienos nuo grįžimo iš Pranešėjų. Tai reiškė, kad grupelė jau peržengė devynių dienų laikotarpio iki angelų Nuopuolio Žemėn pusiaukelės ribą. Liuciferis ir ankstesnieji jų visų „aš“ jau nukeliavo daugiau nei pusę Nuopuolio maršruto.

Jie turėjo dvi iš trejeto relikvijų, tačiau nežinojo, kokia trečioji, nenutuokė, kaip jas, sudėtas kartu, iššifruoti. Dar blogiau – ieškodami relikvijų įsigijo daugiau priešų. Be to, panašu, kad prarado draugų.

Po Liusės nagais liko Šv. Benezeto tilto dulkių. Kas jei tai buvo Kemas? Per keletą dienų merginos nuotaika pakito nuo abejonių dėl Kemo dalyvavimo misijoje iki liūdesio, pagalvojus, kad jį prarado. Kemas – aršus, niūrus, nenuspėjamas, bauginantis ir visiškai ne toks vaikinas, su kuriuo Liusė norėtų būti... tačiau tai nereiškė, jog jis nerūpi. Tam tikra prasme demonas jai *patiko*.

Gabė. Pietų gražuolė, visada žinanti ką pasakyti ir padaryti. Nuo tos akimirkos, kai juodvi susitiko „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje, ši angelė nieko daugiau neveikė, tik rūpinosi Liuse.

Dabar Liusė norėjo pasirūpinti Gabe.

Molė Zanė taip pat išvyko į Avinjoną drauge su Kemu ir Gabe. Liusė jos bijojo, paskui nekentė... iki to ryto, kai, pro miegamojo langą grįžusi į tėvų namus, savo lovoje rado šią demonę, apsimetinėjančią ja. Didžiulė paslauga. Netgi Kelei patiko leisti laiką su Mole. Ar Molė pasikeitė? Gal tai Liusė jau nebe ta?

Ritmiški Danielio sparnų mostai žvaigždėtame danguje privertė Liusę visiškai atsipalaiduoti, tačiau miegoti ji neketino. Norėjo sutelkti dėmesį į tai, kas galbūt pasitiks juos Golgotoje, pasiruošti tam, kas laukia.

– Apie ką galvoji? – paklausė Danielis, kurio balsas skalbėjo tyliai ir intymiai, jiems skrendant per pašėlusį vėją.

Šiek tiek žemiau priekyje sklendė Anabelė ir Ariana. Jų tamsaus sidabro spalvos vaivorykšte mirgantys sparnai buvo plačiai išskleisti virš žaliojo Italijos aulinuko[13].

Liusė palietė sidabrinį medalioną.

– Bijau.

Danielis ją stipriai suspaudė.

– Liuse, tu tokia drąsi.

– Jaučiuosi stipresnė nei kada nors anksčiau, taip didžiuojuosi visais prisiminimais, kuriuos atgavau pati, ypač jeigu jie padės sustabdyti Liuciferį... – Mergina nutilo ir pažvelgė į dulkėtus nagus. – Tačiau aš tebebijau to, pas ką dabar skrendame.

– Neleisiu Sofijai atsidurti netoli tavęs.

– Bijau ne to, ką ji gali padaryti man, Danieli. Jaudinuosi dėl jos elgesio su žmonėmis, kurie man rūpi. Tiltas, visos tos dulkės...

– Kaip ir tu, labai tikiuosi, jog Kemas, Gabė bei Molė sveiki. – Angelo sparnai galingai suplakė ir Liusė pajuto, kad kyla virš lietaus pritvinkusio debesies. – Tačiau angelai mirtingi, Liusinda.

– Žinau, Danieli.

– Neabejoju. Taip pat supranti, kaip tai pavojinga. Tą žino visi angelai, prisidėję prie mūsų siekio sustabdyti Liuciferį. Prisijungdami jie pripažįsta, jog misija kur kas svarbesnė nei vieno angelo siela.

Liusė užsimerkė. *Vieno angelo siela.*

Štai, ir vėl. Mintis, kurią pirmąsyk išgirdo iš Arianos Las Vegaso blyninėje. Vienas galingas angelas nusvers svarstykles. Vienas pasirinkimas lems tūkstantmečius trukusią kovą.

Atmerkusi akis Liusė pamatė, kad mėnulis paniro į švelnią, baltą virš tamsaus apačioje plytinčio peizažo kylančią šviesą.

– Dangaus ir Pragaro jėgos, – pradėjo ji. – Ar šiuo metu tarp jų

tikrai egzistuoja pusiausvyra?

Danielis tylėjo. Liusė pajuto, kaip pakilo ir nusileido mylimojo krūtinė. Angelas smarkiau suplakė sparnais, tačiau neatsakė.

– Tu žinai, – spaudė Liusė. – Toks pats skaičius demonų vienoje pusėje ir toks pats skaičius angelų kitoje.

Veidą čaižė vėjas.

Pagaliau Danielis prabilo:

– Tiesa, nors viskas nėra taip paprasta. Svarbu ne tūkstantis šen, tūkstantis ten. Kai kurie žaidėjai reiškia daugiau nei kiti. Atstumtieji nieko nelemia. Girdėjai, kaip dėl to rauda Filas. Svarstyklės ne itin reikšmingi – nors niekada negali žinoti, ką jie mano apie savo svarbą, – nutilo. – Arkangelas? Jis vertas tūkstančio žemesniųjų angelų.

– Ar tiesa, kad yra vienas svarbus angelas, dar nepasirinkęs pusės?

Pauzė.

– Taip, tai tiesa.

Kartą ant „Pakrantės“ stogo ji jau meldė pasirinkti. Buvo pats ginčo įkarštis ir netinkamas laikas, dabar jų ryšys stipresnis. Be abejonės – jeigu žinotų, kad Liusė palaikys ir mylės jį nepaisydama nieko, Danieliui būtų lengviau apsispręsti.

– Kas, jeigu tu tiesiog žengtum pirmyn ir... pasirinktum?

– Ne.

– Bet, Danieli, gali visa tai sustabdyti! Gali nusverti svarstykles ir niekam nebereikės mirti, ir...

– Kartoju, ne. Nėra taip paprasta. – Mergina išgirdo atodūsį ir net nepažvelgusi žinojo, kokiu violetiniu atspalviu dabar dega mylimojo akys – sodria, laukinių lubinų spalva. – Dabar jau nebėra paprasta, – pakartojo angelas.

– Kodėl?

– Todėl, kad dabartis nebesvarbi. Atsidūrėme laiko kišenėje. Šis laikas gali liautis egzistavęs. Pasirinkimas nieko nereiškia, kol šis devynių dienų trikdis nebus ištaisytas. Vis dar privalome visa tai sustabdyti. Arba Liuciferis pasieks, ko trokšta, ir ištrins penkių ar šešių tūkstantmečių praeitį, o mes visi pradėsime iš naujo...

– Arba mums pavyks, – nemąstydama išpoškino Liusė.

– Jeigu taip nutiks, – tęsė Danielis, – iš naujo peržiūrėsime gretas.

Dvidešimčia pėdų žemiau skrido Ariana ir lėtai, lyg mėgindama prastumti laiką, atlikinėjo mirties kilpas. Anabelė įskriejo į liūtį – jų angelai paprastai vengia. Išlindo kitoje pusėje šlapiais sparnais ir rožiniais plaukais aplipusiu veidu, tačiau to net nepastebėjo. Nešdamas glėbyje Di, Rolandas, ko gero, paniręs į savas mintis, atsiliko toli nuo visų. Visi atrodė pavargę, išsiblaškę.

– Tačiau, *kai* mums pavyks, argi negalėtum...

– Pasirinkti Dangaus? – pratęsė Danielis. – Ne. Pasirinkau labai

seniai, beveik pačioje Pradžioje.

– Bet aš maniau...

– Pasirinkau tave, Liusinda.

Liusė perbraukė ranka Danielio plaštaką. Juoda it degutas jūra apačioje skalavo dykumos krantus. Nutolęs gamtovaizdis priminė Sinajaus žemę: stačiose pajūrio uolose kur ne kur žaliavo brūzgynai. Mergina nesuvokė, kodėl Danielis turėjo rinktis tarp Dangaus ir meilės.

Ji tetroško Danielio meilės – tačiau kokia kaina? Ar jų meilė verta viso pasaulio ir jo istorijos sunaikinimo? Ar labai seniai pasirinkęs Dangų mylimasis galėjo išvengti šios grėsmės?

Ar būtų Danielis grįžęs ten, kur jo vieta, jeigu meilė Liusei būtų rodžiusi klaidingą kelią?

– Mudu tikime meile, – tarsi skaitydamas jos mintis atsakė Danielis.

Juos prisivijo Rolandas. Kraipydamas sparnus ir sukdamas kūną demonas pamėgino atsidurti priešais porelę. Raudoni Di plaukai sklaidėsi, skruostai liepsnojo. Moteris mostėlėjo Liusei ir Danieliui priartėti. Danielio sparnai grakščiai suplakė visu pajėgumu. Nėrę pro debesį, nusklendė greta Rolando ir Di. Rolandas sušvilpė. Tamsiame danguje vaivorykštės spalvų apskritimu sušvito staigiai atgal pasukusios Ariana ir Anabelė.

– Jeruzalėje dabar beveik keturios ryto, – prabilo Di. – Tai reiškia, jog dar kokią valandą dauguma mirtingųjų, ko gero, miegos arba dėl kitų priežasčių nesirodys mums kelyje. Jeigu Sofija laiko mūsų draugus, ji turbūt planuoja... ką gi, brangieji, privalome paskubėti.

– Žinai, kur jie bus? – paklausė Danielis.

Di akimirką susimąstė.

– Prieš palikdama vyresniuosius žinojau, kad šie visada planavo susirinkti Viešpaties Kapo bažnyčioje, pastatytoje Golgotos šlaite, krikščioniškame senamiesčio kvartale.

Švytinčių sparnų kolona virtusi grupė nusklendė Šventosios Žemės link. Giedras tamsiai mėlynas dangus buvo nubarstytas žvaigždėmis, balti toli apačioje stūksančių pastatų akmenys švietė bjauria ryškiai mėlyna spalva. Nors kraštas atrodė sausas, nuklotas dulkių, vešėjo storos palmės ir alyvmedžių giraitės.

Angelai skriejo virš didžiulių nuožulniame šlaite priešais Jeruzalės senamiestį įrengtų kapinių. Tokių Liusė dar nebuvo mačiusi.

Tamsų, mieguistą, mėnesiena apsiklosčiusį miestą supo aukšta akmeninė siena. Aukštai ant kalno stūksojo Uolos katedra. Auksinis mečetės kupolas švytėjo net tamsoje. Šventovė stovėjo toli nuo sausakimšo miesto ir išsiskyrė ilgomis akmeninių laiptų eilėmis bei kiekvieną įėjimą saugančiais aukštais vartais. Anapus sienų tolimame horizonte buvo matyti keletas šiuolaikinių dangoraižių, tačiau

senamiestyje kur kas mažesni ir senesni statiniai kūrė siaurų, akmenimis grįstų, pėsčiomis patogiausiai įveikiamų gatvelių labirintą.

Visi sutūpė ant aukštų laiptų, žyminčių įėjimą į miestą, pylimo.

– Tai Naujieji vartai, – paaiškino Di. – Artimiausias įėjimas į krikščioniškąjį kvartalą, kuriame stovi bažnyčia.

Vorele leisdamiesi nutrintais laiptais nuo vartų viršaus, angelai sutraukė sparnus. Akmenimis grįsta gatvelė susiaurėjo. Di mosikavo mažyčiu raudonu plastikiniu žibintuvėliu ir vedė visus pirmyn, bažnyčios link. Daugelis akmeninių pastatų turėjo pakeliamas metalines duris. Kaip Liusės tėvų garaže. Ant visų kabėjo spynos. Mergina žingsniavo greta Danielio, laikė jo ranką ir vylėsi geriausia.

Kuo toliau grupelė žingsniavo į miestą, tuo labiau atrodė, kad pastatai spaudžia juos iš abiejų pusių. Praėję dryžuotas arabiško turgaus stogines, jie lindo po akmeninėmis arkomis, pėdino blausiais koridoriais. Oras pakvipo keptu ėriuku, paskui smilkalais ir skalbimo muilu. Sienomis, ieškodamos vandens, kopė azalijų virkščios.

Rajone tvyrojo tyla, drumsčiama tik angelų žingsnių ir kalvose stūgaujančių kojotų. Grupė praėjo uždarytą savitarnos skalbyklą su arabiška iškaba, tada – gėlių parduotuvę su hebrajiškais užrašais apklijuotais langais.

Kad ir kur Liusė pažvelgdavo, išvysdavo nuo gatvės atsišakojančius takus, vienur vingiuojančius pro atvirus medinius vartus, kitur kylančius trumpais laiptais. Atrodė, kad mosuodama pirštu Di skaičiuoja tarpdurius. Staiga ji sustojo kaip įbesta, nėrė pro vėjų nugairintą medinę arką ir dingo. Liusė susižvalgė su angelais ir nusekė iš paskos: keli laipteliai žemyn, posūkis už drėgno, tamsaus kampo, dar keli laipteliai viršun... Staiga visi atsidūrė ant pastato stogo ir sužiuro į dar vieną ankštą gatvelę.

– Štai čia, – niūriai linktelėjo amžinoji.

Bažnyčia užgožė visus netoliese esančius pastatus. Pastatyta iš blyškių lygių akmenų, ji buvo bemaž penkių aukštų. Du grakštūs smailiaviršūniai bokštai stiebėsi dar aukščiau. Pačiame centre stūgsojo neįtikėtino dydžio mėlynas kupolas, primenantis vidurnakčio dangaus marška apgaubtą akmenį. Iš gigantiškų plytų palei visą fasadą buvo suformuotos didžiulės arkos. Jos lenkėsi virš masyvių medinių durų pirmame aukšte ir aukščiau spindinčių vitražinių langų. Prie plytinės trečiojo aukšto lango atbrailos glaudėsi į niekur kylančios kopėčios.

Kai kurios bažnyčios fasado vietos nuo amžiaus buvo pajuodusios ir byrėjo, kitos atrodė neseniai restauruotos. Šalia plytėjo plokščiais akmenimis grįsta aikštė. Už bažnyčios į dangų smigo aukštas baltas minaretas.

– Oho, – Liusė išgirdo savo balsą.

Visi ėmė leistis dar vienais stulbinamais laiptais, vedančiais į aikštę.

Priešais iškilo mažiausiai keturiasdešimties pėdų aukščio sunkios dvigubos durys, nudažytos žalia spalva ir iš abiejų pusių apjuostos trimis glotniomis akmeninėmis kolonomis. Liusės žvilgsnį patraukė įmantri dekoratyvinė juosta tarp durų ir virš jų galvų esančių arkų. Viršuje švytėjo dangų veriantis auksinis kryžius. Tykus, niūrus pastatas kibirkščiavo dvasiniu jauduliu.

– Eime vidun, – pasiūlė Di.

– Mes negalime, – paaiškino Rolandas, traukdamasis nuo bažnyčios.

– Ak, tiesa, – atsakė Di. – Užsiliepsnosite. Manote, jog negalite užeiti, nes čia yra Dievo šventovė...

– Tai ir *yra* Dievo šventovė, – atrėžė Rolandas. – Nenorėčiau būti tas, kuris šią vietą sunaikins.

– Deja, tai netiesa, – nerūpestingai kalbėjo Di. – Čia vieta, kurioje Jėzus kentėjo ir mirė, todėl Sosto akyse ji niekada netapo šventove. Mums reikšminga tik ši nuomonė. Šventovė – tai saugus prieglobstis, užuovėja nuo blogio. Mirtingieji žygiuoja tarp šių sienų ir nenormaliais, tik jiems būdingais būdais meldžiasi, tačiau prakeikimas jūsų čia nepalies, – moteris nutilo. – Tai gerai, nes Sofija ir jūsų draugai – bažnyčios viduje.

– Iš kur žinai? – nustebo Liusė.

Rytiniame kiemo krašte pasigirdo žingsniai per akmenis. Di pašnairavo į siaurą gatvelę.

Danielis stvėrė Liusę per liemenį taip skubiai, kad ši virste užvirto ant angelo. Sulinkusios nuo nešamo didžiulio medinio kryžiaus svorio, po gatvės ženklu, žyminčiu Kryžiaus kelią, už kampo suko dvi pagyvenusios vienuolės. Moterys vilkėjo paprastais tamsiai mėlynais abitais, avėjo storais, patogiais sandalais, joms ant kaklų kabėjo rožiniai.

Liusė, pamačiusi senas maldininkes, kurių amžius galėjo siekti maždaug aštuoniasdešimt penkerius metus, lengviau atsikvėpė. Paklusdama instinktui padėti vyresniam nešti sunkią naštą, ji jau ketino patraukti prie moterų, tačiau liemenį apglėbusio Danielio ranka neatsileido. Vienuolės skausmingai lėtai artėjo prie didžiulių bažnyčios durų. Atrodė neįmanoma, kad jos nepastebėtų už dvidešimties pėdų stovinčios angelų grupės – jie buvo vieninteliai visoje aikštėje, – tačiau visas jėgas sutelkusios į nešulį seserys nė sykio nedirstelėjo jų pusėn.

– Šiek tiek ankstoka pasirodyti Kryžiaus kelio stočių seserims, tiesa? – sušnibždėjo Rolandas Danieliui.

Di išsilygino sijoną, nepaklusnią plaukų sruogą užkišo už ausies.

– Vyliausi, kad to imtis neteks, tačiau turėsime jas nužudyti.

– Ką? – Liusė pažvelgė į paliegusią moterį saulės nugairintu veidu. Pilkos vienuolės akys it akmenėliai glaudėsi giliose veido raukšlėse. – Nori nužudyti tas vienuoles?

Di susiraukė.

– Jos ne vienuolės, mieloji. Tai vyresniosios, kurių būtina atsikratyti, antraip jos atsikratys mūsų.

– Manyčiau, kad jau atrodo lyg jų būtų atsikratyta, – mindžikavo Ariana. – Akivaizdūs Jeruzalės pakartotinio perdirbimo produktai.

Galbūt Arianos balsas atsklido iki vienuolių ir išgąsdino, o gal jos atsidūrė tam tikroje tiksliai numatytoje vietoje, tačiau tą akimirką, pasiekusios bažnyčios duris, moterys sustojo ir pasisuko taip, kad ilga kryžiaus sija it pabūklas per aikštę nukrypo į angelus.

Vienuolė akmenukų akimis iššiepė kraujagyslėmis išraizgytas dantenas ir ėmė kažką grabalioti ant sijos. Danielis įbruko kuprinę Liusei į rankas ir stumtelėjo mylimąją už Di nugaros. Amžinoji neuždengė Liusindos – jos viršugalvis tesiekė merginos smakrą, – tačiau Liusė suprato mintį ir pasilenkė. Angelai pašėlusiu greičiu it vėduokles į šonus išskleidė sparnus. Ariana ir Anabelė pasuko į kairę, Rolandas ir Danielis nėrė dešinėn.

Tokio gigantiško kryžiaus piligrimai atgailaudami neneša. Šis milžiniškas arbaletas, pripildytas žvaigždėstrėlių, buvo skirtas nužudyti visus čia esančiuosius.

Šito Liusė suvokti nespėjo. Vienuolė paleido pirmąjį šūvį. Skriedama į Liusės veidą strėlė sučirškė ore. Sūkuriuodama merginos regėjimo lauke ji vis didėjo...

Di pašoko.

Mažytė moteris plačiai išskėtė rankas. Bukas strėlės galiukas trenkė į patį krūtinės vidurį. Strėlė nuslydo smulkučiu Di kūnu – Liusė žinojo, kad mirtingiesiems ji nepavojinga, – ir žvangtelėjo ant žemės. Jusdama skausmą, tačiau likusi sveikutėlė amžinoji suniurnėjo.

– Presidija, kvaile tu! – aukštu kulniuku nuspirusi strėlę šalin suriko Di vienuolei. Liusė pasilenkė ir įkišo žvaigždėstrėlę į kuprinę. – Žinai, kad manęs sužeisti negali! Dabar suerzinai mano draugus, – ji plačiu mostu parodė į persirengusių vyresniųjų nuginkluoti skuodžiančius angelus.

– Pasitrauk, dezertyre! – atrėžė Presidija. – Reikalaujame merginos! Atiduokite ją ir mes...

Baigti ji nespėjo. Akies mirksniu prie vyresniosios atsidūrė Ariana ir, jai nuo galvos nutraukusi abitą, abiem rankomis sugriebė baltus plaukus.

– Gerbiu vyresniuosius, – sukąstais dantimis iškošė Ariana. – Todėl jaučiu, kad privalau apsaugoti juos nuo gėdos.

Tebelaikydama moterį už plaukų, angelė pakilo nuo žemės. Presidija spardėsi it ore būtų mynusi nematomą dviratį. Ariana pasisuko ir tėškė senės kūną į bažnyčios fasado atbrailą taip smarkiai, kad toje vietoje įlinko. Sumaigytas vyresniosios kūnas sudribo. Šiurpiai kyšojo kojos ir rankos.

Kita nepažįstama vyresnioji numetė pabūklą – kryžių – ir iš visų jėgų skuosdama prie kitoje aikštės pusėje esančios gatvelės mėgino sprukti. Anabelė pakėlė kryžių ir tapo ieties metike. Pasitraukusi atgal it spaudžiama spyruoklė, pašoko ir sviedė sunkų medinį T formos daiktą.

Kryžius – tiksli senovinio kankinimų įrankio kopija – nuskriejo lanku ir pervėrė sulenktą vyresniosios nugarą. Moteris krito kniūbsčia ir ėmė raitytis.

Kiemas nuščiuvo. Visi instinktyviai atsisuko į Liusę.

– Ji sveika! – sušuko Di, iškėlusi į viršų Liusės ranką, tarsi juodvi ką tik būtų laimėjusios bėgimo rungtį.

– Danieli! – Liusė rodė į baltą žybsnį, dingstantį bažnyčioje už Danielio nugaros.

Dvivėrės durys lėtai užsidarė. Pražiopsoję senyvą vienuolį, angelai dabar išgirdo viduje jį žengiant laiptais.

– Sekime iš paskos! – suriko Di ir peržengė suknežintą Presidijos kūną.

Liusė ir Di nuskubėjo paskui kitus. Visi įžengė į tamsią, tylią bažnyčią. Rolandas mostelėjo į kampe esantį laiptatakį. Jis vedė iki nedidelės akmeninės skliautuotos angos, o iš ten kilo ilgesni laiptai. Pernelyg ankštoje vietoje angelai sparnų išskleisti negalėjo, todėl ėmė kiek įmanydami greičiau kopti stačiais laipteliais.

– Vyresnysis nuves mus pas Sofiją, – sušnibždėjo Danielis, nerdamas po akmeniniu tamsių laiptų skliautu. – Jeigu ji laiko kitus... jeigu turi relikviją...

Di uždėjo tvirtą ranką ant Danielio plaštakos.

– Ji negali sužinoti apie Liusę. Privalai neleisti vyresniajam nueiti iki Sofijos.

Danielis dirstelėjo į Liusę, tada pakėlė akis į Rolandą. Šis, skriedamas laiptais tarsi jau anksčiau būtų bėgiojęs akmeninėmis tvirtovėmis, skubiai linktelėjo.

Vos po dviejų minučių Rolandas laukė jų ankštų laiptų viršuje. Ant grindų gulėjo negyvas vyresnysis mėlynomis lūpomis, drėgnomis, negyvomis akimis. Už angelo nugaros kairėje pusėje žiojėjo atviras tarpduris. Laiptų aikštelėje sklido himną primenantis giedojimas.

Liusė suvirpėjo.

Danielis davė ženklą visiems likti savo vietose, o pats dirstelėjo pro lenkto laiptatakio kraštą. Prisispaudusi prie akmeninės sienos, Liusė išvydo nedidelę laiptų apačioje įrengtos koplyčios dalį. Įmantriomis freskomis ištapytas sienas nušvietė daugybė mažyčių prie skliauto grandinėmis prikabintų skardinių lempelių. Ant vakarinės nedidelės patalpos sienos driekėsi Nukryžiavimą vaizduojanti mozaika. Toliau stūksojo eilė gausiai puoštų ir arkomis sujungtų kelių pėdų pločio kolonų, skiriančių kitą, didesnę, sunkiai iš Liusės

slėptuvės įžiūrimą koplyčią. Tarp tų dviejų koplyčių gėlių puokštėse ir pusiau sudegusiose ritualinėse žvakėse skendėjo didžiulis paauksuotas Marijos altorius.

Danielis pakreipė galvą. Tarp kolonų žybtelėjo raudonas blyksnis.

Moteris ilga skaisčiai raudona suknele.

Ji lenkėsi virš altoriaus – didžiulės marmurinės plokštės, puoštos balta nėriniuota marška. Ant altoriaus kažkas gulėjo, tačiau Liusė nematė kas.

Trapi, tačiau patraukli moteris trumpai kirptais pilkais plaukais, suknelės liemenį susijuosusi spalvotu pintu diržu priešais altorių uždegė žvakę ir atsiklaupė. Apnuogindamos daugybę perlų apyrankių ant riešų, rankomis nuslydo plačios rankovės.

Panelė Sofija.

Liusė stumtelėjo Danielį ir, nekantraudama geriau įsižiūrėti, palypėjo laipteliu aukščiau. Plačios kolonos užstojo didesniąją koplyčios dalį, tačiau Danielis merginai padėjo dar šiek tiek pakilti ir ji galėjo matyti daugiau. Patalpoje stovėjo ne vienas, o trys altoriai, ritualines žvakes degiojo trys moterys skaisčiai raudonomis suknelėmis. Dviejų Liusė nepažino.

Sofija atrodė vyresnė, labiau pavargusi nei tuomet, kai sėdėjo už bibliotekininkės stalo. Liusė trumpai nusistebėjo: ar taip nutiko todėl, kad buvimą tarp paauglių ji iškeitė į tuos, kurie iš paauglystės išaugo jau prieš kelis šimtus metų? Šiąnakt Sofijos veidas buvo išdažytas, lūpos raudonos it kraujas. Suknelė buvo dulkėta ir patamsėjusi nuo prakaito ratilų. Girdėtas giedantis balsas priklausė jai. Kai moteris vėl užtraukė giesmę, regis, lotynų kalba, Liusės kūnas susigniaužė. Mergina prisiminė tuos žodžius.

Šį ritualą panelė Sofija atliko paskutinę Liusės naktį „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje. Kai ji jau ketino nužudyti merginą, pro lubas su trenksmu įsiveržė Danielis.

– Paduok man virvę, Vivina, – paprašė panelė Sofija. Jos buvo taip įsitraukusios į tamsiąsias apeigas, kad nejuto palei laiptus už koplyčios susigūžusių angelų. – Gabrielė pernelyg patogiai guli, norėčiau suveržti jai gerklę.

Gabė.

– Nebeliko, – atsakė Vivina. – Teko dvigubai suraišioti Kambrielį. Jis rangėsi. Ak, tebesimuisto.

– Dieve mano, – sušnibždėjo Liusė.

Kemas ir Gabė ten. Ko gero, trečioji suknele vilkinti moteris – Molė.

– Dievas su šituo visai nesusijęs, – sumurmėjo Di. – Sofija pernelyg pamišusi, kad tą žinotų.

– Kodėl puolusieji tokie ramūs? – vėl sušnibždėjo mergina. – Kodėl jie nesipriešina?

– Ko gero, nesuvokia, kad ši vieta *nėra* Dievo šventovė, – atsakė Danielis. – Jie ištikti šoko. Aš tikrai toks būčiau. Sofija tuo naudojasi. Žino, kad angelai būkštauja, jog bet koks žodis ar veiksmas gali bažnyčią paskandinti liepsnose.

– Žinau, kaip jie jaučiasi, – pasakė Liusė. – Privalome Sofiją sustabdyti.

Padrąsinta prisiminimų apie lauke ką tik sunaikintas vyresniąsias, už nugaros stovinčių angelų galios, Danielio meilės, žinios, jog dvi relikvijos jau rastos, mergina patraukė prie durų. Petį sugniaužusi ranka įtraukė ją atgal į koridorių.

– Niekas nejudėkite, – sušnibždėjo Di. Pažvelgė kiekvienam angelui į akis ir įsitikino, jog jie suprato. – Pamačiusios jus, vyresniosios supras, kad kartu yra ir Liusė. Laukite čia, – amžinoji parodė į kolonas, pakankamai storas, kad paslėptų trejetą angelų. – Žinau, kaip susitvarkyti su seserim.

Daugiau nė žodžio netarusi, kulniukais taukšėdama juodų ir baltų plytelių grindimis Di patraukė į koplyčią.

– Sakyčiau, gavai pakankamai virvės, Sofija, – prabilo ji.

– Kas ten? – suspigo persigandusi besiklaupianti Vivina.

Di sukryžiavo rankas ant krūtinės ir niekinamai pliaukšėdama liežuviu, aptarinėjo vyresniųjų darbą.

– Labai prasta puošyba.

Liusė troško pamatyti panelės Sofijos veido išraišką, tačiau Danielis merginą atitraukė.

Pasigirdo drėskimas, dramatiškas aiktėlėjimas ir nuožmus, tylus kikenimas.

– Ak, taip, – atsakė panelė Sofija. – Kekšė sesutė grįžta kaip tik laiku, kad išvystų mano triumfo valandą. Ji pralenks pervertintą tavo pianino rečitalį!

– Tu išties buka.

– Nes neturiu tinkamos virvės? – sušnirpštė Sofija.

– Pamiršk tą virvę, kvaile, – išrėžė Di. – Tu buka dėl daugybės priežasčių. Nemanyk, kad už šiuos darbelius liksi nenubausta.

– Nežemink jos! – sušnypštė trečia vyresnioji.

– Kitaip ji nesupranta, – išsyk atsiliepė Di.

– Dėkui, Lyrika, tačiau galiu ir pati susitvarkyti su Paulina, – nenuleisdama akių nuo sesers pareiškė Sofija. – Kaip dabar tave vadina žmonės? Pi?

– Puikiai žinai, kad mano vardas yra Di. Tik dar norėtum žinoti kodėl.

– Ak, taip, *Di*. Didžiuuuuulis skirtumas. Ką gi, kaip įmanydamos pasidžiaukime trumpučiu susitikimu.

– Paleisk juos, Sofija.

– Paleisti? – sukikeno moteris. – Aš juk noriu, kad jie mirtų, –

žodžiai suskambo garsiau ir Liusė įsivaizdavo Sofiją ranka švystelinčią altorių surištų angelų pusėn. – Labiausiai trokštu *jos* mirties!

Mergina nepajėgė nė aiktelėti. Suprato, apie ką kalba bibliotekininkė.

– Tai nesutrukdys Liuciferiui ištrinti tavo būties, – beveik liūdnai suskambo Di balsas.

– Žinai, tėtis nuolat kartodavo: kad ir kaip būtų, visus mus sieja Pragaras. Kodėl gi dar esant šioje Žemėje nepamėginus gauti to, ko norime? Kur ji, Di? – Sofija nusispjovė. – Kur ta verkšlenanti mergiotė Liusinda?

– Nežinau, – ramiai atsakė Di. – Tačiau atėjau tam, kad tu jos nerastum.

Dabar Danielis leido Liusei prisiglausti šiek tiek arčiau įėjimo į pirmąją koplyčią.

– Nekenčiu tavęs! – suriko Sofija ir puolė seserį.

Rolandas atsisuko į Danielį. Akimis paklausė, ar jie turėtų įsikišti. Atrodė, kad Danielis amžinosios sugebėjimais neabejoja. Angelas papurtė galvą.

Nuo altorių į dvi ant grindų besiraičiojančias seseris žvelgė Sofijai padėjusios vyresniosios. Besigrumiančios moterys dingdavo iš Liusės matymo lauko ir vėl pasirodydavo: Di buvo viršuje, paskui ten atsidūrė Sofija ir galiausiai vėl nugalėjo Di.

Amžinosios rankos rado Sofijos kaklą ir suspaudė. Senas „Kardo ir kryžiaus“ mokyklos bibliotekininkės veidas išraudo, o iš visų jėgų besistengiančios išgyventi jos rankos siekė Di krūtinės.

Sofija lėtai kėlė kelį, kol šis smarkiai rėžėsi į sesers pilvą. Di plačiai išskėtė rankas ir vėl siekė Sofijos kaklo. Pažvelgė į įtūžio iškreiptą veidą, neapykanta liepsnojančias akis.

– Tavo širdis pajuodo, Sofija, – ištarė amžinoji. Švelniame balse suskambo nostalgijos gaidelės. – Tarsi šviesa būtų užgesusi. Niekas nebepajėgia jos įžiebti. Galėjome tik sutrukdyti tau užpulti mus tamsoje, – pasakė ir paleido seserį.

Ši persigandusi smarkiai įkvėpė oro gurkšnį.

– Išdavei mane, – aiktelėjo Sofija, o Di sugriebė jos apykaklę, užsimerkė ir pasisuko ketindama tėkšti sesers galvą į mozaikines grindis.

Tą akimirką pasigirdo nepaliaujamas klyksmas ir Di atsidūrė ore. Sofija išsviedė ją su tokia jėga, apie kokią Liusę buvo pamiršusi. Bibliotekininkė pašoko ant kojų. Raudonu veidu tekėjo prakaitas, balti plaukai buvo išsidraikę. Sofija puolė ten, kur nuskriejusi keletą pėdų gulėjo Di. Liusė pasistiebė ant pirštų galiukų ir krūptelėjo pamačiusi, kad Di akys užmerktos.

– Cha. – Sofija grįžo prie altorių.

Pasikrapščiusi po altoriumi, ant kurio gulėjo surištas Kemas,

ištraukė žvaigždėstrėlių dėklą.

Nišoje tūnantis Rolandas vėl pažvelgė į Danielį. Šįkart angelas linktelėjo.

Ariana, Anabelė ir Rolandas akimirksniu pakilo iš savo slėptuvių ir atsidūrė koplyčioje. Rolandas puolė prie panelės Sofijos, tačiau ši staiga pasilenkė ir mitriai išvengė atakos. Demonas sparnu tėškė jai į veidą, tačiau nuo jo glėbio vyresnioji išsisuko.

Išvydusios angelų sparnus kitos dvi vyresniosios persigandusios susigūžė. Anabelė jas prižiūrėjo, o Ariana išsitraukė šveicarišką kišeninį peiliuką – tą patį rožinį peilį, kuriuo Liusė prieš kelis mėnesius patrumpino angelei plaukus, – ir nupjovė Gabę prie altoriaus laikiusias virves.

– Stokit, arba nužudysiu jį! – suriko Sofija angelams ir pilnomis saujomis strėlių šoko ant Kemo.

Apsižergusi demoną iškėlė sidabrines strėles jam virš galvos.

Tamsūs Kemo plaukai buvo susivėlę ir riebaluoti, blyškios rankos drebėjo. Sofija žvelgė kvailai vypsodama.

– Man taip patinka matyti angelus *mirštančius*, – sukikeno nenuleisdama strėlių. – Ir dar žudyti tokias arogantiškas būtybes. – Ji pažvelgė iš viršaus į Kemą. – Jo mirtis taps tokiu gražiu reginiu.

– Pirmyn, – pirmąkart pasigirdo žemas ir ramus Kemo balsas. Išgirdusi tą murmesį, Liusė vos nesuriko. – Niekada neprašiau laimingos pabaigos.

Liusė matė, kaip Sofija plikomis rankomis ir be jokios sąžinės graužaties nužudė Penę. Daugiau taip nenutiks.

– *Ne!* – sušuko įnirtingai mėgindama išsivaduoti iš Danielio glėbio ir vilkdama jį drauge į koplyčią.

Nepaleisdama strėlių panelė Sofija lėtai atsitiesusi pasisuko į Liusės ir Danielio pusę. Akys sužibo sidabru, plonos lūpos išsikreipė į šiurpią šypseną. Vyresnioji žvelgė į Liusę. Ši vilko Danielį pirmyn ir bandė ištrūkti iš nepermaldaujamo glėbio.

– Turime ją sustabdyti, Danieli!

– Ne, Liuse, tai pernelyg pavojinga.

– Ak, štai, kur tu, mieloji, – išsišiepė panelė Sofija. – Ir Danielis Grigoris! Kaip miela. Laukiau jūsų, – mirktelėjo ji ir virš galvos pakeltą strėlių spiečių sviedė tiesiai į Danielį su Liuse.

_____

[13] Italija driekiasi bato (aulinuko) formos Apeninų pusiasalyje.

Dvyliktas skyrius

NEŠVĘSTAS VANDUO

Tai nutiko per sekundės dalelytę.

Rolandas pargriovė panelę Sofiją ant žemės, tačiau pavėlavo pusę

širdies dūžio.

Penkios sidabrinės žvaigždėstrėlės tyliai sklendė tuščia koplyčios erdve. Išsibarsčiusios akimirką sustingo ore pakeliui prie Liusės ir Danielio.

Danielis.

Liusė prisispaudė prie mylimojo krūtinės. Angelą užvaldė priešingas instinktas: stipriai stumtelėjęs rankomis, jis pargriovė merginą ant grindų.

Iš kairės ir iš dešinės įsiveržusios dvi didžiulių sparnų poros – it plunksnuotos širmos – perskrodė erdvę priešais Liusę ir Danielį, pripildė ją vario bei gryno balto sidabro švytėjimo, o po akimirksnio išnyko.

Kažkas suzvimbė prie kairės Liusės ausies. Atsisukusi ji išvydo, kaip nuo pilkos akmeninės sienos atšoka žvaigždėstrėlė ir tarškėdama krinta ant grindų. Kitos strėlės dingo.

Aplink Liusę nusėdo smulkus vaivorykštinis žvirgždas.

Mirksėdama dulkių migloje mergina žvilgsniu aprėpė kambarį: šalia gūžiasi Danielis. Susierzinusi Di grumiasi užsėdusi besirangančią panelę Sofiją. Anabelė stovi greta kitų be gyvybės ženklų ant grindų tįsančių vyresniųjų. Ariana virpančiose rankose laiko virvagalį ir savo šveicarišką peilį. Vis dar surištas Kemas apstulbęs guli ant altoriaus.

Gabė ir Molė, kurias ką tik išlaisvino Ariana...

Dingo.

Liusės ir Danielio kūnai apkloti dulkių sluoksniu.

Ne.

– Gabe... Mole... – Liusė pakilo ant kelių. Ištiesė rankas ir nužvelgė tarsi niekada nebūtų jų mačiusi. Atvertė delnus. Odoje atsispindėjo žvakių šviesa, dulkes paverčianti tai žėrinčiu auksu, tai ryškiai žvilgančiu sidabru. – Ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne.

Mergina atsigręžė. Žvilgsnį prikaustė Danielio akys. Angelo veidas papilkėjo, akys degė tokiu intensyviu violetiniu atspalviu, kad buvo sunku į jas žiūrėti.

Matyti tapo dar sudėtingiau, nes Liusės regėjimą sudrumstė ašaros.

– Kodėl jos?..

Akimirką viskas nuščiuvo.

Staiga tylą nutraukė žvėries riaumojimas.

Kemas ištraukė koją iš ją laikiusių virvių nusibrozdindamas kulkšnies odą. Iš visų jėgų pasistengė išlaisvinti riešus: maurodamas ir iš pančių vaduodamas dešinę ranką, susidraskė geležiniu strypu prismeigtą sparną ir išsinarino petį. Ranka kabaldavo it būtų buvusi beveik nuplėšta.

Demonas nuo altoriaus šoko ant Sofijos, o Di nustūmė šalin. Visi trys pargriuvo ant žemės. Kemas puolė ant vyresniosios, prispaudė ją

ant šono ir stengėsi sutraiškyti savo svoriu. Moteris sustaugė iš skausmo ir netvirtai prispaudė rankas sau prie veido. Kemas siekė Sofijos kaklo.

– Pats intymiausias žudymo būdas – smaugimas, – pasakė Kemas tarsi cituodamas vadovėlį. – Dabar pasigėrėkime tavo mirties grožiu.

Panelė Sofija grėsmingai priešinosi, gargaliavo ir kriokė. Kemas sugniaužė pirštus ir rankomis žiauriai tvojo jos galvą į grindis. Dar kartą. Ir dar kartą. Iš senosios moters burnos pasruvo už jos lūpdažio spalvą tamsesnis kraujas.

Danielio pirštai palietė Liusės smakrą, pasuko galvą. Angelas suspaudė jos pečius. Akys vėl susitiko. Juodu mėgino negirdėti verksmingų Sofijos dejonių.

– Gabė ir Molė žinojo, ką daro, – sušnibždėjo Danielis.

– Žinojo, kad žus? – paklausė Liusė.

Už jų nugarų inkštė Sofija. Atrodė, kad ji jau susitaikė su tokia mirtimi.

– Jos žinojo, kad sustabdyti Liuciferį yra kur kas svarbiau nei asmeninė gyvybė. Tegu tai labiau nei bet koks kitas įvykis tau įrodo mūsų užduoties būtinybę.

Aplink tvyranti tyla spengte spengė. Panelė Sofija krauju nebekosėjo. Liusei nereikėjo atsisukti, kad suprastų, ką tai reiškia.

Liemenį apsivijo ranka. Pažįstama juodų plaukų kupeta nusileido ant peties.

– Nagi, – ištarė Ariana. – Reikia judu nuprausti.

Danielis stumtelėjo Liusę prie Arianos ir Anabelės.

– Pirmyn, mergaitės.

Liusė bukai nusekė angelėms iš paskos. Jos nuvedė merginą į koplyčios galą, atidarė keletą spintų ir galiausiai rado, ko ieškojo: nedideles juodas lakuotas duris į apvalią, belangę patalpą.

Anabelė uždegė žvakes didelėje žvakidėje ant netoli durų stovinčio plytelėmis iškloto stalo. Taip pat užžiebė žvakes akmeninėje nišoje. Kambarys raudonų plytų sienomis dydžiu priminė didelį sandėliuką be baldų. Ant pakylos stovėjo aštuoniakampis žalia ir raudona mozaika iškloto krikšto baseinas. Išorinę marmurinę pusę juosė dekoratyvinė juosta, vaizduojanti į Žemę besileidžiančius angelus.

Liusė pasijuto labai nelaiminga, viduje tarsi apmirusi. Atrodė, kad net krikšto baseinas iš jos tyčiojasi. Štai ji – mergina, kurios prakeiktoji siela kažkuo ypatinga, prieinama kiekvienam panorėjusiajam, nes vaikystėje jos niekas nepakrikštijo, – ketina nusiplauti dviejų mirusių angelių dulkes. Ar Liusė ir Danielis verti jų gyvybių? Ar gali taip būti? Mintys apie *krikštą* dar labiau įskėlė ir taip jau sudaužytą Liusės širdį.

– Nesijaudink, – perskaičiusi jos mintis, paguodė Ariana. – Tai

nieko nereikš.

Kambario kampe Anabelė rado praustuvę. Vieną po kito į baseiną vertė didžiulius medinius kibirus karšto, garuojančio vandens. Ariana atsistojo šalia Liusės ir nežiūrėdama laikė jos ranką. Anabelė pripylė sklidiną baseiną. Vanduo nuo plytelių nusidažė sodria akvamarino spalva. Angelės pakėlė Liusę virš vandens paviršiaus. Mergina tebevilkėjo megztiniu ir džinsais. Anabelė su Ariana neketino jos nurengti, tačiau pastebėjo aulinius.

– Oi, – tyliai tarė Anabelė, atsegė batus vieną po kito ir nusviedė šalin.

Ariana per galvą numovė medalioną ir įkišo į batą.

Plazdėdamos sparnais angelės pakilo nuo žemės ir nuleido Liusę į šiltą vandenį.

Mergina užsimerkė, panėrė ir šiek tiek patūnojo po vandeniu. Jeigu pravirks, ten ašarų nejus. Ji nenorėjo nieko jausti. Atrodė, kad Penė vėl mirė. Nauja širdgėla atvėrė senas dar neužgijusias žaizdas.

Praslinko labai ilga akimirka. Liusė pajuto po pažastimis slystančias ir viršun keliančias rankas. Vandens paviršius pasidengė pilkų dulkių plėvele. Ji nebežėrėjo.

Mergina neatplėšė akių nuo vandens tol, kol Anabelė nepradėjo per galvą tempti megztinio. Liusė juto, kaip angelė nuvilko jį, o tada ir marškinėlius. Pati ėmė grabalioti džinsų sagą. Kiek dienų vilkėjo šiuos drabužius? Keista išsivaduoti – tarsi nusimestų odos sluoksnį ir žvelgtų į jį, gulintį ant grindų.

Ranka nuo veido nusibraukė šlapius plaukus. Nesuvokė, koks jis purvinas. Tada atsisėdo ant baseino suoliuko, atsirėmė į sienelę ir ėmė virpėti. Anabelė įpylė daugiau karšto vandens, tačiau Liusės drebulio tai nesustabdė.

– Jeigu būčiau likusi koridoriuje, kaip Di ir liepė...

– Kemas būtų miręs, – pasakė Ariana. – Arba kas nors kitas. Sofija ir jos klanas ruošėsi sukelti dulkes. Visi, išskyrus tave, žinojome, kur viskas linksta, – angelė atsiduso. – Todėl išlindai ir mėginai gelbėti Kemą. Tam reikėjo didelės drąsos, Liuse.

– Tačiau *Gabė*...

– Žinojo, ką daro.

– Taip sakė Danielis. Bet kodėl jai reikėtų aukotis dėl...

– Gabė rizikavo, tikėdamasi, kad Danieliui, tau ir mums visiems pasiseks. – Ariana padėjo ranką ant baseino krašto ir parėmė ja smakrą. Perbraukė pirštu vandenį, praskyrė dulkes.

– Negaliu patikėti, kad jos nebėra.

– Jos *nebėra*. Gabė iškeliavo nuo aukščiausio altoriaus.

– Ką? – Liusė ne tą turėjo galvoje. Norėjo pasakyti, kad Gabė buvo jos draugė.

Ariana suraukė antakį.

– Gabė buvo aukščiausio rango Arkangelas. Nejaugi nežinojai? Jos siela buvo verta... Net nežinau, kiek kitų sielų ją galėtų atstoti. Ji buvo labai vertinga.

Liusė niekada nesusimąstė apie draugų padėtį Danguje. Dabar prisiminė tuos kartus, kai Gabė ją saugojo, rūpinosi ja, atnešdavo maisto, drabužių ar padėdavo patardama. Tapo gerąja, dangiškąja Liusės mama.

– Ką reiškia jos mirtis?

– Labai seniai Liuciferis tapo pirmuoju, – tarė Anabelė. Nutilusi dirstelėjo į Liusę ir pastebėjo jos nuostabą. – Jis buvo ten antras po Sosto. Tada sukilo, ir Gabė pakilo viršun.

– Vis dėlto buvimas antruoju po Sosto – keista dovana, – sumurmėjo Ariana. – Paklausk savo seno draugelio Bilo.

Liusė norėjo pasiteirauti, kas užėmė Gabės vietą, tačiau kažkas sulaikė. Galbūt kadaise tai buvo Danielis, nors jo padėtis Danguje buvo abejotina. Juk angelas tvirtai pasirinko Liusę.

– O Molė? – galiausiai pasidomėjo mergina. – Ar jos mirtis... panaikina Gabės mirtį? Kalbant apie pusiausvyrą tarp Dangaus ir Pragaro... – Kalbėdama apie draugus it apie prekes, Liusė jautėsi beširde, tačiau žinojo, kad atsakymas labai svarbus.

– Molė taip pat svarbi, nors ir šiek tiek žemesnio rango, – atsakė Anabelė. – Žinoma, taip buvo prieš Nuopuolį, kai ji pasirinko Liuciferio gretas. Žinau, bloguoju apie dulkes kalbėti negalima, tačiau Molė mane išties erzino. Tiek daug negatyvumo.

Liusė kaltai linktelėjo.

– Pastaruoju metu Molė atrodė pasikeitusi. Tarsi būtų pabudusi. – Anabelė pažvelgė į merginą. – Atsakau į tavo klausimą: pusiausvyra tarp Dangaus ir Pragaro vis dar gali būti pažeista. Belieka stebėti, kaip viskas klostysis. Jei Liuciferiui pasiseks, daug šiuo metu svarbių dalykų gali tapti bereikšmiai.

Liusinda nukreipė žvilgsnį į Arianą. Ši dingo už durų ir triskart paeiliui nusičiaudėjo.

– Sveiki, naftalino gabalai!

Vėl pasirodžiusi tarpduryje, angelė laikė baltą rankšluostį ir didžiulį languotą chalatą.

– Kol kas tiks. Prieš išvykdami iš Jeruzalės, rasime tau kitus drabužius.

Liusė iš baseino nelipo. It įkalbinėdama arklį eiti iš gardo, Ariana supliaukšėjo liežuviu ir ištiesė rankšluostį. Liusė atsistojo. Apgaubta ir šluostoma pasijuto tarsi vaikas. Rankšluostis buvo plonas ir šiurkštus, tačiau chalatas – storas ir šiltas.

– Reikia sprukti, kol neatvyko turistų kavalerija, – pakėlusi Liusės batus pareiškė Ariana.

Kai jos išėjo iš krikšto kambario ir grįžo į koplyčią, saulė jau buvo

pakilusi. Spalvoti spinduliai sklido pro vitražinį Kristaus Žengimą dangun vaizduojantį langą.

Po langu gulėjo kartu surišti panelės Sofijos ir kitų dviejų vyresniųjų kūnai.

Nužingsniavusios į didesnės koplyčios priekį, merginos rado Kemą, Rolandą ir Danielį sėdinčius ant centrinio altoriaus ir tyliai besišnekučiuojančius. Kemas gėrė paskutinę žvaigždėstrėlių kolą, rastą juodoje odinėje Filo kuprinėje. Liusė išties *matė*, kaip kraujuojanti Kemo kulkšnis apsitraukia šašu, o vėliau šis nukrinta. Demonas nurijo paskutinį lašą ir grąžino petį į sąnario duobutę. Sąnarys trakštelėjo.

Pakėlę akis vaikinai pamatė tarp Anabelės ir Arianos stovinčią Liusę. Visi trys nušoko nuo altoriaus, tačiau Kemas žengė pirmas.

Jam artinantis, Liusė stovėjo labai ramiai, nors širdis daužyte daužėsi.

Blyškiame veide žalios Kemo akys žėrėjo it smaragdai. Palei plaukų liniją pūpsojo prakaito lašai, prie kairiosios akies buvo matyti nedidelis įdrėskimas. Aptvarstyti puošnią marlę primenančiu audiniu sparnų galiukai nebekraujavo.

Demonas nusišypsojo. Suėmė Liusės rankas. Paties delnai buvo šilti ir gyvi, o juk neseniai Liusė manė niekada daugiau nebeišvysianti Kemo, jo žėrinčių akių, išsiskleidžiančių auksinių sparnų, neišgirsianti jo balso, pakylančio pasakojant kokį nors juodojo humoro juokelį. Nors mylėjo Danielį labiau už viską, stipriau nei manė esant įmanoma, mergina negalėjo nė pamanyti, jog galėtų prarasti Kemą. Štai kodėl ji metėsi į koplyčią.

– Dėkui, – ištarė jis.

Liusė pajuto, jog dreba lūpos ir ima liepsnoti akys. Nesuvokdama, ką daro, puolė Kemui į glėbį, pajuto rankas apsivejant jos nugarą. Kai demono smakras atsirėmė merginai į viršugalvį, ji pravirko.

Demonas tam netrukdė. Laikė apglėbęs.

– Tu tokia drąsi, – sušnibždėjo.

Kemo rankos sujudėjo, krūtinė šiek tiek atsitraukė. Akimirką Liusė jautėsi sušalusi ir pažeidžiama, tačiau netrukus demono rankas pakeitė kita krūtinė, kitos rankos. Neatmerkusi akių ji suprato, kad tai Danielis. Joks kitas kūnas visatoje taip puikiai nederėjo prie jos.

– Neprieštarausi, jeigu įsiterpsiu? – švelniai paklausė angelas.

– Danieli... – Mergina sugniaužė kumščius ir, trokšdama išspausti visą savo skausmą, stipriai apglėbė mylimąjį.

– Ššš. – Atrodė, kad Danielis ją taip laikė ištisas valandas, palengva siūbuodamas, čiūčiuodamas sparnuose, kol Liusės ašaros išseko, o sunkumas širdyje atlėgo ir ji galėjo nebešniurkščiodama įkvėpti.

– Ar mirusi angelė, – tarė ji į petį, – keliauja į Dangų?

– Ne, – atsakė Danielis. – Angelo po mirties niekas nelaukia.

– Kaip taip gali būti?

– Sostas niekada nesitikėjo, jog angelai sukils, ir nė nenutuokė, kad puolęs angelas Azazelis ištisus amžius praleis giliame Graikijos urve ir, palinkęs virš ugnies, kurs angelams žudyti skirtą ginklą.

Liusės krūtinė vėl sudrebėjo.

– Bet...

– Ššš, – sušnibždėjo Danielis. – Sielvartas gali tave uždusinti. Tai pavojinga, turi su juo susidoroti.

Mergina smarkiai įkvėpė ir atsitraukė tiek, kad pamatytų angelo veidą. Juto, kad akys užtinusios ir pavargusios. Danielio marškinėliai buvo permirkę jos ašaromis. Tarsi būtų jį pakrikštijusi savo širdgėla.

Už angelo peties, ant altoriaus, kuriame gulėjo surišta Gabė, kažkas sužibo sidabru. Tai buvo milžiniška taurė, dydžio sulig punšo dubeniu, tačiau pailga ir pagaminta iš kaltinio sidabro.

– Ar tai ji?

Ši relikvija verta jos draugių mirties?

Kemas nužingsniavo prie taurės ir ją pakėlė.

– Radome prie Šv. Benezeto tilto pamatų. Tuomet mus iškart užklupo vyresnieji, – papurtė galvą jis. – Labai tikiuosi, kad ši spjaudyklė to verta.

– Kur Di? – Liusė apsižvalgė asmens, ko gero, labiausiai nusimanančio apie relikvijos reikšmę.

– Ji apačioje, – paaiškino Danielis. – Bažnyčią jau atidarė lankytojams, todėl Di nusileido sukurti nedidelės vyresniųjų lavonus paslėpsiančios Patinos. Dabar ji stovi laiptų apačioje su ženklu, kuris skelbia: *Ši dalis rekonstruojama*.

– Tai veikia? – paklausė sužavėta Anabelė.

– Kol kas pro ją nepraėjo niekas. Religiniai turistai nėra futbolo chuliganai, – vyptelėjo Kemas. – Maldos pagalvėlių šturmas!

– Kaip gali juokauti tokiu metu? – nustebo Liusė.

– O kodėl ne? – niūriai atrėžė Kemas. – Ar būtų geriau, jeigu verkčiau?

Kažkas dunkstelėjo kitoje koplyčios pusėje ir Kemas nuėjo atidaryti lango, esančio greta vitražo. Sukando dantis. Angelai įsitempė.

– Pasiruoškite žvaigždėstrėles!

– Kemai, palauk! – suriko Danielis. – Nešauk!

Demonas stabtelėjo. Po akimirkos pro atvirą langą įsmuko vaikinas rusvu lietpalčiu. Vos tik atsistojęs ant kojų, Filas pakėlė šviesią skustą galvą ir įsmeigė į Kemą negyvas baltas akis.

– Tu žuvęs, Atstumtasis, – suniurzgė Kemas.

– Jie dabar su mumis, Kemai, – Danielis parodė Filo atlape įsmeigtą plunksną.

Demonas nurijo seiles, sukryžiavo rankas ant krūtinės.

– Atsiprašau. Nežinojau, – atsikrenkštė. – Štai, kodėl Atstumtieji, kuriuos išvydome atvykę į Avinjoną, ant tilto kovėsi su vyresniaisiais. Nespėjo paaiškinti, nes...

– Žuvo, – ištarė Filas. – Taip, Atstumtieji pasiaukojo dėl jūsų tikslo.

– Visata – kiekvieno tikslas, – įsiterpė Danielis.

Filas skubiai linktelėjo.

Liusė panarino galvą. Dulkės ant tilto. Jai nė į galvą nešovė, kad tai – Atstumtieji. Pernelyg jaudinosi dėl Gabės, Molės ir Kemo.

– Per pastarąsias kelias dienas Atstumtiesiems buvo suduotas stiprus smūgis, – pasakė Filas. Balse suskambo sielvarto gaida. – Daugelis Vienoje pateko į Svarstyklių rankas. Kur kas daugiau paguldė vyresnieji Avinjone. Likome keturiese. Ar galiu juos įleisti?

– Žinoma, – atsakė Danielis.

Atstumtasis ištiesė ranką lango link ir pro atvirą angą įsmuko dar trys rusvi lietpalčiai: Liusei nepažįstama mergina, kurią Filas pristatė Frezijos vardu, Vincentas – Sinajaus kalne Liusę ir Danielį saugojęs Atstumtasis, Olijana – blyškiaveidė mergina, sutikta ant rūmų stogo Vienoje. Liusinda jai nusišypsojo, nors ir žinojo, kad Atstumtoji šypsenos nematys. Vylėsi, jog tai pajus. Liusė labai džiaugėsi matydama, kad mergina pasveiko. Visi Atstumtieji atrodė it broliai ir seserys, drovūs, patrauklūs ir bauginamai išblyškę.

Filas parodė į po langu gulinčias negyvas vyresniąsias.

– Panašu, kad jums prireiks pagalbos atsikratant šių lavonų. Gal Atstumtieji gali nuimti šį rūpestį nuo jūsų pečių?

Danielis nustebęs nusijuokė.

– Prašom.

– Tik pažadėkit, kad šioms partrenktoms nukriošelėms nerodysite jokios pagarbos, – pridūrė Kemas.

– Frezija, – Filas linktelėjo merginai.

Ši suklupo prie kūnų, persimetė juos per pečius, išskleidė purvo spalvos sparnus ir nėrė pro langą.

Liusė stebėjo Atstumtąją, skrendančią dangumi ir tolyn nuo jos akių nešančią panelės Sofijos palaikus.

– Kas tame kelioniniame krepšyje? – Kemas parodė į tamsiai mėlyną per Vincento petį permestą drobinį krepšį.

Filas mostelėjo Vincentui. Šis numetė krepšį ant centrinio altoriaus. Pasigirdo sunkus *bumpt*.

– Vienoje Danielis Grigoris manęs paklausė, ar turiu kokio nors maisto Liusindai Prais. Apgailestavau, kad visa, ką galėjau pasiūlyti, buvo pigūs, nesveiki užkandžiai, tai, ką rinkdavosi mano draugės, italės manekenės. Šįkart paklausiau mirtingosios izraelietės, kokio maisto ji norėtų. Mergina nuvedė mane prie kažkokių falafelių[14] prekystalio, – Filo žodžiai pabaigoje suskambo it klausimas ir jis

truktelėjo pečiais.

– Ar nori pasakyti, kad aš žvelgiu į didelį falafelio gabalą? – žvelgdamas į išsipūtusį Vincento krepšį ir abejodamas Rolandas kilstelėjo antakį.

– Oi, ne, – atsakė Atstumtasis. – Maniškiai taip pat nupirko humuso[15], pitos, raugintų agurkėlių, dėžutę kažkokio tabulė[16], agurkų salotų ir šviežių granatų sulčių. Ar tu alkana, Liusinda Prais?

Absurdiškas skanaus maisto kiekis. Atrodė netinkama valgyti ant altorių, todėl jie pasiruošė švedišką stalą ant grindų ir visi – Atstumtieji, angelai, mirtingoji – ėmė kimšti. Tvyrojo niūri nuotaika, tačiau maistas buvo sotus ir šiltas – būtent tai, ko visiems reikėjo. Liusė parodė Olijanai ir Vincentui, kaip pasidaryti falafelio sumuštinį. Kemas net paprašė Filo paduoti humuso. Kažkurią akimirką Ariana išskrido pro langą paieškoti Liusei naujų drabužių. Grįžo su išblukusiais džinsais, baltais marškinėliais V formos iškirpte ir šaunia Izraelio armijos apsaugine liemene, ant kurios buvo geltonas ir oranžines liepsnas vaizduojantis lopas.

– Teko pabučiuoti kareivį, – pranešė angelė, tačiau balse nebebuvo to akivaizdaus lengvabūdiškumo, kuris būtų pasigirdęs, jeigu į Arianą būtų žiūrėjusios ir Gabė su Mole.

Kai niekas nebepajėgė suvalgyti daugiau nė kąsnelio, tarpduryje pasirodė Di. Mandagiai pasisveikinusi su Atstumtaisiais, padėjo ranką Danieliui ant peties.

– Ar turi relikviją, brangusis?

Angelui dar nespėjus atsakyti, Di akys rado taurę. Ji pakėlė indą ir atidžiai apžiūrinėdama iš visų pusių, pasukiojo rankose.

– Sidabrinis ženklas, – sušnibždėjo. – Sveika, senoji drauge.

– Galiu lažintis, ji žino, ką su tuo daiktu daryti, – ištarė Kemas.

– Žino, – patikino Liusė.

Di parodė į žalvarinę plokštelę, pritvirtintą prie plačios taurės pusės. Kažką sumurmėjo tarsi skaitytų. Pirštais perbraukė ten iškaltą paveikslėlį. Kad geriau matytų, Liusė pasislinko arčiau. Piešinys priminė laisvai krintančio angelo sparnus.

Pagaliau moteris pakėlė akis. Veide spindėjo keista išraiška.

– Ką gi, dabar viskas aišku.

– Kas aišku? – paklausė Liusė.

– Mano gyvenimas. Mano tikslas. Mūsų kelionės vieta. Mūsų tikslas. Jau laikas.

– Laikas? Kam? – nesiliovė klausinėjusi Liusė.

Jie surinko visus artefaktus, tačiau nė kiek nepaaiškėjo tai, ką dar teks nuveikti.

– Laikas paskutiniam mano pasirodymui, mieloji, – šiltai atsakė Di. – Nesijaudink. Lydėsiu tave, žingsnis po žingsnio.

– Į Sinajaus kalną? – Danielis pakilo nuo žemės ir padėjo atsikelti

Liusei.

– Panašiai. – Di užsimerkė, smarkiai įkvėpė tarsi iš plaučių būtų traukusi prisiminimus. – Mylia nuo Šv. Kotrynos vienuolyno stūgso kalnai. Juose auga du medžiai. Noriu, kad visi ten susirinktume. Ta vieta vadinama *Qayom Malak*.

– *Qayom Malak*... *Qayom Malak,* – pakartojo Danielis. Suskambo*: kajome malaka.* – Apie tai rašoma mano knygoje.

Angelas atsegė kuprinę, murmėdamas pervertė kelis puslapius. Galiausiai ištiesė knygą Di. Puslapio pabaigoje, bemaž šimtajame lape, Danielio pirštas bedė į išblukusį užrašą, suraitytą kalba, kurios Liusė nemokėjo. Greta užrašo angelas tris kartus buvo užrašęs raides:

QYWM' ML'K'. QYWM' ML'K'. QYWM' ML'K'.

– Puikiai padirbėta, Danieli, – nusišypsojo Di. – Nuo pat pradžių tai žinojai. Nors *Qayom Malak* šiuolaikiniams liežuviams ištarti yra lengviau nei... – Moteris išleido sudėtingus gomurinius balsus, kurių Liusė nebūtų pakartojusi.

– Niekada nežinojau, ką tai reiškia, – prisipažino Danielis.

Di pažvelgė pro atvirą langą į švento miesto popietės dangų.

– Netrukus sužinosi, mano berniuk. Visai netrukus.

_____

[14] Falafeliai – Vidurio Rytuose paplitę kepti rutuliukai iš avinžirnių ir favos pupų, dažniausiai gaminami ir pardavinėjami gatvėje.

[15] Humusas – populiarus Artimųjų Rytų patiekalas iš avinžirnių, paprastai patiekiamas kaip užkandis su pitos duonele arba falafeliais.

[16] Tabulė – arabiškos *salotos* iš kuskuso ir daržovių.

Tryliktas skyrius

KASINĖJIMAI

Šiūkšt. Virš galvos sušlamo sparnai.

Palengva plaukiančio debesies gijos slydo oda.

Liusė sklendė per tamsą. Besvorė it vėjas.

Tamsiai mėlyno dangaus viduryje, ištisas mylias nutolusi nuo vaivorykštinės šviesos juostos palei horizontą, kybojo vieniša žvaigždė.

Tamsoje mirgančios švieselės atrodė neįtikėtinai toli. Nutvieksta nuostabių sidabrinių sparnų spindesio Liusė plūduriavo kitame pasaulyje, kilo į begalybę.

Sparnai vėl suplakė, palinko į priekį, grįžo atgal. Kėlė ją aukščiau... aukščiau...

Pasaulis buvo toks tykus tarsi būtų priklausęs jai vienai.

Aukščiau... aukščiau...

Kad ir kaip aukštai atsidurdavo, viršuje it skliautas sidabru žėrėjo

sparnai.

Norėdama pasidalyti šia ramybe ir paglostyti Liusė siekė Danielio rankų ten, kur jos visada būdavo – apglėbusios jos liemenį.

Palietė nuogą savo odą. Danielio rankos nebuvo.

Danielio nebuvo.

Tik Liusės kūnas, tamsėjantis horizontas ir vieniša, tolima žvaigždė.

Mergina pašoko iš miegų. Pabudusi aukštai ore, ji vėl susirado Danielio rankas: vieną apglėbusią jos liemenį, kitą padėtą aukščiau, ant krūtinės. Ten, kur būdavo visada.

Buvo vėlyva popietė. Ne naktis. Ji, Danielis ir kiti kopė putlių, baltų, žvaigždes užstojančių debesų kopėčiomis.

Tik sapnas.

Sapnas, kuriame *Liusė* skrido. Visi sapnuoja tokius sapnus. Paprastai pabundi kaip tik tada, kai priartėji prie žemės. Liusė, kuri ir realiame gyvenime skraidė kasdien, pabudo suvokusi, kad skrenda savo pačios pastangomis. Kodėl nepakėlė akių, kodėl nedirstelėjo, kaip atrodo jos sparnai, neįsitikino, ar jie didingi ir nuostabūs?

Trokšdama grįžti į tą paprastesnį dangų, kur jiems negrasino Liuciferis, kur drauge tebeskrido Molė ir Gabė, Liusė užsimerkė.

– Nežinau, ar pajėgsiu, – ištarė Danielis.

Mergina staiga atsimerkė. Grįžo į realybę. Apačioje driekėsi tokios dantytos Sinajaus pusiasalio smailės, kad atrodė, jog jos sukurtos iš stiklo duženų.

– Ko tu nepajėgsi? – paklausė Liusė. – Nerasi Nuopuolio vietos? Di mums padės, Danieli. Manau, ji tikrai žino, kur ta vieta.

– Žinoma, – netvirtu balsu atsakė Danielis. – Di nuostabi. Mums pasisekė, kad ją turime. Tačiau netgi radę Nuopuolio vietą, abejoju, ar žinosime, kaip sustabdyti Liuciferį. O jeigu nesustabdysime... – Smakras nulinko prie mylimosios nugaros. – Nebeištversiu dar šešių tūkstančių metų nuolatos tave prarasdamas.

Keliaudama per gyvenimus Liusė matė Danielį prislėgtą, nusivylusį, sunerimusį, įsimylėjusį, vėl prislėgtą, švelnų, drovų, beviltiškai liūdną, tačiau jis niekada nekalbėjo apie pralaimėjimą. Dabar balse atsiradusi niūri kapituliacijos gaidelė staigiai ir smarkiai įsirėžė į Liusę it žvaigždėstrėlė į angelo kūną.

– To nebus.

– Nesiliauju įsivaizdavęs, kas mūsų laukia, jei laimės Liuciferis. – Angelas šiek tiek iškrypo iš rikiuotės. Kemas ir Di skrido pirmi, juos sekė Ariana, Rolandas bei Anabelė, o Atstumtieji it vėduoklė buvo išsidėstę aplink juos. – Visko pernelyg daug, Liuse. Štai, kodėl angelai renkasi puses, o žmonės buriasi į komandas. Per daug kainuoja likti vienam, pernelyg didelė našta slegia vienišo kareivio pečius.

Kadaise išgirdusi Danielio abejones, Liusė būtų susigūžusi viduje,

pasijutusi nesaugi, tarsi tie žodžiai būtų išdavę silpnąją jų santykių vietą. Dabar ji apsišarvavusi praeitimi. Danielis buvo pernelyg pavargęs, kad prisimintų, tačiau mergina žinojo, kokia didžiulė jo meilė.

– Nenoriu vėl to patirti. Visų tų laikotarpių be tavęs, nuolatinio laukimo, kvailo optimizmo, kad kada nors viskas bus kitaip...

– Tavo optimizmas pasiteisino! Pažvelk į mane. Pažvelk į mus! Viskas *jau yra* kitaip. Žinau, kad kitaip, Danieli. Mačiau mus Helstone, Tibete ir Taityje. Buvome įsimylėję, tačiau tas jausmas – niekas, palyginti su tuo, ką patiriame dabar.

Abu dar šiek tiek atsiliko, toliau nuo bendrakeleivių ausų. Liko tik Liusė ir Danielis, du danguje besišnekučiuojantys įsimylėjėliai.

– Aš vis dar čia, – tęsė mergina. – Esu čia, nes tikėjai mumis. Tikėjai manimi.

– Tikėjau... Tebetikiu tavimi.

– Ir aš tavimi tikiu, – Liusė pajuto į žodžius besiskverbiančią šypseną. – Visada tikėjau.

Jie *nepralaimės*.

Angelai nusileido dulkių audroje.

Dulkės pakibo virš dykumos it beribė vatinė antklodė. Atrodė, lyg didžiulės rankos būtų švystėelėjusios Sacharą į orą. Tirštoje rusvoje migloje angelai ir aplinka neatsiejamai susiliejo. Žemę padengė smėlio sūkuriai. Horizontą užstojo didžiuliai rudi pulsuojantys skydai. Visa pavirto chaosu, paniro į dulkių viesulą. Šis it surūdijęs baltasis triukšmas pranašavo, kas nutiks, jeigu Liuciferis laimės.

Smėlis, kur kas šiurkštesnis nei aksominės po Gabės ir Molės mirties likusios dulkės – niūrus kur kas gražesnio ir liūdnesnio įvykio prisiminimas, – užkimšo Liusei nosį ir burną, lindo po drabužiais, braižė odą.

Mergina prarado aplinkos pojūtį. Nė nenutuokė, kiek arti žemės jie atsidūrė, kol pėdomis nebrūkštelėjo nematomo akmeninio paviršiaus. Juto, kad kairėje dunkso uolos, gal kalnai, tačiau tematė vos kelias pėdas priešais save. Kur yra kiti, terodė tik su smėliu sumišusio vėjo gūsių temdomas angelų sparnų švytėjimas.

Danielis paleido merginą ant nelygios uolos. Liusė ant ausų užsitraukė Izraelio armijos liemenės apykaklę ir bandė apsaugoti veidą nuo dilginančio smėlio. Visi susirinko ratu. Ant akmenuoto prieškalnės tako angelų sparnai skleidė šviesos aureolę. Stovėjo Filas ir likęs Atstumtųjų trejetas, Ariana, Anabelė, Kemas ir Rolandas, Liusė su Danieliu, o pačiame centre – Di, rami it turistų grupę vedžiojantis gidas.

– Nebijokite, popietėmis taip dažnai nutinka! – Di perrėkė atšiaurų angelų sparnus blaškantį vėją. Pridėjo ranką prie antakių it

antveidį. – Tuoj praeis! Vos tik pasieksime *Qayom Malak* vietą sudėsime visas tris relikvijas drauge. Jos papasakos tikrąją Nuopuolio istoriją.

– Kur tiksliai yra *Qayom Malak*?! – sušuko Danielis.

– Kopsime šiuo kalnu. – Di parodė sau už nugaros, į vos matomą kyšulį, kurio prieškalnėje angelai nusileido.

Ta trumpa kalno atkarpa, kurią įžvelgė Liusė, atrodė nesuvokiamai stati.

– Nori pasakyti, skrisime, tiesa? – Ariana suglaudė juodų sportbačių kulnus. – Niekada nebuvau puiki alpinistė.

Di papurtė galvą. Atsegė Filo laikomą kelioninį krepšį ir ištraukė porą tvirtų rudų žygio batų.

– Džiaugiuosi, kad avite patogiai. – Pati nusispyrė aukštakulnius, švystelėjo juos krepšin ir ėmė rištis bekulnių batų raištelius. – Tai ne žygis, tačiau tokiomis sąlygomis taką iki *Qayom Malak* geriausia įveikti pėsčiomis. Sparnai padės išlaikyti pusiausvyrą vėjyje.

– Kodėl nepalaukus, kol audra nurims? – pasiūlė Liusė ašarojančiomis nuo dulkes nešančio vėjo akimis.

– Ne, mieloji. – Di permetė juodo kelioninio krepšio diržą per siaurą Filo petį. – Nėra laiko. Reikia veikti dabar.

Visi išsirikiavo Di už nugaros ir leido jai rodyti kelią. Danielis susirado Liusės ranką. Vis dar buvo paniuręs po jų pokalbio, tačiau ranką spaudė tvirtai.

– Ką gi, viso labo, buvo smagu susipažinti! – pajuokavo Ariana kitiems pradėjus kopti.

– Jei manęs ieškosi, pasiklausk dulkių, – atsakė Kemas.

Di maršrutas vedė į kalnus dantytais akmenimis – juos Liusė pastebėdavo tik užkliuvusi – nubarstytu taku, kuris vis siaurėjo ir statėjo. Besileidžianti saulė priminė mėnulį, jos šviesa silpo ir blyško už purvinos oro užuolaidos.

Liusė kosėjo, springo dulkėmis, o gerklę tebeskaudėjo nuo kautynių Vienoje. Ji vingiavo kairėn ir dešinėn, nematydama, kur eina, tik miglotai juto, kad nuolatos kyla. Įsmeigė akis į geltoną Di megztinį, ant senosios moters kūno vilnijantį it vėliava. Nepaleido Danielio rankos.

Kartkartėmis dulkių audra užkliūdavo už riedulio ir trumpai būdavo įmanoma matyti aiškiau. Vieną tokią akimirką Liusė tolumoje pastebėjo blyškiai žalią, šimtus mylių virš jų galvų ir tiek pat į dešinę nuo tos vietos, kur jie stovėjo, besidriekiančią dėmę. Drumzlinos spalvos brūkšnys vienintelis įsiterpė į skurdų tamsiai rusvą ištisas mylias besitęsiantį kraštovaizdį. Liusė stebeilijosi į jį it į miražą.

– Ten mūsų tikslas, mieloji. – Di ranka brūkštelėjo jai per petį.– Smagu matyti prizą.

Tada audra ištrūko iš po riedulio, dulkės ėmė suktis sūkuriais ir

žalioji dėmė dingo. Pasaulis vėl virto šiurkščių kulkų mase.

Atrodė, kad smėlio sūkuriuose šmėkščioja Bilas: kikenimas pirmąsyk susitikus, virsmas iš apsišaukėlio Danielio į rupūžę, mįslinga išraiška, atsiradusi, kai Liusė *Globe* teatre susipažino su Šekspyru. Tie vaizdai ant tako suklupusiai Liusei padėdavo atsikelti.

Nesustos tol, kol nenugalės šėtono.

Pirmyn taip pat stūmė prisiminimai apie Gabę ir Molę. Dviejų – auksinės ir sidabrinės spalvos – arkų žybsnis nesiliovė blykčiojęs Liusei prieš akis.

Tu nepavargai, – sakė ji pati sau. – *Nenori valgyti*.

Galiausiai jie apgraibomis pasiekė aukštą strėlės antgalio formos riedulį, kurio viršūnė smigo dangun. Di mostelėjo visiems susiburti prie jo ir ten vėjas galiausiai nuščiuvo.

Dulkės nusėdo. Kalnai pasipuošė tamsaus sidabro apdarais. Angelai stovėjo ant stalkalnio, dydžiu prilygstančio Liusės namų svetainei. Išskyrus nedidelį plyšį, kur takelis nutrūko, nedidelę apskritą erdvę iš visų pusių supo statūs, dantyti rusvi uolos skardžiai ir kūrė natūralų amfiteatrą. Šie skardžiai saugojo ne tik nuo vėjo. Strėlės antgalio formos riedulys ir aukštos uolos slėpė didesnę stalkalnio dalį.

Kad ir kas koptų taku, čia jų nematytų. Persekiojantys Svarstyklių angelai galėjo tik netyčia atskristi tiesiai į jų slėptuvę. Ši uždara stepė priminė šventovę.

– Norėčiau pranešti, jog jaučiuosi natūraliai apsvaigęs, – prisipažino Kemas.

– Šis žygis būtų *sužlugdęs* Džoną Denverį[17], – pritarė Rolandas.

Dulkėmis padengtoje žemėje vingiavo upių vagų pėdsakai. Į kairę nuo strėlės formos riedulio, uolos sienos papėdėje, žiojėjo aštriabriaunė urvo anga.

Tolimiausioje stalkalnio vietoje, šiek tiek dešiniau nuo tos vietos, kur jie stovėjo, palei stačią banguotą akmeninę sieną pūpsojo nuošliauža. Krūvoje buvo galima išvysti įvairiausių riedulių – nuo sniego gniūžtės formos iki dydžiu šaldytuvą lenkiančio akmens. Uolų plyšiuose augo kerpės. Atrodė, kad jos prilaiko akmenis ant šlaito.

Palei šlaito riedulius įstrižai augti mėgino blyškialapis alyvmedis ir žemaūgis figmedis. Ko gero, šią žalią dėmę ir matė Liusė, žvelgdama iš apačios. Di buvo sakiusi, jog tie medžiai – jų tikslas, tačiau mergina dabar negalėjo patikėti, kad jie sugebėjo sukarti visą šį kelią per dulkių sūkurių platybę.

Visi priminė Atstumtuosius – sumaigyti sparnai buvo nusidažę rusvai, skleidė tik vos matomą švytėjimą. Atstumtųjų sparnai atrodė dar trapesni nei įprastai, tapo panašūs į voratinklius. Vėjo ištąsyto megztinio rankove Di nusišluostė nuo veido dulkes, raudona spalva nulakuotais nagais perbraukė pasišiaušusius raudonus plaukus. Senoji moteris sugebėjo išlikti elegantiška. Liusė nė nenorėjo įsivaizduoti,

kaip atrodo ji pati.

– Jokių rūškanų akimirkų! – atsklido urve tolstančios Di balsas.

Grupė patraukė iš paskos ir, žengę kelias pėdas vidun, sustojo. Prieblanda virto tamsa. Liusė prisišliejo greta Danielio prie šaltos rausvai rudos smiltainio sienos. Šis galva beveik lietė žemas lubas. Angelai, norėdami tilpti ankštame urve, turėjo suskleisti sparnus.

Liusė išgirdo gremžimą. Nušviestoje urvo angos dalyje nutįso Di šešėlis. Moteris žygio batu stūmė didelę medinę dėžę.

Kemas ir Rolandas puolė jai padėti. Tamsoje sutvisko blankus gintarinis dulkėtų sparnų spindesys. Abu kilstelėjo skrynios kampus ir nunešė į natūraliai susiformavusią urvo nišą, kur rodė Di. Moteris pritariamai linktelėjo ir angelai pastatė nešulį prie urvo sienos.

– Dėkoju, ponai. – Di pirštais perbraukė žalvarinius skrynios apkaustus. – Regis, tik vakar atitempiau ją čia, o prabėgo bemaž du šimtai metų. – Moters veide trumpam susimetė nostalgijos raukšlelės. – Žmogaus gyvenimas tarsi viena diena. Gabė man padėjo, nors dėl smėlio audrų ji niekada neprisimindavo tikslios vietos. Toji angelė suprato išankstinio pasirengimo vertę. Žinojo, kad ši diena išauš.

Iš megztinio kišenės Di ištraukė dailų sidabrinį raktą ir pasuko jį skrynios spynoje. Senas daiktas girgždėdamas atsivėrė. Liusė ėmė slinkti pirmyn, tikėdamasi išvysti kažką magiško ar bent jau kokį nors istorinį dalyką.

Iš tiesų, Di ištraukė šešias standartinės gamybos kareiviškas gertuves, tris nedidelius bronzinius žibintus, šūsnį antklodžių, rankšluosčių ir glėbį laužtuvų, kirtiklių bei kastuvų.

– Jeigu norite, atsigerkite. Liusinda pirma. – Moteris išdalijo gertuves, pripildytas šalto, skanaus vandens.

Liusė godžiai išmaukė gertuvės turinį ir atgalia ranka nusišluostė burną. Palaižė nuo sauso smėlio perštinčias lūpas.

– Geriau, tiesa? – nusišypsojo Di.

Amžinoji atidarė degtukų dėžutę ir uždegė žvakes kiekviename žibinte. Ant sienų sumirgėjo šviesa. Nuo besilankstančių, besisukiojančių, vienas kitą valančių angelų nusidriekė stulbinantys šešėliai.

Ariana ir Anabelė trynė sparnus sausais rankšluosčiais. Danielis, Rolandas ir Kemas kratė smėlį plakdami sparnais olos sienas tol, kol nutilo byrančių smilčių skleidžiamas garsas: *Ssss*. Atstumtieji, regis, puikiai jautėsi ir purvini. Netrukus urvas nušvito ryškia it liepsnojantis laužas angeliška šviesa.

– Kas toliau? – paklausė Rolandas, pildamas smėlį iš odinio bato.

Apsigręžusi Di nužingsniavo prie urvo angos. Išėjo laukan, į akmeninę aikštelę, ir palaukė, kol prisijungs kiti.

Susirinkę nedideliu puslankiu, visi žvelgė į nuožulnią riedulių krūvą ir išlikti besistengiančius alyvmedį bei figmedį.

– Keliausime *vidun*, – ištarė moteris.

– Kur vidun? – Liusė apsisuko ir pažvelgė sau už nugaros.

Merginos akimis, vienintelis *vidun* buvo urvas, iš kurio jie ką tik išėjo. Lauke driekėsi tik stalkalnio plokštuma ir prie uolos prigludusi nuošliauža.

– Šventovės statomos ant šventovių, o šios – ant kitų šventovių, – pasakė Di. – Pirmoji šventovė Žemėje stovėjo štai čia, po subyrėjusios uolos šlaitu. Viduje slypi paskutinis ankstyvosios puolusiųjų istorijos fragmentas. Tai ir yra *Qayom Malak*... Sunykus pirmai šventovei, jos vietoje dygo kitos, tačiau *Qayom Malak* visada liko viduje.

– Nori pasakyti, mirtingieji taip pat žinojo apie *Qayom Malak*? – paklausė Liusė.

– Jie apie tai nesusimąstydavo ir nelabai suprato. Bėgant metams kiekvienai naują šventyklą statančiai grupei *Qayom Malak* paskirtis atrodė vis miglotesnė. Daugelis šią vietą laikė nelaiminga. – Amžinoji dirstelėjo į Arianą. Ši sumindžiukavo. – Dėl to niekas nekaltas. Tai nutiko labai seniai. Šiąnakt iškasime tai, kas kadaise buvo prarasta.

– Kalbi apie mūsų Nuopuolio istoriją? – Rolandas nužingsniavo palei uolos šlaitą. – Ar ją mums papasakos *Qayom Malak*?

Di paslaptingai nusišypsojo.

– Tai aramėjų kalbos žodžiai. Jie reiškia... Bus geriau, jeigu patys pamatysite.

Už jų apmirusiais sparnais stovėjo Ariana, susikišusi rankas giliai į kombinezono kišenes, ir triukšmingai čiaumojo plaukų sruogą. Tarsi panirusi į transą angelė spoksojo į figmedį ir alyvmedį.

Dabar Liusė pastebėjo keistą dalyką: tai, kad medžiai iš akmens augo įstrižai, lėmė giliai po rieduliais palaidotos jų šaknys.

– Medžiai, – ištarė ji.

– Taip, kadaise jie augo laisvai. – Di pasilenkė ir paglostė virpančius žalius nedidelio figmedžio lapus. – Kaip ir *Qayom Malak*. – Pakilusi paplekšnojo riedulius. – Visas stalkalnis anuomet buvo kur kas didesnis. Dabar nelengva įsivaizduoti tą mielą, gyvą vietą.

– Kas nutiko? – paklausė Liusė. – Kaip sugriuvo šventykla?

– Paskutinę sunaikino ši nuogriuva. Maždaug prieš septynis šimtus metų, po ypač bjauraus žemės drebėjimo. Tačiau ir vėliau čia įvyko ištisa virtinė neregėtų nelaimių: potvynis, gaisras, žudynės, karas, sprogimai. – Moteris įsmeigė akis į riedulių krūvą, tarsi matydama krištolo rutulius, ir nutilo. – Vis dėlto svarbiausia dalis išliko. Bent jau tikiuosi, kad taip yra. Štai, kodėl reikia patekti vidun.

Kemas nužingsniavo prie didžiausio riedulio, atsirėmė į jį ir sukryžiavo rankas.

– Gebu daug dalykų, Di, galiu pakelti ne tik akmenį. Tačiau žengti *per* uolą galių neturiu.

Di pliaukštelėjo rankomis.

– Būtent todėl prieš tiek daug metų sudėjau tuos kastuvus. Turėsime šalin patraukti visus akmenis, – pasakė. – Paieškosime to, kas guli viduje.

– Nori pasakyti, ketiname atkasti *Qayom Malak*? – kramsnodama rožinius nagus paklausė Anabelė.

Amžinoji palietė apsamanojusį lopinėlį seniai nuo uolų nuriedėjusių akmenų kauburio viduryje.

– Jūsų vietoje pradėčiau kasti čia!

Kai angelai suvokė, kad Di dėl riedulių bokšto ardymo nejuokauja, Rolandas išdalijo įrankius iš medinės skrynios. Visi ėmėsi darbo.

– Valydami žiūrėkite, kad šis plotas liktų švarus, – Di mostelėjo į tuščią erdvę tarp nuošliaužos ir juos čia atvedusio takelio pradžios. Pažymėjo bemaž dešimties kvadratinių pėdų plotą. – Mums jo prireiks.

Liusė pakėlė kirtiklį ir nedrąsiai kaukštelėjo juo į uolą.

– Ar žinai, kaip tai atrodo? – paklausė ji Danielio, kurio laužtuvas įsmigo į uolą už figmedžio. – Kaip atpažinsime *Qayom Malak*?

– Mano knygoje iliustracijos nėra. – Pakreipęs ranką Danielis lengvai perskyrė uolą. Angelas pakėlė riedulio puses, abi buvo nemažo lagamino dydžio. Rankų raumenys drebėjo. Vaikinas švystelėjo akmenis už savęs, stengdamasis nepataikyti į amžinosios nurodytą plotą. – Belieka tikėtis, kad Di prisimena.

Liusė žengė į vietą, kur buvo Danielio pakeltas akmuo, ir pamatė, jog sunkus riedulys kone suplojo alyvmedžio ir figmedžio kamienus. Merginos žvilgsnis nukrypo į gigantišką akmenų, kuriuos jiems teks nurinkti, krūvą. Jokios abejonės – ji dvidešimties pėdų aukščio. Ar kas nors galėjo atsilaikyti prieš tokią nuogriuvą?

– Nesijaudinkit! – tarsi perskaičiusi Liusės mintis, sušuko Di. – *Qayom Malak* kažkur ten, užkištas saugiai it pirmieji prisiminimai apie meilę.

Atstumtieji užskrido ant šlaito viršaus. Filas parodė kitiems, kur mesti jau suskaldytus riedulius. Dabar jie svaidė akmenis į šlaitą. Uolienos skilo ir krito žemyn.

– Ei! Matau labai senas geltonas plytas. – Anabelės sparnai suplazdeno virš aukščiausio nuošliaužos taško, besišliejančio prie stataus kalno šlaito. Kastuvu angelė nusviedė šiek tiek nuolaužų. – Tai, ko gero, šventyklos siena.

– Siena, mieloji? Labai gerai, – pasakė Di. – Turėtų būti dar trys. Kask toliau.

Moteris išsiblaškiusi žingsniavo pačios pažymėta plokščia uolos aikštele netoli tako pradžios ir kasimo proceso nematė. Jos žvilgsnį prikaustė stalkalnio plokštuma. Liusė stebėjo Di keletą akimirkų ir jai pasirodė, kad senoji ponia skaičiuoja žingsnius tarsi statytų pjesę.

Pakėlusi akis Di pamatė Liusę.

– Eime.

Liusė dirstelėjo į Danielį. Angelo oda žvilgėjo nuo prakaito. Vaikinas grūmėsi su didžiuliu, gremėzdišku rieduliu. Mergina pasisuko ir nusekė Di į urvą.

Tamsiose nišose Di žibintas žybčiojo it stroboskopas. Be angelų sparnų spindėjimo urvas buvo kur kas tamsesnis ir šaltesnis. Moteris kelias akimirkas rausėsi savo skrynioje.

– Kur ta velnio šluota? – sumurmėjo.

Liusė pasilenkė virš Di ir, laikydama dar vieną žibintą, padėjo ieškoti. Įkišo rankas į didžiulę skrynią ir palietė šiurkščius šluotos plaušus.

– Štai.

– Nuostabu. Visada atsiranda ten, kur ieškotum vėliausiai, ypač kai nieko nematai. – Di užsimetė šluotą ant peties. – Kol kiti kasa, noriu tau kai ką parodyti.

Jos vėl grįžo ant stalkalnio. Sklido akmenį daužančio metalo aidas. Di sustojo nuošliaužos pakraštyje veidu į aikštelę, kurią prašė palikti tuščią. Šluota ėmė greitai braukyti tiesias linijas. Liusė manė, kad visas stalkalnis – vientisa raudona uola, tačiau kuo daugiau Di mosikavo ir šlavė, tuo labiau aiškėjo, kad po dulkėmis glūdi marmurinė platforma. Ryškėjo ir raštas: iš blyškiai gelsvų bei baltų akmenų buvo sudėta įmantri mozaika. Liusė pamažu pažino simbolį: ilga geltonų akmenų linija ribojosi su įstrižomis baltomis trumpėjančiomis linijomis.

Mergina susigūžė ir pirštais perbraukė akmenį. Paveikslas priminė strėlės antgalį, nuo kalno viršūnės rodantį žemyn į vietą, iš kur angelai atkeliavo.

– Tai Strėlės plokštė, – paaiškino Di. – Kai visa parengsime, pasinaudosime ja it scena. Šią mozaiką prieš daugybę metų sukūrė Kemas, tačiau abejoju, ar jis tą pamena. Vėliau jis tiek daug patyrė. Sudaužyta širdis prilygsta amnezijai.

– Žinai apie moterį, sudaužiusią Kemui širdį? – sušnibždėjo Liusė, prisiminusi, kad Danielis liepė niekada to neminėti.

Di susiraukė, linktelėjo ir parodė į geltoną strėlę ant marmurinių plytelių.

– Ką manai apie raštą?

– Gražu, – atsakė Liusė.

– Man taip pat, – prisipažino Di. – Turiu tokią pačią ištatuiruotą virš širdies.

Moteris šypsodamasi atsisegė dvi megztinio sagas ir atidengė puošnią geltoną liemenėlę. Timptelėjo iškirptę keletą colių žemyn ir apnuoginusi blyškią krūtinės odą parodė juodą tatuiruotę virš krūties – tikslią ant žemės išdėliotų linijų kopiją.

– Ką ji reiškia? – paklausė Liusė.

Di patapšnojo odą po tatuiruote ir vėl užsitraukė liemenėlę.

– Nekantraudama laukiu, kada galėsiu papasakoti, – šyptelėjo ir nusuko veidą į už nugarų stūksantį šlaitą. – Tačiau pradėkime nuo svarbiausia. Pažiūrėk, kaip puikiai jiems sekasi!

Angelai ir Atstumtieji buvo nuvalę išorinę nuošliaužos dalį. Iš nuolaužų septynetą pėdų kilo dešinysis dviejų senų plytinių sienų kampas. Sienos buvo stipriai suniokotos, šen ir ten žiojėjo skylės. Stogo nebuvo. Kai kurios plytos buvo pajuodusios nuo seniai pamiršto gaisro. Kitos, tarsi būtų išlikusios po priešistorinio potvynio, buvo apaugusios pelėsiais. Stačiakampė kadaise stovėjusios šventyklos forma tapo aiški.

– Di! – šūktelėjo Rolandas prie šiaurinės sienos palinkusiai moteriai, kviesdamas įvertinti jo pasiekimą.

Liusė grįžo prie Danielio. Kol ji šnekučiavosi su Di, angelas nurinko daugybę akmenų ir tvarkingai sukrovė juos dešinėje šlaito dalyje. Mergina pasijuto kalta, kad nepadeda. Vėl pakėlė kirtiklį.

Jie dirbo ištisas valandas. Gerokai po vidurnakčio buvo nuvalyta pusė šlaito. Di žibintai nušvietė stalkalnį, tačiau Liusei patiko būti šalia Danielio, nepakartojamoje jo sparnų šviesoje. Nuo įtampos veide paskaudo žandikaulį. Gėlė pečius, perštėjo akis. Vis dėlto Liusė nesiliovė. Nesiskundė. Toliau darbavosi kirtikliu.

Užsimojusi kirto į rausvą kvadratinį akmenį už ką tik patraukto riedulio. Užuot atšokęs nuo kieto paviršiaus, kaip tikėjosi mergina, kirtiklis smigtelėjo į kažką minkštą. Liusė metė įrankį ir sukišo rankas į tą keistą molį primenantį lopinėlį. Užčiuopė itin trapų smiltainį. Šis vos prilietus subyrėjo. Kad geriau matytų, mergina arčiau pritraukė žibintą ir ėmė kabinti didelius molio gabalus lauk. Atkapsčiusi kelis colius pajuto kažką glotnaus ir kieto.

– Kažką radau!

Kiti susibūrė aplink. Liusė brūkštelėjo rankomis per džinsus ir pirštais nuvalė kvadratinę bemaž dviejų pėdų pločio plytelę. Vietoj kadaise ryškaus paveikslo dabar buvo galima įžiūrėti tik blyškų žmogaus su aureole kontūrą.

– Ar čia tai, ko ieškome? – susijaudinusi tarė mergina.

Di petimi brūkštelėjo Liusei per petį. Moteris palietė plytelę nykščiu.

– Bijau, kad ne, mieloji. Tai tik mūsų draugo Jėzaus atvaizdas. Turime skverbtis giliau.

– Giliau?

– Reikia patekti vidun. – Di pabarbeno į plytelę. – Čia – naujausios šventyklos fasadas, viduramžių vienuolynas, kuriame gyveno visiškai atsiskyrę vienuoliai. Privalome prisikasti iki originalaus statinio už štai šios sienos.

Moteris pastebėjo Liusės abejones.

– Nebijok sugadinti senosios ikonografijos. Tą reikia padaryti dėl *išties* senų dalykų. – Ji pažvelgė į dangų, tarsi dairydamasi saulės, tačiau ši jau seniai buvo nusileidusi už horizonto. Žibėjo žvaigždės. – Ak, mieloji. Laikas senka, tiesa? Tęsk! Tau puikiai sekasi!

Pagaliau Filas žengė pirmyn ir stipriai trenkė kumščiu į plytelę su Jėzumi. Liko skylė. Iš jos sklido keistas muskuso ir senienų kvapas.

Atstumtieji šoko prie sudaužytos plytelės ir ėmėsi didinti plyšį tiek, kad galėtų kasti giliau. Dirbo iš peties ir ardė stropiai. Jie aptiko, jog nuogriuva užpildžiusi ir šventyklos, kuri neturėjo stogo, vidų. Pasikeisdami draskė sieną ir svaidė šalin riedulius.

Ariana stovėjo atokiau, tamsiame kampe ir tarsi mėgindama užvesti žoliapjovę spardė akmenų krūvelę. Liusė nužingsniavo prie jos.

– Ei, – tarė. – Ar viskas gerai?

Ariana pakėlė akis ir ėmė čiupinėti kombinezono petnešas. Veide švystelėjo keista šypsena.

– Ar atsimeni, kai mus drauge paliko po pamokų? Privertė valyti „Kardo ir kryžiaus“ mokyklos kapines. Suporavo mudvi ir liepė nušveisti tą angelą.

– Žinoma.

Liusė tądien jautėsi bjauriai. Iškoneveikta Molės, sunerimusi ir pametusi galvą dėl Danielio, be to, abejojanti, ar Ariana išties ją mėgsta – gal tik paprasčiausiai gailisi.

– Buvo smagu, tiesa? – šaltai suskambo Arianos balsas. – Visada tai prisiminsiu.

– Ariana, – ištarė Liusė. – Juk ne apie tai dabar galvoji, taip? Kodėl ši vieta verčia tave čia tūnoti?

Angelė stovėjo padėjusi pėdą ant kastuvo ir siūbavo pirmyn atgal. Stebėjo Atstumtuosius ir kitus angelus iš po akmenų atkasančius aukštas kolonas. Galiausiai užsimerkė ir išpoškino.

– Dėl mano kaltės ši šventovė nebeegzistuoja. Aš – jos nelaimių priežastis.

– Bet... Di sakė, jog niekas nekaltas. Kas nutiko?

– Po Nuopuolio, – ėmė pasakoti Ariana, – kaupiau jėgas, dairiausi pastogės, kad galėčiau išsigydyti sparnus. Dar nebuvau grįžusi prie Sosto. Nė nenutuokiau, kaip tą padaryti. Neprisiminiau, kas aš. Buvau viena, pamačiau šią vietą ir..

– Nuklydai į čia stovėjusią šventyklą, – pratęsė Liusė, prisiminusi Danielio aiškinimą, kodėl angelai nesiartina prie bažnyčių. Visi suirzo prie Viešpaties kapo bažnyčios, taip pat vengė Šv. Benezeto tilto koplyčios.

– Aš nežinojau! – Ariana įkvėpė ir jos krūtinė sudrebėjo.

– Žinoma, nežinojai, – Liusė apkabino Arianą per liemenį. Oda, kaulai ir sparnai. Angelė padėjo galvą merginai ant peties. – Ar

šventykla užsiliepsnojo?

Ariana linktelėjo.

– Taip, kaip... ne, – pasitaisė. – Taip, kaip *užsiliepsnodavo* praeituose gyvenimuose. Pokšt. Visa panyra liepsnose. Tik tai nepriminė – atleisk už tokius žodžius – jokio tragiško grožio ar romantikos. Niūru, juoda, *absoliutu*. Tarsi į veidą tvotų durys. Tada suvokiau, kad mane išties išspyrė iš Dangaus. – Atsisukusi į Liusę pažvelgė tokiomis nekaltomis didžiulėmis mėlynomis akimis, kokių mergina neprisiminė anksčiau mačiusi. – Niekada neketinau išeiti. Įvyko nelaimingas atsitikimas, daugelis mūsiškių tiesiog pateko į... kažkieno kito mūšį.

Ariana truktelėjo pečiais ir jos lūpų kamputis piktai kryptelėjo.

– Gal pernelyg pripratau būti atstumtąja. Nors man tai tinka, tiesa? – Sudėjusi pirštus it pistoletą, angelė nukreipė į Kemo pusę. – Ko gero, visai smagu trainiotis su šita nusikaltėlių šutve.

Angelės veidas pakito, dingo visi keistuoliški bruožai. Ji griebė Liusę už pečių ir sušnibždėjo:

– Štai.

– Kas? – Liusė apsisuko.

Angelai ir Atstumtieji buvo pašalinę kelias tonas akmenų. Dabar jie stovėjo ten, kur visai neseniai pūpsojo riedulių krūva. Baigė kaip tik prieš aušrą. Aplink kilo vidinė Di žadėtoji šventykla. Senoji, elegantiškoji ponia nemelavo.

Liko tik dvi netvirtos dešinį kampą formuojančios sienos, tačiau pilkų grindų plytelių kraštas bylojo apie originalų maždaug dvidešimties kvadratinių pėdų statinį. Ant masyvių pamatų sudėtos byrančios smiltainio plytos kadaise laikė stogą. Pastatą puošė išdūlėjusios dekoratyvinės juostos, vaizduojančios sparnuotas būtybes – senas ir nusitrynusias, beveik susiliejusias su akmeniu. Senovės gaisras išdegino ištisas plačių atbrailų dalis palei lubas.

Visiškai atkastas figmedis ir alyvmedis žymėjo liniją tarp Di šluota nuvalytos Strėlės plokštės ir atkastos šventyklos. Dvi nesančios sienos leido pasireikšti Liusės vaizduotei, kuri čia piešė maldai suklupusius piligrimus.

Vieta atsivėrė aiškiai. Keturios jonėninės kolonos grioveliais puoštais pagrindais ir riestomis viršūnėmis stūksojo aplink centre stovinčią pakylą. Ant jos buvo įrengtas milžiniškas stačiakampis blyškiai rusvo akmens altorius. Šis Liusei atrodė pažįstamas, tačiau nieko panašaus anksčiau ji nebuvo mačiusi. Per nusėdusį purvą ir uolienas mergina miglotai įžvelgė ant viršaus iškaltą skulptūrą: du akmeniniai angelai, dydžiu prilygstantys nemažai lėlei, žvelgė vienas į kitą. Atrodė, kad kadaise jie buvo nudažyti auksine spalva, tačiau dabar iš ankstesnio jų spindesio buvo likusios tik dulkelės. Angelai klūpėjo melsdamiesi nulenktomis galvomis. Dailių į priekį palinkusių

sparnų galiukai lietėsi.

– Taip, – Di sunkiai įkvėpė. – Tai *Qayom Malak*. Reiškia angelų prižiūrėtojas. Arba kaip aš mėgstu vadinti – angelų patarėjas. Ši vieta saugo paslaptį, kurios jokia gyva būtybė dar nėra atskleidusi, – nuorodą, kur puolusieji nukrito į Žemę. Ar prisimeni, Ariana?

– Manau, taip. – Atrodė, kad žengdama prie skulptūros Ariana nervinasi.

Priėjusi pakylą ji ilgam sustingo priešais klūpinčius angelus. Tada suklupo pati. Palietė jų sparnų galiukus, vietą, kurioje abu angelai glaudėsi. Ariana suvirpėjo.

– Mačiau skulptūrą tik sekundę iki...

– Taip, – atsakė Di. – Tave išsviedė iš šventyklos. Sprogimo jėga sukėlė pirmą *Qayom Malak* palaidojusią laviną, tačiau figmedis su alyvmedžiu liko neuždengti ir tapo ženklu vėliau pastatytoms šventovėms. Čia lankėsi krikščionių, žydų, maurų. Jų šventyklos taip pat neatsilaikė prieš laviną, gaisrą, skandalus ir baimę. Aplink *Qayom Malak* kilo neįveikiama siena. Jums reikėjo manęs, kad padėčiau vėl aptikti šią vietą. Manęs neradote tol, kol *išties* neprireikė.

– Kas toliau? – paklausė Kemas. – Nesakyk, kad turėsime melstis.

Netgi nuo savo peties Kemui švystelėdama rankšluostį, Di nenuleido akių nuo *Qayom Malak*.

– Oi, dar blogiau, Kemai. Dabar teks valyti. Šveisti angelus, ypač jų sparnus, tol, kol ims spindėti. Reikia, kad mėnesiena juos nušviestų tam tikroje vietoje.

_____

[17] Džonas Denveris – garsus JAV dainininkas, aistringas lakūnas. Žuvo 1997 metais, pilotuodamas asmeninį lėktuvą.

Keturioliktas skyrius

ĮPĖDINĖ

Bum.

Rodės, kad pranešdamas apie artėjančią niūrią audrią griaudžia perkūnas. Liusė pašoko iš miegų urve, kur buvo užsnūdusi Danieliui ant peties. Neketino miegoti, tačiau prieš paaiškindama *Qayom Malak* paskirtį Di reikalavo pailsėti. Pabudusiai merginai atrodė, kad prabėgo daug brangių valandų. Flaneliniame miegmaišyje ją išpylė prakaitas. Prie krūtinės prigludęs medalionas buvo sukaitęs.

Danielis gulėjo labai ramiai, akis įsmeigęs į urvo angą. Dundesys liovėsi.

Liusė pasirėmė alkūnėmis ir pastebėjo priešais gulinčią Di. Moteris miegojo susirietusi it embrionas, šiek tiek judėjo. Plaukai buvo išsidraikę. Di kairėje mėtėsi tušti Atstumtųjų miegmaišiai. Keistosios būtybės budėjo susispietusios nedidelėje erdvėje, gelsvai rudi jų

sparnai lietėsi. Dešinėje it seserys suglaudusios sidabrinius sparnus miegojo – bent jau ilsėjosi – Anabelė ir Ariana.

Urve buvo tylu. Dundesys turbūt prisisapnavo. Liusė tebejuto nuovargį. Apsivertė ir prisiglaudė nugara prie Danielio krūtinės taip, kad mylimasis apgaubė ją dešiniuoju sparnu. Akys virptelėjo ir užsimerkė. Staiga Liusė atsimerkė.

Priešais buvo Kemo veidas.

Ranka parėmęs galvą demonas gulėjo ant šono už kelių colių. Žalios akys prikaustė Liusės žvilgsnį. Atrodė, kad abu apėmė transas. Kemas žiojosi, tarsi norėdamas kažką pasakyti...

BUM.

Kambarys suvirpėjo it lapas. Akimirką oras tapo keistai vaiskus. Kemo kūnas sužėrėjo, čia ir tarytum *ne čia*. Atrodė, kad pats angelas ima blykčioti.

– Laiko drebėjimas, – ištarė Danielis.

– Krato kaip reikiant, – sutiko Kemas.

Liusė atsisėdo, įsistebeilijo į savo pačios kūną miegmaišyje, į Danielio ranką sau ant kojos, į Arianą, murmančią: *Tai ne aš*. Anabelė sparnu trinktelėjo draugei ir ją pažadino. Visi *mirgėjo*. Vieną akimirką – stabilūs kūnai, kitą – neapčiuopiami it vaiduokliai.

Laiko drebėjimas išjudino dimensiją, kurioje jie net nebuvo *čia*.

Urvas suvibravo. Sienomis pasipylė smėlis. Skirtingai nei Liusė ir jos draugai, fizikinės raudonosios uolos savybės išliko stabilios, tarsi norėdamos įrodyti, jog tik žmonės – sielos – rizikuoja būti ištrintos.

– *Qayom Malak!* – sušuko Filas. – Rieduliai vėl viską palaidos.

Jusdama šleikštulį Liusė žvelgė į mirgančius Atstumtojo sparnus. Šis puolė prie urvo angos.

– Tai seisminis realybės pokytis, Filipai, ne žemės drebėjimas, – Filą sulaikė Di. Jos balsas skambėjo it kažkieno reguliuojamas – tai garsiau, tai tyliau. – Vertinu tavo rūpestį, tačiau šį drebėjimą mums tereikia išlaukti.

Dar kartą garsiai sudundėjo. Ilgas, baisus griausmas, kurio metu Liusė *nė vieno* nematė. Paskui visi grįžo. Stabilūs, *realūs*. Viską staiga apgaubė tokia absoliuti tyla, kad mergina išgirdo krūtinėje plakančią savo širdį.

– Štai, – prabilo Di. – Blogiausia jau praėjo.

– Ar visi sveiki? – paklausė Danielis.

– Taip, mielasis, mums viskas gerai, – atsakė Di. – Nors buvo itin nemalonu. – Moteris atsistojo ir nužingsniavo. Balsas aidėjo iš paskos. – Vis dėlto šis seisminis pokytis – vienas paskutinių drebėjimų.

Susižvalgę visi nusekė moterį laukan.

– Ką nori pasakyti? – paklausė Liusė. – Ar Liuciferis jau taip arti?

Smegenys subruzdo skaičiuoti: saulėtekis, saulėlydis, saulėtekis. Viskas susiliejo, vienas ilgas įtūžio, baimės ruožas, sparnai danguje...

Liusė užmigo ryte.

Angelai sustojo priešais *Qayom Malak*. Liusė žengė ant Strėlės plokštės ir nužvelgė dviejų angelų skulptūrą. Rolandas ir Kemas pakilo dangun ir pakibo ore maždaug penkiasdešimt pėdų virš žemės. Abu žiūrėjo į horizontą ir tyliai šnekučiavosi. Didžiuliai angelų sparnai dengė saulę. Liusė sunerimo pastebėjusi, kad ši jau gana žemai.

– Dabar šeštas vakaras nuo Liuciferio Nuopuolio pradžios, – tyliai paaiškino Di.

– Miegojome visą dieną? – pašiurpo Liusė. – Iššvaistėme tiek laiko...

– Nieko neiššvaistėme, – atsakė Di. – Šiąnakt manęs laukia didi naktis. Kai pagalvoji – tavęs irgi. Netrukus džiaugsies, kad galėjai pailsėti.

– Pradėkime, kol nesmogė dar vienas drebėjimas ir nereikia grumtis su Svarstyklėmis, – paskatino Kemas, drauge su Rolandu vėl nusileidęs ant žemės. Nuo smarkaus nusileidimo jų sparnai atsitrenkė vieni į kitus.

– Kemas teisus. Negalime eikvoti laiko. – Danielis atsinešė juodą kuprinę, kurioje buvo aureolė, Liusės ištraukta iš nuskendusios Venecijos bažnyčios. Nuo peties nusimetė išsipūtusį kelioninį krepšį su Sidabrinio ženklo taure. Sudėjo abu atsegtus krepšius priešais Di. Visi tys artefaktai buvo išrikiuoti.

Moteris nejudėjo.

– Di? – paklausė Danielis. – Ką mums daryti?

Tyla.

Rolandas žengė pirmyn, palietė jos nugarą.

– Mudu su Kemu horizonte matėme Svarstyklių angelus. Jie dar nežino, kur esame, tačiau artėja. Verčiau paskubėkime.

Di susiraukė.

– Bijau, kad tai neįmanoma.

– Juk sakei... – Liusė nutilo, nes amžinoji į ją pažvelgė ramiu žvilgsniu. – Tatuiruotė. Simbolis ant žemės...

– Mielai *paaiškinsiu*, – atsakė Di. – Tačiau veiksmų neskubinsime. – Nužvelgė ratu susirinkusius angelus, Atstumtuosius ir Liusę. Įsitikinusi, kad visi klauso, pradėjo: – Kaip žinome, ankstyvoji puolusiųjų istorija neužrašyta. Nors aiškiai ir neprisimenate, – moters žvilgsnis nuslydo angelais, – pirmąsias dienas Žemėje užfiksavote *daiktuose*. Iki šios dienos esminiai jūsų priešistorinių žinių elementai liko užšifruoti įvairiuose artefaktuose, kurie, plika akimi žiūrint, yra visiškai kitokios paskirties daiktai.

Di paėmė aureolę ir iškėlė saulės šviesoje.

– Štai. – Ji perbraukė pirštu stiklo įtrūkimus. – Ši stiklo aureolė yra ir lęšis. – Pakėlusi leido visiems apžiūrėti. Išgaubtas stiklas šiek tiek iškraipė jos veidą, o auksaspalvės akys atrodė didžiulės.

Padėjusi aureolę, amžinoji nužingsniavo prie kelioninio krepšio ir ištraukė Sidabrinį ženklą. Taurė sušvito paskutiniuose saulės spinduliuose. Di švelniai perbraukė ranka paviršių.

– Ši taurė, – ji parodė į sidabre iškaltą paveikslą – tuos pačius sparnus, kuriuos Liusė pastebėjo Jeruzalėje, – saugo įrašą apie išėjimą iš Nuopuolio vietos, apie pirmą angelų diasporą[18]. Norėdami grįžti į pirmuosius savo namus Žemėje, iš pradžių turėsite pripildyti šią taurę. – Moteris nutilo ir įsmeigė akis į Sidabrinio ženklo vidų. – Pripildę ištuštinsime indą ant sudėtingu piešiniu išdėliotų ir tai, kaip kadaise atrodė pasaulis, vaizduojančių grindų plytelių.

– Pripildę taurę? – pakartojo Liusė. – Ko?

– Viskam savas laikas. – Di nužingsniavo prie akmeninės platformos krašto ir nubraukė šiek tiek žvirgždo. Pasilenkusi pastatė taurę tiksliai ant geltono simbolio akmenyje. – Mano galva, jos vieta čia.

Liusė stovėjo šalia Danielio ir nenuleido akių nuo Di. Ši lėtai vaikštinėjo ant platformos. Galiausiai vėl pakėlė aureolę ir nunešė prie *Qayom Malak*. Kažkuriuo metu žygio batus moteris vėl buvo pakeitusi aukštakulniais. Kulniukai kaukšėjo marmuru. Susivėlę plaukai švytavo palei liemenį. Amžinoji sunkiai įkvėpė ir iškvėpė.

Abiem rankomis iškėlusi aureolę virš galvos, moteris sušnibždėjo kelis maldos žodžius ir labai atsargiai nuleido relikviją tiesiai į erdvę, susidariusią tarp besimeldžiančių angelų sparnų galiukų. Tiko it žiedas ant piršto.

– Šito aš *nesitikėjau*, – sumurmėjo Ariana Liusei.

Liusė taip pat nieko panašaus nelaukė, nors neabejojo, kad toji moteris susijusi su kažkuo itin šventu.

Di atsisuko į Liusę ir angelus, atrodė, jog tuoj prabils, tačiau tik suklupo ant kelių ir atsigulė ant nugaros prie *Qayom Malak*. Norėdamas padėti, Danielis puolė prie jos, bet moteris tik mostelėjo pasitraukti. Batų galiukai rėmėsi į *Qayom Malak* korpusą. Virš galvos ištiestos liaunos rankos lietė Sidabrinį ženklą. Di kūnas buvo tiksliai tokio paties ilgio kaip ir atstumas.

Moteris užsimerkė ir keletą minučių gulėjo nejudėdama.

Akimirką, kai Liusė ėmė svarstyti, ar Di neužsnūdo, ši prašneko:

– Kaip gerai, kad prieš du tūkstančius metų lioviausi augusi.

Įsitvėrusi Rolando rankos atsistojo ir nusivalė dulkes.

– Viskas tvarkoje. Mėnulis turėtų pataikyti čia, – parodė į rytinį dangų toje vietoje, kur smigo uolų viršūnės.

– Mėnulis? – Kemas dirstelėjo į Danielį.

– Taip, mėnulis. Jo šviesa turi pataikyti būtent čia, – Di patapšnojo į aureolės centrą, kur prieš kelias minutes matytas dantytas įtrūkimas dabar buvo dar labiau išryškėjęs. – Jeigu nusimanau apie mėnulį, o taip ir yra – po tiek metų bendrakeleivius susaisto artimi

ryšiai, – šiąnakt vidurnaktį mėnesiena sušvis būtent taip, kaip mums reikia. Vidurnaktis – mano mėgstamiausias metas. Burtų valanda...

– Kas tada nutiks? – paklausė Liusė. – Vidurnaktį, kai mėnuo atsidurs ten, kur reikia?

Di sulėtino žingsnį ir apgaubė delnu merginos skruostą.

– Viskas, mieloji.

– O ką mes tuo metu darysime? – pasidomėjo Danielis.

Di įkišo ranką į megztinio kišenę ir ištraukė didžiulį auksinį kišeninį laikrodį.

– Reikia dar šį tą nuveikti.

Angelai įvykdė amžinosios nurodymus iki mažiausios smulkmenos. Visus artefaktus keliskart šluostė, valė, blizgino. Tik užslinkus tamsiai nakčiai Liusė pajėgė įsivaizduoti Di nupasakotą ceremoniją.

– Prašyčiau dar du žibintus, – nurodinėjo Di. – Bus trys, po vieną prie kiekvienos relikvijos.

Atrodė keista, kad Di kalba apie relikvijas tarsi pati nebūtų viena jų. Dar keisčiau atrodė jos šmižinėjimas ant pakylos – tarsi šeimininkė ruoštų vakarienę ir tikrintų, ar viskas savo vietose.

Atstumtųjų ketvertas it per apeigas uždegė žibintus. Skustos galvos sukosi erdvėje lyg planetos. Pirmasis žibintas nušvietė *Qayom Malak*. Kito šviesa krito ant Sidabrinio ženklo, likusio ten, kur pastatė Di – ant auksinės strėlės plokštėje. Atstumas nuo *Qayom Malak* tiksliai atitiko moters ūgį – beveik penkias pėdas. Angelai iš plokščiaviršūnių riedulių išdėliojo suolus primenančias pusmėnulio formos arkas kairėje ir dešinėje plokštės pusėje. Vieta tapo panaši į sceną. Anabelė nuvalė riedulius it tvarkdarys ruošdamas amfiteatro vietas tuoj susirinksiančiai publikai.

– Ką Di su visu šituo veiks? – Liusė sušnibždėjo Danieliui.

Violetinėse angelo akyse slypėjo kažkas, ko jis negalėjo nusakyti balsu. Liusė ketino prašyti mylimojo, kad pasistengtų, tačiau tą akimirką jos pečius surado Di rankos.

– Prašau, apsirenkite šiais drabužiais. Manau, apeiginiai kostiumai padės sutelkti dėmesį į laukiančią užduotį. Danieli, ko gero, tau tiks šitas, – ji įspaudė angelui į rankas sunkų rudą apsiaustą. – O čia apdaras grakščiajai Arianai, – įdavė drabužį angelei. – O tu, Liuse, gali rinktis. Dėžės dugne yra mažesnių drabužių. Pasiimk mano žibintą.

Liusė pakėlė žibintą ir ėmė vesti Danielį prie urvo, kuriame jie praėjusią naktį miegojo, tačiau Di sugriebė angelo ranką.

– Galime šnektelėti?

Danielis linktelėjo Liusei eiti vienai. Mergina nužingsniavo svarstydama, ko Di nenori jai sakyti. Perkišo ranką per žibinto

rankeną ir nuėjo prie urvo angos. Šviesa siūbavo.

Nukėlė sunkų skrynios dangtį ir įkišo ranką vidun. Joje gulėjo vienintelė ilga ruda suknelė. Liusė ją pakėlė. Vilnonis, storas it striukė ir dvokiantis tabaku drabužis. Prisidėjusi pastebėjo, kad suknelė bemaž trimis pėdomis per ilga. Tapo dar įdomiau, kodėl Di išsiuntė ją šalin. Mergina pastatė žibintą ant grindų ir nerangiai užsitraukė drabužį ant galvos.

– Reikia pagalbos?

Tyliai it debesėlis į urvą buvo įslinkęs Kemas. Stovėdamas už nugaros sugriebė drabužio audinio klostę ir prispaudė po pintu diržu. Surišo taip, kad suknelės apačia sutrumpėjo iki Liusės kulkšnių, tarsi ji būtų siūta kaip tik Liusei.

Mergina atsisuko. Kemo veide mirgėjo žibinto šviesa. Demonas stovėjo labai ramiai, taip mokėjo tik jis.

Liusė perbraukė per surištą diržą nykščiu.

– Ačiū, – padėkojo ir nuskubėjo prie urvo angos.

– Liuse, palauk…

Ji sustojo. Kemas žvelgė į savo aulinuko priekį ir spardė skrynios kraštą. Liusė taip pat ten įsmeigė akis. Nusistebėjo, kad neišgirdo jo įeinant į urvą. Kaip juodu liko vieni?

– Vis dar netiki, kad esu tavo pusėje.

– Nebesvarbu, Kemai, – gerklė neįtikėtinai susigniaužė.

– *Paklausyk*. – Demonas žengė Liusės link ir dabar juos teskyrė vos keli coliai. Mergina pamanė, kad ją sugriebs, tačiau vaikinas nė nemėgino paliesti. Tiesiog stovėjo labai arti ir labai ramiai. – Viskas buvo kitaip. Pažvelk į mane. – Mergina nervingai pakluso. – Dabar ant savo sparnų nešioju Liuciferio auksą, tačiau ne visados toks buvau. Pažinojai mane anksčiau, nei pasukau tuo keliu, Liusinda. Mudu buvome draugai.

– Na, kaip ir sakei, viskas keičiasi.

Iš Kemo lūpų išsprūdo nusivylimo aimana.

– *Neįmanoma* atsiprašyti merginos, pasižyminčios tokia parankiai selektyvia atmintimi. Leisk spėti: atrasdama tikrąją save, tu atskleidi visus tuos puikius prisiminimus, kai judu su Danieliu įsimylėjote, Danielis pasakė tą nuostabią frazę, Danielis atsisuko, Danielis nusklendė prie švelnių žvaigždžių siluetų horizonte…

– O kodėl ne? Mudu skirti vienas kitam. Danielis man – viskas. O tu…

– Ką jis kalba apie mane? – Kemo akys susiaurėjo.

Liusė sutraškino krumplius ir prisiminė, kaip kadaise „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje mėgindama sustabdyti kvailą įprotį Danielio ranka nuslydo jos plaštaka. Jo prisilietimas buvo pažįstamas nuo pačios pradžios.

– Sako, kad tavimi pasitiki.

Pauzė. Mergina nenorėjo jos užpildyti. Troško išeiti. Kas, jeigu Danielis dirstels ir pamatys ją šiame tamsiame urve su Kemu? Jie ginčijasi, tačiau iš toliau Danielis to nepastebės. Kaip jie atrodo? Ji ir Kemas? Mergina pažvelgė į demoną. Jo akys buvo ryškios, žalios ir nepaprastai liūdnos.

– Ar *tu* manimi tiki? – paklausė Kemas.

– Kodėl dabar tai tapo svarbu?

Vaikino akys išsiplėtė, jose sušvito beprotiškas jaudulys.

– *Dabar viskas tapo svarbu.* Tai renginys, prieš kurį visi kiti spektakliai atrodo it pasirengimas. Tam, kad pasielgtum taip, kaip privalai, negali manyje matyti priešo. Nė nenutuoki, kur įsivėlei.

– Apie ką kalbi?

– Liuse, – suskambo Di balsas. Ji ir Danielis stovėjo prie urvo angos. Šypsojosi tik Di. – Mes tavęs laukiame!

– Manęs?

– Tavęs.

Liusė staiga išsigando.

– Ką turėsiu daryti?

– Kodėl tau neatėjus ir nepažiūrėjus?

Amžinoji ištiesė ranką, tačiau Liusė pajuto, jog kojos tarsi įaugusios į žemę. Dirstelėjo į Kemą, tačiau šis žvelgė į Danielį. Angelas tebežiūrėjo į Liusę. Akys degė alkiu kaip visuomet, kai jis norėdavo ją apkabinti ir panardinti į bučinį, tačiau dabar Danielis nejudėjo ir toks elgesys juos skiriančias dešimt pėdų pavertė dviem tūkstančiais mylių.

– Ar padariau kažką netinkamo? – paklausė ji.

– Netrukus padarysi kai ką nuostabaus, – tebelaikydama ištiestą ranką pasakė Di. – Nebešvaistykime laiko, kurio neturime.

Liusė paėmė jos ranką. Ši pasirodė tokia šalta, kad mergina išsigando. Nužvelgė Di: blyškesnė, trapesnė, senesnė nei Vienos bibliotekoje. Vis dėlto po susiraukšlėjusia oda bei išsikišusiais kaulais kažkas tebešvietė ryškiai ir džiugiai.

– Ar aš atrodau normaliai, mieloji? Tu įsistebeilijai.

– Žinoma, – atsakė Liusė. – Tik...

– Mano siela? Švyti, tiesa?

Mergina linktelėjo.

– Gerai.

Praslinkę vienas pro kitą Kemas ir Danielis neištarė nė žodžio. Kemas nužingsniavo į lauką, kur staiga sukilo vėjas, o Danielis nešdamas žibintą ėjo už Liusės.

– Di? – Liusė atsisuko į moterį, kurios šąlančią ranką mėgino sušildyti savąja. – Nenoriu ten eiti. Bijau ir nežinau kodėl.

– Taip ir turi būti. Tačiau ši taurė tavęs aplenkti negali.

– Prašau, ar kas nors gali man paaiškinti, kas vyksta?

– Taip. – Di tvirtai, bet prilaikydama timptelėjo merginą pirmyn.

– Vos tik išeisime lauk.

Jos apėjo strėlės antgalio formos riedulį, kuris šiek tiek dengė urvo angą. Negailestingai pūstelėjo šalto vėjo šuoras. Laisvąja ranka dengdamasi veidą nuo netikėtos smėlio bangos, Liusė susverdėjo. Di ir Danielis stumtelėjo ją prie tako, kuriuo praėjusią naktį užkopė.

Mergina suvokė, kad smailės aplink likusią stalkalnio dalį stabdo sūkuriuojančius smėlio šuorus. Ji vėl galėjo matyti ir girdėti. Nors už plynaukštės kaukė kasdienė dulkių audra, kreivų uolų apsuptyje visa staiga tapo taip tyku ir pernelyg švaru.

Ant marmurinės Strėlės plokštės spindėjo du žibintai: vienas – priešais *Qayom Malak*, kitas – už Sidabrinio ženklo. Abu šviesos šaltiniai pritraukė mašalų spiečius. Šie šokinėjo nuo mažyčių stiklo rėmų. Tai keistai ramino. Galų gale, ji bent jau tebėra pasaulyje, kur šviesa traukia vabalus. Tebėra pažįstamame pasaulyje.

Žibintas nušvietė du auksinius vienas į kitą maldoje palinkusius angelus. Šviesa taip pat lietė angelų sparnų gaubiamos stipriai sutrūkinėjusios stiklinės aureolės, kurią Di buvo grąžinusi į reikiamą vietą, kraštus.

Ant uolų, stūksančių virš plynaukštės, sutūpė ketvertas Atstumtųjų. Kiekvienas žvelgė skirtinga kryptimi. Prie šonų prispausti Atstumtųjų sparnai buvo vos įžiūrimi, tačiau Danielio žibinto šviesos pakraščiai išryškino sidabriniuose lankuose įtemptas žvaigždėstrėles. Atrodė, jog bet kurią akimirką laukiama Svarstyklių.

Keturi Liusės pažįstami puolę angelai užėmė vietas ant akmenų aplink apeigoms išdėliotas relikvijas. Ariana ir Anabelė sėdėjo vienoje pusėje ištiesusios nugaras, paslėpusios sparnus. Kitoje pusėje įsitaisė Kemas ir Rolandas. Tarp jų liko viena tuščia vieta.

Kam ji? Liusei ar Danieliui?

– Gerai, susirinko visi, išskyrus mėnulį, – Di pažvelgė į rytinį dangų. – Dar penkios minutės. Danieli, gal atsisėstum?

Angelas padavė moteriai žibintą ir nužingsniavo per marmurinę plokštę. Sustojo priešais *Qayom Malak*. Liusė norėjo eiti prie jo, tačiau vos spėjo palinkti į tą pusę, Di tvirčiau suspaudė jai ranką.

– Lik su manimi, mieloji.

Danielis atsisėdo tarp Rolando su Kemu ir nieko nesakančiu veidu atsisuko į Liusę.

– Leiskite paaiškinti. – Nuo raudonų uolos sienų atsimušė ramus, aiškus Di balsas. Visi angelai sukluso. – Kaip jau pasakojau anksčiau, pasirodymui reikalingas mėnulis. Po akimirkos jis išlįs iš už šios smailės. Nušvies aureolės lęšį. Pasisekė, kad šiąnakt dangus giedras ir niekas nedengs nuostabiųjų mėnulio kraterių, prisijungsiančių prie aureolės stiklo įtrūkimų.

– Sudėti visi drauge elementai suformuos kontinentų kontūrus ir

šalių linijas, o šios kartu su plokštės raižiniais sudarys *Simulacra Terra Prima* žemėlapį. Štai čia. – Moteris parodė tuščią erdvę ant marmurinės pakopos, kur praėjusią naktį atsigulė matuodama atstumą tarp *Qayom Malak* ir Sidabrinio ženklo. – Išvysite pasaulį tokį, koks jis buvo, kai jūs, angelai, nukritote Žemėn. Taip, – amžinoji įkvėpė. – Dar viena akimirka. Ten.

Virš stačios tiesiai už *Qayom Malak* išsikišusios uolos sušvito mėnesiena. Nors mėnuo buvo blyškus ir blausus, švytėjo nuostabiai it aušra. Angelai, Atstumtieji, Liusė ir Di kelias minutes stovėjo tylėdami ir žvelgė į kylantį mėnulį. Šis švystelėjo šiek tiek spindulių ant permatomo aureolės paviršiaus, paskui sušvito ryškiau. Už relikvijos besidriekiantis tuščias plokštės paviršius apsiblausė. Staiga projekcija tapo aiški, ryški ir reali. Formavosi linijos, sankirtos – *žemynai* – ribos, sausumos ir jūros.

Žemėlapis atrodė nebaigtas. Kai kurios linijos driekėsi į niekur, kai kurios ribos nesijungė. Vis dėlto buvo aišku, kad tai – Žemės žemėlapis. Liusė pagalvojo, jog taip atrodė Žemė tą akimirką, kai Danielis ją įsimylėjo. Ta mintis giliausiose jos atminties kertelėse kažką supurtė. Vaizdas pasirodė pažįstamas.

– Ar centre matai geltoną akmenį? – paklausė Di.

Liusė prisimerkė ir pastebėjo šiek tiek tamsesnio geltono akmens plytelę. Tokią pačią, kaip ir ta, ant kurios stovėjo taurė.

– Tai mes. Veiksmo centre.

– Tarsi rodyklė rodytų: jūs esate čia, – suvokė Liusė.

– Teisingai, mieloji, – Di atsisuko į merginą. – Nagi, Liusinda, ar jau suvokei savo vaidmenį šioje ceremonijoje?

Liusė pasijuto nesmagiai. Ko iš jos norima? Šita istorija jų, ne Liusės. Po sąmyšio ji tapo tik dar viena meilės pažadais apkerėta mergina. Netekęs Dievo malonės, Danielis Žemėje rado ją. Kažkas turėtų paklausti to angelo, kas vyksta.

– Apgailestauju. Nežinau.

– Štai tau užuomina, – ištarė Di. – Ar matai angelų Nuopuolio vietą šiame žemėlapyje?

Nekantraudama suprasti, apie ką kalbama, Liusė atsiduso.

– Ne.

– Prieš daug tūkstantmečių buvo nulemta, kad vietą šiame žemėlapyje parodys tik kraujas. Jis, tekantis mūsų gyslomis, žino kur kas daugiau nei mes. Atidžiai įsižiūrėk. Matai griovelius marmure? Tai linijos, sujungsiančios Žemės, kokia ji buvo iki angelų Nuopuolio, ribas. Pralietas ir išpiltas kraujas viską paaiškins. Susikaups vienoje ypač svarbioje vietoje. Žinojimas, mano mieloji, yra kraujyje.

– Nuopuolio vieta, – pagarbiai ištarė viena iš angelių – Ariana arba Anabelė. Liusė nepažino balso.

– Tam tikru būdu it lobių žemėlapis nuotykių pasakojime

susidūrimo taškas – Nuopuolio vieta – bus pažymėtas penkiakampe kraujo žvaigžde. Dabar...

Di kalbėjo toliau, tačiau Liusė jos žodžių nebegirdėjo. Štai, ko reikės imtis siekiant sustabdyti Liuciferį. Štai, apie ką galvojo Kemas. Štai, kodėl Danielis į ją nežiūrėjo. Gerklė buvo it vata užkimšta. Kai mergina prabilo, žodžiai suskambo tarsi po vandeniu.

– Tau reikia, – skausmingai nurijo seiles, – mano kraujo.

Di kone užspringo juokdamasi ir prispaudė vėsią ranką prie karšto Liusės skruosto.

– Dėl Dievo meilės, vaikeli, ne! Pasilaikyk kraują sau. Aš duosiu savojo.

– Ką?

– Išgirdai teisingai. Kol keliausiu iš šio pasaulio, Sidabrinį ženklą pripildysi mano kraujo. Supilsi jį į šią įdubą rytinėje auksinės strėlės pusėje. – Moteris parodė įspaudą kairiame taurės šone, paskui dramatiškai ištiesė rankas į žemėlapį. – Tada stebėsi, kaip kraujas teka grioveliais, kol aptiksi žvaigždę ir suprasi, kurioje vietoje laukti Liuciferio, kad sukliudytum jo kėslams.

Liusė sutraškino krumplius. Kaip Di gali taip paprastai kalbėti apie savo mirtį?

– Kodėl taip pasielgsi?

– Na, tam ir buvau sukurta. Angelai buvo sukurti, kad jais žavėtųsi, aš taip pat turiu paskirtį.

Iš gilios rudo apsiausto kišenės Di išsitraukė ilgą sidabrinį durklą.

– Bet tai...

Durklas, kuriuo panelė Sofija nužudė Penę. Tas pats durklas, kurį laikė Jeruzalėje, iškėlusi virš surištų puolusių angelų.

– Taip. Pastvėriau jį Golgotoje, – žavėdamasi dailiai pagamintais ašmenimis, atsakė Di. Geležtė švytėjo it šviežiai pagaląsta. – Šio peilio istorija tamsi. Atėjo laikas panaudoti jį *geram* tikslui, mieloji. – Moteris ištiesė peilį, jo ašmenys gulėjo ant delno, o rankena nukrypo į Liusę. – Man labai svarbu, kad tu pralietum mano kraują, mieloji. Ne tik todėl, kad *esi* man brangi, bet ir todėl, jog tą padaryti turi *tu*.

– Aš?

– Taip, tu. Privalai nužudyti mane, Liusinda.

---

[18] Diaspora (iš graikų k. διασπορά – išsisėjimas) –tautos dalis, gyvenanti ne savo istorinėje tėvynėje. Terminas kilo iš Antikos laikų. Pradžioje diaspora vadinti Senovės Graikijos miestų gyventojai, migravę į graikų įkurtas kolonijas. Vėliau šis terminas pradėtas taikyti po Senąjį Pasaulį paplitusiems žydams.

Penkioliktas skyrius

–Negaliu!

– Gali, – atsakė Di. – Ir nužudysi. Niekas kitas negali to padaryti.

– Kodėl?

Moteris pažvelgė per petį į Danielį. Jis tebesėdėjo žvelgdamas į Liusę, tačiau atrodė, kad jos nemato. Nė vienas angelas nepakilo padėti.

Di prašneko pašnibždomis.

– Jeigu esi, kaip sakai, tvirtai apsisprendusi nutraukti prakeiksmą...

– *Žinai, kad esu*.

– Jį nutraukti privalai mano krauju.

Ne. Kaip jos prakeiksmas gali būti susietas su kažkieno krauju? Di atvedė juos čia, prie *Qayom Malak*, ketindama parodyti angelų Nuopuolio vietą. Toks buvo jos – dezideratо – vaidmuo. Ji negali būti susijusi su Liusės prakeikimu.

O gal gali?

Nutraukti prakeikimą. Žinoma, Liusė to norėjo. Tik to ir troško.

Ar tai įvyks čia, dabar? Kaip, nužudžiusi Di, sutars su pačia savimi? Liusė pažvelgė į senąją moterį. Ši paėmė ją už rankų.

– Nejaugi nenori sužinoti tiesos apie savo tikrąjį gyvenimą?

– Žinoma, noriu. Tačiau kodėl mano praeitį atskleis tavo mirtis?

– Ji atskleis daug dalykų.

– Nesuprantu.

– Ak, mieloji, – Di atsiduso ir pažvelgė į kitus. – Šie angelai puikiai tave saugojo... tačiau jie taip pat saugojo ir tavo ramybę. Atėjo laikas pabusti, Liusinda, o pabudusi privalai *veikti*.

Liusė nusisuko. Auksinių Di akių žvilgsnis buvo toks maldaujantis, toks rimtas.

– Mačiau pakankamai mirčių.

Tamsiame rate, juosiančiame *Qayom Malak*, atsistojo angelas.

– Jeigu ji negali to padaryti, vadinasi, negali.

– *Užsikišk,* Kemai, – iškošė Ariana. – Sėsk.

Kemas žengė pirmyn, prie Liusės. Siauri pečiai metė šešėlį ant plokštės.

– Nukeliavome taip toli. Viską išmėginome. – Demonas atsisuko į kitus. – Tačiau galbūt ji tiesiog negali. Gal prašome per daug. Liusė netaps pirmąja lenktynių kumelaite, dėl kurios prarasti ištisi turtai. Tad kas gi nutiks, jeigu ji taps paskutine?

Kemo žodžiai nederėjo prie tono, kaip ir akys, kurios beviltiškai nuoširdžiai bylojo: *Tu gali. Privalai.*

Liusė pakilnojo durklą. Matė Penės gyvybę atėmusius ašmenis.

Oda juto dūrius, kaip tada, kai „Kardo ir kryžiaus“ mokyklos koplyčioje Sofija mėgino nužudyti ją pačią. Liusė liko gyva, nes Danielis įsiveržė pro apvalų langą ir ją išgelbėjo. Neturėjo randų tik dėl gydančio Gabės prisilietimo. Angelai išsaugojo ją šiai akimirkai. Ji pajėgs.

Di suprato, kokia didelė Liusės baimė. Mostelėjo Kemui sėsti.

– Mieloji, gal bus geriau, jeigu negalvosi, kad mane žudai. Suteiksi man didžiausią dovaną, Liusinda. Nejaugi nematai, kad esu pasirengusi keliauti? – Moteris suspaudė lūpas į šypseną. – Žinau, nelengva suprasti, tačiau mirtingo kūno kelionėje ateina akimirka, kai jis trokšta mirti pačiu palankiausiu būdu. Tai vadinama gerąja mirtimi. Atėjo mano laikas. Jeigu padovanosi man šios *labai* geros mirties dovaną, pažadu, niekada nepasigailėsi.

Geliančiomis nuo ašarų akimis Liusė pažvelgė pro Di šoną.

– Dan...

– Negaliu tau padėti, Liuse, – ištarė Danielis, jai net nebaigus tarti vardo. – Privalai šį darbą atlikti viena.

Rolandas pakilo iš vietos ir įdėmiai nužvelgė žemėlapį. Dirstelėjo į rytuose kabantį mėnulį.

– Jeigu tai, ką reikia padaryti, turi būti padaryta, būtų gerai, kad įvyktų netrukus.

– Neturime daug laiko, – paaiškino Di, uždėjusi trapią ranką Liusei ant peties.

Sunkią sidabrinę durklo rankeną sugniaužusios merginos rankos drebėjo, prakaitavo. Ginklas slydo. Už Di nugaros ji matė plokštę su nebaigtu žemėlapiu, o už žemėlapio – *Qayom Malak* ir skulptūroje saugiai įterptą aureolę. Prie Di kojų buvo Sidabrinis ženklas.

Kartą Liusė jau buvo dalyvavusi aukojime: Čičen Icoje, kur susijungė su savo praeities savastimi Iš Koat. Tas ritualas merginai pasirodė beprasmis. Kodėl kažkas brangus turi mirti dėl kitų brangiųjų gyvenimo? Nejaugi sukūrusieji tokias taisykles nemanė, kad žmonės nusipelnė paaiškinimo? Tai priminė Abraomą, kuriam buvo liepta paaukoti Izaoką. Ar Dievas sukūrė meilę tam, kad skausmas taptų dar skausmingesnis?

– Ar pasielgsi taip dėl manęs? – paklausė Di.

Nutrauk prakeikimą.

– Ar pasiryši tam dėl savęs?

Liusė laikė durklą tarp delnų.

– Ką man daryti?

– Pamokysiu. – Kairė Di ranka sugniaužė durklą laikančią dešinę merginos plaštaką. Nuo prakaituotų delnų rankena tapo slidi.

Laisva dešine ranka amžinoji atsirišo ir nusimetė apsiaustą. Atsistojo priešais Liusę vilkėdama ilga, balta tunika. Apnuoginta viršutinė krūtinės dalis atidengė strėlės formos tatuiruotę. Pamačiusi

ją, Liusė suinkštė.

– Prašau, mieloji, nesijaudink. Esu ypatingos giminės. Ši akimirka visada buvo mano likimas. Vienas greitas dūris į širdį mane išlaisvins.

Tą Liusė ir norėjo išgirsti. Durklas drebėjo. Di nukreipė jį į tatuiruotę krūtinėje. Deja, senoji moteris tik tiek galėjo padėti. Liusė žinojo, kad netrukus turės pati laikyti geležtę.

– Tau puikiai sekasi.

– Palauk! – sukliko Liusė ašmenims smingant į Di kūną. Ant moters odos, palei tunikos kraštelį pražydo raudonas kraujo taškas. – Kas tau nutiks po mirties?

Di taip ramiai nusišypsojo, kad Liusė nebeabejojo, jog moteris mirties laukia.

– Na, mieloji, aš virsiu šedevru.

– Keliausi į Dangų, tiesa?

– Liusinda, nebekalbėkime apie...

– Prašau. Negaliu išsiųsti tavęs iš šio pasaulio, nežinodama, kaip atrodys kitas tavo gyvenimas. Ar kada nors tave pamatysiu? Ar tiesiog išnyksi kaip angelas?

– Ak, ne, mieloji, mano mirtis virs slaptu miegą primenančiu gyvenimu, – atsakė Di. – Tiesą pasakius, geresniu nei miegas, nes pagaliau galėsiu sapnuoti. Gyvenime amžinieji nesapnuoja. Susapnuosiu daktarą Otą. Taip seniai nemačiau savo mylimojo, Liusinda. Manau, supranti...

Liusė norėjo verkti. Ji suprato. Žinoma, tą suprato.

Dar stipriau drebėdama ji vėl nusitaikė peiliu į tatuiruotę ant Di krūtinės. Senoji moteris kuo švelniausiai spustelėjo jos rankas.

– Būk gausiai palaiminta, vaikeli. O dabar paskubėk. – Di neramiai mirkčiodama žvilgtelėjo į dangų ir mėnulį. – Šaunuolė.

Sustenėjusi Liusė smeigė peilį į senosios moters krūtinę. Geležtė perskrodė kūną, kaulus, raumenis... ir iki pat rankenos susmigo į nuostabią širdį.

Liusės ir Di veidai beveik susilietė. Jų alsavimas maišėsi ore.

Di sugriežė dantimis, sugriebė Liusės ranką ir staigiai pasuko ašmenis kairėn. Auksinės akys išsiplėtė ir sustingo iš skausmo arba sukrėtimo. Liusė troško nusukti akis, tačiau negalėjo. Ieškojo klyksmo savo pačios viduje.

– Ištrauk geležtę, – sušnibždėjo Di. – Supilk mano kraują į Sidabrinį ženklą.

Raukydamasi Liusė ištraukė durklą. Pajuto, kad kažkas giliai Di viduje plyšta. Žaizda žiojėjo it juodas urvas. Į paviršių plūdo kraujas. Buvo siaubinga matyti, kaip auksines Di akis užtraukia migla. Moteris susmuko ant mėnesienos nutviekstos plynaukštės.

Tolumoje suskambo Svarstyklių spiegimas. Visi angelai sužiuro viršun.

– Liuse, turi paskubėti, – pasakė Danielis ir priverstine ramybe įžiebė joje didesnį nerimą, nei būtų sukėlusi neslepiama panika.

Mergina tebelaikė rankose slidų, raudoną durklą. Nuo jo varvėjo amžinosios kraujas. Mergina švystelėjo geležtę žemyn. Barkštelėjo metalas. Liusė įsiuto, nes garsas priminė žaisliuką, o ne galingą dvi Liusės mylimas sielas nužudžiusį ginklą.

Kruvinas rankas nusivalė į apsiaustą ir kvėptelėjo oro. Būtų sukniubusi ant kelių, bet ją pagavo Danielis.

– Atleisk, Liuse, – mylimasis pabučiavo merginą, o jo akys tebešvytėjo senuoju švelnumu.

– Už ką?

– Kad negalėjau tau padėti.

– Kodėl negalėjai?

– To, ką tu atlikai, nė vienas negalėjome padaryti. Susidorojai pati. – Danielis suėmė merginos pečius ir nusuko nuo vaizdo, kurio matyti ji nenorėjo.

– Ne. Prašau, neversk manęs...

– Pažvelk, – ištarė Danielis.

Di sėdėjo rankomis apglėbusi Sidabrinį ženklą ir taurės kraštą buvo prispaudusi prie krūtinės. Iš širdies sulig kiekvienu galingu dūžiu plūdo kraujas it magiškas ir keistas kito pasaulio darinys. Liusė nutarė, kad taip ir yra. Di buvo užsimerkusi, tačiau pakeltame ir mėnesienos nutviekstame veide švietė plati šypsena. Atrodė, kad moteris niekada nepatyrė skausmo.

Taurė prisipildė. Liusė žengė pirmyn, palinko ketindama pakelti indą ir nunešti atgal ant geltonos plokštės strėlės. Kai pamėgino išplėšti Sidabrinį ženklą iš Di, senutė, remdamasi kruvinomis rankomis į žemę, pabandė atsistoti. Iš paskutiniųjų ji pastatė vieną drebančią koją, paskui kitą. Nerangiai žengė pirmyn. Kūnas šiek tiek trūkčiojo. Moteris rankomis suėmė juodąjį apsiaustą ir pamėgino užsimesti ant pečių. Liusė suprato: ji nori uždengti žaizdą. Ariana puolė pirmyn, norėdama padėti, tačiau veltui. Šviežias kraujas plūstelėjo pro apsiaustą.

Auksinės Di akys apsiblausė, oda tapo kone permatoma. Viskas joje prislopo ir sušvelnėjo, tarsi moteris jau būtų iškeliavusi kažkur kitur. Klupdama senutė žengė prie Liusės. Šios krūtinėje kilo dar viena raudos banga.

– Di! – Liusė puolė į jas skiriančią erdvę, ištiesė rankas, ketindama pagauti mirštančią moterį. Ši tepriminė šukę kūno, egzistavusio prieš Liusei paimant į rankas durklą.

– Ššš, – ramino Di. – Tik noriu tau padėkoti, mieloji. Ir padovanoti mažytę atsisveikinimo dovanėlę. – Ji įkišo ranką į apsiaustą. Kai ištraukė, nykštys buvo pajuodęs nuo kraujo. – Savęs pažinimo dovana. Privalai prisiminti, kaip susapnuoti tai, ką jau žinai. Man metas

miegoti, o tau – pabusti.

Di žvilgsnis nuslydo Liusės veidu tarsi būtų matęs jame viską, ką buvo įmanoma ten išvysti – visą praeitį ir ateitį. Galiausiai, brūkštelėjo kruvinu nykščiu Liusės kaktos centre.

– Mėgaukis ja, mieloji. – Amžinoji nukrito ant žemės.

– Di! – Liusė nėrė prie jos, tačiau senoji moteris jau buvo mirusi. – Ne!

Už merginos nugaros stovėjęs Danielis sugniaužė jos pečius, suteikdamas jai visą įmanomą stiprybę. To neužteko. Di nebesugrąžinsi ir fakto, kad ją nužudė Liusė – neištrinsi. Niekas nebegalėjo to pakeisti.

Liusės akis užtemdė ašaros. Iš vakarų atskriejęs vėjo gūsis nušvilpė banguotomis uolomis, atnešdamas dar vieną Svarstyklių klyksmą. Atrodė, kad kiekvienas pasaulio colis paniro į chaosą ir niekas jo nebeišsklaidys. Mergina ištiesė ranką ir palietė kruvino nykščio žymę, paliktą ant kaktos...

Plykstelėjo balta šviesa. Vidų nusvilino karštis. Liusė susvirduliavo, ištiesė priešais rankas ir ėmė siūbuoti, nes kūnas prisipildė...

Šviesos.

– Liuse? – tolumoje suskambo Danielio balsas.

Ar ji miršta?

Liusė staiga pasijuto it įelektrinta. Tarsi ant kaktos palikusi ženklą – įjungimo raktą – Di įjungė ir jos sielą.

– Ar tai dar vienas laiko drebėjimas? – paklausė ji, nors dangus, užuot papilkėjęs, virto nuostabiai baltu. Plieskė tokia šviesa, kad mergina nematė nei Danielio, nei kitų aplink ją ant plokštės susirinkusių angelų.

– Ne, – tarė Rolandas. – Tai ji.

– Tai tu, Liuse, – sudrebėjo Danielio balsas.

Liusės pėdos perbraukė per akmenį – nuostabus besvoris kūnas pakilo. Akimirką pasaulis gaudė spindinčia harmonija.

Laikas tau pabusti.

Erdvė aplink Liusę suspragsėjo, iš baltos virto murzinai pilka. Iš tolumos atskriejo kikenančio Bilo vizija. Juodi jo sparnai skleidėsi plačiau nei dangus, plačiau nei tūkstantis galaktikų, užpildė protą, kiekvieną visatos plyšelį, apgaubė Liusę begaliniu įtūžiu.

Šįkart aš laimėsiu.

Bilo balsas it stiklo šukės braukė nuoga oda.

Kiek jis priartėjo?

Liusės pėdos trenkėsi į stalkalnio paviršių. Šviesa dingo.

Mergina suklupo ant kelių netoli Di, kuri ilsėjosi ant šono, ranka apglėbusi galvą. Ilgi raudoni plaukai sruvo it kraujas. Moters akys buvo užmerktos, veidas romus, toks nepanašus į pastarąją savaitę

Liusę persekiojusį veidą. Liusinda pamėgino atsistoti, tačiau jautėsi apsunkusi.

Šalia suklupo Danielis. Atsisėdęs greta mylimosios ant plokštės, apglėbė ją rankomis. Vaikino plaukų kvapas ir rankų prisilietimas merginą nuramino.

– Aš čia, Liuse, viskas gerai, – sušnibždėjo angelas.

Ji nenorėjo pasakoti Danieliui, kad tebemato Bilą. Norėjo grįžti į tą šviesą. Palietė nykščio žymę ant kaktos, bet nieko nenutiko. Di kraujas buvo išdžiūvęs.

Suspaudęs lūpas vaikinas įsistebeilijo į Liusę. Nubraukė nuo akių plaukus ir prispaudė delną prie kaktos.

– Tu degi.

– Jaučiuosi puikiai, – Liusinda išties jautėsi it apimta karštinės, tačiau laiko dėl to nerimauti nebuvo. Svirduliuodama atsistojo ant kojų ir pažvelgė į mėnulį.

Šviesulys kabojo tiesiai virš galvos, dangaus centre. Šios akimirkos liepė laukti Di. Akimirkos, kai jos mirtis taps prasminga.

– Liuse, Danieli, – suskambo Rolando balsas. – Geriau pažvelkite čia.

Pakreipęs taurę demonas į įdubą žemėlapio papėdėje lašino paskutinius Di kraujo lašus. Kai Liusė ir Danielis prisijungė prie kitų, kraujas jau tekėjo marmuriniais įtrūkimais. Nors Di pasakojo, kad angelų Nuopuolio metu Žemė buvo kitokia, priešais atsiskleidusiame žemėlapyje vis labiau ryškėjo šiuolaikinės Žemės kontūrai.

Pietų Amerika beveik lietėsi su Afrika. Šiaurės Amerikos kampas šiaurryčiuose bemaž siekė Europą, tačiau viskas liko panašiai. Ten, kur Sueco įlanka skyrė Egipto žemes nuo Sinajaus pusiasalio, driekėsi vandens ruoželis. Pusiasalio viduryje gulėjo geltonas akmuo, žymintis plokščiakalnį, ant kurio dabar jie visi stovėjo. Šiaurėje plytėjo Vidužemio jūra, o joje raibuliavo tūkstančiai mažų salelių. Kitoje siauro jos ruožo pusėje, Azijos susijungimo su Europa taške, sekli kraujo bala lėtai tįso į žvaigždę.

Liusė išgirdo šalia stovintį Danielį ryjant seiles. Angelai it apkvaitę spoksojo į žvaigždės smailes užpildantį Di kraują. Žvaigždė rodė šiuolaikinę Turkiją – tiksliau...

– Troja, – apstulbęs purtydamas galvą galiausiai ištarė Danielis. – Kas galėjo pamanyti...

– *Ir vėl*, – prabilo Rolandas. Balso tonas išdavė nemalonius prisiminimus apie šį miestą.

– Visada jaučiau, kad toji vieta prakeikta, – suvirpėjo Ariana. – Bet aš...

– Niekada nežinojau kodėl, – baigė Anabelė.

– Kemai! – pašaukė Danielis.

Kiti pakėlė akis nuo žemėlapio ir nukreipė žvilgsnius į demoną.

– Aš keliausiu, – skubiai atsakė Kemas. – Man viskas gerai.

– Tuomet nutarta, – tarsi negalėdamas patikėti, pasakė Danielis. – Filipai! – šūktelėjo pakėlęs galvą.

Filas ir trejetas Atstumtųjų pakilo nuo aukštų uolų viršūnių.

– Įspėk kitus.

Kokius kitus? Kas dar liko?

– Ką jiems pasakyti? – paklausė Filas.

– Pasakyk, jog sužinojome Nuopuolio vietą ir išvykstame į Trojį.

– Ne, – Liusės balsas sustabdė Atstumtuosius. – Dar negalime išvykti. Kaip Di?

Tai, jog Di pasirūpino viskuo, netgi savo laidotuvių smulkmenomis, nebenustebino. Laiške, rastame girgždančios medinės skrynios antvože, moteris paaiškino, kad dėžė išsiskleidžia į katafalką. Laidotuvėms prasidėjus, saulė jau kybojo žemai danguje. Septintos dienos pabaiga. Di laiškas užtikrino, kad laiko jie veltui nešvaistytų.

Rolandas, Kemas ir Danielis nunešė katafalką į marmurinės platformos vidurį. Visiškai uždengė žemėlapį, todėl nusileidę Svarstyklių angelai teišvys laidotuves, o ne angelų Nuopuolio vietą.

Anabelė ir Ariana paskui katafalką nešė Di kūną. Paguldė ją atsargiai katafalko viduryje taip, kad širdis atsidurtų tiesiai virš kraujo žvaigždės. Liusė prisiminė amžinosios žodžius: šventovės statomos ant šventovių. Jos kūnas taps šventove žemėlapiui.

Kemas užklojo Di kūną jos pačios apsiaustu, tačiau veidą paliko atidengtą dangui. Paskutinėje poilsio vietoje Di, jų dezideratas, atrodė maža, bet galinga ir rami. Liusė troško tikėti, kad moteris dabar klajoja sapnuose su daktaru Otu.

– Di nori, kad Liusė ją palaimintų, – perskaitė laiške Anabelė.

Danielis suspaudė mylimosios ranką tarsi klausdamas: *Ar gerai jautiesi?*

Liusei dar niekada nebuvo tekę daryti nieko panašaus. Tikėjosi, jog pasijus nesmagiai, kalta dėl kalbos, kurią sakys savo pačios nužudyto žmogaus laidotuvėse, tačiau šių emocijų vietą užėmė pagarbi baimė.

Mergina žengė prie katafalko. Keletą akimirkų dėliojo mintis.

– Di buvo mūsų trokštamas dalykas, – pradėjo, – tačiau ištiesjoje slypėjo kur kas daugiau...

Liusė įkvėpė ir suvokė, jog kalba ne tik prie Di kapo. Kalba taip pat ir apie Gabę su Mole, kurių kūnai virto oru, kalba apie Penę, kurios laidotuvėse nedalyvavo. Pernelyg daug. Akyse suraibuliavo, žodžiai išnyko. Liusė težinojo, kad Di savo šventu krauju ištepė jai kaktą.

Tokia buvo Di dovana.

Privalai atsiminti, kaip susapnuoti tai, ką jau žinai.

Smilkiniuose sugaudė kraujas. Galva ir širdis užsiliepsnojo karščiu, o rankos, kurias buvo supynusi su Di rankomis, suledėjo.

– Kažkas vyksta.

Liusė rankomis susiėmė už veido. Plaukai išsidraikė. Mergina užsimerkė. Vokus užplūdo ryški balta šviesa.

– Liuse...

Liusinda atsimerkė. Angelai buvo nusimetę apsiaustus ir išskleidę sparnus. Stalkalnis skendėjo šviesoje. Kažkur virš galvos klykė daugybė Svarstyklių angelų.

– Kas nutiko? – Ji prisidengė akis.

– Reikia skubėti, Danieli! – iš viršaus šūktelėjo Rolandas.

Ar kiti angelai jau suspindo? Ar nuo jų sklinda ši šviesa?

Danielis rankomis apsivijo Liusės liemenį ir tvirtai apglėbė. Jausmas buvo malonus, tačiau mergina tebebijojo.

– Aš čia, su tavimi, Liusinda. Mylėsiu tave, kad ir kas nutiktų.

Liusė pajuto, kad jos kojos kyla nuo žemės, kūnas ima skrieti. Žinojo, jog yra drauge su Danieliu, tačiau tik miglotai suvokė, jog keliauja degančiu dangumi. Naujas, keistas, pulsuojantis pojūtis sieloje viską užgožė.

Šešioliktas skyrius

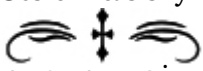

APOKALIPSĖ

Pakeliui pradėjo lyti.

Lašai tiško ant Danielio sparnų. Dangumi ritosi griausmas. Naktį draskė žaibas. Liusė miegojo, o gal buvo nugrimzdusi į kietą miegą primenančią būseną, nes, užėjus audrai, ji pabudo pusiau sąmoninga.

Nesiliaujantis bjaurus priešinis vėjas spaudė Liusę prie Danielio. Angelai skriejo milžinišku greičiu, kiekvienas sparnų mostelėjimas nunešdavo juos per ištisus miestus, kalnų grandines, akimirksniu už savęs paliekant didžiulius ledkalnius primenančius debesis.

Liusė nesuvokė, kur jie, kiek ilgai skrenda. Nenorėjo klausinėti.

Vėl sutemo. Kiek liko laiko? Negalėjo prisiminti. Skaičiuoti atrodė nebeįmanoma, nors kadaise mergina mėgo spręsti sudėtingus matematinius uždavinius. Vos nenusijuokė pagalvojusi apie save, sėdinčią mediniame suole drauge su dvidešimčia kitų mirtingųjų vaikų ir kramtančią trintuką. Ar taip kada nors buvo?

Temperatūra nukrito. Lietus intensyvėjo. Angelai pateko į stiprią vėtrą. Danielio sparnus pliekiantys lašai priminė ledukų krušą.

Vėjas pūtė iš šonų ir viršaus. Liusės drabužiai buvo kiaurai permirkę. Vieną akimirką ji kaito, kitą – drebėjo iš šalčio. Kūną apglėbusios Danielio rankos trynė pašiurpusią odą. Nuo juodų aulinukų tūkstančius pėdų žemyn liejosi vanduo.

Tamsioje audroje ėmė rodytis vizijos. Liusė išvydo raudonais plaukais apsisupusią Di. Senoji ponia šnibždėjo: *Nutrauk prakeikimą*. Plaukai virto kruvinomis gijomis, apsupo kūną it mumiją, pavertė vikšro kokonu... Galiausiai kūnas virto masyviu tiršto, varvančio kraujo stulpu.

Migloje sušvito auksinė šviesa. Erdvėje tarp Liusės kojų ir žemės, kurią ji stebėjo, lopinėlio išryškėjo Kemo sparnai.

– Ar čia? – demonas perrėkė vėją.

– Nežinau, – atsakė Danielis.

– Kaip *sužinosime*?

– Tiesiog sužinosime.

– Danieli. Laikas...

– Neskubink. Turime nunešti ją į reikiamą vietą.

– Ar ji miega?

– Karščiuoja. Nežinau. Ššš.

Migloje blėstantį Kemo spindesį palydėjo nusivylimo murmesys.

Liusės vokai truktelėjo. Ar ji *miega*? Atrodė, kad danguje tiesiog lyte lyja košmarais. Dabar mergina išvydo panelę Sofiją. Nuo lietaus lašų atsispindinčioje šviesoje žibėjo juodos akys. Moteris pakėlė durklą. Peiliui smingant į Liusės širdį sutarškėjo perlų apyrankės. Jos

žodžiai – *Pasitikėjimas yra neatsargus pomėgis* – nesiliovė aidėję merginos mintyse, kol ši panoro klykti. Tada panelės Sofijos vizija sumirgėjo, ėmė suktis ir susitelkė į chimerą, kuria Liusė taip nerūpestingai *pasitikėjo*.

Mažasis Bilas, apsimetęs draugu, visą laiką slėpė kažką didžiulio ir siaubingo. Galbūt šėtonas taip suvokė draugystę: meilėje visada slypi ir dalelė blogio. Chimeros kūnas it kevalas viduje glaudė galingas tamsiąsias jėgas.

Regėjime Bilas apnuogino apipuvusias juodas iltis ir alsavo rūdžių debesimis. Riaumojo, tačiau tyliai ir tai, rodės, yra blogiau už bet kokius jo žodžius, nes tuštumą užpildė Liusės vaizduotė. Vizijoje chimera virto Liuciferiu, Blogiu, Pabaiga.

Mergina atplėšė akis. Sugniaužė ją apglėbusias Danielio rankas. Jie tebeskrido pro begalinę audrą.

Tu nebijai, – tyliai pareiškė lietuje. Šituo save įtikinti buvo sunkiausia.

Susitikusi jį darsyk, nebebijosi.

⁂

– Ei, – Danielio dešinėje buvo atsidūrusi Ariana. – Pažvelkit.

Debesys buvo plonesni. Tebeskriedami pirmyn, jie pamatė slėnį, platų uolėtos dirbamos žemės ruožą, kuris vakaruose ribojosi su neplačiu jūros sąsiauriu. Skurdžiame peizaže stovėjo absurdiškas didžiulis medinis arklys – paminklas miglotai praeičiai. Netoli jo Liusė įžvelgė akmeninius griuvėsius, romėnišką teatrą, šiuolaikinę automobilių stovėjimo aikštelę.

Angelai ėmė leistis. Apačioje nusidriekusiame tamsiame slėnyje, tolumoje, švietė vienintelė švieselė – elektros lemputė mažos šlaito viduryje stovinčios trobelės lange.

– Skriskite prie namo! – šūktelėjo Danielis kitiems.

Liusė žvelgė į šlapiais laukais besibastančias ir abrikosų giraitėje susirinkusias ožkas. Danielis staigiai nėrė žemyn ir merginos skrandis susigniaužė. Nusileidę angelai atsidūrė maždaug už ketvirčio mylios nuo baltosios trobelės.

– Eime vidun, – Danielis paėmė Liusę už rankos. – Jie mūsų laukia.

Mergina nužingsniavo drauge su mylimuoju per lietų. Tamsūs plaukai aplipo veidą. Atrodė, lyg pasiskolintas apsiaustas būtų sugėręs tūkstančius svarų lietaus lašų.

Jie klumpino vingiuotu pažliugusiu takeliu. Didžiulis vandens lašas pakibo ant Liusės blakstienų ir įkrito jai į akį. Patrynusi ir sumirksėjusi mergina pamatė, kad Žemė visiškai pasikeitė.

Prieš akis švystelėjo seniai pamirštas prisiminimas.

Šlapia žalia žemė po kojomis vienoje vietoje buvo virtusi išdegusia juoda dykyne, kitoje – nusidažiusi pelenų pilkumo atspalviu.

Slėnį supo gilūs rūkstantys krateriai. Liusė užuodė aštrų ir sodrų šnerves tvilkinantį, prie gomurio kimbantį skerdynių, skrudintos mėsos bei puvimo kvapą. Eidama pro kraterius girdėjo, kad šie šnypščia it barškuolės. Viską buvo nuklojusios dulkės – angelų dulkės. Jos skraidė ore, dengė žemę ir uolas, tarsi snaigės krito ant veido.

Šone kažkas suspindo sidabru. Priminė sudaužyto veidrodžio šukes, tačiau švytėjo, žėrėjo, atrodė it gyva. Liusė paleido Danielio ranką, suklupo ant kelių ir nušliaužė pažliugusiu takeliu prie sudužusio sidabro šukių.

Nežinojo, kodėl taip pasielgė. Suprato tik tiek, kad privalo jas paliesti.

Dūsaudama siekė didelio gabalo. Tvirtai sugriebė šukę...

Sumirksėjo ir atsitokėjo saujoje gniauždama minkštą molį.

Kupinomis ašarų akimis pažvelgė į Danielį.

– Kas vyksta?

Angelas dirstelėjo į Arianą.

– Veskite Liusę vidun.

Mergina pajuto, kad jos rankos kyla.

– Viskas bus gerai, vaikeli, – pasakė Ariana. – Pažadu.

Atsivėrė tamsios medinės trobelės durys. Iš vidaus pasipylė šilta šviesa. Į šlapius angelus pažvelgė ramus, susikaupęs Stiveno Filmoro, mylimiausio Liusės mokytojo iš „Pakrantės“ mokyklos, veidas.

– Džiaugiuosi, kad tau pavyko, – tarė Danielis.

– Aš džiaugiuosi dėl tavęs, – Stivenas kalbėjo taip pat ramiai ir profesionaliai, kaip Liusė ir prisiminė. Balsas ramino. – Ar ji jaučiasi gerai?

Ne. Ima prarasti protą.

– Taip, – Danielio pasitikėjimas stebino.

– Kas nutiko jos kaklui?

– Vienoje susidūrėme su keletu Svarstyklių angelų.

Liusė klejojo. Nesijuto gerai. Drebėdama sutiko Stiveno akis. Jos ramino.

Tu jautiesi gerai. Privalai. Dėl Danielio.

Stivenas palaukė atvėręs duris ir palydėjo juos vidun. Mažos trobelės grindys buvo purvinos, stogas šiaudinis. Kampe pūpsojo antklodžių ir apklotų krūva, netoli židinio riogsojo primityvi viryklė, o kambario centre – kvadratu išrikiuotos keturios supamosios kėdės.

Priešais kėdes stovėjo Frančeska – Stiveno žmona ir nefilimų mokytoja „Pakrantės“ mokykloje. Filas ir kiti trys Atstumtieji budriai išsirikiavo palei priešingą trobelės sieną. Anabelė, Rolandas, Ariana, Danielis ir Liusė susigrūdo šiltame židinio nušviestame name.

– Danieli, kas dabar? – dalykiškai paklausė Frančeska.

– Nieko, – greitai atsakė angelas. – Dar nieko.

Kodėl? Jie čia, Trojos laukuose, netoli tos vietos, kur ketina

nusileisti Liuciferis. Atskubėjo jo sustabdyti. Negi tiek patyrę šią savaitę jie tik susės trobelėje ir lauks?

– Danieli, – prabilo Liusė. – Norėčiau paaiškinimo.

Danielis tebežiūrėjo į Stiveną.

– Prašau, atsisėsk, – mokytojas nuvedė merginą prie supamosios kėdės. Liusė susmuko į ją ir dėkingai linktelėjo, kai Stivenas padavė metalinį puodelį, sklidiną turkiškos obuolių arbatos su prieskoniais. Ranka mostelėjo į trobelę. – Ne kažin kas, tačiau sulaiko lietų, vėją, ir žinai, kaip sakoma...

– Vieta, vieta, vieta, – užbaigė Rolandas atsišliejęs į priešais Liusę stovinčios supamosios kėdės, kurioje buvo susirangiusi Ariana, ranktūrį.

Anabelė pažvelgė į vėjo daužomą langą, į sausakimšą kambarį.

– Tai *čia* ir yra Nuopuolio vieta? Noriu pasakyti, kažką gal ir jaučiu, tačiau, ko gero, tik todėl, kad itin stengiuosi. Tai *nenormalu*.

Stivenas trynė akinių stiklus į storą megztinį aukštu kaklu. Užstūmė juos ant nosies.

– Nuopuolio vieta labai didelė, Anabele, – vėl prabilo dėstytojo tonu. – Įsivaizduok erdvę, reikalingą šimtui penkiasdešimt milijonų aštuoniems šimtams dvidešimt septyniems tūkstančiams aštuoniems šimtams šešiasdešimt vienam...

– Nori pasakyti – šimtui penkiasdešimt milijonų aštuoniems šimtams dvidešimt septyniems tūkstančiams *septyniems šimtams keturiasdešimt šešiems*... – pertraukė Frančeska.

– Žinoma, egzistuoja ir prieštaravimų. – Stivenas visada pataikavo gražiajai, kovingajai žmonai. – Esmė ta, jog krito daugybė angelų, todėl Nuopuolio vieta yra neaprėpiama, – jis metė skubrų žvilgsnį į Liusę. – Tačiau sėdite tos vietovės, kur angelai nukrito į Žemę, dalyje.

– Vadovavomės senutės žemėlapiu, – pasakė Kemas, žarstydamas krosnį. Malkos buvo sudegusios iki žarijų, tačiau nuo demono prisilietimo šios vėl užsiliepsnojo. – Nesiliauju svarstęs: kaip įsitikinsime, kad ši vieta būtent čia. Laiko liko nedaug. Kaip *būsime tikri*?

Nes matau vizijas! – suklykė Liusė mintyse. – *Nes kažkokiu būdu aš čia jau esu buvusi.*

– Džiaugiuosi, kad paklausei. – Frančeska ant grindų tarp supamųjų kėdžių ištiesė pergamento ritinėlį. – „Pakrantės“ mokyklos nefilimų bibliotekoje saugomas Nuopuolio vietos žemėlapis. Jis nupieštas pernelyg dideliu masteliu. Kol niekas nebuvo nustatęs geografinės padėties, žemėlapyje pavaizduota vieta galėjo būti bet kur.

– Kad ir skruzdžių fermoje, – pridūrė Stivenas. – Laukėme Danielio ženklo nuo tos dienos, kai Liusė grįžo iš kelionės Pranešėjais, stebėjome jūsų pažangą, buvome pasiruošę akimirkai, kai tapsime

reikalingi.

– Atstumtieji rado mus, žiemojančius Kaire, kelios minutės po vidurnakčio. – Francėska sulinko per pečius it mėgindama suvaldyti drebulį. – Laimei, šitas turėjo jūsų ženklą, kitaip mudu...

– Jo vardas Filipas. Atstumtieji dabar išvien su mumis, – paaiškino Danielis.

Keista, juk Filas ištisus mėnesius apsimetinėjo „Pakrantės“ mokyklos studentu, o Francėska jo nepažino. Snobė angelų mokytoja dėmesį atkreipdavo tik į *apdovanotuosius* mokinius.

– Tikėjausi, kad spėsite viską paruošti laiku, – toliau kalbėjo Danielis. – Kaip klostėsi reikalai „Pakrantėje“ jums išvykus?

– Nekaip, – atsakė Francėska. – Jums, žinoma, buvo blogiau, tačiau ir mums nelabai pasisekė. Pirmadienį į „Pakrantę“ įsibrovė Svarstyklės.

Danielis sukando dantis.

– Ne.

– Mailsas ir Šelbė, – aiktelėjo Liusė. – Ar jiems viskas gerai?

– Jūsų draugams nieko nenutiko. Svarstyklės nerado, kuo mūsų apkaltinti...

– Tiesa, – išdidžiai įsiterpė Stivenas. – Mano žmona puikiai tvarkosi. Nepriekaištingai.

– Vis dėlto mokiniai labai sunerimo, – tęsė Francėska. – Kai kurie didžiausi mūsų mecenatai pasiėmė vaikus iš mokyklos, – moteris nutilo. – Tikiuosi, visa tai verta to.

Ariana stryktelėjo ant kojų.

– Gali neabejoti, tikrai verta.

Rolandas greitai atsistojo ir truktelėjo Arianą atgal į vietą. Stivenas paėmė Francėską už rankos ir nusitempė prie lango. Netrukus visi ėmė šnibždėtis. Liusei neužteko jėgų išgirsti ką nors daugiau, be garsiai ištartų Arianos žodžių: *Būtent čia gavau jos dovaną*.

Už lango stūksančius kalnus apglėbė vos įžiūrimos rausvos spalvos ruoželis. Liusė įsistebeilijo į jį ir pajuto, kad skrandis gniaužiasi: ši šviesa žymėjo aštuntos dienos saulėtekį, paskutinę dieną prieš...

Ant peties gulėjo šilta ir stipri Danielio ranka.

– Kaip laikaisi?

– Gerai, – mergina atsisėdo tiesiau, mėgino apsimesti budria. – Ką darysime toliau?

– Miegosime.

Liusė ištiesė pečius.

– Ne, aš nepavargusi. Saulė kyla, o Liuciferis...

Danielis persisvėrė per supamosios kėdės kraštą ir pabučiavo mylimajai į kaktą.

– Seksis geriau, jeigu pailsėsi.

Šnekučiuodamasi su Stivenu, Frančeska pakėlė akis.

– Manai, tai geras sumanymas?

– Jeigu ji pavargusi, privalo pamiegoti. Kelios valandos nepakenks. Jau esame vietoje.

– Bet aš *nepavargau*, – ėmė priešintis Liusė, tačiau buvo akivaizdu, kad meluoja.

Frančeska nurijo seiles.

– Ko gero, esi teisus. Tai arba nutiks, arba ne.

– Ką ji nori pasakyti? – Liusė paklausė Danielio.

– Nieko, – švelniai atsakė šis. Tada atsisuko į Frančeską ir labai tyliai ištarė: – Tai *nutiks*.

Kilstelėjęs mylimąją pats įslydo į kėdę. Apglėbė rankomis Liusę per liemenį. Ji tepajuto bučinį ant smilkinio ir į ausį šnibždamus žodžius:

– Tegu paskutinįsyk išsimiega.

⁂

– Ar esi pasirengusi?

Liusė stovėjo šalia Danielio pūdymui paliktame žemės sklype už baltos trobelės. Nuo žemės kilo migla, dangus buvo nusidažęs tamsiai mėlyna didžiulės kylančios audros spalva. Rytų pusėje kalnuose plytėjo sniegas, tačiau nuožulniose slėnio lygumose trykšte tryško pavasariška šiluma. Lauko pakraščiuose žydėjo gėlės, skraidė balti, rožiniai ir auksaspalviai drugiai.

– Taip.

Liusė pabudo vos prieš akimirką, pajutusi, kaip ją iš supamosios kėdės pakelia ir iš tylios trobelės neša Danielio rankos. Ko gero, angelas laikė ją apglėbęs visą naktį.

– Palauk, – susivokė mergina. – Kam pasirengusi?

Kiti – angelai ir Atstumtieji – buvo susirinkę ratu ir tarsi laukdami žvelgė ištiesę sparnus.

Dangumi skriejo juodakraščius sparnus it palmių lapus plačiai išskleidusių gandrų būriai. Akimirką jie užtemdė saulę. Ant angelų sparnų nusidriekė šešėliai. Paukščiai nutolo.

– Pasakyk, kas aš esu, – aiškiai ištarė Danielis.

Jis vienintelis sparnus tebeslėpė drabužiuose. Pasitraukęs nuo merginos pasuko pečius, užsimerkė ir išlaisvino sparnus. Šie skubiai ir neįtikėtinai grakščiai išsiskleidė Danieliui iš abiejų šonų. Nuskriejo vėjo gūsis, sulingavo abrikosų šakos.

Sparnai iškilo virš jo kūno, švytintys ir nuostabūs. Angelas tapo nesuvokiamai gražus. Švietė it saulė – ne tik jo sparnai, bet ir visas kūnas, – gal net stipriau. Nuo Danielio skliste sklido didybė. Liusė nepajėgė atplėšti akių.

– Tu angelas.

Danielis atmerkė violetines akis.

– Papasakok daugiau.

– Tu... tu esi Danielis Grigoris, – tęsė Liusė. – Tu angelas, mylintis mane tūkstančius metų. Tu – vaikinas, kurį pamilau tą akimirką, kai... Ne, tas, kurį pamilstu *kaskart* pirmąsyk išvydusi. – Mergina žvelgė į sparnų baltumoje žaidžiančius saulės spindulius ir troško atsidurti jų glėbyje. – Tu – siela, telpanti manojoje.

– Gerai, – atsakė Danielis. – Dabar papasakok, kas esi *tu*.

– Na... Aš esu Liusinda Prais. Mergina, kurią įsimylėjai.

Stojo įtempta tyla. Atrodė, kad visi angelai sulaikė kvėpavimą.

Violetinės Danielio akys prisipildė ašarų.

– Daugiau.

– Nejaugi negana?

Angelas papurtė galvą.

– Danieli?

– Liusinda.

Išgirdus tokiu rimtu balsu ištartą savo vardą, merginai sugėlė skrandį. Ko iš jos nori?

Mergina sumirksėjo ir tarsi perkūnas trinktelėjo iš giedro dangaus: Trojos lyguma pajuodo kaip ir praėjusią naktį. Žemę darkė kreivi plyšiai. Lauko vietoje rūko krateriai. Visur draikėsi dulkės, pelenai ir mirtis. Palei horizontą degė medžiai. Vėjas nešė šlykštų puvinio kvapą. Atrodė, kad Liusės siela grąžino ją tūkstančius metų atgal. Kalnuose nebuvo sniego, priešais nestovėjo jauki balta trobelė, nebuvo matyti sunerimusių angelų veidų.

Vis dėlto Danielis liko.

Jo sparnai švietė dulkėse. Drėgna, rausva, nuoga oda buvo tobula. Akys švytėjo tuo pačiu svaigiu violetiniu atspalviu, tačiau angelas į ją nežiūrėjo. Žvelgė į dangų. Rodės, nepastebi greta stovinčios Liusės.

Mergina jau ketino pasekti jo žvilgsnį į viršų, tačiau pasaulis ėmė suktis. Puvinio dvoką pakeitė sausos dulkės. Ji vėl grįžo į Egiptą, į tamsų kapo rūsį, kuriame buvo užrakinta ir kone prarado sielą. Toji scena vėl bėgo prieš akis: žvaigždėstrėlė, šiltai įbrukta suknelėje, akivaizdi panika jos praeities „aš“ veide, bučinys, sugrąžinęs atgal... ir Bilas, skraidžiojantis aplink faraono sarkofagą ir kurpiantis patį ambicingiausią planą. Liusei ausyse skambėjo gergždžiantis juokas.

Staiga juokas nutilo. Egipto vizija transformavosi į kitą: Liusinda iš dar tolimesnės praeities kniūbsčia gulėjo aukštastiebių gėlių lauke. Vilkėjo elnenos suknelę ir, virš veido iškėlusi pienę, po vieną skabė žiedlapius. Paskutinis suvirpėjo ore. Mergina pagalvojo: *Jis mane myli*. Akinamą saulę kažkas užstojo. Danielio veidas, meilės sklidinos violetinės akys, iš saulės spindulių aureolę formuojantys šviesūs plaukai.

Vaikinas šypsojosi.

Veidas dingo. Kita vizija, kitas gyvenimas: laužo karštis svilino

odą, troškimas degino krūtinę. Skambėjo keista, garsi muzika. Juokėsi žmonės. Greta buvo draugai ir šeima. Liusė išvydo save drauge su Danieliu. Juodu pašėlusiai šoko aplink liepsnas. Net muzikai nutilus, giliai savyje ji tebejuto judesių ritmą. Ryškiai raudonos dangų laižančios liepsnos virto švelniai sidabrinėmis...

Krioklys. Aukštai nuo kalkakmenio uolos krito svaiginama ledinio vandens čiurkšlė. Po ja plaukė Liusė, rankomis skirdama vandens lelijas. Mergina iškilo iš vandens. Ilgi šlapi plaukai apklojo pečius. Tada Liusė vėl nėrė žemyn ir išlindo kitoje krioklio čiurkšlės pusėje, drėgnoje, šiltoje, akmenuotoje lagūnoje. Ten, tarsi laukęs jos visą gyvenimą, stovėjo Danielis.

Vaikinas nėrė nuo uolos ir tėkštelėjęs į vandenį aptaškė ją purslais. Priplaukęs greta mylimosios, prisitraukė prie savęs, viena ranka apvijo liemenį, kitą pakišo po keliais. Liusė sunėrė rankas aplink Danielio kaklą ir leidosi bučiuojama. Užsimerkė...

Bum.

Vėl perkūnas iš giedro dangaus. Liusė grįžo į rūkstančią Trojos lygumą. Šįkart buvo įstrigusi viename krateryje, kūną buvo prispaudęs riedulys. Negalėjo pajudinti kairės rankos ir kojos. Iš visų jėgų mėgino ištrūkti, verkė, o priešais matė raudonas dėmes ir šukes. Atrodė, kad kažkas sudaužė veidrodį. Galva svaigo nuo neįtikėtinai stipraus skausmo.

– Padėkit!

Staiga virš jos palinko Danielis. Iš siaubo nustėrusios violetinės akys klaidžiojo po jos kūną.

– *Kas tau nutiko?*

Liusė nežinojo atsakymo. Nežinojo, kur ji, kaip čia atsidūrė. Ankstesnioji Liusinda nė nepažino Danielio, tačiau *ji* pažino.

Staiga mergina suvokė, jog tai ir buvo tas pirmas kartas, kai juodu susitiko Žemėje. Toji akimirka, apie kurią papasakoti ji maldaute maldavo, akimirka, apie kurią Danielis niekada nekalbėdavo.

Abu išsyk akimirksniu vienas kitą pamilo.

Kaip jie galėjo susitikti *tokioje* vietoje? Šis nusiaubtas kraštas dvokte dvokė purvu ir mirtimi. Jos praeities „aš“ buvo sumušta, kraujavo – tarsi ji būtų sudužusi į tūkstančius šipulėlių.

Tarsi būtų nukritusi iš nesuvokiamo aukščio.

Liusė dirstelėjo į dangų. Ten kažkas nutiko – žybčiojo daugybė mažyčių kibirkštėlių. Atrodė, kad Dangus įvykdė mirties bausmę, o šio poelgio sukeltos bangos tebesirito.

Kibirkštys artėjo. Tamsūs šviesa nuspalvinti pavidalai kūliavirsčia krito iš viršuje besidriekiančios begalybės. Kone milijonas tamsių ir šviesių pavidalų tarsi nesvarumo būsenoje – vienu metu pakibę ore ir nesiliaudami kristi – susitelkė į chaotišką, amorfinį būrį.

Ar Liusė irgi buvo viršuje? Mergina jautėsi tarsi kristų.

Staiga kai ką prisiminė: *Angelai. Nuopuolis*.

Prisiminimai apie angelų Nuopuolį kankino. Tarsi būtų stebėjusi, kaip nuo nakties dangaus byra visos žvaigždės.

Kuo toliau jie krito, tuo labiau driko toji beprasmė rikiuotė. Išryškėjo kai kurios būtybės. Liusė nepajėgė įsivaizduoti šitaip atrodančių draugų. Kur kas labiau sutrikę ir praradę savitvardą nei didžiausias Žemės bėdžius blogiausią savo gyvenimo dieną. Ar tarp jų yra Ariana, Kemas?

Žvilgsnis užkliuvo už tiesiai virš galvos nušvitusios šviesos. Artėdama ji plėtėsi ir ryškėjo.

Danielis taip pat pažvelgė į viršų. Liusė suvokė, jog jis irgi neatpažįsta krintančių pavidalų. Smūgis į Žemę sukrėtė jį taip stipriai, kad išsitrynė atmintis. Nebežinojo, nei kas jis, nei iš kur atvyko, nei koks didingas kadaise buvo. Vaikinas stebėjo aplinką su primityviu siaubu akyse.

Akimirką krintančių angelų būrelis atsidūrė šimtus pėdų virš galvų... Taip arti, kad Liusė pamatė keistus, tamsius kūnus šviesos apvalkaluose. Kūnai nejudėjo, tačiau, be jokios abejonės, buvo gyvi.

Jie grėsmingai vis labiau artėjo. Liusė suklykė. Didžiulė tamsos ir šviesos masė trenkėsi į lauką jai už nugaros.

Pliūptelėjo liepsnos ir pasklido juodi dūmai. Danielio nebebuvo matyti. Artėjo kiti. Daugiau nei milijonas. Žemė ir visa, kas gyva, virs koše. Liusė pasilenkė, užsidengė akis ir prasižiojo klykti, tačiau išleistas garsas klyksmo nepriminė...

Merginos atmintis grąžino ją dar toliau į praeitį. Toliau nei Nuopuolis?

Ji nebestovėjo rūkstančių kraterių ir meteorus primenančių angelų pilname lauke.

Atsidūrė tyros šviesos laukymėje. Siaubas jos balse čia netiko, *neegzistavo*. Liusė pažino vietą, tačiau nežinojo, kur ji yra. Juto, tačiau tai negalėjo būti tiesa.

Iš sielos sklido galingas, sodrus muzikos akordas, visą aplink verčiantis baltuma. Krateris buvo dingęs. Žemė buvo dingusi. Jos kūnas...

Liusė nesuprato. Nematė kūno. Tik tą fantastišką sidabrinį švytėjimą. Šviesa vyniojosi it ryšulys. Mergina suvokė, jog priešais – beribė balta pieva. Lauką juosė nuostabios baltų medžių giraitės.

Tolumoje raibuliavo sidabrinė briauna. Liusė juto, jog toji vieta svarbi. Pastebėjo, kad keletas briaunų ore aplink kažką tokio ryškaus, jog buvo neįmanoma įžvelgti, formuoja didingą arką.

Mergina įsmeigė akis į briauną. Trečią kairėje pusėje. Negalėjo nuo jos atplėšti akių. Kodėl?

Todėl... atmintis ritosi atgal... todėl...

Toji briauna priklausė jai.

Labai seniai ji ten sėdėjo, šalia... Kodėl? Tai buvo svarbu.

Vizija ėmė suktis, išblėso, sidabrinė briauna ištirpo. Likęs baltumas susitelkė ir ėmė skirstytis įvairiomis formomis į...

Veidus. Kūnus. Sparnus. Mėlyno dangaus foną.

Tai nebe prisiminimas. Liusė grįžo į dabartį, realų paskutinį gyvenimą. Aplink stovėjo mokytojai Frančeska ir Stivenas, sąjungininkai Atstumtieji, draugai Rolandas, Ariana, Anabelė ir Kemas. Taip pat mylimasis Danielis. Mergina nužvelgė kiekvieną ir pamatė, kokie jie gražūs. Visi žiūrėjo į ją buko džiaugsmo nutviekstais veidais. Visi verkė.

Savęs pažinimo dovana, – kartą sakė jai Di*, – privalai prisiminti, kaip susapnuoti tai, ką jau žinai*.

Šis žinojimas glūdėjo Liusėje visada, kiekvieną gyvenimo mirksnį. Ji tik dabar suvokė viršijusi savo galimybes. Pabudo. Odą glostė švelnus vėjelis, *juto*, kad jis sklinda nuo Vidužemio jūros, kuždėdamas, jog ji tebėra Trojoje. Regėjimas taip pat tapo aiškesnis nei kada nors anksčiau. Ji matė nuostabius pigmento taškelius praskrendančio auksaspalvio drugelio sparnuose. Įkvėpė į plaučius šalto oro ir užuodė cinko, pavasarį molingą dirvą paverčiančio derlinga, kvapą.

– Buvau ten, – sušnibždėjo ji. – Buvau...

Danguje.

Negalėjo to ištarti. Žinojo per daug, kad neigtų, ir vis dėlto nepakankamai, jog prabiltų. Danielis. Jis padės jai.

Tęsk, – maldavo jo akys.

Kur ji pradėjo? Palietė medalioną su nuotrauka iš laikų, kai juodu su Danieliu gyveno Milane.

– Apsilankiusi praeitame gyvenime Helstone, – prabilo Liusė, – supratau, kad mūsų meilė stipresnė nei ta, kurią patiriame kiekviename gyvenime.

– Taip, – pritarė Danielis. – Mūsų meilė aukščiau visko.

– Be to... aplankiusi Tibetą sužinojau, kad prisilietimas ar bučinys nėra prakeiksmo priežastis.

– Ne prisilietimas, – sunėręs rankas už nugaros Rolandas stovėjo greta Danielio ir šypsojosi. – Ne prisilietimas, o savimonė. Lygis, kuriam iki šiol nebuvai pasirengusi.

– Taip. – Liusė palietė kaktą. Visko buvo tiek daug. – Versalis, – tarė ir ėmė greičiau berti žodžius: – Mane pasmerkė tekėti už nemylimo vyro. Tavo bučinys mane išlaisvino, o mirtis tapo garbinga, nes mudu vėl radome vienas kitą. Ir taip per amžius.

– Amžinai kartu bet kokiu oru, – įsiterpė Ariana, drėgnas akis šluostydama Rolando marškinių rankove.

Iki tos akimirkos Liusei taip gniaužė gerklę, kad vos galėjo

kalbėti, tačiau skausmas nuslopo.

– Kol neatsidūriau Londone, nesuvokiau, kad tavo prakeikimas kur kas baisesnis nei manasis, – pasakė ji Danieliui. – Ką tau teko išgyventi manęs netekus...

– To niekas nesureikšmindavo, – sumurmėjo Anabelė taip greitai sumosikavusi sparnais, kad kojos pakilo kelis colius nuo žemės. – Jis visada tavęs laukdavo.

– Čičen Icoje, – Liusė užsimerkė, – sužinojau, kad angelo didybė mirtingiesiems gali atnešti mirtį.

– Taip, – atsakė Stivenas. – Tačiau tu vis dar čia.

– Tęsk, Liuse. – „Pakrantėje“ Frančeskos balsas niekada neskambėjo taip drąsinamai.

– Senovės Kinija, – ištarusi mergina nutilo. Šito gyvenimo svarba skyrėsi nuo kitų. – Parodei man, jog mūsų meilė svarbesnė už bet kokį karą.

Visi tylėjo. Danielis vos pastebimai linktelėjo.

Kaip tik tada Liusė suprato. Ne tik tai, kas ji buvo, tačiau ir tai, kuo viskas virto. Keliaudama Pranešėjais ji aplankė dar vieną gyvenimą. Juto, kad privalo apie jį prabilti. Įkvėpė.

Negalvok apie Bilą, – paliepė sau. – *Tu nebijai.*

– Užrakinta Egipte, kapo rūsyje, kartą ir visiems laikams supratau, kad visada rinksiuosi tavo meilę.

Tą akimirką angelai suklupo ant vieno kelio ir viltingai sužiuro į ją. Visi, išskyrus Danielį. Jo akys suspindo pačiu sodriausiu kada nors matytu violetiniu atspalviu. Mylimasis ištiesė rankas, bet paliesti nespėjo.

– Oouu! – sukliko Liusė.

Nugarą perrėžė aštrus skausmas. Kūnas sutrūkčiojo. Nepažįstamas, veriantis pojūtis. Akis pripildė ašaros. Ausyse sugaudė. Mergina pamanė, kad iš skausmo tuoj apsivems. Vis dėlto pamažu jis liovėsi plisti, stipri visos nugaros agonija susitelkė į dvi nedideles sritis prie menčių.

Ar ji kraujuoja? Pačiupinėjo ranka palei petį. Žaizda buvo opi, atvira. Atrodė, kad per ją kažkas lenda iš Liusės vidaus. Neskaudėjo, tačiau glumino. Supanikavusi ji pasukiojo galvą, tačiau nieko nematė, tik išgirdo plečiamos ir tempiamos odos garsą. *Trrr*. Tarsi augtų nauji raumenys.

Užplūdo staigus sunkumo jausmas, lyg prie pečių kas būtų prikabinęs svarmenis.

Tada periferiniame matymo lauke prie abiejų šonų ji išvydo didžiulius plazdančius baltus darinius. Iš angelų lūpų vienu metu išsprūdo aiktelėjimas.

– Ak, Liusinda, – sušnibždėjo Danielis ir ranka užsidengė burną.

Viskas taip paprasta – ji išskleidė savo sparnus.

Švytintys, judrūs, neįtikėtinai lengvi, iš ploniausios, spindinčios dangiškos medžiagos sukurti sparnai driekėsi bemaž trisdešimt pėdų, tačiau atrodė didžiuliai, beribiai. Skausmo nebeliko. Pirštais pačiupinėjusi sparnų pagrindą už pečių, aptiko, kad jie stori ir minkšti. Sidabraspalviai ir drauge primenantys veidrodžio paviršių. Nesuvokiami. Neišvengiami.

Jos sparnai.

Juose slypėjo kiekviena per nugyventus tūkstantmečius sukaupta jėgos ir galios uncija. Nuo menkiausios minties sparnai suplazdėdavo.

Pirma šovusi mintis: *Dabar galiu viską.*

Netardami nė žodžio, Liusė ir Danielis ištiesė vienas kitam rankas. Sparnų galiukai išsilenkė pirmyn susiliesdami bučiniui kaip angelų sparnai *Qayom Malak* skulptūroje. Abu juokėsi ir verkė, o netrukus pasibučiavo.

– Taigi? – paklausė Danielis.

Liusė buvo suglumusi, nustebusi... Tokia laiminga dar niekad nesijautė. *Tai negali būti tiesa*, – pamanė ji. Nebent ištars tą garsiai Danielio ir kitų puolusių angelų akivaizdoje.

– Aš – Liusinda, – pasakė. – Esu tavo angelas.

Septynioliktas skyrius

MEILĖS SUKŪRIMAS

Skrydis priminė plaukimą. Liusei puikiai sekėsi abi sporto šakos.

Kojos pakilo nuo žemės. Neprireikė nė pagalvoti apie pasirengimą. Sparnai suplazdėjo apimti staigios intuicijos. Jų gijose sugaudė vėjas ir nunešė Liusę į rausvą, permatomą dangų. Viršuje Liusė pajuto kūno svorį, ypač pėdose, tačiau viską užgožė naujas, nepatirtas plevenimo pojūtis. Mergina slydo virš žemų debesų pakopų, šiek tiek juos judindama – it švelnus vėjelis skriedamas pro varpą.

Liusė nužvelgė sidabrinio perlo atspalviu švytinčius sparnų galiukus ir su pagarbia baime susimąstė apie visus įvykusius pokyčius. Atrodė, kad kūnas dabar priklauso sparnams. Jie reaguodavo į vos šmėkštelėjusį norą. Elegantiškai mosuodama pasiekdavo didžiulį greitį. Sparnai išsitiesdavo horizontaliai tarsi aerodinaminis paviršius ir sklęsdavo iš inercijos, paskui vėl susiskliaudę sudarydavo širdies formą Liusei už pečių.

Pirmas skrydis.

Vis dėlto... ne. Dabar Liusė žinojo taip aiškiai, kaip ir skristi mokantys jos sparnai, kad tokia didinga akimirka jau yra *buvusi*. Dar prieš atsirandant Liusindai Prais, dar jos sielai nepamačius Žemės. Visuose Pranešėjais aplankytuose gyvenimuose, visuose įsikūnijimuose Liusė tik vos krepštelėjo paviršių to, kuo ji buvo. Egzistavo istorija, senesnė nei ta, kurioje ji plasnojo šiais sparnais.

Pamatė kitus, stebinčius ant žemės. Danielio veidas švietė nuo ašarų. Jis visą laiką žinojo. Laukė jos. Mergina panoro paliesti angelą, troško, kad mylimasis pakiltų ir skristų drauge... tačiau Danielis staiga dingo.

Šviesa užleido vietą tamsai...

Įsiveržė kitas prisiminimas.

Liusė užsimerkė ir pasidavė, leido atminčiai nešti atgalios. Kažkaip suprato, kad tai – ankstyviausia akimirka, paliesianti tolimus jos sielos pakraščius. Liusinda ten egzistavo nuo pradžių pradžios.

Biblijoje ši vieta buvo praleista.

Prieš šviesą egzistavo angelai. Vieną akimirką buvo tamsu, kitą – užplūdo šiltas pojūtis: švelni, galinga iš nebūties traukianti ranka.

Dievas sukūrė Dangaus angelų kariuomenę – visus tris šimtus aštuoniolika milijonų – per vieną nuostabų akimirksnį. Jai priklausė Liusinda, Danielis, Rolandas, Anabelė ir milijonai kitų. Visi tobuli, didingi, sukurti šlovinti savo Kūrėją.

Kūnai buvo sutverti iš tos pačios medžiagos kaip ir dangaus skliautas. Ne kūnas, ne kraujas, bet dangiškoji substancija, šviesos darinys – stiprus, nesunaikinamas, gražus pažiūrėti. Sužėrėjo pečiai, rankos ir kojos – tokius pavidalus įgis mirtingieji po sukūrimo. Visi angelai vienu metu aptiko turį sparnus. Kiekviena pora šiek tiek skyrėsi, atspindėjo savininko sielą.

Angelų genezės pradžioje Liusindos sparnai it žvaigždžių šviesa spindėjo sidabru. Švietė ypatinga didybe nuo laiko aušrų aušros.

Kūrimas vyko Dievo valios greičiu, tačiau Liusės atmintyje jis skleidėsi it pasakojimas, ankstyviausias Dievo kūrinys, netikėtas laiko virsmas. Akimirką nebuvo nieko ir staiga Dausos prisipildė angelų. Tomis dienomis Rojus buvo beribis, Žemę dengė debesų dirva – minkšta, balta substancija, tarsi migla gaubianti žeme vaikštančių angelų kojas ir sparnų galiukus.

Dausose kilo nesuskaičiuojami aukštai, kiekviename lygyje knibždėte knibždėjo nišų, vingiuotų, į visas puses po medaus spalvos dangumi besiskleidžiančių takelių. Oras kvepėjo nuo nektaro, susikaupusio žaviuose sodeliuose augančių dailių, baltų gėlių žieduose. Baltųjų bijūnų pirmtakus primenančių apvalių žiedų mirgėjo visi Rojaus kampeliai ir plyšeliai.

Sidabrinių medžių sodai vedė skaniausius vaisius. Angelai puotavo ir dėkojo už pirmus bei vienintelius namus. Balsai jungėsi į liaupses Kūrėjui. Šie susilieję garsai žmonių kalba vėliau bus vadinami harmonija.

Sodą į dvi dalis dalijo besidriekianti pieva. Kai visa Rojuje buvo baigta, pievos pradžioje Dievas pastatė stulbinamą dieviškąja šviesa pulsuojantį Sostą.

– Stokite priešais mane, – sukomandavo pelnytai patenkintas

Dievas, įsitaisęs gilioje sėdynėje. – Nuo šiol pažinsite mane kaip Sostą.

Angelai susirinko Rojaus laukymėje ir džiugiai stojo Sosto akivaizdon. Visi nemąstydami išsirikiavo viena eile ir akimirksniu visiems laikams pasirinko padėtį. Kai būtybės priartėjo prie pievos krašto, Liusinda prisiminė, jog Sostą tada matė neaiškiai. Tokio ryškaus švytėjimo angelų akys negalėjo ištverti. Ji taip pat prisiminė, kad eilėje stovėjo trečia. Trečias Dievui artimas angelas.

Vienas, du, trys.

Liusindos sparnai pagarbiai išsitiesė ir padidėjo.

Sostą gaubiančioje erdvėje aštuonetas banguoto sidabro briaunų susikibusios sudarė arką, tarsi baldakimą. Dievas pakvietė aštuonetą pirmųjų angelų užimti tas vietas ir tapti Sosto Arkangelais. Liusinda atsisėdo trečioje vietoje iš kairės. Tarsi būtų buvusi sukurta tik jai, vieta puikiai derėjo prie kūno. Štai kur Liusindos vieta. Iš jos sielos veržte veržėsi Dievui skirta pagarba.

Tai buvo tobula.

Vis dėlto truko neilgai.

Dievas turėjo daugiau planų visatoje. Liusindą užplūdo kitas prisiminimas ir privertė sudrebėti.

Dievas paliko angelus.

Džiaugsmingoje pievoje Sostas liko tuščias. Dievas žengė per Rojaus slenkstį. Ketino kurti žvaigždes, Žemę ir mėnulį.

Vyras ir moteris atsidūrė netoli egzistencijos ribų.

Dievui išėjus, Dangus apsiblausė. Liusinda pasijuto abejinga ir nereikalinga. Būtent tada angelai vienas į kitą pažvelgė kitomis akimis, pastebėjo skirtingas sparnų spalvas. Kai kurie ėmė skleisti gandus, kad Dievas pavargo nuo jų ir harmoningų ditirambų. Kiti sakė, jog netrukus angelų vietą užims žmonės.

Liusinda atsiminė save atsilošusią sidabrinėje vietoje šalia Sosto. Atsiminė, koks paprastas, niūrus jis atrodė be dvasingojo Dievo. Mėgino garbinti Kūrėją iš toli, tačiau tebesijautė vieniša. Ji buvo sukurta šlovinti Dievą jo akivaizdoje. Dabar juto tuštumą. Ką buvo galima padaryti?

Netikėtai išvydo debesų dirva klaidžiojantį angelą. Jis atrodė apatiškas, melancholiškas. Tarsi būtų pajutęs žvilgsnį, angelas pakėlė akis. Žvilgsniams susitikus, nusišypsojo. Liusinda prisiminė, koks jis buvo gražus prieš išeinant Dievui...

Abu nemąstė. Siekė vienas kito. Sielos susipynė.

Danielis, – pagalvojo Liusė, tačiau suabejojo. Pieva buvo aptemusi, atmintis miglota...

Ar tai pirmojo jų ryšio akimirka?

Blykst.

Pieva vėl tapo ryškiai balta. Buvo prabėgę šiek tiek laiko. Dievas buvo grįžęs. Sostas plieskė stulbinamu didingumu. Liusinda

nebesėdėjo ant banguotos sidabrinės kėdės šalia Sosto. Grūdosi pievoje, pilnoje angelų, į kurią jie buvo pakviesti kažko pasirinkti.

Vardinis patikrinimas. Liusinda taip pat ten buvo. Žinoma, buvo. Juto, kaip pila karštis, nervinosi ir nežinojo kodėl. Kūnas degė kaip ir tomis akimirkomis, kai ji, būdama savo praeities „aš“ kūne, atsidurdavo netoli mirties. Nepajėgė suvaldyti drebančių sparnų.

Ji pasirinko...

Skrandis susigniaužė. Oras išretėjo. Liusė... krito. Ji sumirksėjo ir išvydo kalnais besidriekiančią saulės šviesą. Suprato, jog grįžo į dabartį, į Trojį. Krito iš dangaus dvidešimt pėdų... keturiasdešimt. Sumosikavo rankomis, tarsi vėl būtų buvusi tik skraidyti nemokanti mergina.

Išskleidė sparnus, bet per vėlai.

Nusileido minkštai bumbtelėjusi Danieliui į rankas. Draugai apsupo ją žolėtoje lygumoje. Viskas buvo kaip ir anksčiau: plokščiaviršūniai kedrai aplink pažliugusią pūdymui paliktą fermą, apleista trobelė skurdžios laukymės viduryje, purpurinės kalvos, drugiai. Virš jos buvo palinkę nerimaujančių puolusių angelų veidai.

– Ar gerai jautiesi? – paklausė Danielis.

Liusės širdis tebesidaužė. Kodėl ji neprisiminė, kas nutiko per vardinį patikrinimą? Galbūt tai nebūtų padėję sustabdyti Liuciferio, tačiau mergina beviltiškai troško žinoti.

– Atsidūriau taip arti, – prabilo ji. – Beveik supratau, kas nutiko.

Danielis švelniai pastatė mylimąją ant žemės ir pabučiavo.

– Suprasi, Liusinda. Žinau, jog suprasi.

Užslinko aštuntos jų kelionės dienos sutemos. Virš Dardanelio leidosi saulė, auksine šviesa nutvieksdama nuožulnius pūdymo laukus. Liusė panoro turėti galimybę grąžinti laiką atgal. Kas jeigu vienos dienos neužteks?

Mergina susigūžė, ištiesė pečius. Nebuvo pratusi prie sparnų svorio. Šie, ore lengvi it žiedlapiai, kojomis palietus žemę tapo sunkūs lyg švininės užuolaidos.

Pirmąkart išskleidus sparnus, šie suplėšė Liusei marškinėlius ir kareivišką liemenę. Drabužių skiautės gulėjo žolėje. Keistas įrodymas. Anabelė skubiai atlėkė iš trobelės, nešina atsarginiais, ryškiai mėlynos spalvos marškinėliais su Marlenos Dietrich atvaizdu ant krūtinės ir dailiais plyšeliais sparnams nugaroje.

– Užuot galvojusi apie tai, ko dar neprisimeni, – patarė Frančeska, – prisipažink, ką sužinojai.

– Na, žinau, kad prakeiksmas užkirsdavo kelią suvokti tikrąją angelo prigimtį ir kaskart, vos tik pradėdavau artėti prie praeities prisiminimų, mane nužudydavo. – Liusė žingsniavo pieva. Už nugaros keistai švytavo sparnai. – Štai kodėl nė vienas negalėjote man

pasakyti, kas aš.

– Šiuo liūdnu slėniu privalėjai keliauti viena, – ištarė Kemas.

– Priežastis, atvedusi tave iki šio gyvenimo, taip pat buvo prakeikimo dalis, – pasakė Danielis.

– Šįkart buvau auginama be jokios ypatingos religijos, be jokio mano likimą lemiančio taisyklių rinkinio. Tai leidžia... – Liusė nutilo, vėl prisiminusi vardinį patikrinimą. – Pasirinkti pačiai.

– Ne visiems taip pasiseka, – iš Atstumtųjų būrelio prašneko Filas.

– Todėl manęs reikėjo Atstumtiesiems? – Liusė staiga suvokė, jog yra teisi. – Beje, nejaugi aš dar nepasirinkau Danielio? Negalėjau to prisiminti, tačiau, gavusi Di savęs pažinimo dovaną, pamaniau... – Ji atsisuko į Danielį. – Pasirinkimas visada glūdėjo manyje.

– Dabar žinai, kas esi, Liuse, – pasakė mylimasis. – Žinai, kas tau svarbu. Turėtum viską suprasti.

Angelo žodžiai smelkėsi į ją. Štai kas ji dabar. Štai tokia ji *visada* buvo.

Merginos žvilgsnis nuklydo prie toliau nuo grupės stovinčių Atstumtųjų. Liusė nežinojo, kokią jos transformacijos dalį jie mato, ar aklos tų būtybių akys gali suvokti sielos metamorfozę. Tikėdamasi kokio nors ženklo, pažvelgė į Olijaną, Atstumtąją, saugojusią Liusę ant stogo Vienoje. Spoksodama į ją mergina suvokė, jog ir ji... pasikeitusi.

– Pamenu tave, – pasakė Liusė ir žengė arčiau prie lieknos šviesiaplaukės įdubusiomis baltomis akimis. Pažinojo ją Danguje. – Olijana, tu buvai viena iš Dvylikos zodiako angelų. Buvai atsakinga už Liūto žvaigždyną.

Olijana sunkiai, virpėdama įkvėpė ir linktelėjo.

– Taip.

– O tu, Frezija, buvai Šviesulys, – prisiminusi Liusė užsimerkė. – Viena iš Dieviškosios valios sukurto ketverto. Atsimenu tavo sparnus. Jie buvo... – Mergina užsikirto, jusdama, kad, akims užkliuvus už nutriušusių rudų dabartinių Atstumtosios sparnų, jos žvilgsnis apsiniaukė. – Ypatingi.

Frezija ištiesino sukumpusius pečius, kilstelėjo blyškų, sulysusį veidą.

– Ištisus amžius niekas manęs nematė tokios, kokia esu iš tiesų.

Jauniausiai atrodantis Atstumtasis Vincentas žengė pirmyn.

– O aš, Liusinda Prais? Ar pameni mane?

Liusė ištiesė ranką ir, palietusi vaikino petį, prisiminė, koks mirtinai ligotas jis buvo po Svarstyklių kankynės. Tada atklydo ir ankstesnių laikų prisiminimas.

– Tu – Vincentas, Šiaurės vėjo angelas.

Aklos Atstumtojo akys apsiblausė. Atrodė, kad siela trokšta pravirkti, tik kūnas to neleidžia.

– Filai. – Pagaliau Liusinda įsmeigė akis į tą Atstumtąjį, kurio,

atsidūrusio jos tėvų galiniame kieme, išsigando labiausiai. Baltos Filo lūpos nervingai įsitempė. – Vienas Pirmadienio angelų, tiesa? Apdovanotas Mėnulio galiomis.

– Dėkoju tau, Liusinda Prais, – netvirtai, tačiau grakščiai nusilenkė Filas. – Atstumtieji prisipažįsta: klydome mėgindami atplėšti tave nuo sielos draugo ir įsipareigojimų. Kaip pati ir įrodei, žinome, kad tik tu viena gali mus matyti tokius, kokie kadaise buvome. Tu viena gali sugrąžinti mums didybę.

– Taip, – atsakė Liusė. – Galiu jus matyti.

– Atstumtieji taip pat tave mato, – pasakė Filas. – Tu švyti.

– Taip, ji švyti.

Tai ištarė Danielis.

Mergina atsisuko į angelą. Šviesūs plaukai, violetinės akys, tvirtai sudėti pečiai, putlios, tūkstančius kartų ją į gyvenimą grąžinusios lūpos. Juodu mylėjo vienas kitą ilgiau, nei Liusė manė. Meilė prasidėjo nuo pirmųjų Rojaus dienų. Jų santykiai aprėpė visą egzistencijos istoriją. Ji sužinojo, kur pirmąsyk Žemėje sutiko Danielį – štai čia, į nusvilusius Trojos laukus, krintant angelams, – tačiau egzistavo ir kita istorija. Visai kitokia jų meilės pradžios istorija.

Kada? Kaip tai nutiko?

Liusė ieškojo atsakymo Danielio akyse, bet suprato, jog ten nieko neras. Privalėjo pažvelgti į savo sielą. Užsimerkė.

Prisiminimai dabar plūdo greičiau. Tarsi skleisdamiesi jos sparnai sukūrė įtrūkimų tinklą sienoje, skiriančioje merginą Liusindą ir angelę, kuria ji anksčiau buvo. Tai, kas skyrė ją nuo praeities, dabar tapo trapu, plona, netvirta it kiaušinio lukštas.

Blykst.

Vėl pievoje, ant sidabrinės briaunos, trokštanti Dievo sugrįžimo. Liusė žvelgė žemyn, į šviesiaplaukį angelą, į kurį, kaip prisiminė, jau buvo tiesusi rankas. Prisiminė jo lėtus, liūdnus žingsnius debesų dirva, nunarintą galvą. Tomis dienomis Danguje buvo tyku. Liusė ir angelas nepaprastą akimirką liko vieni, atokiau nuo kitų harmonijos.

Jis atsisuko ir pažvelgė į Liusindą. Kampuotas veidas, banguoti gintariniai plaukai, ledo mėlio spalvos akys. Angelas jai nusišypsojo. Aplink akis susimetė raukšlelės. Liusė jo nepažino.

Ne, netiesa – pažino. Kadaise, labai seniai, Liusinda šį angelą *mylėjo*.

Vis dėlto tai buvo ne Danielis.

Nesuprasdama kodėl, Liusė troško nustumti šią akimirką, apsimesti, kad jos nematė, sumirksėti ir vėl būti su Danieliu akmenuotose Trojos lygumose. Jos siela nepajėgė atsiplėšti nuo reginio. Liusė negalėjo nusisukti nuo angelo, kuris nebuvo Danielis.

Angelas siekė jos. Jų sparnai susipynė.

– Mūsų meilė begalinė. Nieko daugiau negali būti, – sukuždėjo jis.

Ne.

Pagaliau atsikratė prisiminimo. Gaudydama kvapą vėl atsidūrė Trojoje. Akys, ko gero, viską išdavė. Liusė jautėsi paklaikusi ir persigandusi.

– Ką pamatei? – sušnibždėjo Anabelė.

Liusė prasižiojo, bet neištarė nė žodžio.

Aš jį išdaviau. Kad ir kas jis buvo. Prieš Danielį egzistavo dar kažkas ir aš...

– Dar ne pabaiga, – vėl atgavo žadą. – Prakeiksmas. Nors ir žinau, kas esu, žinau, kad pasirinkau Danielį, buvo dar kai kas, tiesa? Kažkas kitas. Tas, kuris mane prakeikė.

Danielis labai švelniai pirštais perbraukė švytintį jos sparnų kraštą. Mergina sudrebėjo: kiekvienas prisilietimas prie sparnų sukeldavo bučinio aistrą ir viduje kažką įžiebdavo. Galiausiai ji suprato, kokį malonumą suteikdavo mylimajam glostydama jo rankas.

– Taip toli nukeliavai, Liusinda. Tačiau dar liko kelių. Ieškok praeityje. Jau žinai, ko ieškai. Rask.

Liusė užsimerkė ir ėmė naršyti painių prisiminimų kupinuose tūkstantmečiuose.

Po kojomis nutolo Žemė. Aplink susiliejo spalvų raizgalynė, krūtinėje suplazdėjo širdis ir visa tapo balta.

Vėl Rojus.

Nušviestas į Sostą grįžusio Dievo. Dangus žibėjo it opalas. Debesų dirva buvo stora, balti kuokštai kone siekė angelų juosmenis. Aukštos baltos smailės dešinėje buvo Gyvenimo giraitės medžiai. Kairėje visiškai prasiskleidę sidabriniai žiedai netrukus turėjo sunokinti vaisių Pažinimo sode. Medžiai buvo paaugę. Nuo paskutinio Liusės prisiminimo buvo prabėgę šiek tiek laiko.

Ji vėl stovėjo pievoje, didžiulio mirgančio būrio viduryje. Dangaus angelai buvo susirinkę priešais Sostą. Šis vėl švytėjo taip ryškiai, kad Liusinda žvelgdama gūžėsi.

Sidabrinė kadaise Liuciferiui priklausiusi briauna dabar buvo nustumta į tolimiausią pievos kraštą, nuleista iki žeminamo lygio. Tarp Liuciferio ir Sosto stovintys angelai buvo susibūrę į vieną grupę, tačiau Liusinda suprato, kad netrukus jie bus priskirti vienai ar kitai pusei.

Ji vėl atsidūrė vardiniame patikrinime. Šįkart ketino prisiversti prisiminti, kaip jis vyko.

Kiekvienas Dangaus sūnus ir duktė bus paprašyti pasirinkti pusę. Dievą ar Liuciferį. Gėrį arba... ne, tai buvo ne blogis.

Blogis dar neegzistavo.

Kiekvienas būryje stovintis angelas buvo nuostabus, individualus, tačiau keistai neatskiriamas nuo kito. Centre tyriausia šviesa spindėjo Danielis. Prisiminimuose Liusinda judėjo prie jo.

Iš kur?

Ausis užplūdo Danielio žodžiai: *Ieškok praeityje*.

Ji dar nebuvo pažvelgusi į Liuciferį. Nenorėjo.

Pažvelk ten, kur žiūrėti nenori.

Atsisukusi į tolimiausią pievos kraštą Liusė išvydo Liuciferį gaubiančią šviesą – nuostabią ir demonstratyvią, tarsi angelas būtų ketinęs kovoti su visa pieva: sodu, Dangiškuoju gaudesiu, pačiu Sostu. Norėdama aiškiai jį pamatyti, Liusinda turėjo pasistengti sutelkti dėmesį.

Liuciferis buvo... gražus. Gintaro spalvos plaukai žvilgančiomis bangomis vilnijo ant pečių. Įspūdingas kūnas išsiskyrė raumenimis, kokių joks mirtingasis negalėtų turėti. Šaltos mėlynos akys hipnotizavo.

Mergina negalėjo atplėšti žvilgsnio. Tada Dangiškajame gaudesyje kažką išgirdo. Nors neprisiminė dainos, mokėjo jos žodžius ir visada juos mokės kaip per gyvenimus perduodamą mirtingųjų lopšinę.

Iš visų Sosto porų

Nėra ryškesnės

Už Ryto žvaigždę Liuciferį

Ir Liusindą, Vakarinę šviesą

Eilutės aidėjo galvoje. Sulig kiekvienu žodžiu prisiminimai liete liejosi.

Liusinda, Vakarinė šviesa?

Apimta šleikštulio Liusės siela ėmė rėplioti pažinimo link. Šią dainą – plano dalį – buvo parašęs Liuciferis.

⁂

Ji... buvo *Liuciferio* mylimoji?

Akimirką mergina svarstė, ar toks košmaras įmanomas, tačiau žinojo, jog tai – pati atšiauriausia, pati seniausia tiesa. Klydo dėl visko. Pirmas mylimasis buvo Liuciferis. Jis mylėjo ją. Netgi jųdviejų vardai derėjo. Kadaise buvo sielos draugai. Mergina pasijuto sutrikusi, svetima pačiai sau. Tarsi pabudusi staiga būtų suvokusi, jog miegodama kažką nužudė.

Pievoje per vardinį patikrinimą Liusinda ir Liuciferis įsmeigė vienas į kitą žvilgsnius. Liusė, negalėdama patikėti, išplėtė akis. Liuciferio veide atsirado neperprantama šypsena. Aplink akis susimetė raukšlelės.

Blykst.

Prisiminimas prisiminime. Mergina kapstėsi tamsoje dar giliau į vietą, kur itin nenorėjo patekti.

Ten, ant sidabrinės vietos šalia tuščio Sosto, Liuciferis atvirai ją laikė, sparnais mylavo sparnus, suteikdamas neapsakomą malonumą.

Mūsų meilė begalinė. Nieko daugiau negali būti.

Kai Liuciferis pabučiavo Liusindą, juodu tapo pirmosiomis

būtybėmis, išbandžiusiomis ne tik Dievui skirtą meilę. Bučiniai buvo keisti ir nuostabūs. Liusinda troško dar, tačiau baiminosi, ką apie tai pamanys kiti angelai. Šmėstelėjo mintis, kad bučinys – it ženklas jai ant lūpų. Labiausiai bijojo, kad sugrįžęs ir Sostą susigrąžinęs Dievas apie tai sužinos.

– Pasakyk, kad dievini mane, – meldė Liuciferis.

– Dievinimas skirtas Dievui, – atsakė Liusinda.

– Taip neturėtų būti, – sušnibždėjo Liuciferis. – Įsivaizduok, kokie stiprūs taptume, jeigu galėtume atvirai pranešti apie savo meilę Sosto akivaizdoje. Tu dievini mane, aš – tave. Sostas tėra vienas. Susijungę meilėje, taptume galingesni.

– Kuo skiriasi meilė ir dievinimas? – paklausė Liusinda.

– Meilė reiškia, jog jausmus, skirtus Dievui, skiri kažkam kitam, išties *čia* esančiam.

– Bet aš nenoriu būti galingesnė už Dievą.

Liuciferio veidas apsiniaukė. Angelas nuo jos nusisuko. Sieloje ėmė šaknytis įniršis. Liusinda pajuto jame įvykusį keistą pokytį, tačiau jausmas buvo toks nepažįstamas, kad jo nė nesuprato.

Mergina pradėjo baimintis Liuciferio. Šis, atrodė, nebijo nieko, net to, kad Liusinda gali jį palikti. Išmokė ją dainos apie jų sąjungos didybę. Privertė dainuoti nuolatos, kol Liusinda pati ėmė regėti save kaip Vakarinę Liuciferio šviesą. Šis pasakė jai, kad tai yra meilė.

Nuo skausmingų prisiminimų Liusė susigūžė. Jie nesiliovė. Kiekvienas sąlytis, kiekviena Liusindos sparnų glamonė Liuciferį versdavo vis egoistiškesniu, vis labiau pavyduliaujančiu Sostui. Angelas sakydavo, jog jeigu Liusinda išties jį mylėtų, Sosto nereikėtų.

Liusė prisiminė vieną to tamsaus laikotarpio dieną: ji verkė pievoje, iki pat kaklo panirusi į debesų dirvą, trokšdama nugrimzti kuo giliau. Virš jos pakibo angelo šešėlis.

– Palik mane ramybėje! – suriko ji.

Liusės sparnus apklojęs sparnas pasielgė priešingai. Apglėbė ją. Atrodė, kad tas angelas geriau už ją pačią žino, ko reikia. Liusinda lėtai pakėlė galvą. Jo akys švietė violetine spalva.

– Danieli, – pažino ji. Šeštas Arkangelas, atsakingas už paklydusias sielas. – Kodėl atėjai?

– Stebėjau tave. – Danielis buvo įsmeigęs į ją akis. Liusė žinojo, kad iki tos akimirkos niekas nebuvo regėjęs angelo verkiančio. – Kas dedasi?

Liusinda ilgai ieškojo žodžių.

– Jaučiuosi taip tarsi netekčiau šviesos.

Pasakojimas pilte pasipylė. Danielis jo nestabdė. Liusindos labai seniai niekas nebuvo išklausęs.

Jai baigus, angelo akys buvo sudrėkusios nuo ašarų.

– Tai, ką vadini meile, skamba nelabai gražiai, – lėtai ištarė jis. –

Pagalvok apie tai, kaip mes garbiname Sostą. Šis šlovinimas tobulina mus, skatina keliauti tolyn vedamiems instinktų ir nesikeisti dėl meilės. Jeigu būčiau tavo, o tu mano, norėčiau, kad liktum tokia, kokia esi. Niekada netemdyčiau tavęs savo troškimais.

Liusinda paėmė šiltą, stiprią Danielio ranką. Gal Liuciferis ir atrado meilę, tačiau rodės, kad šis angelas žino, kaip meilę paversti kažkuo nuostabiu.

Staiga mergina pabučiavo Danielį. Norėjo parodyti, kaip tai vyksta, ir troško pirmąkart visiškai atsiduoti visa siela. Juodu apglėbė vienas kitą. Liusindos ir Danielio sielos – dvi susijungusios pusės – sušvito ryškiau.

Blykst.

Žinoma, Liuciferis grįžo. Įtūžis jo viduje taip išsipūtė, kad angelas tapo dvigubai didesnis už Liusindą. Anksčiau jų akys būdavo viename lygyje.

– Daugiau tokio jungo nepakęsiu. Ar žengsi drauge su manimi prie Sosto ir pareikši apie ištikimybę savo vieninteliam mylimajam?

– Liuciferi, palauk... – Liusinda norėjo papasakoti jam apie Danielį, tačiau angelas vis tiek nebūtų išgirdęs.

– Apgaulė vaidinti dievinantį angelą, kai turiu tave ir nieko daugiau nenoriu. Kurkime savus planus, Liusinda. Susiplanuokime šlovę.

– O kur meilė?! – suriko mergina. – Dievini savo svajones, ambicijas. Išmokei mane mylėti, tačiau negaliu mylėti tamsios, kitų šviesą ryjančios sielos.

Liuciferis ja nepatikėjo. Gal apsimetė negirdįs. Netrukus jis metė iššūkį Sostui – surinkti visas sielas pievoje vardiniam patikrinimui. Priartėjęs prie Sosto spaudė Liusindą glėbyje, tačiau pradėjęs kalbėti, nukreipė dėmesį kitur ir ji galėjo sprukti. Nužingsniavo į pievą, klajojo tarp švytinčių sielų. Pamatė tą, kurios nesiliovė ieškojusi.

Liuciferis subliuvo angelams:

– Pievos debesų dirvoje nubrėžta linija. Dabar esate laisvi rinktis. Siūlau jums lygybę, egzistenciją be savavališko skirstymo padėtimis.

Liusė žinojo: Liuciferio mintyse ji laisva tik sekti paskui jį. Angelas, ko gero, įsivaizdavo, kad myli ją, tačiau iš tiesų tesižavėjo tamsa ir destrukcija tarsi būtų manęs, jog Liusinda yra jo dalis.

Mėgaudamasi besiskleidžiančios tyros ir ištvermingos meilės šiluma mergina pievoje prisispaudė prie Danielio. Suskambo jo vardas. Jį kvietė. Arkangelas pakilo virš angeliškos šviesos siautulio ir ramiai prabilo:

– Su visa pagarba, aš to nedarysiu. Nesirinksiu nei Liuciferio, nei Dangaus pusės.

Nuo begalinių angelų būrių, išsirikiavusių priešais Sostą, pakilo

griausmas. Garsiausiai šaukė Liuciferis. Liusinda buvo priblokšta.

– Aš renkuosi *meilę*, – tęsė Danielis. – Renkuosi meilę, o jūsų karą palieku jums. Esi neteisus, veldamas mus į visa tai, – kaltino jis Liuciferį.

Tada atsisuko į Sostą.

– Visa, kas gera Danguje ir Žemėje, atsirado iš meilės. Gal ir ne tą planavai kurdamas visatą – gal meilė tebuvo viena žiauraus, sudėtingo pasaulio dalelių. Tačiau meilė – geriausia, ką sukūrei, vienintelis dalykas, kurį verta išsaugoti. Šis karas neteisingas. Negeras. Meilė – vienintelė priežastis, dėl kurios vertėtų kovoti.

Po Danielio žodžių pieva nuščiuvo. Daugelis angelų suglumo tarsi būtų nesupratę, apie ką angelas kalbėjo.

Liusindos eilė dar nebuvo atėjusi. Dangiškieji sekretoriai kvietė angelus pagal padėtį. Ji priklausė aukštesnio rango angelų grupelei nei Danielis. Nesvarbu. Jie komanda. Mergina atsistojo pievoje jam prie šono.

– Pasirinkimo tarp meilės ir tavęs neturėtų būti, – pareiškė ji Sostui. – Galbūt vieną dieną rasi būdą, kaip suderinti garbinimą ir tikrąją meilę. Mes tą galime. Tačiau jeigu esu priversta rinktis, renkuosi savo mylimąjį. Renkuosi Danielį ir tebus taip per amžius.

Liusė prisiminė nemaloniausią poelgį. Atsisuko į Liuciferį, pirmąjį mylimąjį. Jeigu nebus su juo sąžininga, žodžiai nieko nereikš.

– Parodei man meilės galią, už tai visada liksiu tau dėkinga. Tačiau tau meilė tėra trečdalis kažkur gilumoje, kur kas toliau už tavo išdidumą ir pyktį. Pradėjai karą, kurio niekada nelaimėsi.

– Elgiuosi taip dėl tavęs! – sušuko Liuciferis.

Pirmas didysis jo melas. Pirmas didžiulis melas visatoje.

Susikibusi rankomis su Danieliu, Liusinda pievoje priėmė vienintelį įmanomą sprendimą. Baimė meilės akivaizdoje išblėso.

Vis dėlto prakeikimo ji nesitikėjo. Dabar Liusė prisiminė, kad bausmė užgriuvo iš abiejų pusių. Štai kodėl prakeiksmas tapo toks stiprus: Sostas ir Liuciferis – iš pavydo, pagiežos ar teisingumo, be jokios meilės, – paženklino Danielio ir Liusindos likimą tūkstančiams metų.

Tylioje pievoje nutiko keistas dalykas: prie Liusindos ir Danielio atsklendė *kitas* Danielis. Anachronizmas[19] – tas Danielis, kurį ji sutiko „Pakrantėje“, angelas, kurį Liusinda Prais pažinojo ir mylėjo.

– Atvykau čia melsti malonės, – prabilo Danielio dvynys. – Jeigu turime būti nubausti – o, mano Šeimininke, Tavo sprendimu aš neabejoju, – prašau bent jau prisiminti, kad vienas svarbiausių Tavo galybės bruožų yra gailestingumas, paslaptingas, didžiulis, mus visus paverčiantis lygiais.

Tuo metu Liusinda nieko nesuprato, tačiau dabar atmintyje šie žodžiai pagaliau įgavo prasmę. Danielis padovanojo Liusei prakeiksmo

spragą, tam, kad tolimoje ateityje ji galėtų išlaisvinti jų meilę.

Tuomet ji tvirtai sugriebė Danielį. Debesų dirva suvilnijo ir pajuodo. Po kojomis prasiskyrė žemė ir prasidėjo angelų užmarštis. Nuopuolis.

Danielis išslydo jai iš glėbio. Nejudrus kūnas sustingo. Prarado Danielį. Prarado atmintį. Neteko savęs.

Iki šios akimirkos.

Kai Liusė atsimerkė, jau tvyrojo naktis. Buvo labai šalta, rankos drebėjo. Kiti glaudėsi prie jos, bet buvo tokie tylūs, kad mergina girdėjo žolėje čirpiančius svirplius. Nenorėjo į nieką žiūrėti.

– Viskas nutiko dėl mano kaltės, – ištarė. – Visą šį laiką maniau, kad jie baudė tave, Danieli, tačiau bausmė buvo skirta man. – Ji nutilo. – Ar aš esu Liuciferio maišto priežastis?

– Ne, Liuse, – liūdnai nusišypsojo jai Kemas. – Gal tu ir įkvėpei Liuciferį šiam žingsniui, tačiau tai yra tik pateisinimas to, ką jau ketino daryti. Jis ieškojo slenksčio į blogį. Būtų jį radęs ir kitaip.

– Tačiau aš jį išdaviau.

– Ne, – atsiliepė Danielis. – Jis išdavė tave. Išdavė mus visus.

– Ar būtume pamilę vienas kitą ir be Liuciferio maišto?

Angelas nusišypsojo.

– Noriu manyti, jog vis tiek būtume sugalvoję, kaip tą padaryti. Dabar pagaliau turime progą visa tai pamiršti. Galime sustabdyti Liuciferį, nutraukti prakeiksmą ir mylėti vienas kitą taip, kaip visada troškome. Ilgi kančių metai turi būti to verti.

– Pažvelkit. – Stivenas parodė į dangų.

Žvaigždės buvo susispietusios būriais. Viena tolumoje švietė itin ryškiai. Sumirkčiojo, atrodė, kad užgeso visam laikui, paskui sušvito dar ryškiau.

– Tai jie, tiesa, – ištarė Liusė. – Nuopuolis?

– Taip, – atsakė Frančeska. – Nuopuolis. Vyksta taip, kaip pasakojama senuosiuose raštuose.

– Tai... – Liusė prisimerkė, suraukė antakį. – Galiu matyti tik tada, kai...

– Susikaupk, – paliepė Kemas.

– Kas vyksta? – paklausė Liusė.

– Nuopuolis pradeda įsikūnyti šiame pasaulyje, – atsakė Danielis. – Devynetą dienų užtruko ne fizinis perėjimas iš Dangaus į Žemę. Tuo metu įvyko Dangiškosios karalystės pakeitimas Žemiškąja. Kai nusileidome čia, mūsų kūnai... pakito. Tapome skirtingi. Virsmui prireikė laiko.

– Dabar laikui prireikė mūsų, – pasakė Rolandas, žvelgdamas į auksinį laikrodį, kurį, ko gero, prieš mirtį jam buvo padovanojusi Di.

– Vadinasi, mums laikas keliauti, – pranešė Danielis Liusei.

– Viršun?

– Taip, privalome skristi ir juos pasitikti. Nusklęsime iki Nuopuolio pakraščių ir tada tu...

– Turėsiu jį sustabdyti?

– Taip.

Liusinda užsimerkė, prisiminė Liuciferio žvilgsnį, kuriuo šis varstė ją pievoje. Atrodė, kad angelas trokšta sutrinti kiekvieną švelnumo kruopelytę.

– Ko gero, žinau, kaip tą padaryti.

– Sakiau, kad ji tą ištars! – džiūgavo Ariana.

Danielis prisitraukė mylimąją arčiau.

– Esi tuo tikra?

Tvirtai tikėdama savimi, Liusė pabučiavo Danielį.

– Susigrąžinau sparnus, Danieli. Neleisiu Liuciferiui vėl jų atimti.

Abu atsisveikino su draugais, susikibo rankomis ir pakilo į naktį. Ištisą amžinybę skrido aukštyn, kirto plonytį išorinį atmosferos sluoksnį, šviesos rūką kosmoso pakraštyje.

Mėnulis buvo didžiulis ir plieskė it vidudienio saulė. Juodu praskriejo pro ūkanotas, apsiniaukusias galaktikas, kitus mėnulius su šešėliuotų kraterių paviršiais, keistas planetas, žėrinčias raudonomis dujomis ir dryžuotais šviesos ratilais.

Liusės nevargino skrydžio trukmė. Ji ėmė suprasti, kaip Danielis galėjo keliauti ištisas dienas be jokio poilsio. Mergina neišalko ir neištroško, nesušalo ledinėje naktyje.

Pagaliau atsidūrę nebūties pakraštyje, tamsiausioje visatos kišenėje, jie pasiekė išorinę ribą. Išvydo juodą Liuciferio Pranešėjo voratinklį, virpantį tarp dimensijų. Ten, viduje glūdėjo Nuopuolis.

Danielis pakibo merginai prie šono, sparnais perbraukė jos sparnus ir perdavė jėgų.

– Iš pradžių turėsi persikelti Pranešėju. Neužstrik ten. Keliauk tol, kol atsidursi Nuopuolyje.

– Keliauti turėsiu viena, tiesa?

– Sekčiau paskui tave iki Žemės pakraščių ir dar toliau. Tačiau tu vienintelė, galinti tai atlikti, – ištarė Danielis. Paėmė jos ranką ir pabučiavo pirštus, delną. Angelas drebėjo. – Lauksiu čia.

Jųdviejų lūpos paskutinįsyk susitiko.

– Myliu tave, Liuse, – pasakė angelas. – Visada mylėsiu, nesvarbu, pasiseks Liuciferiui ar ne...

– Ne, nekalbėk taip. Jam nepavyks.

– Tačiau jeigu pavyks, – tęsė Danielis, – noriu, kad žinotum, jog visa tai pakartočiau. Kaskart rinkčiausi tave.

Liusę užplūdo ramybė. Ji nenuvils mylimojo. Nenuvils savęs.

– Neužtruksiu.

Spustelėjusi Danieliui ranką, nusisuko ir nėrė į tamsą, į Liuciferio

Pranešėją.

_____

[19] *Anachronizmas* – vienos epochos įvykių, faktų priskyrimas kitai, jų laiko sumaišymas.

Aštuonioliktas skyrius

PAGAUK KRINTANČIĄ ŽVAIGŽDĘ

Absoliuti tamsa.

Liusė tik kartą buvo keliavusi savo pačios Pranešėjais – vėsiais, drėgnais, netgi tykiais. Liuciferio Pranešėjas pasitiko troškiu, karštu, aitriais dūmais persismelkusiu, kurtinamu oru. Per vidinę sieną skverbėsi vangūs maldavimai pasigailėti ir raudos.

Liusės sparnai pasišiaušė – tai buvo dar nepatirtas jausmas. Ji suvokė, kad šėtono Pranešėjai yra Pragaro sargybos postai.

Tai tik koridorius, – pasakė sau mergina. – *Kaip ir bet kuris kitas Pranešėjas, tai portalas į kitą vietą bei laiką*.

Springdama dūmais Liusė yrėsi pirmyn. Žemė buvo prismaigstyta kažkokių daiktų. Tik suklupusi ant kelių ji pajuto stiklo šukių dūrius rankose, kurias ką tik buvo paleidęs Danielis.

Neužstrik, – pasakė jai angelas. – *Keliauk tol, kol rasi jį.*

Liusė sunkiai įkvėpė, išsitiesė, prisiminė, kas ji. Išskleidė sparnus. Pranešėją užliejo šviesa. Mergina pamatė, kokioje baisioje vietoje atsidūrė: rūkstančius paviršius dengė įvairiaspalvės stiklo šukės, lipniose balose gulėjo negyvi arba merdintys pusiaužmogių pavidalai, o blogiausia buvo visur tvyranti netektis.

Mergina pažvelgė į kraujuojančias rankas, bjaurius mažyčius iš delnų kyšančius rudo stiklo trikampėlius. Žaizdos akimirksniu užgijo. Liusė sugriežė dantimis ir prasiskverbusi pro vidinę Pranešėjo sieną nuskrido tolyn į Liuciferio pavogto Nuopuolio centrą.

Pranešėjas buvo neaprėpiamas. Toks didžiulis, jog pats būtų galėjęs tapti visata. Bjauriai tylus. Krintantys angelai skleidė tokią ryškią šviesą, kad Liusė vos pajėgė šį tą įžiūrėti. Keistu būdu ji juto aplink esančius savo brolius ir seseris – daugiau nei kelis šimtus milijonų Dieviškojoje minioje, – it paveikslai papuošusius dangų. Jie kybojo sustingę erdvėje ir laike, kiekvienas uždarytas skirtingoje šviesos sferoje.

Taip krito ir Liusė. Ji skausmingai prisiminė, kad tose devyniose dienose sutilpo devyni šimtai amžinybių. Sustingusi kaip ir krintantys angelai mergina pastebėjo, kad jie visą laiką keičiasi. Pavidalai įgaudavo keistą, pradinį skaidrumą. Šen bei ten iš sparnų apačios blykstelėdavo šviesa. Miglotai švystelėdavo rankos ir vėl dingdavo. Apie tai ir kalbėjo Danielis, minėdamas Nuopuolio metu įvykusį pokytį – sielų, kokios jos buvo Dangaus karalystėje, metamorfozę į

tokias, kokios bus Žemėje.

Angelai nusimetė angelišką tyrumą ir įsikūnijo į žeme vaikštinėsiančius pavidalus.

Liusė priskrido prie arčiausiai buvusio angelo. Pažino jį: Zadkielis, Dieviškojo teisingumo angelas, jos brolis ir draugas. Nebuvo mačiusi jo sielos ištisus amžius. Zadkielis dabar jos matyti negalėjo, o atsakyti taip pat nebūtų pajėgęs.

Šviesa jo viduje suraibuliavo. Zadkielis sužėrėjo it brangakmenis purviname vandenyje. Raibuliai susiliejo į neaiškų, Liusei nepažįstamą, baisų veidą – primityvios akys, pusiau suformuotos lūpos. Toks Zadkielis taps angelams atsitrenkus į negailestingą Žemės dirvą.

Kuo toliau Liusė brido per sustingusią sielų jūrą, tuo prasčiau jautėsi. Ji pažino visus: Sarakielį, Alatą, Murielį, Čajo. Apimta siaubo suvokė, kad, sparnams pakankamai priartėjus, ji *girdi* kiekvieno krintančio angelo mintis.

Kas mumis pasirūpins? Ką mes garbinsime?

Nejaučiu sparnų.

Ilgiuosi sodų. Ar Pragare bus sodų?

Gailiuosi. Labai gailiuosi.

Buvo pernelyg skausminga likti greta tų angelų ilgiau nei akimirksnį. Sukrėsta Liusė yrėsi tolyn be jokios krypties. Staiga dėmesį patraukė ryški, pažįstama šviesa.

Gabė.

Netgi beformėje transformacijoje Gabė buvo nuostabi. Balti sparnai it rožės žiedlapiai glaudėsi aplink ryškėjančius bruožus. Juodų blakstienų užuolaida pavertė veidą ramiu ir lygiu.

Liusė prisispaudė prie sidabrinės Gabės šviesos sferos. Akimirką pagalvojo, kad Liuciferio Nuopuolyje atsirastų ir privalumų – Gabė sugrįžtų.

Netikėtai Gabės šviesa sumirksėjo ir mergina išgirdo puolusios angelės mintis:

Nesustok, Liusinda. Prašau, nesustok. Sapnuok tai, ką jau žinai.

Liusė pagalvojo apie kitoje pusėje laukiantį Danielį. Prisiminė Liu Sin, mergaitę iš senosios Šangų dinastijos Kinijoje. Ji nužudė generolo drabužiais vilkintį karalių ir pasirengė pati kariauti svetimame kare. Tik todėl, kad mylėjo Danielį.

Vos pamačiusi Liu Sin, pažino savo sielą. Net čia ji galėjo save atrasti, aplink plieskiant ryškioms angelų sieloms, pakibusioms ore it miesto lempos.

Suras save Nuopuolyje.

Staiga suprato, kur ieškoti Liuciferio.

Užsimerkė, švelniai mostelėjo sparnais ir paprašė sielos vesti prie savęs pačios. Ji judėjo pro milijonus, slydo per didžiules švytinčias

angelų bangas. Kelionė užtruko trumpą amžinybę. Devynetą dienų ji ir draugai lėkė mąstydami tik apie tai, kaip rasti Nuopuolio vietą. Dabar, kai vieta žinoma, kiek laiko užtruks rasti reikalingą sielą, adatą šieno kupetoje, sukrautoje iš kintančių angelų formų? Kiek laiko liko?

Sustingusių angelų galaktikoje Liusė apmirė.

Kažkas dainavo.

Daina buvo tokia graži, kad ėmė virpėti sparnai.

Mergina sustojo pailsėti prie baltos puolusio angelo, vardu Ezekielis, sferos ir įsiklausė.

– Mano jūra rado krantą... Mano laužas rado liepsną...

Sielą užplūdo seniai pamirštas atsiminimas. Pro Ezekielį, Debesų angelą, Liusė iškišo galvą, ketindama pažiūrėti, kas dainuoja laukymėje.

Vaikinas rankose sūpavo merginą. Balsas skambėjo švelniai ir saldžiai it medus.

Visame sustingusiame Nuopuolyje lėtas rankų lingavimas buvo vienintelis judesys.

Liusė staiga suvokė, kad ta mergina nėra tiesiog mergina. Jos metamorfozę dengė pusiau susiformavusi šviesos sfera. Liusindos siela.

Pajutęs ją, vaikinas pakėlė akis. Kampuotas veidas, banguoti gintariniai plaukai, ledinio mėlio spalvos akys, švytinčios bežade meile.

Tai buvo ne vaikinas. Jis buvo angelas, toks sukrečiamai gražus, kad Liusės kūnas susigūžė nuo vienatvės, kurios prisiminti ji nenorėjo.

Liuciferis.

Štai kaip jis atrodė Danguje. Vis dėlto, skirtingai nei milijonai Liuciferį supančių angelų, jis buvo judrus ir turėjo pavidalą. Liusė suprato, kad jis – dabarties demonas, apgaubęs Nuopuolį Pranešėju ir ketinantis atverti antrą jungtį su Žeme. Jo paties krintanti siela buvo kažkur čia, paralyžiuota kaip ir visų kitų tą akimirką, kai Sostas išsviedė juos iš Rojaus.

Liusė neklydo manydama, jog siela sugebės nuvesti pas Liuciferį. Išjudinęs Nuopuolį demonas, ko gero, nėrė savo paties Pranešėju į šią vietą.

Ką jis veikė devynetą dienų? Dainavo lopšines ir lingavo, kol pasaulis kovojo dėl pusiausvyros, o angelų armijos skubėjo per pasaulį jo sustabdyti?

Liusės sparnai degte degė. Ji žinojo, jog Liuciferis taip elgėsi, nes mylėjo, tebetroško jos. Esmė glūdėjo jos išdavystėje.

– Kas ten?! – sušuko demonas.

Liusė prislinko arčiau. Ne slapstytis atkeliavo. Be to, Liuciferis jau buvo pajutęs prie Ezekielio prisiglaudusią jos sielą. Liusinda pajuto jo balse atpažinimo erzulį.

– O, tu. – Demonas šiek tiek kilstelėjo ranką, laikydamas krintantį

Liusės „aš“. – Ar sutikai mano meilę? Manau, pamatei, jog ji... – Pažvelgė viršun ieškodamas žodžių. – Atsinaujinusi.

Mergina priartėjo dar labiau, atsidūrė greta švytinčio, širdį sudaužusio angelo ir keistos, pusiau susiformavusios savo pačios versijos. Šis angelas virs mergaite, žemiškąja Liuse. Išvydo, kaip veidas mirga ir įgauna formą Liuciferio laikomoje šviesos sferoje.

Tada viskas dingo.

Liusė svarstė, ar turėtų susilieti su šia keista būtybe. Žinojo, kad gali tą padaryti: ištiesti ranką ir užvaldyti seniausią savo kūną, pajusti, kaip jungiantis su praeitimi susigniaužia skrandis, mirktelėti ir atsidurti Liuciferio rankose, krintančios Liusindos mintyse. Jau tiek daug kartų anksčiau buvo taip pasielgusi.

To nebeprireikė. Bilas išmokė Liusę susijungti dar prieš jai sužinant apie tikrąją savo prigimtį, prieš ją aplankant prisiminimams. Ji nebeprivalėjo ieškodama Liuciferiui skirtų žodžių susijungti su savo puolusia siela. Liusė jau žinojo visą istoriją.

Susidėjo rankas ant krūtinės. Prisiminė kitoje Pranešėjo pusėje laukiantį Danielį.

– Meilė, kurią jauti, yra be atsako, Liuciferi.

Demonas apdovanojo Liusę ryškia, įžūlia šypsena.

– Ar bent nutuoki, kokia reta ši akimirka?

Liusė suvokė, kad nemąstydama artėja prie Liuciferio.

– Jūs dvi vienu metu? Toji, kuri negali manęs palikti, – demonas paglostė rankose kintantį kūną ir pakėlė akis, – bei toji, kuri nežino, kaip laikytis atokiau.

– Mudvi dalijamės ta pačia siela, – atsakė Liusė. – Nė viena tavęs nebemyli.

– Jos matė, kad *mano* siela sudiržo! – išsiviepė Liuciferis, praradęs visą meilumą. Tokio žemo balso Liusei dar nebuvo tekę girdėti. – Nuvylei mane Egipte. Nederėjo taip elgtis. Nederėjo dabar atsidurti čia. Palikau tave išorinėje karalystėje, kad negalėtum įsikišti.

Demono figūra pakito: jaunatviškas, mielas veidas susiraukšlėjo. Raukšlės dalijo kūną ilgomis klostėmis. Iš menčių ištrūko galingi sparnai, iš pirštų išlindo ilgi, susisukę, geltoni nagai ir susmigo į puolusį, pusiau susiformavusį Liusės kūną. Ji krūptelėjo.

Lediniu mėliu švytėjusios Liuciferio akys paraudo it išlydytas švinas. Demonas išaugo dešimteriopai. Liusė žinojo: jis išlaisvina įniršį, kurį slopino norėdamas atrodyti kaip mielas ankstesnysis „aš“. Atrodė, kad šėtonas akimirksniu užpildė visą tuščią erdvę, o plotą, kuriame kybojo sustingę angelai, privertė trauktis.

Liusė, pakilusi iki jo akių lygio, atsiduso.

– Galėtum čia ir sustoti.

– Tapai priklausoma, tiesa?

Mergina papurtė galvą ir ištiesė sparnus visu pločiu. Jų ilgis tebestebino.

– Žinau, kas esu, Liuciferi. Žinau, ką galiu. Nė vieno iš mudviejų nevaržo mirtingumo pančiai. Aš taip pat galiu tapti baisi. Tik kokia prasmė?

Liusės sparnus apžiūrinėjančiam Liuciferiui nuo galvos kilo garai.

– Tavo sparnai visada gniaužė kvapą, – ištarė jis. – Tačiau nepriprask prie jų. Beveik išmušė laikas ir tada... tada... – Ieškojo merginos veide baimės ar jaudulio.

Liusė žinojo, kaip veikia jo kūnas, iš kur semiasi energijos ir galios. Susilenkė nelygūs raumenys. Mergina pažvelgė į krintančio savo pačios kūno – susijaudinusio, bet nejudraus beginklio šėtono rankose – šviesos mirgėjimą. Atrodė, tarsi stebėtų mirtiname pavojuje atsidūrusį mylimą žmogų. Liusė neketino parodyti, jog jai tai rūpi.

– Nebijau tavęs.

Liuciferis sukriokė. Pakilo gleivių ir dūmų debesis.

– Bijosi, kaip bijojai anksčiau, kaip bijai ir dabar. Baimė – vienintelis būdas pasveikinti šėtoną.

Demonas liovėsi augęs. Akys vėl atvėso iki stulbinamo ledinio mėlio. Raumenys atsipalaidavo ir vėl pavertė jį tuo grakščiu, kadaise buvusiu gražiausiu Rojaus jaunuoliu.

Iki šios akimirkos Liusė neprisiminė, kaip žėrėjo jo blyški oda.

Liuciferis buvo gražesnis net už Danielį.

Liusė prisiminė: *mylėjo* jį. Liuciferis buvo pirmas jos mylimasis. Atidavė jam visą širdį. Demonas ją taip pat mylėjo.

Šėtono žvilgsnis krito ant jos. Gražiu veidu praslinko visa jų draugystės istorija: ankstyvosios romantikos ugnis, desperatiškas troškimas ją turėti, meilės kančia, pasak demono, įkvėpusi maištui prieš Sostą.

Liusindos protas suvokė, jog tai – pirmas Didžiojo apgaviko melas, tačiau širdis juto kažką kitą. Gal todėl, kad ji žinojo, jog Liuciferis pats tiki savo melu. Jame it niekam nematomas potvynis slypėjo paslaptis, sklido galia.

Liusė nebepajėgdama atsilaikyti sušvelnėjo. Į ją žvelgiančio Liuciferio akyse glūdėjo tas pats švelnumas kaip Danielio žvilgsnyje. Pajuto, kad jos pačios akys ima atsakyti tuo pačiu švelnumu.

Šėtonas ją *tebemylėjo*. Kiekviena akimirka be jos kėlė jam didžiulį skausmą. Štai kodėl pastarąsias devynetą dienų Liuciferis praleido su jos sielos šešėliu, štai kodėl ketino iš naujo sukurti visatą – troško susigrąžinti Liusindą.

– Ak, Liuciferi, – ištarė ji. – Atleisk.

– Matai? – nusikvatojo demonas. – *Bijai* manęs. Bijai to, ką verčiu tave pajusti. Nenori prisiminti...

– Ne, tai ne...

Iš už nugaros slepiamo dėklo Liuciferis ištraukė ilgą sidabrinę žvaigždėstrėlę. Niūniuodamas Liusei pažįstamą melodiją, sukiojo strėlę tarp pirštų. Mergina suvirpėjo. Šėtono parašytas juos poruojantis himnas. *Liusinda, jo Vakarinė šviesa.*

Liusė žvelgė į spindinčią žvaigždėstrėlę.

– Ką darai?

– *Tu* mylėjai mane. Buvai mano. Tie, kurie suvokia amžinybę, žino, ką reiškia tikra meilė. Ji niekada nemiršta. Štai kodėl žinau, kad tą akimirką, kai atsitrenksime į žemę, kai viskas prasidės iš naujo, tu pasirinksi teisingai. Pasirinksi mane, o ne jį, ir mudu valdysime drauge. Būsime kartu. – Jis pakėlė akis. – Arba...

Liuciferis puolė prie jos su žvaigždėstrėle.

– Taip! – sušuko Liusė. – Kadaise tave mylėjau!

Demonas sustingo. Bukas mirtinas ginklas pakibo jai virš krūtinės. Ankstesnioji Liusės siela karojo ant sulenktos rankos.

– Tai nutiko kur kas anksčiau nei gali prisiminti, – tęsė mergina. – Vertini amžinybę, tačiau nesusimąstai, kaip toji amžinybė gali pakisti per akimirką. Kai puolėme, tavęs nebemylėjau.

– Melas. – Liuciferis nuleido strėlę arčiau. – Mylėjai mane kur kas ilgiau nei manai. Netgi pastarąją savaitę savo Pranešėjuose, manydama, jog myli kitą. Drauge mudu buvome nuostabūs. Atsimeni lizdelį pasifloros medyje, Taityje? Buvo ir ankstesnių akimirkų. Tikiuosi, jų nepamiršai? – Stebėdamas jos reakciją žengė atgal. – Išmokiau tave visko, ką manai žinanti apie meilę! Turėjome valdyti drauge. Pažadėjai sekti mane. Apgavai *mane*, – akys maldavo, degė skausmu ir pykčiu. – Įsivaizduok, koks vienišas jaučiausi savo paties sukurtame Pragare, didžiausias visų laikų kvailys, paliktas prie altoriaus ir kenčiantis šešių tūkstančių metų agoniją.

– Liaukis, – sušnibždėjo Liusė. – Privalai liautis mane mylėjęs. Aš tavęs nebemyliu.

– Dėl *Danielio Grigorio*, kuris nevertas nė dešimtosios dalies tokio kaip aš, net kai esu prasčiausios formos? Tai juokinga! Žinai, jog visada švytėjau stipriau, gebėjau daugiau. Buvai ten, kai sukūriau meilę. Sukūriau ją iš nieko, iš paprasčiausio... *garbinimo*! – Liuciferis susiraukė tarsi tas žodis būtų kėlęs šleikštulį.

– Tu nė nežinai visos istorijos. Netekęs tavęs sukūriau blogį, kitą spektro dalį, būtiną pusiausvyrą. Įkvėpiau Dantę! Miltoną! Turėtum pamatyti požeminį pasaulį. Pasisavinau Sosto sumanymus ir juos patobulinau. Gali daryti ką tik nori! Netekai *visko*.

– Man nieko netrūksta.

– Ak, brangioji. – Ištiesęs ranką demonas paglostė jai skruostą. – Neabejoju, negali tuo patikėti. Galėjau pasiūlyti tau didingiausią karalystę – sunkiai dirbame, paskui švenčiame. Netgi Sostas siūlė tau

amžinosios karalystės privalumus! O ką tu pasirinkai? Danielį. Ką tuo pasiekei?

Liusė nustūmė jo ranką.

– Jis užkariavo mano širdį. Myli mane tokią, kokia esu, o ne dėl to, ką galėčiau jam suteikti.

Liuciferis kvailai vyptelėjo.

– Visada buvai tokia mulkė. Vaikeli, tai tavo Achilo kulnas.

Mergina nužvelgė milijonus švytinčių, nejudrių, tūkstančius mylių besidriekiančių sielų, atsitiktinių pirmos romantiškos meilės visatoje liudininkių.

– Maniau, jog tai, ką jaučiu tau, teisinga, – prabilo Liusė. – Mylėjau tave, bet mane įskaudinai, mūsų meilę prarijo tavo išdidumas ir pyktis. Tai, ką tu vadinai *meile*, vertė mane nykti, todėl privalėjau liautis tave mylėjusi. – Mergina nutilo. – Mūsų garbinimas niekada nesusilpnino Sosto, tačiau tavo meilė slopino mane. Niekada nenorėjau tavęs įskaudinti. Tenorėjau, kad nebeskaudintum manęs.

– Tuomet liaukis kelti man skausmą! – maldavo Liuciferis ištiesęs rankas. Liusė prisiminė: jo glėbyje jausdavosi it namie. – Gali išmokti vėl mane mylėti. Tai vienintelis būdas numalšinti skausmui. Pasirink mane. Iš naujo. Visiems laikams.

– Ne, – atsakė mergina. – Viskas išties baigta, Liuciferi. – Ji mostelėjo kitų aplink juos krintančių angelų link. – Baigta buvo dar prieš visam šitam prasidedant. Niekada nežadėjau valdyti drauge už Rojaus ribų. Suprojektavai tą svajonę tarsi būčiau buvusi tuščia lenta. Numetęs *šią* Liusindą į Žemę nieko nepasieksi. Ji neatsakys į tavo meilę.

– Galbūt atsakys. – Demonas pažvelgė į rankose laikomą angelę. Mėgino ją pabučiuoti, tačiau Liusindos puolančią „aš“ supanti šviesa neleido jo lūpoms paliesti odos.

– Apgailestauju dėl skausmo, kurį tau sukėliau, – kalbėjo Liusė. – Buvau... jauna. Susižavėjau. Žaidžiau su ugnimi. Nederėjo taip elgtis. Prašau, Liuciferi. Paleisk mus.

– Ak. – Demonas veidu prigludo prie rankose laikomo kūno. – Man skauda.

– Skaudės mažiau, jeigu pripažinsi, kad mūsų išgyvenimai – praeitis. Viskas pasikeitė. Jeigu myli, privalai sieloje rasti jėgų mane paleisti.

Liuciferis ilgai žvelgė į Liusę. Žvilgsnis apsiniaukė, tapo mįslingas, tarsi jis būtų svarstęs merginos pasiūlymą. Demonas akimirką nusuko akis, sumirksėjo. Kai vėl pažvelgė į Liusę, ši pamanė, kad jis mato tikrą ją: angelę, pavirtusią mergina ir gyvenusią tūkstantmečius, o galų gale patikėjusią savo likimu ir suradusią būdą vėl tapti angele.

– Nusipelnei... daugiau, – sušnibždėjo demonas.

– Daugiau nei Danielis? – Liusė papurtė galvą. – Nenoriu daugiau

nei jis.

– Noriu pasakyti, nusipelnei daugiau nei šios kančios. Neužmerkiau akių prieš tavo išgyvenimus. Stebėjau. Kartais tavo skausmas mane džiugino. Na, pažįsti mane, – Liuciferis liūdnai šyptelėjo. – Tačiau netgi mano savotišką džiaugsmą riboja kaltė. Jeigu galėčiau jos nepaisyti, pamatytum kažką *išties* didelio.

– Išlaisvink mane iš kančių. Sustabdyk Nuopuolį, Liuciferi. Tai tavo galioje.

Demonas susverdėjo jos link. Akys prisipildė ašarų. Papurtė galvą.

– Papasakok man, kaip vaikinas, turintis padorų darbą, praranda...

– GANA!

Balsas privertė visus sustingti. Saulės orbita, vidinė trijų šimtų aštuoniolikos milijonų angelų sąmonė, netgi Nuopuolis, vykstantis žemyn smingančio svarmens greičiu *tiesiog sustojo*.

Tas balsas sukūrė visatą. Daugiasluoksnis, sodrus, tarsi milijonai jo versijų būtų prabilusios unisonu.

Gana.

Sosto įsakymas skriejo per Liusę, prarijo ją. Šviesa užtvindė akis, užtemdė Liuciferį, krintančią Liusindos savastį, visą pasaulį. Siela suzvimbė iš nenusakomo jaudulio. Nuo jos nukritusi našta tarsi susitraukė kažkur tolumoje.

Nuopuolis.

Liovėsi.

Liusę iš jo išsviedė vienintelis žodis. Pajuto smūgį, kone išvertusį ją išvirkščiai. Ji lėkė begaline tuštuma nežinomo tikslo link greičiau nei šviesos ir garso greičiai drauge sudėjus.

Judėjo Dievo greičiu.

Devynioliktas skyrius

LIUSINDOS KAINA

BALTA

Liusė juto, kad juodu su Liuciferiu grįžo į Trojį, tačiau nebuvo tuo tikra. Pasaulis švietė taip ryškiai. Visiška tyla.

Pradžioje viską buvo užpildžiusi baltutėlė, deginanti, akinanti šviesa.

Vėliau pamažu ji ėmė silpti.

Prieš Liusės akis išryškėjo vaizdas: slopstančioje šviesoje išniro laukas, laibi kiparisai, gelsvus šiaudus kramtančios ožkos, aplink susibūrę angelai. Atrodė, kad skaistus spindesys materializavosi ir it plunksnos glosto odą. Galia vertė gūžtis ir bijoti.

Šviesa toliau slopo, mažėjo, tirštėjo traukdamasi pati į save. Viskas išbluko, prarado spalvas. Spindesys susikaupė nuostabioje

sferoje, mažyčiame švytinčiame rutulyje, kuris buvo pakilęs dešimt pėdų nuo žemės. Ryškiausiai žėrėjo branduolys. Pulsavo, mirgėjo, o spinduliai ėmė įgauti formą. Jie tempėsi it karamelizuotas cukrus į galvą, torsą, kojas, rankas. Plaštakas.

Nosis.

Burna.

Šviesa virto žmogumi.

Moterimi.

Moteriškojo pavidalo Sostas.

Seniai, labai seniai, Liusė buvo Sosto numylėtinė. Dabar tą žinojo – juto visa siela – tačiau ji niekada išties jo *nepažinojo*. Tokio pažinimo nebuvo patyrusi jokia būtybė.

Tokia dieviškumo prigimtis. Apibūdinti ją reiškė sumenkinti. Taigi čia ir dabar, netgi atrodydama kaip karalienė besiplaikstančia balta suknele, ji išliko Sostu. Tai reiškė, jog ji yra *viskas*. Liusė nepajėgė atplėšti akių.

Sosto grožis stulbino. Sruogomis vijosi sidabriniai ir auksiniai plaukai. Mėlynose it krištolinis vandenynas akyse tryško galia visur matyti visus. Sosto žvilgsniui klaidžiojant Trojos lygumomis, Liusė pamanė, jog Dievo veide įžvelgia save pačią – ryžtingą, sukandusią dantis taip, kaip apsisprendusi Liusinda Prais. Tūkstančius kartų tą buvo mačiusi.

Dievas akimis aprėpė susirinkusiuosius. Veido išraiška pakito, priminė Danielio prieraišumą, tą ypatingą jo akių šviesą. Ištiestose rankose Liusė pažino mamos nesavanaudiškumą... Vėliau – išdidžią tik Penei būdingą šypseną.

Vis dėlto Liusė suprato, kad šypsena *ne* Penės. Kiekvienas trumpalaikis gyvenimo pėdsakas įsikūnijo priešais merginą stovinčioje jėgoje. Dabar Liusinda pamatė, kaip visas pasaulis – mirtingųjų ir angelų – kūrėsi nepastoviame Sosto įvaizdyje.

Lygumos pakraštyje atsirado dramblio kaulo spalvos krėslas, sukurtas iš nežemiškos substancijos, kurią Liusė jau buvo kadaise mačiusi. Tokios pačios medžiagos sidabrinę lazdą spiraline viršūne Sostas laikė kairėje rankoje.

Kai Sostas atsisėdo, Anabelė, Ariana bei Frančeska nuskubėjo prie jos ir pagarbiai suklupo ant kelių. Jas nutvieskusi šypsena sparnus nudažė šviesos vaivorykštėmis. Apimtos harmoningo malonumo, angelės sutartinai užgiedojo.

Ariana pakėlė švytintį veidą ir suplakusi sparnais priskriejo prie Sosto. Balsas suskambo it nuostabi daina:

– Gabės nebėra.

– Taip, – uždainavo sėdinčioji krėsle.

Be abejonės, Sostas apie Gabę jau žinojo. Jos pasidalijo užuojauta, o ne informacija. Liusė prisiminė, kad šiam tikslui Sostas sukūrė kalbą

ir dainą – dar vieną būdą išreikšti jausmams it papildomą draugams glostyti skirtą sparną.

Arianos ir Anabelės kojos slystelėjo žeme. Abi angelės suplasnojo virš Sosto ir ten pakibusios priešais Liusę bei kitus draugus dievindamos sužiuro į savo Kūrėją. Jų rikiuotė atrodė keistai – tarsi nebaigta, – kol Liusė kai ką prisiminė.

Briaunos.

Ariana ir Anabelė užėmė ankstesniąsias Arkangelų vietas. Rojaus pievoje banguotos sidabrinės briaunos kadaise virš Sosto galvos jungėsi į arką. Angelės grįžo ten, kur ir priklausė: Ariana įsitaisė Sosto dešinėje, prie pečių, Anabelė – vos kelis colius pakilusi nuo žemės netoli dešinės Sosto rankos.

Erdvėje aplink Sostą sušvito ryškūs plyšiai. Liusė prisiminė, kur skrisdavo Kemas, kurios briaunos priklausė Rolandui ir Danieliui. Pamatė priešais Sostą žibančias Molės bei Stiveno vietas. Nors jie nebuvo Arkangelai, tačiau pievoje laimingi garbino Dievą.

Galiausiai išvydo suderintas savo ir Liuciferio vietas kairėje Sosto pusėje. Sparnuose sudilgčiojo. Viskas buvo taip aišku.

Kiti puolę angelai – Rolandas, Kemas, Stivenas, Danielis ir Liuciferis – pagarbinti Sosto nežengė. Liusę draskė abejonės. Šlovinti Dievą atrodė taip natūralu – tam Liusinda ir buvo ir sukurta, – tačiau kažkodėl ji nejudėjo. Sostas nei nusivylė, nei nustebo.

– Kur Nuopuolis, Liuciferi? – Balsas sukėlė Liusei troškimą pulti ant kelių ir melstis.

– Tik Dievas gali pasakyti, – suurzgė Liuciferis. – Nesvarbu. Galbūt aš jo ir nebenoriu.

Sostas sukiojo rankose sidabrinę lazdą, galu žemėje rausdama duobę. Lazdą apsivijo balto sidabro spalvos lelijų stiebeliai. Atrodė, kad Sostas to nepastebi: nenuleido mėlynų akių nuo Liuciferio tol, kol jo paties mėlynos akys sutrūkčiojo.

– Tikiu pirmaisiais dviem teiginiais, – prabilo Sostas. – Netrukus pats patikėsi ir paskutiniu. Mano malonė turi gerai žinomas ribas.

Liuciferis žiojosi šnekėti, tačiau Dievo žvilgsnis nuo jo nusisuko. Demonas susierzinęs paspyrė žemę. Ši po juo atsivėrė. Plyšyje kunkuliavo ir veržėsi stingstanti lava. Asmeninis ugnikalnis.

Vos pastebimu rankos judesiu Sostas vėl patraukė visų dėmesį.

– Privalome susidoroti su Liusindos ir Danielio prakeiksmu, – ištarė.

Liusė sunkiai nurijo seiles. Skrandžiu pamažu slinko siaubas.

Švytinčios Sosto akys žiūrėjo maloniai. Ji užsikišo sidabru žibančią auksinę sruogą už ausies, palinko krėsle ir nužvelgė priešais esančius susirinkusiuosius.

– Kaip žinote, atėjo laikas užduoti du klausimus.

Visi nutilo. Net vėjas.

– Liusinda, pradėsime nuo tavęs.

Mergina linktelėjo. Greta ramių sparnų daužėsi širdis. Keistas mirtingųjų pojūtis, primenantis kvietimą pas mokyklos direktorių. Nuleidusi galvą priėjo prie Sosto.

– Kentėdama visus tuos daugiau nei šešetą tūkstantmečių skolas grąžinai....

– Patyriau ne vien kančias, – atsakė Liusė. – Buvo nelengva, tačiau... – Pažvelgė į įgytus draugus, Danielį, net Liuciferį. – Buvo ir daug gražių akimirkų.

Sostas apdovanojo Liusę keista šypsena.

– Be to, išpildei tam tikras sąlygas: niekieno nepadedama suvokei tikrąją savo prigimtį, neapgaudinėjai savęs. Ar gali pasakyti, jog pažinai savo sielą?

– Taip, – atsakė Liusė. – Aiškiai.

– Dabar esi tikresnė Liusinda nei kada nors buvai. Kiekvienas tavo priimtas sprendimas pagrįstas ne tik angelui būdingomis žiniomis, bet ir per septynetą tūkstantmečių, pragyventų esant įvairiose žmogiškose būklėse, išmoktomis gyvenimo pamokomis.

– Nuolankiai vykdau savo pareigas, – prabilo mergina Liusei Prais nebūdingais žodžiais, tačiau suvokė, kad tai – Liusinda. Tikroji jos siela.

– Ko gero, girdėjai, kad šiame gyvenime tavo siela *prieinama visiems*?

– Taip, girdėjau.

– Turbūt taip pat girdėjai apie pusiausvyrą tarp Dangaus angelų ir Liuciferio kariuomenės?

Liusė lėtai linktelėjo.

– Taigi, vėl klausiu: Rojus ar Pragaras? Išmokai pamokas ir tapai keturiais šimtais gyvenimų išmintingesnė, todėl vėl tavęs klausiame: kur trokšti praleisti amžinybę? Jeigu Rojus – leisk man pasakyti, jog visada džiaugsimės tavimi, lengvai apsisprendusia ir grįžusia namo. – Dievas nuvėrė žvilgsniu Liuciferį, tačiau Liusė į tą pusę nepažvelgė. – Jeigu Pragaras – drįstu spėti, jog Liuciferis tave priims.

Šėtonas neatsakė. Liusei už nugaros kažkas sunkiai sušnarėjo. Apsisukusi ji išvydo, jog Liuciferis suspaudė sparnus.

Nuopuolio viduje pasakyti Liuciferiui, jog jo nemyli ir nesirinks, buvo nelengva. Tą patį ištarti Sostui atrodė neįmanoma. Liusė atsistojo priešais ją sukūrusią galią ir dar niekada nesijautė tokia maža.

– Liusinda? – Sosto žvilgsnis verte vėrė. – Tu nusversi svarstykles.

Atmintyje iškilo pokalbis su Ariana Las Vegaso blyninėje: *Galiausiai viskas pasikeis, vienam galingam angelui pasirinkus, į kurią pusę stoti. Kai taip atsitiks, svarstyklės pagaliau pasvirs.*

– Aš?

Sostas linktelėjo, tarsi Liusė būtų turėjusi visa tai žinoti.

– Praėjusį kartą rinktis atsisakei.

– Ne, tai netiesa, – paprieštaravo mergina. – Pasirinkau meilę! Ką tik klausei, ar pažįstu savo sielą. Taip, pažįstu. Privalau išlikti ištikima sau pačiai ir iškelti meilę aukščiau nei visa kita. – Liusę už rankos paėmė Danielis. – Todėl šiandien mūsų pasirinkimas toks pats, renkamės meilę.

– Jeigu už tai mus prakeiksi, – tęsė Liusė, – pabaiga bus tokia pati. Septynetą tūkstantmečių rasdavome vienas kitą vis iš naujo. Visi esate to liudininkai. Vėl padarysime tą patį.

– Liuciferi? – paklausė Sostas. – Ką apie tai pasakysi?

Šėtonas pažvelgė į Liusę degančiomis akimis. Visi matė, kad jis kenčia.

– Pasakysiu, jog šios akimirkos visi amžinai gailėsimės. Pasirinkimas neteisingas ir savanaudiškas.

– Kai suvokiame, jog meilė nuo mūsų nusisuko, visada šiek tiek gailimės, – suskambo ramus Sosto balsas. – Tačiau priimsiu tavo atsakymą kaip nedidelę gailestingumo ir nuolankumo apraišką, suteikiančią visatai vilties. Liusindos ir Danielio pasirinkimas aiškus, o aš laikysiuosi per vardinį patikrinimą duotos priesaikos. Jų meilė nebe mūsų valioje. Tebūnie. Tačiau už tai reikės sumokėti. – Sostas vėl pažvelgė į Liusę ir Danielį. – Ar už savo meilę esate pasirengę sumokėti didžiausią auką?

Danielis papurtė galvą.

– Jeigu turėsiu Liusindą, o ji – mane, toks dalykas kaip auka neegzistuos.

Liuciferis sukikeno ir pakilęs į orą pakibo virš Liusės ir Danielio.

– Vadinasi, galime atimti iš jūsų viską: sparnus, galias, *nemirtingumą*? Vis tiek rinksitės *meilę*?

Akies krašteliu Liusė išvydo Arianą. Angelė buvo suglaudusi sparnus už nugaros, rankas susikišusi į kombinezono kišenes. Ji išdidžiai linktelėjo ir papūtė lūpas it sakytų: *Po šimts, žinoma, jie tą padarytų*.

– Taip, – it vienas atsakė Liusė ir Danielis.

– Puiku, – ištarė Sostas. – Tačiau atminkite. Reikės sumokėti. Galite turėti vienas kitą, tačiau viso kito nebeteksite. Jeigu kartą ir visiems laikams renkatės meilę, privalote atsisakyti angeliškos prigimties. Gimsite iš naujo. Mirtingi.

Mirtingi?

Danielis, jos angelas, atgims mirtingas?

Visas tas naktis ji gulėjo svarstydama, kas nutiks jųdviejų meilei devintos dienos pabaigoje. Dabar Sosto sprendimas priminė Bilo pasiūlymą Egipte nužudyti reinkarnuojančią sielą. Netgi tada ji ketino likti mirtinga ir leisti Danieliui gyventi savo gyvenimą. Skausmo dėl dar vienos prarastos meilės būtų nebelikę. Buvo tam beveik pasiryžusi.

Nubaidė mintis, jog neteks Danielio. Tačiau šįkart...

Galės jį turėti, išties turėti. Labai ilgai. Viskas bus kitaip. Jis bus greta.

– Jeigu sutiksite... – Sosto balsas užgožė džeržgiantį Liuciferio kikenimą. – Nebeprisiminsite, kas kadaise buvote, be to, negaliu garantuoti, jog gyvendami Žemėje sutiksite vienas kitą. Gyvensite ir mirsite kaip kiti mirtingieji. Visada jus suvesdavusios dieviškosios galios pasitrauks. Joks angelas nepasirodys jūsų kelyje. – Perspėjantis žvilgsnis nuklydo į angelus, Danielio ir Liusės draugus. – Tamsiausią naktį draugiška ranka pagalbos nebesuteiks. Liksite vienui vieni.

Iš Danielio lūpų išsiveržė švelnus garsas. Liusė atsisuko ir paėmė jo ranką. Taigi, jie taps mirtingaisiais, klajojančiais Žeme ir ieškančiais antrosios pusės. Kaip ir visi kiti. Pasiūlymas skambėjo taip gražiai.

Už jų nugarų suskambo Kemo balsas:

– Mirtingumas – pati romantiškiausia istorija. Tik viena proga atlikti tai, ką privalai. Paskui magiškai išnyksti.

Vis dėlto Danielis atrodė prislėgtas.

– Kas nutiko? – sušnibždėjo Liusė. – Nebenori?

– Ką tik susigrąžinai sparnus.

– Būtent todėl žinau, kad būsiu laiminga ir be jų. Tol, kol turėsiu tave. Tau teks išties atsisakyti sparnų. Ar tikrai to *pats* nori?

Danielis palinko prie jos. Švelnios lūpos atsidūrė šalia.

– Visada.

Liusės akys priplūdo ašarų. Danielis atsisuko į Sostą.

– Mes sutinkame.

Aplink itin ryškiai sušvito sparnai. Netrukus visą lauką užliejo šviesa. Liusė pajuto, kad kitų angelų – mielų ir brangių draugų – veiduose nerimastingą lūkestį pakeitė šokas.

– Labai gerai, – kone šnabždėdamas ištarė Sostas neperprantama veido išraiška.

– Palauk! – suriko Liusė. Reikėjo dar kai ką aptarti. – Mes... mes sutinkame, bet su viena sąlyga.

Danielis pasimuistė, nužvelgė merginą akies krašteliu, tačiau nesikišo.

– Kokia jūsų sąlyga? – sugriaudė Sostas. Derybos buvo neįprastas dalykas.

– Priimk Atstumtuosius į Dangaus prieglobstį, – nelaukdama, kol neteks pasitikėjimo savimi, išpoškino Liusė. – Jie įrodė esą to verti. Jeigu pievoje būtų užtekę vietos man, užteks ir Atstumtiesiems.

Sostas pažvelgė į tylius ir blausiai švytinčius Atstumtuosius.

– Toks prašymas neatitinka normų, tačiau yra nesavanaudiškas. Patenkinsiu jį. – Lėtai ištiesė ranką. – Atstumtieji, jeigu dar kartą renkatės Dangų, ženkite pirmyn.

Nuo priešais Sostą stovinčio ketverto dvelkė toks ryžtas, kokio

Liusė dar nebuvo jutusi. Sostas vienu galvos linktelėjimu grąžino jiems sparnus.

Šie pailgėjo.

Tapo tankesni.

Nutriušusi ruda spalva suspindo baltai.

Atstumtieji nusišypsojo. Liusė niekada nebuvo mačiusi jų šypsenų. Jos buvo nuostabios.

Metamorfozės pabaigoje Atstumtųjų akys padidėjo, išryškėjo vyzdžiai. Sugrįžo regėjimas.

Atrodė, kad netgi Liuciferis liko sužavėtas.

– Tik Liusinda galėjo šito pasiekti, – sumurmėjo.

– Tai stebuklas! – gėrėdamasi Olijana apsigaubė sparnais.

– Tokia Sosto pareiga, – pasakė Liusė.

Atstumtieji grįžo į ankstesniąsias vietas ir pagarbiai sustojo aplink Sostą.

– Taip, – Sostas užsimerkė. – Tikiu, kad taip geriau.

Galiausiai Sostas, iškėlęs lazdą, parodė į Liusę ir Danielį.

– Laikas atsisveikinti.

– Jau? – nevalingai išsprūdo Liusei.

– Atsisveikinkite.

Buvę Atstumtieji apibėrė Liusę padėkomis ir glamonėmis. Jiems pasitraukus, priešais atsistojo Frančeska ir Stivenas. Susiėmę rankomis, žavūs, besišypsantys.

– Visada žinojome, kad tai padarysi, – Stivenas mirktelėjo Liusei. – Tiesa, Frančeska?

– Buvau tau griežta, tačiau įrodei, jog esi viena iš įspūdingiausių sielų, kurias teko garbė mokyti. Tu – mįslė, Liuse. Tokia ir išlik.

Stivenas pakratė Danieliui ranką, Frančeska pabučiavo abu į skruostus ir pasitraukė.

– Dėkoju, – ištarė Liusė. – Rūpinkitės vienas kitu. Globokite Šelbę ir Mailsą.

Aplink susibūrė angelai – senoji komanda, sutikta „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje bei šimtuose kitų vietų anksčiau.

Ariana, Rolandas, Kemas ir Anabelė gelbėjo Liusę daugiau kartų, nei ši galėjo ištarti.

– Sunku, – Liusė prigludo prie Rolando.

– Ei, nagi. Tu jau išgelbėjai pasaulį, – nusijuokė demonas. – Dabar keliauk gelbėti savo santykių.

– Neklausyk jo! – suspigo Ariana. – Niekada mūsų nepalik! – Mėgino juoktis, tačiau veltui. Veidu tekėjo išdavikės ašaros. Angelė jų nė nevalė, tik tvirtai spaudė Anabelei ranką. – Gerai, puiku, *keliaukit*!

– Atsiminsime tave, – ištarė Anabelė. – Visada.

– Aš taip pat jus atsiminsiu. – Liusė turėjo tikėti, jog taip ir bus. Kitaip, jeigu išties *viską* pamirš, nepajėgs jų palikti.

Angelės liūdnai nusišypsojo. Jos žinojo, kad Liusė viską pamirš.

Kemas ir Danielis stovėjo apkabinę vienas kitą per pečius.

– Tu tai padarei, broli.

– Žinoma, – Danielis pabandė atrėžti stačiokiškai, tačiau išsprūdo meilės kupini žodžiai: – Tavo dėka.

Kemas paėmė Liusės ranką. Akys suspindo ryškiai žalia spalva. Pirma niūriame, baugiame „Kardo ir kryžiaus“ mokyklos pasaulyje sušvitusi spalva.

Jis pakėlė galvą ir, kruopščiai rinkdamas žodžius, nurijo seiles.

Prisitraukė merginą arčiau ir akimirką ši pamanė, jog ketina ją pabučiuoti. Širdis sutvaksėjo. Lūpos praslydo pro jos lūpas ir sustojo prie ausies.

– Neleisk jam kitąkart tavęs nuvilti, – sušnibždėjo.

Liusė nusijuokė.

– Juk žinai, kad neleisiu.

– Ak, Danielis, tas tikrojo blogiuko šešėlis. – Kemas prispaudė ranką prie širdies ir kilstelėjo antakį. – Žiūrėk, kad elgtųsi su tavimi gerai. Nusipelnei visko, kas geriausia.

Šįkart Liusė nenorėjo paleisti demono rankos.

– Ką tu veiksi?

– Tau pražuvus, atsiras daug galimybių. – Angelas pažvelgė pro ją į tolimus debesis. – Atliksiu savo vaidmenį. Puikiai jį moku. Sudie.

Mirktelėjo Liusei, paskutinį kartą linktelėjo Danieliui, pasuko pečius, išskleidė įspūdingus auksinius sparnus ir dingo drumstame danguje.

Visi žvelgė į jį tol, kol sparnai virto tik tolimomis auksinėmis dėmelėmis. Liusė nuleido akis ir pamatė Liuciferį. Šėtono oda švelniai žėrėjo, tačiau akyse tvyrojo ledas. Liuciferis netarė nė žodžio. Atrodė, taip ir būtų prikaustęs jos žvilgsnį amžiams, jeigu Liusė nebūtų nusisukusi.

Padarė viską, ką galėjo. Jo skausmas nebe jos problema.

– Paskutinis sudie, – sugriaudė Sostas.

Liusė ir Danielis drauge atsisuko į Sostą, tačiau tą sekundę, kai žvilgsniai nukrypo į tą pusę, įspūdinga moters figūra blykstelėjo akinama balta liepsna. Teko prisidengti akis.

Sostas vėl virto angelų akims pernelyg ryškios ir susiliejusios šviesos telkiniu.

– Ei, judu, – sušnarpštė Ariana. – Manau, ji norėjo pasakyti, kad turite atsisveikinti vienas su kitu.

– Oi, – Liusė atsisuko į Danielį ir staiga supanikavo. – Dabar? Turime...

Angelas paėmė jos ranką, sparnais palietė jos sparnus. Pabučiavo į skruostus.

– Aš bijau, – sušnibždėjo Liusė.

– Ką aš tau sakiau?

Mergina mintyse perkratė milijonus pokalbių – gerų, blogų, bjaurių. Vieną prisiminė aiškiai.

Liusė sudrebėjo.

– Žadėjai visada mane rasti?

– Taip. Visada. Kad ir kas nutiktų.

– Danieli...

– Nekantrauju sulaukti, kada tapsi mano mylimąja mirtingame gyvenime.

– Tačiau tu manęs nepažinsi. Neprisiminsi. Viskas bus kitaip.

Danielis nykščiu nubraukė jai ašarą.

– Manai, mane tai sustabdys?

– Pernelyg tave myliu, kad ištarčiau sudie.

– Tai ne *sudie*. – Paskutinį kartą pabučiavo ją angelišku bučiniu ir taip stipriai apkabino, kad mergina išgirdo tolygų jo širdies plakimą. – Tai *iki pasimatymo*!

PO SEPTYNIOLIKOS METŲ

Dvidešimtas skyrius

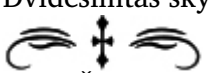

NEPAŽĮSTAMIEJI

Liusė sukando bendrabučio kambario įeigos kortelę, palenkusi kaklą perbraukė kortele per spyną, palaukė, kol išgirs tylų elektroninį kliktelėjimą, ir klubu atsidarė duris.

Rankose laikė geltoną sulankstomą skalbinių krepšį, pilną drabužių, kurių dauguma po pirmo bandymo už namų ribų naudotis džiovykle susitraukė. Suvertė drabužius ant žemo apatinio gulto ir nusistebėjo: kaip per tokį trumpą laikotarpį ji sugebėjo apsivilkti tiek daug apdarų. Pirmoji „Smaragdo“ koledžo pirmakursės savaitė prabėgo bauginamai miglotai.

Be Liusės namiškių, naujoji jos kambario draugė Nora buvo pirmas žmogus, pamatęs ją su kabėmis. Buvo smagu, nes Nora taip pat jas nešiojo. Dabar ši mergina sėdėjo ant palangės, lakavosi nagus ir plepėjo telefonu.

Ji nuolatos lakuodavosi nagus ir plepėdavo telefonu. Visą lentyną buvo paskyrusi nagų lako buteliukams ir per pirmą jų pažinties savaitę jau dukart darė Liusei pedikiūrą.

– Aš tau sakau, Liusė ne tokia. – Nora susijaudinusi pamojavo Liusei, kuri slapčia klausydamasi palinko prie lovos rėmo. – Ji niekada nesibučiavo su vaikinu. Gerai, kartą... Liu, koks to neūžaugos iš vasaros stovyklos vardas, tas, apie kurį man pasakojai...

– Džeremis? – Liusė suraukė nosį.

– *Džeremis*, tačiau ten tebuvo vaikiškas žaidimas, *Tiesa arba drąsa*. Taigi...

– Nora, ar šitą išties privalai kam nors pasakoti? – paklausė Liusė. – Su kuo kalbiesi?

– Tai tik Džordana ir Heilė. – Draugė įsmeigė akis į Liusę. – Įjungiau garsiakalbį. Pamojuok!

Nora parodė pro langą į rudenines vakaro sutemas. Bendrabutis buvo dailios „U“ formos, baltų plytų pastatas su nedideliu kiemeliu viduryje, kur visi nuolat būriavosi. Vis dėlto kambario draugė rodė ne ten. Tiesiai priešais Liusės ir Noros kambario langą trečiame aukšte švietė kitas trečio aukšto langas pakeltu rėmu. Išlindo įdegusios kojos. Dvi merginos pamojavo.

– Labas, Liuse! – sušuko viena.

Džordana, įžūli mergina kviečių spalvos plaukais iš Atlantos, ir smulkutė, nuolatos kikenanti Heilė tankiais juodais kaskadomis aplink veidą krintančiais plaukais. Mielos merginos, tačiau kodėl aptarinėja Liusės nebučiuotus vaikinus?

Koledžas toks keistas.

Kol prieš savaitę su tėvais nesukorė tūkstančio devynių šimtų mylių iki „Smaragdo“ koledžo, keliones už Teksaso ribų Liusė galėjo ant pirštų suskaičiuoti: kartą atostogavo su šeima Kolorado valstijoje, dukart dalyvavo regioniniuose plaukimo čempionatuose Tenesyje ir Oklahomoje (antraisiais metais ji pagerino savo pačios asmeninį plaukimo laisvu stiliumi rekordą ir komandai parvežė pirmos vietos medalį). Kasmet lankydavo senelius Baltimorėje.

Persikraustymas į koledžą Konektikute Liusei reiškė *didžiulį* įvykį. Daugelis jos draugų iš Pleino vidurinės pasirinko Teksaso koledžus. Liusė visada juto, kad pasaulyje jos kažkas laukia, kad dėl to ji privalo palikti namus. Tėvai ją palaikė, ypač tada, kai duktė už puikius rezultatus plaukiant delfinu gavo dalinę stipendiją. Visą gyvenimą susikimšusi į didžiulį raudoną kelioninį krepšį, dar į kelias dėžes susidėjo sentimentalius atsiminimus keliančias smulkmenas, su kuriomis skirtis nenorėjo: Laisvės statulos prespapjė, kurią tėtis parvežė iš Niujorko, mamos nuotrauką, kurioje ji Liusės amžiaus ir su kvaila šukuosena, pliušinį mopsą, primenantį jai turėtą šunį Mocartą. Išklerusio džipo galinių sėdynių užtiesalas buvo apspuręs ir raminamai kvepėjo vyšniniais ledais. Ramino ir tėvų pakaušiai prieš akis. Keturias ilgas dienas tėvas važiavo rytine pakrante neviršydamas greičio. Retkarčiais jie sustodavo perskaityti užrašų ant paminklinių lentų, kartą šiaurvakariniame Delavere apžiūrėjo riestainių kepyklą.

Akimirką Liusė susimąstė apie grįžimą atgalios. Jie jau buvo atsidūrę Džordžijoje, dvi dienos kelio nuo namų, o trumpasis tėčio maršrutas nuo motelio iki autostrados vedė palei pakrantę. Kelias buvo nusėtas žvirgždo, žolė dvokė. Jie buvo nukeliavę vos trečdalį

atstumo iki koledžo, o Liusė jau ėmė ilgėtis namų, kuriuose užaugo. Pasiilgo šuns, virtuvės, kurioje mama kepdavo mielines bandeles, rožių krūmų, kiekvienos vasaros pabaigoje apaugančių jos palangę, pripildančių kambarį malonaus kvapo ir pranešančių, jog tuoj jame mirks šviežių žiedų puokštės.

Liusė su tėvais važiavo ilga vingiuojančia alėja su aukštais, baugiais vartais, kuriais, atrodė, teka elektra. Kaip kalėjime. Ženklas prie vartų juodomis storomis raidėmis skelbė: *„Kardo ir kryžiaus“ pataisos mokykla.*

– Gana grėsminga, – spygtelėjo priekinėje sėdynėje sėdinti mama, pakėlusi galvą nuo žurnalo apie namų pertvarkymą. – Džiaugiuosi, kad ne į šią mokyklą važiuoji, Liuse!

– Aha, – atsakė mergina. – Aš taip pat.

Liusė nusisuko ir pro galinį langą žvelgė į vartus, kol šie išnyko miškuose. Tada, nespėjusi to suvokti, atsidūrė Šiaurės Karolinoje. Kiekvienas naujų džipo padangų sūkis artino ją prie Konektikuto ir naujojo gyvenimo „Smaragdo“ koledže.

Vėliau mergina įsikūrė čia, bendrabučio kambaryje, o tėvai sukorė visą kelią atgal į namus Teksase. Liusė nenorėjo, kad mama jaudintųsi, tačiau ji beviltiškai ilgėjosi namų. Nora buvo nuostabi – ilgesys kilo tikrai ne dėl jos. Abi susidraugavo tą pačią akimirką, kai Liusė įžengė į kambarį ir pamatė naująją kambario draugę, kabinančią Alberto Finio bei Odrės Hebern filmo *Dviese kelyje* plakatą. Ryšys dar sutvirtėjo, kai abi mergaitės tą pačią naktį antrą valandą aptriušusioje bendrabučio virtuvėje pamėgino pasigaminti kukurūzų spragėsių. Pavyko tik įjungti gaisro signalizaciją ir visus, vilkinčius pižamomis, išvaryti lauk.

Visą įvadinių kursų savaitę Nora iš kailio nėrėsi norėdama įtraukti Liusę į begalę planų. Prieš atkeliaudama į „Smaragdo“ koledžą mergina lankė prabangią parengiamąją mokyklą, todėl į įvadinius kursus ėjo jau susipažinusi su bendrabučio gyvenimu. Jos nestebino, kad kitame kambaryje įsikūrė vaikinai, kad internetinė koledžo radijo stotis buvo *vienintelis* būdas klausytis muzikos, kad viskam, kad ir ką darytum, reikėjo kortelės, o rašto darbai turėjo užimti milžiniškus keturis puslapius.

Nora pažinojo visus iš Doverio parengiamosios mokyklos ir, atrodė, kiekvieną dieną susipažindavo dar su dvylika – kaip su Džordana bei Heile, tebemaskatuojančiomis kojomis ir tebemojuojančiomis pro savo langą. Liusė troško neatsilikti, tačiau visą gyvenimą buvo praleidusi apsnūdusiame Teksaso užkaboryje. Ten viskas vyko lėčiau. Dabar mergina suprato, kad mėgo tokį gyvenimą, suvokė, jog mėgina kabintis į tokius dalykus, kurių namuose sakydavo nekenčianti, pavyzdžiui, kantri muzika ir benzino kolonėlėse ant iešmo kepta vištiena.

Liusė atvyko į šį koledžą ketindama atrasti save, galų gale pradėti

iš tikrųjų gyventi. Nesiliovė sau to kartojusi.

– Džordana ką tik pasakojo, kad gretimo kambario kaimynas mano, jog esi miela. – Nora timptelėjo juosmenį siekiančius tamsius banguotus draugės plaukus. – Tačiau jis žaidėjas, todėl mėginau išaiškinti, jog tu, mieloji, esi padori. Ar nori ten trumpai užsukti ir pasiruošti tam kitam vakarėliui, apie kurį pasakojau?

– Žinoma, – Liusė atidarė koka kolos skardinę, nusipirktą automate netoli skalbimo milteliais nubarstytų skalbyklių.

– Maniau, nupirkai man dietinės kolos?

– Nupirkau, – Liusė įkišo ranką į skalbinių krepšį, ieškodama Norai pirktos skardinės. – Atleisk, ko gero, palikau apačioje. Nubėgsiu ir atnešiu. Tuoj grįšiu.

– *Pas de prob*, – Nora bandė prabilti prancūziškai. – Paskubėk. Heilė sako, kad jų koridoriaus gale įsikurs futbolo komanda. Futbolininkai lygu geram vakarėliui. Netrukus ten eisime. Turiu baigti, – pasakė ji į telefono ragelį. – Ne, vilkėsiu juodais marškinėliais. Liusė vilkės geltonais... Ar ketini persirengti? Kad ir kaip būtų...

Liusė mojuodama Norai davė ženklą, kad tuoj grįš, ir nėrė iš kambario. Šokinėjo per du laiptus, vingiavo bendrabučio grindimis tol, kol atsistojo ant sudriskusio kaštoninio kilimo, patiesto prie įėjimo į rūsį. Visi tą vietą vadino Duobe. Išgirdusi pavadinimą, Liusė pagalvodavo apie persikus[20].

Prie lango į kiemą Liusė sustojo. Žiediniame bendrabučio keliuke sustojo vaikinų pilnas automobilis. Jie lipo juokdamiesi ir stumdydamiesi. Mergina pastebėjo, kad visi vilki „Smaragdo“ koledžo futbolo komandos marškinėliais. Vieną jų Liusė pažino. Vaikinas, vardu Maksas, šią savaitę drauge su Liuse lankė kelias įvadinio kurso paskaitas. Išties mielas, šviesiaplaukis, didžiulė, baltus dantis atidengianti šypsena – tipiška parengiamosios mokyklos mokinio išvaizda. (Aną dieną pietaudama Nora pateikė jai visą tokių mokinių atpažinimo schemą.) Liusė niekada nebuvo kalbėjusis su Maksu, netgi abiem atsidūrus vienoje lobių paieškos komandoje, tačiau jeigu jis šįvakar ateis į vakarėlį...

Visi iš automobilio lipantys vaikinai buvo žavūs, o tai Liusei kėlė nerimą. Ji visai netroško tapti vienintele drovia mergina Džordanos ir Heilės kambaryje.

Vis dėlto mintis dalyvauti vakarėlyje jai patiko. O kas gi beliko? Pasislėpti kambaryje iš jaudulio? Liusė tikrai ten nueis.

Nušoko per paskutinius laiptelius į rūsį. Ištuštėjusią skalbyklą nušvietė besileidžiančios saulės spinduliai. Saulėlydis – tai metas, kai velkiesi išskalbtus ir išdžiovintus drabužius. Skalbykloje stovėjo tik viena mergina keistomis kojinėmis iki kelių ir it pamišusi trynė dėmę dažytuose džinsuose. Atrodė, kad visos jos ateities viltys ir svajonės priklauso nuo to, ar išsivalys dėmė. Ant garsiai ūžiančios ir

besikratančios džiovyklės sėdintis vaikinas mėtė į orą ir delnu gaudė monetą.

– Herbas ar skaičius? – paklausė, pamatęs įeinančią Liusę.

Kampuotą veidą su didžiulėmis mėlynomis akimis gaubė banguoti gintariniai plaukai. Kaklą juosė plonytė auksinė grandinėlė.

– Herbas, – mergina truktelėjo pečiais ir nusijuokė.

Vaikinas metė monetą, sugavo ir apvertė delne. Liusė pastebėjo, kad tai ne paprasti 25 centai. Moneta buvo labai sena, blausios auksinės spalvos, su nublukusiu svetimos kalbos užrašu. Nepažįstamasis kilstelėjo antakį.

– Laimėjai. Dar nežinau ką, tačiau, ko gero, bus taip, kaip norėsi tu.

Mergina apsisuko, ieškodama paliktos gazuoto gėrimo skardinės. Pastebėjo ją padėtą už colio nuo dešinio vaikino kelio.

– Gėrimas ne tavo, tiesa? – paklausė Liusė.

Užuot atsakęs, vaikinas įsistebeilijo į ją ledinio mėlio akimis, kuriose ji įžvelgė tokio amžiaus žmogui nebūdingą liūdesį.

– Palikau šią skardinę anksčiau. Ji mano draugei. Kambario draugei. Norai, – tarškėjo Liusė ir siekė skardinės. Vaikinas buvo keistas, rimtas. – Vėliau pasimatysime.

– Dar kartą? – paklausė keistuolis.

Mergina atsisuko tarpduryje. Jis kalbėjo apie monetos žaidimą.

– Hm. Herbas.

Jaunuolis švystelėjo monetą. Atrodė, kad ši pakibo ore. Nežiūrėdamas sugavo pinigą, apvertė ir atgniaužė delną.

– Vėl laimėjai, – pranešė balsu, keistai primenančiu Hanką Viljamsą, mėgstamiausią tėčio dainininką.

Grįžusi viršun Liusė švystelėjo Norai skardinę.

– Ar skalbykloje kada esi sutikusi pamišusį monetą mėtantį vaikiną?

– Liuse, – pašnairavo Nora. – Kai baigiasi švarūs apatiniai, perku naujus. Tikiuosi, iki Padėkos dienos išsiversti neskalbusi. Pasiruošusi? Futbolininkai laukia, viliasi laimėti. Mes – jų įvartis, tačiau privalau priminti, kad rankomis darbuotis jiems negalima. – Draugė čiupo Liusę už alkūnės ir išvairavo iš kambario. – Beje, jeigu sutiksi jaunuolį, vardu Maksas, patariu jo vengti. Drauge lankėme Doverio mokyklą. Pritariu jo atsiradimui futbolo komandoje. Atrodys itin žavingai. Tačiau namuose šito vaikino laukia pati didžiausia kalė, mananti, jog yra jo mergina, – sumurmėjo Nora sau į ranką. – Jos nepriėmė į „Smaragdo“ koledžą, todėl mergiotė jaučia nuožmų kartėlį. Visur turi šnipų.

– Supratau, – Liusė sukikeno, nors viduje susiraukė. – Laikytis atokiau nuo Makso.

– Beje, o kokie vaikinai tau patinka? Noriu pasakyti, žinau, kad

nuo kerėplos Džeremio laikų tavo skonis pasikeitė.

– Nora, – Liusė niuktelėjo draugei. – Draudžiu nuolatos minėti tą vardą. Tai buvo vėlyvas asmeniškas dviejų kambario draugų pokalbis. Pižamų vakarėlio pašnekesiai turi ir likti pižamose.

– Esi absoliučiai teisi, – linktelėjo Nora ir iškėlė rankas. – Kai kurie dalykai šventi. Gerbiu juos. Gerai. Jeigu galėtum nupasakoti savo svajonių bučinį penkiais žodžiais...

Merginos žingsniavo antruoju „U“ formos bendrabučio posūkiu. Netrukus pasuks už kampo ir prieis koridoriaus galą, vadinamą Kambūzu, kur yra Džordanos bei Heilės kambarys. Liusė atsirėmusi į sieną atsiduso.

– Manęs netrikdo tai, kad, na, žinai, neturiu patirties, – tyliai prabilo ji. Sienos buvo plonos. – Tiesiog, ar kada nors jautei, kad *niekas* nevyksta? Tarsi žinotum, kad turi savo likimą, tačiau visas tavo gyvenimas toks paprastas? Noriu, kad būtų kitoks. Noriu pajusti, jog jis prasidėjo. Laukiu *to* bučinio. Tačiau kartais atrodo, kad galiu laukti visą amžinybę ir niekas nepasikeis.

– Aš taip pat skubu, – Noros akys šiek tiek apsiblausė. – Suprantu, ką nori pasakyti... tačiau tikrai gali šį tą padaryti. Ypač susidraugavusi su manimi. Mums pasiseks. Pirmas semestras vos prasidėjo, vaikeli.

Draugė nekantravo atsidurti vakarėlyje. Liusė irgi norėjo ten eiti, išties norėjo, tačiau kalbėjo apie nenupasakojamą jausmą, kur kas svarbesnį nei geras vakarėlis. Kalbėjo apie likimą, kurį valdyti galima tiek, kiek nuspėti mestos monetos rezultatą. Tarsi laikyti kažką rankose ir nieko jose neturėti.

– Ar gerai jautiesi? – Nora pakreipė galvą į Liusę. Trumpa kaštoninė garbanėlė užkrito ant akies.

– Gerai, – nerūpestingai linktelėjo Liusė. – Viskas gerai.

Abi nužingsniavo į vakarėlį. Liusė pamatė daugybę atdarų bendrabučio kambarių ir pirmyn atgal vaikštinėjančių pirmakursių. Visi laikė plastikinius puodelius, sklidinus itin saldaus raudono punšo. Atrodė, kad puodeliai patys savaime prisipildo. Retkarčiais šūkčiodama *Aū!* Džordana vadovavo diskotekai prie savo *iPod* grotuvo. Grojo puiki muzika. Mielasis kaimynas iš gretimo kambario Deividas Franklinas buvo užsakęs picą, o Heilė ją pagardino šviežiais raudonėliais iš žolelių daržo, kurį atsigabeno iš namų ir įkurdino kampe prie lango. Liusė džiaugėsi pažįstanti tokių gerų žmonių.

Per trisdešimt minučių mergina susipažino su dvidešimčia studentų. Daugelis jų buvo vaikinai, kurie Liusei prisistatant pasilenkdavo ir uždėdavo rankas jai ant juosmens tarsi kitaip negirdėtų, o nuo prisilietimo balsas skambėtų aiškiau. Ji suvokė, jog dairosi monetas mėtančio vaikino iš skalbyklos.

Trys puodeliai punšo, du gabalėliai nuostabios, plonos, traškios *Peperoni* picos, oficialus Liusės pristatymas ir dešimt minučių,

stengiantis išvengti Makso. Nora neklydo: vaikinas atrodė dailiai, tačiau jeigu namie jo išties laukė pamišusi draugė, flirtavo gerokai per daug. Ji, Nora ir Džordana susigrūdo pastarosios lovoje ir pašnibždomis, retkarčiais prapliupdamos juokais, aptarinėjo susirinkusius vaikinus. Pagaliau Liusė nutarė, kad padaugino paslaptingojo punšo, išėjo iš vakarėlio ir nuslinko laiptais ieškodama ramybės.

Vėsi ir sausa naktis visiškai neprimine Teksaso. Švelnus vėjelis gaivino odą. Žibėjo žvaigždės, kieme vaikštinėjo keli studentai. Liusė nė vieno nepažinojo, todėl atsisėdo ant akmeninio suolo tarp dviejų kuplių bijūnų – mėgstamiausių jos gėlių – krūmų. Tai, kad net rugpjūčio pabaigoje bendrabučio aplinka skendėjo jų žieduose, Liusė laikė geru ženklu. Palietė pirštu pilnavidurio balto žiedo lapelius ir pasilenkė įkvėpti švelnaus nektaro.

– Labas.

Liusė pašoko. Įkišusi nosį į gėlę nepastebėjo, kaip jis prisiartino. Dabar priešais stovėjo nutrintų *Converse* sportbačių pora. Akys kilo viršun: išblukę džinsai, juodi marškinėliai, ant kaklo laisvai užmestas plonas raudonas šalikas. Širdis sutvaksėjo, nors mergina nesuprato kodėl. Nė nematė veido... Trumpi auksaspalviai plaukai... Nepadoriai švelniai atrodančios lūpos... Tokios nuostabios akys, kad Liusei užėmė kvapą.

– Atleisk, – pasakė vaikinas. – Nenorėjau tavęs išgąsdinti.

Kokios spalvos jo akys?

– Ne todėl aiktelėjau. Noriu pasakyti...

Iš rankos išsprūdo gėlė, trys žiedlapiai nusileido vaikinui ant batų.

Sakyk ką nors.

Jis mane myli. Nemyli. Myli.

Ne tai!

Liusė fiziškai nepajėgė nieko ištarti. Tas jaunuolis buvo ne tik pats nuostabiausias kada nors matytas žmogus. Jis dar pats priėjo ir prisistatė. Jo žvilgsnis privertė Liusę pasijusti, tarsi juodu būtų vieninteliai visame kieme, vieninteliai visoje Žemėje. Ji tuoj viską sužlugdys.

Nejučia mergina čiuptėlėjo savo medaliono ir aptiko, kad kaklas nuogas. Keista. Visada nešiojo aštuoniolikto gimtadienio proga mamos dovanotą papuošalą. Šeimos relikvija, sauganti labai į Liusę panašios senelės nuotrauką, darytą tuomet, kai ji sutiko vyrą, vėliau tapusį Liusės seneliu. Nejaugi pamiršo jį šįryt užsisegti?

Vaikinas pakreipė galvą ir šyptelėjo.

O, ne. Ji visą šį laiką nenuleido nuo jo akių. Jaunuolis pakėlė ranką tarsi norėdamas mostelėti, tačiau to nepadarė. Pirštai pakibo ore. Liusės širdis staiga pašėlusi ėmė daužytis. Mergina nė nenutuokė, kaip tas nepažįstamasis elgsis toliau. Galėjo padaryti bet ką.

Draugiškas mostas – viena iš galimybių. Galėjo pasitraukti. Spoksodama it pamišusi persekiotoja, ko gero, to ir nusipelnė. Tai juokinga. Ji pati juokinga.

Vaikinas mostelėjo tarsi sakydamas: *Sveika*.

– Aš Danielis, – nusišypsojo.

Liusė pamatė, kad jo akys nuostabiai pilkos su... violetiniu atspalviu? O, ne, ji ketina įsimylėti vaikiną purpurinėmis akimis. Ką pasakytų Nora?

– Liusė, – pagaliau išspaudė ji. – Liusinda.

– Žavu, – vaikinas vėl nusišypsojo. – Kaip Liusinda Viljams. Dainininkė.

– Iš kur žinai? – Niekas niekada nepaklausė apie Liusindą Viljams. – Mano tėvai susipažino Ostine, Teksase, vykusiame Liusindos Viljams koncerte, – pridūrė ji. – Iš ten aš ir esu.

– *Esmė* mano mėgstamiausias albumas. Klausiausi pusę kelio važiuodamas čia iš Kalifornijos. Teksasas, tiesa? Sunkoka „Smaragdo“ koledže?

– Patyriau tikrą kultūrinį šoką, – nuskambėjo patys nuoširdžiausi per visą savaitę ištarti žodžiai.

– Priprasi. Kad ir kaip būtų, aš pripratau po dvejų metų. – Pamatęs paklaikusį jos žvilgsnį, Danielis ištiesė ranką ir palietė petį. – Juokauju. Atrodai kur kas lengviau prisitaikanti nei aš. Pasimatysime kitą savaitę. Būsi kuo puikiausiai įsikūrusi ir vilkėsi džemperį su didžiule „S“.

Mergina įsmeigė akis į jo ranką. Viduje pajuto tūkstančius mažyčių Liepos 4-osios šventės pabaigos fejerverkus primenančių sprogimų. Vaikinas nusijuokė, tada nusijuokė ji ir pati nesuprato kodėl.

– Ar tu... – Liusė negalėjo patikėti, jog ketina tokius žodžius ištarti šiam tobulam it modelis vyresnio kurso studentui. – Ar nori atsisėsti?

– Taip, – išsyk atsakė jis ir dirstelėjo į langą, kuriame plieskė šviesos. Vakarėlis tęsėsi. – Gal girdėjai apie kažkur čia vykstantį futbolo vakarėlį?

Šiek tiek nuliūdusi Liusė parodė į langą.

– Ką tik ten buvau. Tereikia pakilti laiptais.

– Nelinksma?

– Linksma. Tik...

– Pamanei, jog reikia atsikvėpti?

Liusė linktelėjo.

– Turėjau susitikti su draugu. – Žiūrėdamas į langą Danielis truktelėjo pečiais. Ten Nora flirtavo su kažkokiu neįžiūrimu vaikinu. – Bet galbūt jau susitikau.

Vaikinas pašnairavo į ją, ir Liusę staiga apėmė siaubas pagalvojus, kad ji, ko gero, šnekučiuojasi žiedadulkėmis ištepta nosimi. Nebe

pirmas kartas.

– Ar šį semestrą lankysi citologijos paskaitas? – paklausė Danielis.

– Jokiu būdu. Vos išlikau gyva po vidurinės mokyklos, – Liusė pažvelgė į jį, į akis, be jokios abejonės, švytinčias violetiniu atspalviu. – Kodėl klausi?

Violetinės akys suspindo.

Vaikinas papurtė galvą tarsi būtų mąstęs apie kažką, ko nenorėjo ištarti balsu.

– Tiesiog tu... atrodai tokia pažįstama. Galėčiau prisiekti, kad kažkur anksčiau jau matėmės.

_____

[20] Žodžių žaismas: anglų kalba *pit* reiškia ir duobę, ir kauliuką.

Epilogas

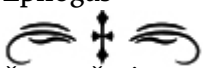

ŽVAIGŽDĖS AKYSE

–Ši dalis man patinka! – suspigo Ariana.

Trys angelai ir du nefilimai sėdėjo ant žemo, pilko debesies, pakibusio virš „U“ formos bendrabučio centriniame Konektikute, krašto.

Rolandas vyptelėjo.

– Nesakyk, kad jau esi tai mačiusi.

Demonas ištiesė savo marmurinius, auksu tviskančius sparnus ir sulenkė taip, kad Mailsas su Šelbe galėtų sėdėti ant jų ir nenukristi. Tarsi ant iškylos patiesalo danguje.

Nefilimai angelų buvo nematę begalę metų. Nors Rolando, Arianos ir Anabelės veiduose fizinių laiko tėkmės ženklų nebuvo, nefilimai senstelėjo. Jie mūvėjo derančius vestuvinius žiedus, o akių krašteliuose rangėsi juoko raukšlelės, susiformavusios gyvenant laimingoje santuokoje. Po itin išblukusia beisbolo kepuraite Mailso plaukai palei smilkinius buvo šiek tiek pražilę. Ranka ilsėjosi ant Šelbės pilvo. Kitą mėnesį turėjo gimti kūdikis. Šelbė pasikasė galvą tarsi būtų patyrusi sukrėtimą.

– Liusė nevalgo tokių picų! Ji vegetarė!

– Tai todėl nusisukai nuo šios scenos? – Anabelė pavartė akis. – Liusė dabar kitokia. Ji ta pati mergina su skirtingais bruožais. Nebemato Pranešėjų ir nesitranko po visą Rytinę pakrantę. Dabar ji kur kas *normalesnė*. Nuobodulys varo ją į neviltį, tačiau, – Anabelė nusišypsojo, – manau, galų gale, ji taps išties laiminga.

– Ar šie spragėsiai nesudegę? – garsiai čiaumodamas paklausė Mailsas.

– Nevalgyk, – Rolandas surinko spragėsius Mailsui nuo delno. – Ariana susėmė juos nuo padėklo tą naktį, kai Liusė padegė viešbučio virtuvę.

Mailsas palinko virš Rolando sparnų krašto ir ėmė pašėlusiai spjaudytis.

– Taip sutikau Liusę, – gūžtelėjo Ariana. – Tačiau jeigu nori, gali pasiimti šokoladinių žirniukų.

– Ar nekeista, kad stebime tai kaip filme? – paklausė Šelbė. – Galėtume įsivaizduoti juos kaip romano, poemos ar dainos veikėjus. Ši vidutiniška kinematografija kartais slegia.

– Ei. Rolandas *neprivalėjo* jūsų, nefilimai, čia atskraidinti. Todėl nevaidink kietuolės ir žiūrėk. Štai, – suplojo Ariana. – Jis spokso jai į plaukus. Galiu lažintis, kad eis namo ir šiąnakt ją nupieš. Kaip mieeeela!

– Ariana, pernelyg įsijautei į paauglės vaidmenį, – pasakė Rolandas. – Kiek mes į tai žiūrėsime? Noriu pasakyti, argi jie nenusipelnė šiek tiek privatumo?

– Jis teisus, – sutiko Ariana. – Turime ir kitų dangiškų reikalų. Pavyzdžiui… – Kvaila šypsena išblėso, kai ji nepajėgė nieko sugalvoti.

– Taigi, ar susitinkate vieni su kitais? – Mailas paklausė Arianos, Anabelės ir Rolando. – Nuo tada, kai Rolandas, na, žinote...

– Žinoma, susitinkame, – Anabelė nusišypsojo Rolandui. – Vis dar įtikinėjame. Netgi po visų šių metų. Sostas sukūrė atlaidumą.

Rolandas papurtė galvą.

– Nemanau, kad netrukus man bus lemtas Dangiškasis atpirkimas. Ten viskas taip *balta*.

– Niekada negali žinoti, – įsiterpė Ariana. – Mes tampame ne tokie šališki. Užsuk pasisveikinti. Atmink: tik dėl Sosto Danielis ir Liusė tuoj bus drauge.

Rolandas surimtėjo, pakėlė akis nuo apačioje vykstančios scenos į tamsius ir tolimus debesis.

– Kai paskutinįsyk tikrinau, pusiausvyra tarp Rojaus ir Pragaro buvo tobula. Nesu reikalingas, kad nusverčiau svarstykles.

– Visada egzistuoja viltis, kad visi kada nors susieisime, – ištarė Anabelė. – Liusė ir Danielis tą įrodo. Jokia bausmė nėra amžina. Ko gero, netgi Liuciferio.

– Gal turite žinių apie Kemą? – paklausė Šelbė. Kelias akimirkas debesys nuščiuvo. Tada nefilimė atsikrenkštė ir atsisuko į Mailsą. – Ką gi, kalbant apie neamžinus dalykus, mūsų vaikų auklės pamaina beveik baigėsi. Praėjusią savaitę, kai Dodžerių žaidimas užsitęsė, ji pareikalavo sumokėti už viršvalandžius.

– Ar norėtumėte sužinoti, kada Liusė ir Danielis eis į pirmąjį pasimatymą? – paklausė Anabelė.

Mailsas parodė į Žemę.

– Argi mes neturėtume palikti jų ramybėje?

– Mes ten būsime, – pasakė Šelbė. – Neklausykit jo. O tu

nekalbėk, – paliepė Mailsui.

Rolandas apgaubė nefilimus abiem rankomis ir pasirengė skrydžiui.

Angelės, demonas ir nefilimai išsiskirstė po tolimus dangus kampelius. Paskui juos akimirką driekėsi nuostabios šviesos blyksnis. Apačioje Liusė ir Danielis pirmą – ir paskutinį – kartą įsimylėjo.